

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WHO ARE YOU, REALLY?

@Çeviri Kitaplar

MY BLADE, YOUR BACK

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

K.M. MORONOVA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranley.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BENİM BIÇAĞIM, SIRTIN

K.M. MORONOVA

Telif Hakkı © 2025 K.M. Moronova'ya aittir

Ön ve iç kapak illüstrasyonu © K.M. Moronova

Kapak tasarımı © 2025 Sourcebooks'a aittir

Kapak tasarımı: Nicole Lecht/Sourcebooks

Kapak görselleri © Maksim Ratomskikh/Getty Images, ivanastar/Getty Images, Yan Ots/Unsplash, Thai Liang Lim/Getty Images, Dana DeVolk/Unsplash, Mommyjarie/Shutterstock, Joshua Kettle/Unsplash, OksanaTkachova/Getty Images, 200dgr/Shutterstock, Mioje/Shutterstock, OMIA silhouettes/Shutterstock

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncısı Sourcebooks'un yazılı izni olmadan, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik araçla hiçbir şekilde çoğaltılamaz.

Bu kitabın hiçbir bölümü yapay zekâ teknolojileri veya sistemlerinin eğitimi amacıyla hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz.

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazarın böyle bir niyeti yoktur.

Bu kitapta kullanılan tüm marka adları ve ürün adları, ilgili sahiplerinin ticari markaları, tescilli ticari markaları veya ticari adlarıdır. Sourcebooks, bu kitaptaki hiçbir ürün veya satıcıyla ilişkili değildir.

Yaralı ruhlara karşı zaafı olanlar için.

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi

İçerik Uyarısı

Ayrıca K.M. Moronova tarafından

Önsöz

1. Cameron
2. Zımpara
3. Cameron
4. Zımpara
5. Zımpara
6. Zımpara
7. Zımpara
8. Cameron
9. Zımpara
10. Zımpara
11. Zımpara
12. Cameron
13. Zımpara
14. Zımpara
15. Zımpara
16. Cameron
17. Zımpara
18. Zımpara
19. Zımpara
20. Zımpara
21. Cameron
22. Cameron
23. Zımpara
24. Zımpara
25. Zımpara
26. Cameron
27. Zımpara
28. Zımpara
29. Zımpara
30. Zımpara
31. Cameron
32. Zımpara
33. Zımpara
34. Zımpara

35. Cameron
36. Zımpara
37. Cameron
38. Zımpara
39. Cameron
40. Zımpara
41. Cameron
42. Zımpara
43. Zımpara
44. Cameron
45. Zımpara
46. Anonim

Teşekkürler

Yazar Hakkında

ÇALMA LİSTESİ

Sevgili Acı—Benjamin'i Kırarak
Üzerimde Karanlık - Yıldız Seti
Beni Ele Geçiriyor—Evanescence
Turnike—Evanescence
Beni Hayata Getir—Evanescence
Broken—Seether (feat. Amy Lee)
Efsaneler Asla Ölmez—League of Legends (feat. Against
the Current)
İnsan—Christina Perri
Dişler - Yazın 5 Saniyesi
Beni Asla Bırakma—Florence + The Machine
İntikam—XXXTENTACION

İÇERİK UYARISI

Bu kitabın içeriği bazı okuyucular için tetikleyici ve rahatsız edici olabilir. Bu, kurgusal bir ortamda geçen karanlık bir askeri aşk romanıdır. "Karanlık Güçler", benim uydurduğum kurgusal bir yeraltı operasyonudur ve hiçbir şekilde gerçek askeri operasyonları temsil etmemektedir. Belirli yerler/üsler kurgusaldır, ancak gerçek dünya ortamında geçmektedir.

Aşağıdaki konulardan herhangi birine karşı hassasiyetiniz varsa/kolayca alınıyorsanız, lütfen bu kitabı okumayın.

Bu kitapta şunlar yer almaktadır: fiziksel şiddet, açık seks sahneleri, hastalıklı mizah, açık kan, ölüm, açık dil, cinsiyetçi davranış, savaş travması/askeri görevlerin yönleri, TSSB, cinayet, akıl sağlığı bozuk karakterler, kendine zarar verme, ağır madde bağımlılığı, zorla madde bağımlılığı, ceset istismarı.

AYRICA K.M. MORONOVA TARAFINDAN

Pine Hollow Serisi (tamamlanmış)

(Karanlık Romantizm. Tanrılar/Reenkarnasyon. Neden Seçmeli?)

Öfke ve Yalanların Tanrısı

Ölüm ve Dinlenme Tanrısı

Yaşam ve Şafak Tanrıçası

Alkrose Akademi Serisi

(Karanlık Fantezi. Düşmanlardan sevgililere. Neden Seçmelisiniz?)

Ölümsüz Gölgeler

Alkrose'un Sırları

—

Harlow Tapınağı

Ruhumuzun Dokusu (Çağdaş Karanlık Aşk/Gerilim) Tek Başına
Hayaletler ve Umut Baladları (Ruhlarımızın Dokusu'ndan sonra gelen yan ürün)

Karanlık Güçler Evreni

(Karanlık askeri romantizm)

Beni Geride Bırak (bağımsız)

Bıçağın, Kalbim (Karanlık Güçler Düeti 1. kitap)

Bıçağım, Sırtın (Karanlık Güçler Düeti 2. kitap)

Zalim Kaderler Düeti

(Karanlık roman)

Bir Zamanlar Bir Şeytanın Kalbi

—

ÖNSÖZ

Bilinmeyen

"KİM OLDUĞUNU HATIRLAMİYOR DA NE DEMEK İSTİYORSUN?" Telefonu daha sıkı kavıyorum. Nadiren bir şey beni tetikler ama bu planımın bir parçası değildi. Hatta yedek planımda bile yoktu.

"Duyduğum bu kadar efendim... Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Birkaç dakika sessiz kalıyorum. "Hayır. Güncelleme için teşekkürler, Jayce." Telefonumu birinin ele geçirmesi ihtimaline karşı Jayce'in tek kullanımlık numarasını sildiğimden emin olarak telefonu kapatıyorum.

Parmaklarım öfkeyle altımdaki metal sıraya vuruyor. Gözlerimi, sabah egzersizlerini yapan ekibimin üzerinde gezdiriyorum. Uzun zamandır görevde değildik. Başka işlerle de meşguldüm, bu yüzden en azından birkaç hafta burada olmam şart. Yoksa Emery'nin durumunu kendim değerlendirirdim.

Bunu nasıl yapacağımı anlamaya çalışırken çenemde bir kas tüyleri diken diken oluyor.

Ne berbat bir durum. İnliyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum.

Gerçi daha kötü şeyler de olabilirdi sanırım. Onu tamamen kaybedebilirdim, bu da her şeyi altüst ederdi. En

azından hafızanın geri gelme şansı var.

Düşünüyorum, arkama yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Kaygı dalgası diniyor ve kayboluyor. Evet, bu işe yarayabilir. Mori'si var ve onu öldürme riskine girmek istemesem de, ona aşık olacağını biliyordum. Bir şekilde onun anısını canlandıracak. Aralarındaki kimya elle tutulur cinsten; ellerini birbirlerinden uzak tutamayacaklar.

Tsk. Elbette, tüm ortaklarını öldüren kişi her şeyi mahvetti. Emery'nin Karanlık Güçler'e dahil edilmesiyle aynı zamana denk gelen bir aylık cezasına daha kötü bir zamanda gönderilemezdi.

Engel üstüne engel. Dışlerimi sıkıyorum.

Önemli değil. Ben sabırlı bir adamım.

Nolan'ın lanet olası haplarından birine ulaşmamı sağlayacak her şey. General hapları sıkı sıkıya kilitli tutuyor ve Mori şişesini her fırlattığında, boş oluyor.

Birkaç şeyi yeniden düzenlemem gerekecek; belki Nolan'ı ilacı doğrudan Emery'ye vermeye ikna edebilirim. Tatlı, güvenen Emery. İçimde onun için gerçekten üzülen yanlar var.

Gerçekten önemsiyorum ama her şeyin bir bedeli var.

Hiçbir zaman ödeme yapmaktan kaçınmadım.

CAMERON

EMERY'NİN UYANIP HAYATIMDA DUYDUĞUM EN KÖTÜ SÖZLERİ söylemesinin üzerinden otuz beş gün geçti: "Kim olduğunu bilmiyorum."

Beni sanki ilk kez görüyormuşum gibi, gözlerindeki bakış, bir insanın yaşayabileceği en yürek parçalayıcı şeydi. En azından ben öyle düşünüyorum.

Ne ekersen onu biçersin. Bu kahrolası bir söz değil miydi?

Sefalet benim yanımda hiç. Damarlarımda dolaşan acı sülfürik asit gibi. Her gün kendimi zorluyorum, beni hatırlamasını umuyor ve özlüyorum... Birlikte neler yaşadığımızı hatırlamasını. Ama bir yanımda geçmişte kalan parçalarımızı asla bulamayacağını umuyor. Onu bu şekilde güvende tutmak daha kolay.

Onu bir daha asla incitmek istemiyorum.

Bunun bedelini ben çekeceğim bile olsa.

Kaliforniya'nın ılık kış havasını derin derin içime çekiyorum ve Emery'nin Gage'i göğüs göğüse bir antrenman maçında nasıl yerle bir ettiğini izlerken yedek kulübesine yaslanıyorum.

Gözlerim ona kaydı. Her zamankinden daha iyi dövüşüyor ve bunun sebebi artık tek odaklandığı şeyin bu

olması. Onu, Under Trials'da sık sık yaptığım gibi, kütüphanede nadiren görüyorum. Ayrıca, eğitim sırasında yaralanan başkalarının yaralarını sarmasına yardım ettiğini de görmüyorum.

Geriye kalan tek şey, absürt derecede çekici kişiliği. Korkarım ki giderek daha da hastalıklı bir komediye dönüştü. Bunu unutulmuş trajik geçmişine bağlıyorum ve onun yanında metanetli yüzümü korumak neredeyse imkansız. Sanırım ekiple sıkışıp kalmaktan çok şey öğrenmiş. Yine de yüzünde gerçek bir gülümseme göremedim henüz. Acaba bunu Gage'den mi öğrendi? Hepimizin arasında, sahte sırtışının arkasına en çok o saklanıyor. İnsanları neşeli bir pislik olduğuma ikna etmeye uğraşmıyorum.

Rol yapmak, değerinden daha fazla çaba gerektirir.

Emery'nin gözleri bana döndüğünde ona ters ters baktım. İrkildi ve hemen kavgaya odaklandı. Bu, göğsümde rahatsız edici bir ağrıya neden oldu.

Kimse beni ondan uzak tutmaya veya onu itmeye zorlamıyor, ama son duruşmada yaşananların tekrarlanmasına izin veremem. Ne kadar kapalı kalırsam, o kadar güvende olur. Göğsümdeki acının ne kadar büyümesine izin verirsem o kadar iyi.

Thomas, ayak dayanağı olarak kullanmamız için kaptığı bir kasaya ayaklarını vurarak matarasından büyük bir yudum aldı. Gülüşünden önce viski kokusu burnuma geldi. "Vay canına, bu kız bir erkeği fena halde dövebiliyor, değil mi? Hâlâ pembe saçlı birinin Öfke Timi'nde olduğuna inanamıyorum," diye düşündü, matarasını kaldırıp içkisinin son yudumunu içerken.

Bakışlarımı tekrar ona çevirmeden önce ona yan yan baktım. "Saçlarını beğendim," dedim sıradan bir şekilde, Gage'i kolayca çevirmesini izlerken. Dudaklarımda küçük bir sırıtma belirecek gibi oldu ama kendimi tuttum.

Teğmen Erik, saç diplerine rötuş yapabilmesi için ona biraz saç boyası verdi. Kayden, saç boyamayı bilen tek kişi

olduğu için ona bu konuda yardımcı oldu.

Hepsi ona hemen alıştı. Under'daki yeteneklerinin görüntülerini ve ne kadar kusursuz bir şekilde birlikte çalıştığımızı gördükten sonra, benim elimden ölümle yüzleşmeyecek yeni bir takım arkadaşı edinmekten fazlasıyla memnun oldular.

Ama neredeyse yapacaktı. Başımın o kısmını susturup yanağımı ısırdım.

Thomas ayağa kalkarken homurdanıyor, ellerini kahverengi deri ceketinin ceplerine sokup botumu dürtüyor. "Evet, eminim öyledir Mori. Bu yüzden mi beynini dağıttın?"

Bu bir sır değil. Ne kadar çok istesem de. Ekipteki herkes biliyor. Diğer üç ekip arkadaşımızı çoktan öldürdüğüm düşünülduğünde, onlara karşı utandırılmayı hak etmemem çok yazık. Onun hayatta kalmasını bir kutlama olarak görüyorlar. Keşke eskiden yaptıkları gibi benimle daha çok alay etseler.

O zamanlar kendimi daha ait hissediyordum. Hâlâ bir insandım, emirleri yerine getirmeleri gereken bir silah değilmişim gibi.

Ona dik dik bakıyorum ve bana umursamaz bir sırıtış atıyor. Thomas, ekibimdeki en büyük pislik. Açık kahverengi saçları ve vahşi gözleriyle sahada öleceğini düşünebilirsiniz, ama birlikte çalıştığım en iyi sinyalci.

Onu görmezden gelmek avantajlı. Beni sinirlendirmeyi çok seviyor, bu yüzden ne kadar tepki verirsem o kadar çok besliyor. Derin bir nefes alıp Gage ve Emery dövüş müsabakalarını bitirirken ayağa kalkıyorum. Yoldaşım onun kucağında kilitli kalmış ve koluna sürekli vuruyor. Yanakları kızarmış.

Bir an, onu bırakıp bırakmayacağını sorguluyorum. Gözleri yine bana kayıyor, bu sefer daha soğuk. Kollarımda ürpertiler yükseliyor. Çenem kasılıyor ve ona göstermek için can attığım tüm duyguları bastırıyorum. Neden bana bu kadar meraklı gözlerle bakmaya devam ediyor? Onu

durdurmak için ne yapmam gerekiyor? Ellerim yumruk oluyor.

Onun hatırı için ben böyle olmak zorundayım.

"Sıra bende," diye homurdandım, taktik ceketimin fermuarını açıp arkamdaki yere bıraktım.

ZIMPARA

MORİ. BAŞKA BİR ADI VARSA DA BENİM BİLDİĞİM BİR İSİM DEĞİL.

Aman Tanrım, bu adam tüylerimi diken diken ediyor. Bakışları bile bir dağı devirebilir, ama onda o kadar kasvetli bir şey var ki, eşsiz, yakışıklı yüz hatlarını daha da merak uyandırıcı kılıyor.

Ceketini çıkarırken gözlerim kaslarına takılıyor. Altında sadece vücuda oturan siyah bir tişört var, bu da dövmelerinin çoğunu açıkta bırakıyor. Nedense göğsünde bir yara izini kapatan uzun bir dövme olduğunu hayal ediyorum; hatta rüyamda bile gördüm.

General Nolan, en çok korktuğumuz şeyleri rüyamızda görmenin alışılmadık bir şey olmadığını söylemişti. Hatta, her gece tekrarlayan kabuslar yüzünden beni defalarca rahatlatmak zorunda kalmıştı. Mori, şüphesiz çok yakın olmak istemediğim biri, ama bu, onun hakkında bu kadar ayrıntılı şeyler rüyamda görmemin nedenini açıklamıyor.

Bana güvenilmez biriymişim gibi sürekli bakıyor. Varlığım onu çok rahatsız ediyormuş gibi. Bana karşı ifadesizliği beni rahatsız ediyor.

Ondan en ufak bir duygu kırıntısı gördüğüm tek an, duruşmalardan sonra ilk uyandığım zamandı. O kadar çok acı ve suçluluk duygusu onu tüketiyordu ki. Birkaç gün

sonra, revirden taburcu olduktan sonra, buz gibi soğukkanlılığını korudu ve sanki beni pek tanımıyormuş gibi davrandı.

Kim olduğunuzu veya ne yaptığınızı hatırlamamak çok korkutucu. Hele ki onun gibi biri varsa ve sizinle bunların hiçbirini konuşmayı reddediyorsa. Başıma bela olacağına hemen karar verdim. Sadece ona ateşe güve gibi ilgi duyduğum için değil, aynı zamanda tehlikeli olduğu için.

Bana anlatılanlara göre, üçüncü denemede rakibimi öldürdükten sonra beni kurtarmış ve sığınağa geri götürmüş. Minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama içimde bir şey o gün ölmüş olmayı diliyor. İliklerime kadar işleyen bir his, uzaktan gelen korkunç bir rüya gibi.

Eski bir suçluyum, şimdi gizli bir askerim. Tüm hafızanızı kaybettiğinizde, kendinizle ilgili kabul etmesi kolay bir şey değil bu.

Kendimi hareket eden bir satranç taşı gibi hissediyorum, amaçsız ve hedefi olmayan. Vücudum sadece öldürmek için kullanılan bir araca dönüştü ve görünüşe göre bunda oldukça iyiyim.

Yine de kendimi bilmiyorum. Bilip bilmeyeceğimi de bilmiyorum.

Mori ellerini pantolonunun ceplerine sokup bana kayıtsızca bakıyor. Bunu hep yapıyor, ringdeki başka kimseden tehdit görmüyormuş gibi davranıyor. Küstahlığına öfkeyle derin bir nefes veriyorum. Kaşları kalkıyor ve yüzüne küstah bir sırıtış yayılıyor. Mutlu bir sırıtış değil, "seni mahvedeceğim" gibi bir sırıtış.

Beni görmezden gelmiyorsa, bana eziyet ediyor demektir.

Etrafında yavaşça dönüyorum, ona doğrudan saldırmaya çalışmak asla işe yaramıyor, bu yüzden deneyebileceğim birkaç şey daha planladım. Mori bir adım daha ileri gidiyor ve sanki bundan çoktan sıkılmış gibi gözlerini kapatıyor. Yanına ulaştığımda bantlı ellerimi sıkıp ona doğru atıyorum.

Normalde rakiplerim yere serilmek için bacakları hedef alarak alçak bir vuruş yaparım çünkü herkes benim iki katım. Mori bunu biliyor, bu yüzden benden bunu yapmamı bekliyor. Beni bu kadar iyi tanıyor gibi görünmesine rağmen benden kaçınmayı tercih etmesinden nefret ediyorum.

Onu tökezletmeye çalışacağımı ima etmek için ayağımla geniş bir hareket yapıyorum. Bacağını kaldırıp yer değiştirerek tepki veriyor. Tam karşı hamle yapıp ayağını göğsüme daha önce defalarca yaptığı gibi yerleştirecekken, hareketle geri çekilip topuğundan tutuyorum.

Yakaladım seni, salak.

Gözleri bana doğru parıldadığında kendi kendime gülümsüyorum ama endişe duymak yerine yüzündeki sinsi ve bilmiş ifadeyi fark ediyorum. İleri fırlayıp bileğimi yakaladığında dudaklarımdan bir inilti çıkıyor. İkimiz de yere düşüyoruz.

Beni hızla yan çevirdi, göğsünü sırtıma dayadı ve başımı kilitledi. Çırpınıp kurtulmaya çalıştım ama o sıkı durdu, pes etmem ne kadar uzun sürerse baskı o kadar arttı.

Kahretsin. Koluna iki kez vuruyorum ve beni bırakıyor.

Birkaç derin nefes alıp, yavaşça ayağa kalkarken ona dik dik bakıyorum. Bakışlarındaki soğukluk her zamanki gibi aynı, mesafeli ve sarsılmaz. Gözlerim sol gözünü kesen dikey yara izine takılıyor. Yüz hatlarını incelediğimi fark ediyor ve bana kaşlarını çatarak bakıyor, sonra parmaklarını güzel beyaz buklelerinin arasından geçirip bana tek kelime etmeden diğer ikisinin yanına geri dönüyor.

Pislik. İçimdeki öfkeyi boşaltıp sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Bir yanım onun benimle daha çok konuşmasını, bana bir tavsiyede bulunmasını ya da başka bir şey yapmasını istiyor.

"Bu çok acınasıydı," diye seslendi omzunun üzerinden. Ateş omurgamdan yukarı doğru yükseliyor.

Tamam, boş ver. Mori bok yiyebilir.

Beni sinirlendirmeye çalışmadan biraz medeni sohbet edebilseydik güzel olurdu. Mesafeyi korumakta ısrar etse de onu daha iyi tanımayı çok istiyorum. Benim kim olduğum hakkında bir şeyler bilmesi gerek.

Bakışlarım kısa bir anlığına omuz kaslarına kaydı, kollarını başının üzerine uzatırken kasıldı. Gözlerimi zorla kaçırdım ve onun gibi biriyle birlikte olmak istediğim için kendime öfkeyle baktım.

Gage umursamazca yanıma gelip elini omzuma vurdu. "Baştan bağlı olmak pek iyi hissettirmiyor, değil mi Morfin?" diye takıldı. Kumral saçları, şu anki gibi ter içinde olsa bile kısa ve düzdü.

Koluma vurup beni göğsüne çarptığında gözlerimi deviriyorum. Mori ile aynı boyda, yani tam bir dev. Hepsi öyle ama Gage ve Mori, birliğimizdeki en iri askerler.

"Neyse. Brifing için geri dönmek için zamanı zorlamıyor muyuz?" diye soruyorum onu iterek. Gage sırtıp, çoktan attığımız ceketleri toplayıp bize fırlatan Thomas'a bakıyor. Benimkini yüzüme çarpmadan hemen önce yakalıyorum.

"Evet, gecenin geri kalanında sınav çekmek istemiyorsak acele etsek iyi olur." Gage esnerken boynunun arkasını ovuşturuyor.

"Teğmen Erik, hayatımızın geri kalanında kaçıp gidecek türden bir adam, sence de öyle değil mi?" diye mırıldanıyorum. Takım liderimiz diğerlerinden daha acımasız ama bence bu iyiye işaret. Bizi önemsedğini gösteriyor. En azından ben öyle düşünüyorum. Gage ve Kayden, onu kızdırdığımız için acı çekmemizi istediği için şikayet etmeyi seviyorlar.

Mori'nin Erik'e büyük saygı duyduğunu biliyorum, ben de öyle. Sürekli teğmenimizin onayını almaya çalışıyor. Bunu, kendini bizden daha çok zorlamasından ve Erik övgüde bulunduğu ancak biraz teselli bulmasından anlıyorum. Gage bana dünyadaki tek derdinin rütbelerde yükselip çavuş olmak olduğunu söyledi.

Thomas ve Mori bizi kışlaya geri götürürken onları takip ediyorum. Kaliforniya üssünde yürürken aklım hep başka yerde. Alaska'dakiyle neredeyse aynı, ama bu üs her açıdan daha büyük ve on kat daha sıcak. Bu da eklemelerim için bulunmaz bir nimet.

Riöt dışında tüm Karanlık Güçler birliklerinin ana merkezi burası. Duyduğuma göre doğu kıyılarında bir yerlerde toplanıyorlarmış. Bildiğim kadarıyla, başkalarıyla pek iyi geçinemiyorlar çünkü çizgiyi aşarsak geri kalanımızı avlıyorlar. Sadece biz değil, üst kattaki askerler de. Hainleri yok etmek onların uzmanlık alanı.

Bu nedenle, bizden ayrı kalıyorlar. Çoğumuzun hiçbirinin nasıl görüldüğüne dair hiçbir fikri yok. Sanki kasıtlı olarak böyle ayarlanmış gibi. Çok geç olana kadar kim olduklarını bile bilemeyiz.

Fury, Warsaw ve Malum'dan oluşan geri kalan takımlar burada, Kaliforniya'da yaşıyor. Under'daki zamanımdan tanıdık yüzler olup olmadığını bilmek isterdim ama özellikle öne çıkan kimse yok.

Alt kattaki kışlaya doğru yürürken birkaç Deniz Kuvvetleri SEAL'ine kısaca başımı sallıyorum. Gözleri beni takip ediyor ve bu, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Suratlarına bir yumruk atmayı çok isterdim ama başımı tekrar belaya sokmak istemiyorum.

"Hey, sizi bu kadar özel kılan ne ki bu kız uzun pembe saçlara sahip oluyor? Ve şuradaki aptalın çenesinin altında dövme oluyor?" diye çıkıştı içlerinden biri.

Şimdi çıkıp "Biz iğrenç suçlularız ve görünüşümüze istediğimizi yaptırabiliyoruz" diyemeyiz, değil mi?

Dişlerimi sıkarak ilerlemeye devam ediyorum ama Mori aniden durup topuklarının üzerinde dönüyor. Doğrudan göğsüne çarpıyorum, hızla nefes nefese kalıyorum ve geri çekiliyorum. Soğuk, bilge bakışları sadece bir anlığına üzerimde kalıyor, sonra gözlerini kırıştırıp arkamızdaki adamlara odaklanıyor.

Karanlık Güçler askerlerinin "üst kattaki" askerlerle hiçbir sebeple etkileşime girmemesi gerekir. Özellikle de savaşmak için.

"Buraya gel. Seni özel kılan şeyi göstereyim," diyor Mori yüzünde çarpık bir sırıtışla. Kötü günler geçirdiğini anlamak acı verici derecede kolay, çünkü başkalarıyla kavga etme olasılığı çok daha yüksek. Ama genellikle Thomas'la ortak bir saldırganlık söz konusu. İlk haftanın çoğunu, kan dökülene veya Kayden ve Gage onları ayırana kadar o ikisinin kavgasını izleyerek geçirdim. Ardından, tüm ekibe ceza olarak koşu yaparak geçirdiğim geceler geldi.

Eğer kavga bizim dışımızdaki biriyle olursa sonuçlarının çok daha ağır olacağını biliyorum.

Adamlar sanki gerçekten buraya gelip onu denemeyi düşünüyormuş gibi kaşlarını çatılar.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye mırıldandı Thomas kendi kendine.

"Şaka yapıyor," diyor Gage, sevimli sahte kahkahasıyla, Mori'yi yürümeye devam etmesi için itiyor.

Mori kıpırdamadı bile. Bana baktı ve bakışlarımda biriken sabırsızlığı görmüş olmalı ki iç çekti ve sonunda pes etti. Thomas ona tamamen görmezden gelinen uyarıcı bir bakış attı.

"Bütün ekibin başını belaya sokacaksın," diye homurdandım, yanıma oturup koridorda yürümeye devam ederken. Mori homurdanarak karşılık verdi, bana yan yan baktı.

Thomas, Erik ortalıkta yokken ikinci sorumlu kişi. Çoğunlukla mantıklı ama kurallara uyma konusunda katı. Kesinlikle ekibimizin en organize ve zeki üyesi. Saçları biraz mizah duygusuna sahip olduğunu gösteriyor, ki öyle de, ama gözleri Mori'ninki kadar nasırlı. Öfke Timi'nde herkesten daha uzun süre hayatta kaldılar. Ne gördüklerini bile anlayamıyorum. Ne gördüğümü anlayamıyorum ve

unuttum. Gözlerim onlarınki gibi soğuk mu olurdu? Kalbim buz mu olurdu?

"Geçen yılki gibi bizi deliğe sokarsan Kayden çok sinirlenecek." Gage'in sesinde o çekicilik yoktu.

Kaşları çatıldı. "Delik mi?" Bunu ilk defa duyuyorum.

Gage kıkırdamaya devam ediyor. "İnanın bana, tam da kulağa geldiği gibi ve teğmen bizi tam bir gün boyunca içinde oturtuyor." Kaşlarımı çatarak bunun ne kadar komik olduğunu anlayamadım.

Thomas da sırtarak omuz silkti. "Bence kulağa geldiğinden daha derin."

Mori kaşlarını çatmış, hiçbirimize cevap vermiyor. Onu kızdırmak için dirseğimi yanağına vuruyorum ama bana sadece boş bir bakış kazandırıyor. Arkadaş edinme konusunda pek bir bilgim yok. Takım arkadaşlarımın birbirleriyle etkileşime girip birbirlerini azarladıklarını gördüm ama ne yaparsam yapayım Mori bana karşı duygusuz kalıyor.

Beni daha da yakınlaştırıyor, katmanlarını soymak için daha da çaresizleştiriyor. Bu kadar çekici olması da cabası. Adaçayı ormanı gibi gözler, dişlerinden ayrılmış dudaklar, sol gözünü kesen ve okşanmak için yalvaran bir yara izi.

Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum, içimdeki bir ses ona sesleniyor.

Maalesef birbirimizi tanımak için zamanımız azalıyor. Mori benim ortağım ve önümüzdeki hafta ilk görevimize çıkıyoruz. Sabah brifinginde sohbet konusunun bu olacağını tahmin ediyorum.

Karanlık Güçler'de hiçbir şey çok hızlı hareket etmez, görevleri planlamak ve yürütmek kesinlikle bu kategoriye uymaz. Güvenlik ve strateji bizim için her şeyden önce gelir.

İşte bu ve komutanınızdan aldığınız emirlere asla, hiçbir koşulda itaatsizlik etmeyin. Bizler harcanabilir varlıklarız, bazılarımız diğerlerinden daha fazla. Kim olduğum

hakkında hiçbir şey hatırlamasam da, harcanabilir olduğumu biliyorum.

Bununla birlikte, doğrudan bir emre itaatsizlik etmek sizi Riöt'un listesine sokar. Daha da kötüsü, Mori'nin takım arkadaşlarını öldürmeye yabancı olmadığını biliyorum. Deliliği bahanesiyle başkalarını da öldürme emri almış olmasına şaşırıyorum. Yine de, bir askerin bu listeye girmesinin ne anlama geldiğini tam olarak anladığımdan emin değilim. Herkesin konuştuğu bir konu değil ve Mori, hava durumu gibi saçma sapan şeyler hakkında konuşmaya çalıştığım anda beni ölüm döşeğine fırlatıyor. Karanlık Güçler'in politikaları gibi karmaşık bir konuyu gündeme getirmeyi bile düşünmedim.

Yan tarafına kilit takılmış bir kapıya gelmeden önce iki kat merdiven iniyoruz. Thomas şifreyi giriyor ve içeri girmemizi bekliyor, ardından kendisi arkaya geçiyor. Şifreleri sadece ekip liderleri ve ikinci komutanları biliyor. Gerçek dünyada yukarı çıkmamıza izin verilen tek zaman bu. Gözetim altında, tıpkı bir hapisane gibi.

Keşke hayatımın bu hayatın dışında nasıl olduğunu hatırlayabilseydim.

Alaska'dan Kaliforniya'ya bindiğimiz tekneden görünen manzara, uçsuz bucaksız deniz ve kıyı şeridiydi. Dünyanın manzaralarını ve hatta şehirlerini hatırlıyorum. Ama tüm bunların içinde kendimi nereye ait hissettiğimi anlayamıyorum. Nereden geldim? Her şey kaybolmuş, asla bulunamayacak gibi. Bir ailem var mıydı? Beni buraya getirecek kadar iğrenç ne yaptım? Kanlı ellerim olduğunu biliyorum, sadece ne kadar kirli olduklarını bilmiyorum. Yine de, nerede olduğuma bakarak iyi bir tahminde bulunulabilir.

Teğmeni beklerken yatağında sırt üstü uzanırken derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım.

Kayden bugün sabah egzersizlerine katılmamaya karar veren tek kişiydi. Zaten daha çok yalnız kurt gibi. Tıkırtı ve metalin kendi kendine kayması, benimkinin karşısındaki

ranzasına bakmama neden oluyor. Her gün tabancasını ve MK 17 tüfeğini söküyor. Tek alışkanlığı bu.

Tıpkı Thomas'ın yedek kıyafetlerini mükemmel olana kadar katlaması, Gage'in ise parmaklarını gömleklerinin etek uçlarında gezdirmesi gibi.

Mori fırsat buldukça okumaya başlıyor. Tüm kitaplarına itiraf edemeyeceğim kadar çok göz attım. Onun gibi biri zamanını ne okuyarak geçirir ki? Silah kullanım kılavuzu tüketicisi gibi duruyor, ama sayfa kenarlarına eski bir kalemle notlar alma şekli, belki de daha çok şair olduğu fikrini uyandırıyor.

Artık programını tam olarak ayarladığıma göre, dikkatini çeken şeyleri görmek için romanlarından birini ödünç almayı planlıyorum. Belki bu şekilde onun hakkında daha fazla şey öğrenebilirim.

Tanrım, onu gerçekten tanımak istediğimi bilseydi dehşete düşerdi.

"Kıpırda şu minik ayaklarını." Gage, komodinini açarken botlarımın tabanlarına hafifçe vurarak onları yatağa çekmemi ve yolundan çekilmemi sağlıyor.

Kayden gözlerini devirdi. "Ayakları benimkilerden beş santim daha küçük."

"Hı-hı." Gage sanki bir noktaya değiniyormuş gibi kıkırdadı.

Takımda, diğer titanlara kıyasla benden sadece birkaç santim daha uzun birinin olması beni mutlu ediyor. Kayden, diğer iyi askerlerle birlikte yukarıda görmeyi bekleyeceğiniz normal, kahverengi saçlı, zeytin tenli bir adam. Çoğunun aksine bakışlarında soğukluk yok.

İzleniyormuşum gibi belirgin bir his beni sarıyor ve dikkatimi Mori'nin göğsünde çaprazlanmış bir kolla yaslandığı, diğer elinde bir kitapla arka duvara çekiyor. Romanının üzerinden göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırmıyor ama çenesindeki kaslar kıpırıyor.

Neden benden bu kadar nefret ediyor? Geçmişte ona özellikle korkunç bir şey yaptığımı hayal bile edemiyorum.

Çünkü o çok korkutucu ve onunla bire bir karşılaşmada hiç şansım yok. Onu zehirlemeye mi çalıştım? Hayır, bu çok saçma. Gözlerimi tekrar kapatırken dudaklarım büzüldü.

Belki de onunla bu konuda yüzleşmeliyim.

Teğmen Erik kapı pervazına vurmadan önce birkaç dakika geçti. "Beyler," dedi anlamlı bir şekilde bana bakıp sırtarak, "ve Morfin, savaş odasına gidin. General Nolan ve Yüzbaşı Hans Bridger orada olacak, bu yüzden bugün hepinizin en iyi şekilde davranmanızı istiyorum." Erik'in gözleri Mori'ye kaydı. Şaşırtmacasız, diye düşündüm.

"Biz yürümeye yeni başlayan çocuk değiliz," diye homurdanıyor Kayden.

Yüzbaşı Bridger katılıyor mu? Ortak tuvaletteki Malum askerlerinden bazılarında onun hakkında biraz bilgi edindim. Bu üsse geldiğimden beri iyileşmek dışında pek bir şey yapmadım, bu yüzden zamanımın çoğunu nerede olduğumu ve kime hizmet ettiğimi öğrenmeye harcadım. Diğer mangalar, en iyi ihtimalle nadir de olsa, etrafta olduklarında öğrenilecek bir bilgi hazinesi oldular. Sürekli değişiyor gibi görünüyorlar.

Kaptan aslında Nolan'ın doğrudan üstüdür, ama Bridger'in kendisi bize brifing verecekse bu oldukça önemli bir mesele olmalı. Ayağa kalktığımda huzursuzca kıpırdanıyorum.

Mori, Nolan'ın bakışlarına hiçbir şekilde karşılık vermeden sadece ona bakıyor.

"Sen de öyle değil misin? Hadi gidelim," diye mırıldanıyor Teğmen Erik, hepimizin yüzlerinde gezinen keskin bir ifadeyle. Topuklarının üzerinde dönüp bizi kışladan, sonra da bir kat aşağı götürüyor. Karanlık Güçler'in savaş odası tamamen karartılmış. Odanın ortasında devasa bir konferans masası var ve masanın tüm kenarını kaplayan siyah deri sandalyeler var. Küçük ekibimiz buradaki boşluğu doldurmaya bile yetmiyor.

Sanki bu oda, kriz toplantısı veya benzeri bir durum için tüm ekiplere ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı bu

büyükölükte yaratılmış gibi. Bildiğim kadarıyla henüz olmadı ama bunun ne kadar süre böyle kalacağını merak ediyorum.

Gage'in yanındaki koltuğa yerleştim. Mori, Thomas ve Kayden karşıımızdaki koltuğa otururken, Erik uzun konferans masasının başucundaki koltuğa oturdu.

İki adamın içeri girmesi için uzun süre beklememize gerek kalmadı. Birinin açık kahverengi gözleri ve açık kahverengi saçlarıyla Nolan olduğunu hemen anladım. Bu adamın gülümsediğini henüz görmedim ve içimden bir ses, bunun imkânsız olduğunu söylüyor. Belki de ilk başladığında o da benimle aynı durumdaydı. Hikayesinin ne olduğunu merak ediyorum.

Şimdi düşününce, uyandığımdan beri ben de gerçekten gülümsediğimden emin değilim. İkiyüzlüyüm, diye kendimi azarlıyorum. Takımdaki diğerlerinin yanında olmak, kırık dökük insanların mizaha ne kadar düşkün olduğunu gösterdi bana. Her birimizin içinde, diğerini gülümsetme özlemi nasıl büyüyor. Bunlar bile genellikle zorlama. Mori'yi gerçekten mutlu görmek için her şeyi yaparım. Bakışlarım ona kaydı, sonra tekrar öne odaklandım.

İkinci adamın gümüş rengi saçları, jöleyle geriye doğru taranmış ve tanıdığım en koyu gözlere sahip. Bir tarafında kesik olan eğri bir burnu var. Muhtemelen önceki bir yaralanmadan dolayı biraz aksayarak yürüyor. Yüzbaşı Bridger. O da bir zamanlar Karanlık Güçler'de asker miydi? Tüm bunların ne zaman başladığını henüz öğrenemedim ama daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Üzerinde az da olsa kontrolüm olan konularda karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum. Hayatımın diğer her alanında gölgede olduğumu düşünürsek.

Erik ayağa kalkıp Kaptan Bridger'ı selamlıyor. "Kaptan, sizi bugün burada görmek büyük bir onur efendim."

Bridger elini umursamazca sallayıp masanın başında dikilirken Nolan, Erik'in karşısına oturuyor. Yüzbaşı boğazını temizleyerek, "Teğmen, sizi görmek her zaman güzel. Mori'yi tam anlamıyla evcilleştirmeyi başarmışsınız

gibi görünüyor," diyor. Gözleri Mori'nin umursamaz duruşunu inceliyor, sonra bana kayıyor ve irkiliyorum. "Ve bu da söz konusu canavarı alt eden yeni üyemiz olmalı. Morfin, değil mi?"

Başımı yavaşça eğerek başımı sallıyorum, bu adama gerçekten bir şey söylemek istemiyorum. Bakışları ağır. Analitik. Eminim dünyanın en karanlık sırlarından bazılarını saklıyor. Gizli askerler olarak bildiğimiz her şeyi, o beş kat daha fazlasını ve daha detaylı biliyor.

Uyandığımdan beri öğrendiklerime göre, dünya gerçekten karanlık ve korkunç bir yer. Ve bunu sadece Gage bana o berbat savaş filmlerini izlettikten sonra söylemiyorum. Karanlık Güçler'deki askerlerin yapması beklenen tüm o iğrenç şeyleri duyarak öğrendim. Öldür. Soru sorma. Öldür.

Göğsümün derinliklerinde, her şeyin görüldüğü gibi olmadığını söyleyen o içgüdüsel hissi dinliyorum. Dikkatli olun. Örtünün altında ne olduğunu ne kadar uzun süre görürseniz, yanınızda o kadar çok canavar olduğunu fark edersiniz. Daha da kötüsü, içinizde. Bir insan beş yüze kadar bürünebilir. Hangisi onları ele verir acaba? Merak ediyorum.

"Aferin. Şimdi konumuza dönelim. Öfke Timi, dünyanın dört bir yanına dağıtılan yasadışı malların tüm operasyonunu durduracağınız karanlık bir görevle karşı karşıyayız. Bu iki aşamalı bir görev. İlki, Büyük Havza'daki saklanma yerlerini keşfetmek ve istihbarat toplamak, ikincisi ise tüm varlıklar elimize geçtikten sonra operasyonun yürütülmesi." Bridger'ın sesi ciddi. "İnfaz" kelimesi yüreğimi sıkıştırıyor.

O neydi? Ellerimi dizlerimin üzerine koydum, kaptanın önünde dikkat çekecek ifadeler sergilemek istemiyordum. Tanıdık geliyordu.

"İyi haber şu ki sıcak bir yere gidiyorsun, kötü haber şu ki bulup almakla görevlendirildiğin eşya küçük ve onu almak çok zor olacak. Kesinlikle hata yapmayacağımızdan

bahsediyoruz," dedi karanlık bir şekilde ve parmaklarını şıklattı.

Odanın çift abanoz kapısı açılıyor ve içeri incecik bir kadın giriyor. Bronz saçları atkuyruğu yapılmış ve erik rengi ruju, zeytin rengi tenine muhteşem bir şekilde uyum sağlıyor. Büyük, kırmızı çerçeveli bir gözlüğü ve sağ elinde küçük bir dijital tableti var. Üzerindeki lacivert takım elbise onu önemli gösteriyor. Bizim gibi bir asker olmadığı apaçık ortada.

İçeri girip kapılara en yakın masanın başında duruyor. Yüzbaşı Bridger, "Bu Mikah. O, Karanlık Güçler'deki en iyi bilgisayar korsanımız ve öncelikli amacınız onu güvenli bir şekilde veri odasına götürmek olacak. Kapıdaki kilitler, öldürme koduyla manuel olarak açılmadığı sürece aşılamaz. Mikah, dünyadaki herhangi bir güvenlik sistemine girip tüm bir tesisi dakikalar içinde etkisiz hale getirme yeteneğine sahip, ancak bunu yapmak için zamana ihtiyacı var. Kapıları etkisiz hale getirip USB belleği ele geçirirken onu güvende tutmaları için Öfke Timi'ne güveniyoruz." diye bağılıyor.

Thomas'ın gözleri kocaman açıldı ve Erik'e doğru fırladı. "Ciddi misin? Siyah katta bir eskort görevi intihardır... normalde böyle riskli bir görevden daha fazla. Fark edilmeden içeri girmemizi ve gardiyanları dakikalarca ondan uzak tutmamızı nasıl bekliyorsun? Aktif olarak kavga ederken bu tam bir saat demek," diye çıkıştı Thomas, ayağa kalkıp ellerini masaya vurarak. Bu hareket karşısında irkildim. Normalde o kadar sakindir ki bu kadar sinirlenmesine şaşıyorum.

Teğmen Erik'in ağzı sertleşti ve Thomas'a kibirli bir bakış attı. "Bu yüzden bu görevi Öfke Timi'ne emanet ediyorlar. Üstlerimiz bunu başarabileceğimizi biliyor—" Mori masanın altından kaval kemiğine tekme attığı için birkaç saniye ne dediğini duyamıyorum. Gözlerim onun gözlerine kayıyor, öfke yanaklarımda kızaran yanakları daha da alevlendiriyor.

"Ne?" diye sordum gözlerimle, kaşlarımın çatılmasından zamanlamasının beni etkilemediğini vurgulayarak.

Çenesini gevşetiyor, dudaklarını nabzımı hızlandıracak kadar aralıyor ve sonra elinin üzerine eğilip çenesini aniden kapatıyor. Gözleri anlamlı bir şekilde, "Lanet olası ağzını kapat," diyor.

Çenem hemen kenetlendi. Az önce bizi düşüren o berbat görevden dolayı ağzımın açık kaldığını fark etmemiştim.

Mori'ye sert bir bakış atıyorum ve yaralı gözüyle bana göz kırpmıyor. Şaka mı yapıyordu acaba? Sırıtmadı bile, ama bakışlarında eğlendiren bir şey var.

"Ayrıca ben de orada olacağım. Bu görevde hataya yer yok. O flash belleği alana kadar eve dönmeyeceğiz," diyor Erik sertçe. Çenesinin duruşu her türlü iddiayı reddediyor.

Gözlerim, ekibin bunu nasıl karşıladığını değerlendirmek için odanın dört bir yanında dolaşüyor. Yüz ifadeleri cesaret kırıcı, midemde huzursuz bir çırpıntı yaratıyor.

Ama nedense böyle bir görev düşüncesi bende onlar gibi hisler uyandırmıyor. Belki de tutunacak hiçbir şeyim olmadığı içindir. Ne geçmişim, ne bir yüküm, ne de sevgiyle hatırladığım kimse.

Zaten yaptığım gibi ağır ağır ilerlemekten pek de farklı değil, ama daha fazla aksiyonla. Biraz değişikliğe ihtiyacım var, belki anılarımı canlandırır. Heyecan kafanızdaki kimyasalları harekete geçirir, değil mi? Seks de işe yarıyor, en azından Gage'den duyduğum kadarıyla.

Seks düşüncesi, Mori'nin görüntüsünü doğrudan aklıma getiriyor. Ne kadar iri olsa da, paketinin boyutunu ancak hayal edebiliyorum. Kaslarını veya beni amansızca delen ağır bakışlarını düşünmemeliyim. Ondan salgılanan tek kortizol, sadece stresten kaynaklanıyor olurdu. Böyle bir dünyayı hayal bile edemiyorum...

Başımı sallıyorum, yanaklarım kızarıırken bana dokunduğunu, nasırlı ellerini karnımdan aşağı kaydırıp kemerimin altına soktuğunu düşünüyorum. Aman Tanrım,

böyle düşünmeyi bırak. Koltuğumda kıpırdanıp yeniden odaklanıyorum.

Görev ve ölümcül olması açısından kaybedecek hiçbir şeyim yok, beni yas tutacak kimse yok. Teknik olarak sivil dünyaya çoktan ölmüş ilan edildim.

O zaman benim ölmem kimin umurunda?

Üzerimde ağır bakışlar hissediyorum ve Mori'ye bakıyorum. Çenesi hâlâ avucunun üzerinde, kararlı bir şekilde bana bakıyor. O kalpsiz gözlerde bir yerlerde bir yumuşaklık var ama aramızda buzdan bir duvar oluşturmakta ısrar ediyor. Bakışları, gevşek bir topuz yapılmış saçlarıma kayıyor. Dikkatini Erik ve Bridger'a geri vermeden önce burnunu küçümseyerek kırıştırıyor.

Ne yani, şimdi de saçlarımin şekliyle mi ilgili bir sorunu var?

"Mori, sen ve Morfin bölgeye ilk girenler olacaksınız. Dışarıda bir olay çıkarıp mümkün olduğunca çok gardiyanı dışarı çıkarmanızı bekliyoruz. Bu sabah görevden alındıktan sonra herkesin detaylı talimatlarını dağıtacağım. Hemen hazırlıklara başlamalısınız. Toplanmaya kadar bir haftamız var," dedi Yüzbaşı Bridger, ikimize de diğerlerinden daha fazla bakarak.

İlk girenlerin biz olmamıza şaşırmadım. Ellerindeki en dengesiz iki asker biziz. Ben de bizi ilk gönderirdim.

Nolan parmaklarını birbirine geçirerek araya giriyor: "Başka bir konu, güçlendirici ilaçlarımızın bir sonraki serisi için denemelere başlıyoruz. Mori dışında kullanan var mı?" Sesi yumuşak ama yine de bir yılanınki gibi. Nolan'da bana kötü bir his veren bir şey var. Bakışlarındaki insanlık eksikliğinden kaynaklanıyor olabilir. Bize ateş etmeye hazır silahlar gibi bakması.

Ama bence bundan daha fazlası var. Belki de bir zamanlar Under Trials'da ona dair edindiğim bir bilgi. Yalanlardan yapılmış bir adam. Bu inancımı kanıtlayacak hiçbir şeyim yok, içgüdüsel bir his bu. Güvendiğim bir his.

Ama deneylere gelince, ilaçların avantajlarını bizzat gördüm. Mori bunun canlı kanıtı. Yeni seri, onunla kaydettikleri tüm ilerlemeye dayanacak, yani daha güvenli olmalı, değil mi?

Elimi yavaşça kaldırıyorum. Nolan sırtıyor, içi boş ve açgözlü.

"Harika. Brifingden sonra seni birkaç dakikalığına çalacağım," diye mırıldandı.

Mori bana dik dik bakıyor. Gözlerinin başımın yan tarafında delikler açtığını hissedebiliyor ve aldığı keskin nefesi duyabiliyorum.

Diğerleri ise sonrasında korkuyorlar. Hâlâ ulaşmaya çalıştıkları özgürlükleri var.

Hiçbir şeyim yok.

Ben hiçbir şeyim.

Ve herkesin yapmaktan korktuğu şeyleri yapmaktan daha eğlenceli ne olabilir?

CAMERON

NE HALT EDİYOR BU?

Kullanmak istediğim kelime dizisini ve onu ikna etme isteğimi bastırmak zorundayım. Bunun yerine yumruklarımı sıkıyor ve çenemi kasıyorum. O kadar öngörülemez hale geldi ki, onu güvende tutmak için yapabileceğim çok şey var. Eğer o lanet hapları almaya... o iğneleri yapmaya başlarsa... Hayır.

Soğuk, cansız bedeninin görüntüsü zihnimde canlanıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Onu hemen öldürmezse, sonunda öldürecek. Zaten onlar yüzünden kısa bir ömre mahkumum, çünkü Karanlık Güçler'e hizmet etmek dışında kendime değer vermiyorum. En azından onunla tanışana kadar öyle değildim.

O, kendimde kaybettiğim her şeydir.

Hâlâ öyle. Belki de daha fazla. Geçmiş travmalarından etkilenmediği için artık, kanatları yanmış uçan bir güve gibi. Ateşe ne kadar yaklaşırsa yaklaşınsın, merakı giderek artıyor. Sınırları zorlamaya devam etmek istediğini görebiliyorum.

Bana bakmadığımı sandığında bana attığı ateşli bakışlar fark edilmeden kalmıyor. Ama onun benim ilgime ihtiyacı yok, ihtiyacı olan şey benden uzak durmam.

Zaten olduğumdan daha zalim olsaydım bunun ona iyi geleceğini biliyorum, ama yine de kabuslar gördüğünde saçlarını yüzünden çekmeyi, onu kendime çekip çiçeksi kokusunun bir zamanlar olduğu gibi üzerime yayılmasını özlüyorum. Rahatlığım. Tek yuvam. Geçmişini mi hayal ediyor? Kan bağı yüzünden yaptığı korkunç şeyleri mi?

Mavestelli'nin kanı çoğu kişiden daha koyu. İçten içe hatırladığını biliyorum ve dehşetler ona bırakılmak için yalvarıyor. Duvara yaslanıp geceleri huzursuzca dönüp durmasını izlemek için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

Onu rahatlatamadığım için nefret ediyorum. Artık saçını örmediği için nefret ediyorum. Bunu yaptığım için nefret ediyorum. Benim hatam.

Emery, brifing bittikten sonra kapının yanında oyalanarak Nolan'ın Bridger ve Erik'le konuşmasını bitirmesini bekler.

Kayden kollarını başının arkasına uzatıp yüzünü buruşturuyor. "Bu berbat bir şey. Varşova'ya verilen gibi çılgın bir görev alacağımızı sanıyordum. Tokyo'ya gönderildiklerini duydun mu? Biz her seferinde lanet olası tundraya veya çöle gönderilirken, tüm o harika şehir görevlerini onlara vermelerine sinir oluyorum."

Homurdanıyorum. "Sızlanan kıcını elden çıkarmadıklarına sevin. Riöt'un canının çok sıkıldığını ve avlayacak bir askere ihtiyacı olduğunu duydum," diye çıkışıyorum ama esprimi hiç komik bulmuyor.

"Evet, doğru. Eğer birine görev vereceklerse, o da Thomas olurdu. Böyle konuşarak ne halt ettiğini sanıyordun?" diye azarladı Kayden onu.

Thomas sadece omuz silkti. "Bu eskort görevinde kıcımıza tekmeyi yiyeceğimize göre suikaste uğramaktan endişelenmenin ne anlamı var?"

Aman Tanrım. Çok sinirli.

"İyi olacağız," diye ekledi Gage, kollarını gergin bir şekilde kavuşturarak. Thomas ve bana kıyasla nispeten yeni sayılır. Orijinal Fury Timi'nden sadece biz varız. Fury'de

kimse uzun süre kalamaz. Bu bilinen bir gerçek. Teğmen Erik en az birkaç yıldır Karanlık Güçler'de olmasına rağmen, son avuşun bir görevde görevden alınması nedeniyle bu mangaya sadece altı aylığına geçici olarak liderlik etti. Önceki avuşlarımızın hiçbirisi uzun süre görevde kalmıyor, genellikle sadece altı ay veya iki yıla kadar. İsimlerini hatırlamayı bıraktım.

Yakında yerine birini bulacaklarından ve Erik'in subaylık görevine geri döneceğinden eminim. Zaten manga çavuşu olarak görev süresini tamamladı. Normalde Nolan ve yüzbaşıyla daha büyük projeler üzerinde alışıyor.

"Görev detaylarını okudun mu Mori?" Thomas konuyu değiştiriyor.

Benim yapmadığımı biliyor. Üstlerimiz izleme mesafesinden çıkana kadar onları okumak istemiyorum. Zaten bir laboratuvar faresi gibi gözetleniyorum, görev planlarını incelerken biraz huzur istiyorum. En azından becerilerimizde biraz özgürlük tanıyarak, küçük değişiklikler yapabiliyoruz.

"Daha sonra tekrar gözden geçireceğim." Zippo akmağımı çıkarıp bir sigara yakarken sesim boğuk çıkıyor. Bana ifadesiz bir ifadeyle bakıyorlar ama bensiz gitmeleri için başımı sallıyorum. "Geri ekileceğim."

"Elbette öylesin," diye homurdandı Kayden. Gage onu onaylarcasına dürttü.

Onları görmezden gelip sigaramdan uzun bir nefes çekip gidişlerini izliyorum. Emery hâlâ kapının önünde duruyor ve göz göze geliyoruz. Bu sefer bakışlarını kaçırmıyor. Bugün korkusuz gibi görünüyor, her fırsatta bana meydan okuyor. Ağzımın kenarında alaycı bir sırıtış beliriyor ama sigarayı dudaklarımın arasına alıp ona doğru yürümeden önce onu hemen söndürüyorum.

Yaklaştığımda gözle görülür şekilde kaskatı kesiliyor. Dürüst olmak gerekirse, onunla uğraşmamak için fazla eğlenceli.

Sigaramdan küller düşerken duman havaya yükseliyor. Ondan bir adım ötede durup masaya yaslanıyorum, arkamda boş boş sohbet eden üç polis memuruna değil, ona bakıyorum.

Gözleri kırmızı bir kızarıklıkla çevrelenmiş, bu da onu çok yorgun gösteriyor. Huzursuz bir uyku çekmiş ve bu beni de yıpratıyor. Bazen zihninin onu kandırmaya mı çalıştığını, bana geri dönmesi gerektiğini mi söylediğini merak ediyorum. İnsan sadece umut edebilir. Yoksa neden beni tanımak için bu kadar çabalayacağını bilmiyorum. Görmezden gelmek imkânsızlaşıyor. Ona olan özlemime teslim olmak istiyorum.

"Ne istiyorsun?" diye çıkıştı, dikkatimi tekrar üzerine çekerek.

Onun seviyesine eğilmiyorum, bu yüzden kısık gözlerimle ona tepeden bakıyorum. "Bir şey istemem mi gerekiyor? Biz ortağız, değil mi?" Derin bir nefes daha çekip dumanın ciğerlerime kadar işlemesine izin veriyorum.

Emery bir an beni süzdükten sonra daha alçak sesle, "Neden bana bu kadar kızgınsın?" dedi.

Kaşlarım kalkıyor. Bunu söyleyeceğini beklemiyordum.

"Bunu söylemene ne sebep oldu?" Göğsümde büyüyen acının beni bütünüyle yutmasına izin verdim. Bu hayat ne kadar acımasız ki, değer verdiğim tek şeyi kendimden aldım.

Öfkeyle homurdanıp başını sallıyor. "Her fırsatta beni görmezden geliyorsun. Sınavlardan hiçbir şey hatırlamama yardım etmeyi reddediyorsun. Sen sadece..."

"Bir pislik mi?" diye düşünüyorum.

Gözleri kısılıyor ve ruhundan bir parça parlıyor. Bundan büyük keyif alıyorum.

"Evet." Erik ve Bridger vedalaşırken, gözlerini anlamlı bir şekilde kaçırıyor.

"İlaçları almamalıydın." Nolan'a doğru yürümeden önce kolunu yakaladım.

O iri kahverengi gözler bana baktı. "Neden olmasın? Sen yaptın."

"Çünkü daha önce yapmayacağın bir şey." Bahanelerim saçmalık gibi geliyor ama uyarımı dinlemesini sağlamak için ona başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Hayatını kısaltıyor ve önünde hâlâ uzun bir hayat var."

Gözleri titriyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Hafızasını kaybettiğinden beri ilk kez gerçek bir gülümseme. Kalbim durgunlaşıyor ve bir anlığına düşüncelerimi unutuyorum. O da bundan faydalaniyor.

"Dikkat et. Sanki gerçekten umursuyormuşsun gibi geliyor." Sözleri içime işliyor. Em'in yumuşak gözleri yüz hatlarımı tarıyor. Onun ilgisine açım. Bana benim ona duyduğum özlem kadar özlemle bakmasını istiyorum. "Elbette, ömrümden birkaç yıl eksiltsem kimse aldırılmaz."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak atıyorum.

İsterim.

Birkaç dakika boş boş bana baktıktan sonra elini elimin üzerine koydu ve beni yavaşça kolundan aşağı doğru itti, ta ki kolumu yanına bırakana kadar.

Kaptan ve Erik ayrılırken Nolan yanımda duruyor.

"Hazır mısın Morfin?" Sesi o kadar hevesli geliyor ki, bir sonraki denek üzerinde çalışmaya başlamış olması midemi bulandırıyor. Ben bu kadar dayandım ama onun için aynı şeyi söyleyemem.

Kanayan burunlarımı veya zihnimin nasıl parçalandığını görmesine izin vermedim. Ne kadar çirkinleşebileceğini bilmiyor. Daha doğrusu, hatırlamıyor. Benim gibi diğerlerini izlemek zorunda kalmadı. Deneme hapları yüzünden çok sayıda asker öldü. Test sonuçlarımdan geliştirilen yeni ilacın uygulanabilirlik oranı kesinlikle daha yüksek olacak, ama bundan nefret etmekten kendimi alamıyorum.

Nolan'a başını sallıyor ve onu odadan takip ederken bana bir kez daha bakmaktan kaçınmıyor.

Mantığını dinlemesini sağlamak için bir adım öne atıyorum ama arkalarından kapı çarparak kapanınca kendimi durdurup alt dudağımı ısıyorum.

Yalnız. Bir zamanlar yalnız başıma vakit geçirmek huzur vericiydi.

Küçük bir kadının bunu nasıl değiştirebildiğini biliyor musunuz?

ZIMPARA

BOYNUMA YAPILAN İĞNE, BİR SAAT GEÇMESİNE RAĞMEN HÂLÂ sızlıyor. O bölgeyi ovuşturup Mori'nin görevimizin birinci aşaması için yaptığı planlardan homurdanmasını dinlemeye çalışıyorum. Beyaz tahtayı, sızacağımız sığınağın ayrıntılı bir planıyla tepeden tırnağa kaplamış.

"Dinliyor musun?" Kollarını sıkıca kavuşturup bana dik dik bakıyor.

Suratımı buruşturup, masanın üzerinde, çenem ortasına gelecek şekilde kavuşturduğum kollarıma daha da gömüldüm. "Evet," diye mırıldandım pasif bir şekilde.

Hayır. Gerçekten dinlemiyorum. Cebimde ağırlaşan hap şişesini düşünüyorum. Nolan'ın sözleri içimde yankılanıyor: "Her şişe iki haftalık bir tedarik. Uyanıkken her dört saatte bir dört tane. Sahada sakatlanırsan, gerektiği kadar al."

İçimde bir burukluk hissediyorum. Buna kaydolduğum için deli miyim? Mori bunu kaldırabiliyorsa, ben de kaldırabilirim, değil mi?

Keskin bir düdük sesi havayı yardı ve alnımın ortasına bir kalem çarptı.

"Ay!" Sanırım iğne henüz etkisini göstermemiş.

Ona sertçe baktım. Gözleri kocaman açılmıştı, sanki kendi yaptıklarına kendisi de şaşırılmış gibiydi, sonra

neşesini hızla göz kırparak unuttu ve her zamanki soğukkanlı ifadesine geri döndü.

"Az önce bana keçeli kalem mi fırlattın?" diye çıkıştım, kaşlarımı çatarak lekeyi ovuşturdum.

Gözleri karardı ve ellerini tahtanın yüzeyine bastırana kadar masaya yaklaştı. "Bu bir oyun değil. Bu görev, ekibimizin gerçekleştirmek zorunda kaldığı en tehlikeli görevlerden biri olacak. Bu kadar dikkatsizlik yeter. Buna vaktimiz yok," dedi Mori, göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiren alçak bir sesle. Yanaklarım kızarmış ve midemde bir sıcaklık birikmiş gibi hissediyorum.

Bunlar ilacın yan etkileri mi? Endişeleniyorum. Lütfen Tanrım, afrodisyak olmasın. Zaten kendimi kontrol etmekte bile zorlanıyorum. Mori, yara izleri, dövmeleri ve alışılmadık derecede soluk sarı saçlarıyla haksız yere yakışıklı. Güzelliğine karşı zaafım var.

Masadan kalkıp tahtaya notlar yazmaya devam ederken nefesimin kısaldığını fark etmemiş gibi görünüyor. Planları rahatça okurken sol elini cebine sokuyor. Mori şu anda bir profesör gibi görünüyor, ancak profesyonel kıyafetler yerine siyah kapüşonlu üstünü ve kaslı bacaklarını saran spor eşofman altını giymiş.

"...eski bir üniversitede ders vermek istiyordu. Nerede olduğu önemli değildi..." Zihnimde sesini duyunca irkildim. Bu bir anı mıydı? Avucumu alnıma bastırıp gözlerimi kapattım. Daha önce... yakın mıydık? Bana kendisi hakkında bir şey paylaştığını hayal edemiyorum.

Mori, dikkatimi dağıtan düşüncelerimin farkında olmadan görev detaylarını anlatmaya devam ediyor ama ben bir türlü odaklanamıyorum.

"Bana kendimle ilgili bir şey söyle," diye sözünü kestim.

Duraksıyor, dönüp her zamanki asık suratıyla bana bakıyor. "Ne?" diye soruyor bakışlarını kısarak.

"Kim olduğumu hatırlamama yardım et, çünkü her şey bu kadar anlamsız görüldüğünde görevleri umursamakta

zorlanıyorum." Eskiden bana karşı daha açık sözlü olduğunu kendime saklıyorum. Her şeyin bir zamanı ve yeri vardır, değil mi?

Derin bir nefes alıyor, bakışlarında bir hüznün var, sanki bana kendimle ilgili şeyler anlatmak onu bir şekilde incitiyormuş gibi.

Biliyordum. Benden bilerek bir şeyler saklıyordu. Ama neden?

Sandalyede arkama yaslandım, asker botlarımı masaya vurup bacaklarımı ve kollarımı çaprazladım. "Dökül." Bu neredeyse sınırda bir emirdi ve gözleri karardı.

"Bir şey mi?" diye sordu sonunda yavaşça. Bakışları yüzümü tararken sesinde nostaljik bir ton vardı, boynumun en uç noktasına doğru arzuya fazla yakın bir şeyle eğildi.

"Hı hı."

Mori yüzünü tekrar beyaz tahtaya çeviriyor, nefes verirken omuzları düşüyor. Aramızdaki hava değişiyor gibi. Bu adamı çevreleyen kasvetin derinliklerinde belirgin bir çekim hissediyorum. Boğulmaya yetecek kadar. İki metre altına düşmeye yetecek kadar. Acaba başka biri daha önce onun bu yanını görmüş müdür?

Umarım öyle olmaz. Ben bencilce her şeyi kendim için istiyorum.

"Saçların hep örülüydü. Duştan çıktığın andan, yatmadan önce, seni tanıdığım her nefeste saçların örülüydü. Ve elin yaralandığında ve kendin yapamadığında..." Sözüünü kesiyor, söylenmemiş sözlere başını sallayarak. Sesini daha önce hiç bu kadar alçak ve nostaljik duymamıştım. Merakımı uyandırıyor.

Örgüler mi? Şimdiki gibi dağınıkken, pembe ve belime kadar uzanan saçlarıma bakıyorum. Parmaklarımı gevşek tutamların arasından geçirip basit bir örgü yapıyorum, sonra da onay almak için ona bakıyorum.

İfademdeki endişeyi okumuş olmalı. Pek doğru gelmiyor.

Mori başını sallayıp mırıldandı: "Sen onlara öyle yapmadın. Sana göstereyim mi?"

Yumuşak sesi beni aklımdan çıkarıp dikkatimi tekrar ona çekti. Yaklaştı, benden birkaç adım ötedeki masanın kenarına oturdu. Nefesim ciğerlerimde düğümlendi. Buraya geldiğini bile duymadım.

Bir an ona bakıyorum. Gözleri sakın ve sabırlı, bense benim için bu kadar kişisel bir şeyi unuttuğum düşüncesiyle boğuşuyorum.

Onun anılarını hatırlayıp da kendimi hatırlamamam aptalca görünüyor.

"Şey... tamam," diyorum dikkatlice, ona dikkatle bakarak.

Mori, floresan ışıkların altında solgun görünen elini uzatıyor. "Gel." Emri incelikli ama yine de vücudumdaki her kemikte yankılanıyor. "Bunu daha önce onunla yaptım" hissinin tüm yoğunluğu, zincirlerden aşağı akan su gibi içimden akıp gidiyor.

Botlarım masanın üzerinde sürüklenirken onları indirip isteksizce ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum. Karşısına dikildiğimde, yoğun bir kokusu burnuma geliyor. Huş ağacı, uyandığımda ilk kokladığım şey. Duyularımı harekete geçiren o kadar hoş bir tat ki. Yumruklarım, sadece bana özel olan yumuşak yaz gözlerinin ve kolay gülümsemelerin anısıyla sıkılıyor. Göz kırpıyorum ve görüntü kayboluyor. Yerinde üzgün ve kederli bir adam.

O zaman bana çok farklı bakıyordu. Düşüncelerimle bakışlarımı onun yüz hatlarını takip ettim.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, aslında gerginken sinirli gibi görünerek. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım. Uzaktan da yakından da şeytani bir yakışıklılığı var.

Parmağını havada çevirirken bana öyle çarpık bir sırtışıla baktı ki midem bulandı. "Arkanı dön." Yüzünde beliren saf keyifle içim ısındı.

"Ve sırtımı sana mı açayım?" Kaba, biliyorum ama bahsettiğimiz kişi Mori. Ortaklarının kafalarını kesiyor, Mori.

Kıkırdıyor, sesi bana yabancı geliyor ama sırtışımdan bile daha güzel. "Bir risk alıp bana güvenmen gerekecek, aşkım," diye fısıldıyor. Mori'nin İngiliz aksanı yumuşak ve baştan çıkarıcı. Saatlerce konuşmasını ve bana bir şeyler fısıldamasını dinleyebilirim. Gözleri eğlenceyle titriyor. Hangisiydi bilmiyorum, kıkırdama mı yoksa gülümseme mi, ama bana zarar vermeyeceğinden eminim.

Yavaşça dönüp sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum ama cevap vermesine fırsat kalmadan parmakları saçlarımı nazikçe tarıyor. Saçlarımı yana doğru çekerek boynumun hassasiyetini ortaya çıkarıyor.

Enjeksiyon izinin üzerinde parmak ucunu gezdirirken omuzlarım gerildi. Hâlâ biraz hassas ama ağrı çoktan geçti. Nolan, etkisinin yirmi dört saat sürebileceğini söylemişti.

Mori, bu kadar pervasız olduğum için benim hakkımda neler düşünüyor acaba? Ciddi semptomlar yaşama ihtimalimin yüksek olduğunu biliyorum, ama yine de onun gibi olmayı özlüyorum. Onu daha iyi anlamak için. Dikkatini çekmek için.

Düşüncelerini yeniden odaklamak istercesine boğazını temizliyor. "Şimdi, saçımı örerken aynaya bak, böylece nasıl ördüğünü kendin hatırlayabilirsin. Bunu senin için tekrar yapmamı bekleme," diyor sertçe, ama saçlarıma ne kadar dikkatli dokunduğunu fark etmemek elde değil. Sanki parmaklarını saç tellerimin arasında gezdirmek ona huzur veriyormuş gibi.

Dediğini yapıyorum ve gözlerimi yan duvardaki aynaya kaydırıyorum.

Otururken bile çok uzun, bu yüzden yelemi çözerken biraz öne eğilmek zorunda. Saç tellerini incelikte ayırıp bölümlere ayırmasını izliyorum. Hareketler tanıdık geliyor. Dokuma deseni aynadan belli olmuyor ama yine de ellerimin hayalet gibi çizdiğini hissediyorum. Hafif bir inilti duyuyorum.

Fransız örgüsü. Anılar aklıma geliyor.

Gözlerim tekniğe ve Mori'nin usta ellerine odaklanıp güzel yüzüne kayıyor. İfadesi, kasvetli ve zayıf bir gülümsemeyle yerleşmiş. Uzun yolculuklardan önce vedalaşırken veya bir sanat eserini bitirmeden önce sevgililerin birbirlerine verdikleri bir gülümseme olduğunu hayal ediyorum.

Bitirip iki omzuna birer örgü örüyor. Onlara bakıp gülümsüyorum. Bu, denediğim her şeyden daha çok bana benziyor. Saç gibi basit bir şeyin bir zamanlar olduğum kişiyi yeniden ortaya çıkarabileceği aklımın ucundan bile geçmemiştir.

"Tamamdır," diye mırıldanıyor, ayağa kalkıp beyaz tahtaya doğru yürümeden önce bir an tereddüt ediyor. Sırtımdaki yokluğu anında fark ediliyor ve göğsümde soğuk bir ağırlık hissediyorum.

Elimi uzatıp omzuma dokunuyorum, bir şeyin eksik olduğunu hissediyorum. Sıcak bir kucaklama ya da belki bir öpücük. Bir şey. Koltuğuma dönüp Mori'yi, bana bu kadar nazikçe dokunmadan öncekinden daha ateşli bir özlemle izliyorum.

"Daha önce saçımı ördün mü?" diye soruyorum, sözlerinde hissettiğim çaresizliği sesimden uzak tutmaya çalışarak.

Sığınak ile siper alacağımız ağaçlık alan arasındaki vadiyi beyaz tahtaya çiziyor. "Hayır." Cevabı kolay, az önce hissettiklerimden yola çıkarak hayal mi gördüğümü sorgulamama neden oluyor. Saçımı benim için başkası mı ördü? Eminim ki çok sevdiğim biriydi. Elim omzumda kasılıyor, o kayıp hissi bulmaya çalışıyor ama başaramıyorum.

"Adın gerçekten Mori mi?" diye üsteledim.

Duraksıyor. Sonra bir iç çekiyor.

"HAYIR."

"Adın ne peki?" Dudaklarım düz bir çizgiye dönüştü. Neden kimse ona Mori'den başka bir ad takmıyor? Onun

dışında hepimiz mesai dışında gerçek adlarımızı kullanıyoruz.

"Sinyali burada bekleyeceğiz." Tahtada bir alanın etrafında döndü, sorumu açıkça görmezden geldi. Tamam, belli ki bilmemi istemiyor. Çenemi avucuma dayayıp masaya yaslandım. "Başlama işaretini alır almaz, yüksek sesle içeri gireceğiz. Üzerimize hızla gelecekler. Muhtemelen şokta ve hazırlıksız yakalanmış olacaklar, bu yüzden savunmamızı yükseltmemiz gerekiyor. İçeride ağır toplar olduğu doğrulandı." Binanın bir kısmını, ikinci kattaki bir pencereyi dolaştı. "Buradaki hendeğin doğal taş duvarını kullanacağız. Durduklarında, ayrılacağız. Sen sağa koş, ben sola. Anladın mı?" Mori bana baktı.

Alt dudağım endişeleniyor, bu plan gerçekten intihar. Acaba asıl amaçları bizden kurtulmak ve ne kadar dayanacağımızı görmek mi, sanki hastalıklı ve çarpık bir oyun gibi?

"Evet, buldum." Örgümün ucunu parmaklarımın arasında döndürüyorum. Gözleri hareketi yakalıyor ve Bridger'ın ona verdiği talimatlara bakmadan önce kısa bir anlığına açılıyor.

"Bu gece burada duracağız ama yarınki tatbikatlardan sonra ilk iş olarak o koltuğa geri döneceksin ve benimle aynı fikirde olduğundan emin olmak için bunu bana kendin anlatmanı istiyorum." Banknotları masaya bırakıp bir sigara daha yakıyor. Zippo çakmağının tıktırtısı dudaklarımda bir gülümseme yaratıyor.

Keşke nedenini bilseydim.

"Seni çözeceğim, biliyorsun," diye düşünürken ellerimi masaya bastırarak ayağa kalktım.

Bilge bakışları benimkilerle buluştu, gülümsememi görünce içi ısındı. "Ah? Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

Küçük odadan çıktım. "Henüz emin değilim ama zayıf noktayı bulacağım. Benden sakladığın şeyi saklayamazsın." Ellerimi arkamda birleştirdim.

Mori kaşını kaldırıp sırtıarak baktı. "Denemeni görmek isterim."

İşte yine karşımda. Çok tanıdık bir şey, ama omzumun üzerinden fısıldayan bir sestten ibaret. O nostaljik duyguya kapılıp gideceğimden korkuyorum.

Senin benim için kim olduğunu hatırlayacağım, Mori.

ZIMPARA

ELLERİ UYLUKLARIMI KAVRIYOR, BENİ ONA KARŞI AÇIK TUTUYOR VE o da vajinamı yalıyor.

Başımı geriye atıp parmaklarımı yumuşak saçlarının arasından geçirip, dilini klitorisime sürtüp iki parmağını içime bastırırken sıkıca yumrukluyorum. Geniş ve karanlık odaya doğru yüksek sesle inliyorum.

O zaman aklıma şu geliyor: Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yok.

Dirseklerime kadar kendimi yukarı itiyorum, çılgınca etrafa bakınıyorum, ama karşımda ucsuz bucaksız bir karanlık denizi buluyorum. Burası Fury Squad'ın kışlası değil, ama burada olmanın verdiği boşluk ve korku hissi beni sarıyor.

Burayı biliyorum. Çok iyi biliyorum ama adını koyamıyorum.

Adam tam karşımda duruyor, bana öyle güzel, öyle kasvetli gözlerle bakıyor ki. Şu anki gibi dağınıkken alnına dökülen beyaz saçları. Gözünü kesen o acı verici derecede baştan çıkarıcı yara izi.

Mori.

Ciğerlerim hareketsiz, göğsüm panik içinde.

Tamamen çıplak, göğüs kemiğinin aşağısında önceden gördüğüm o eski derin yara, etrafını saran bir dövme, alttaki kemiklerini takip ediyor.

"Mori?" Sesim karanlıkta kayboluyor, boğuk ve donuk çıkıyor. Sanki duymuş gibi gülümsüyor, bileklerimi yakalayıp yere sabitliyor.

Kulaklarıma bir ses uğultusu geliyor, etrafımdaki ışıklar her şeyi bulanıklaştırıyor. Gözlerimi hızla kapatıyorum ve kapattığım anda Mori'nin ağırlığı dağılıyor.

Gözlerimi tereddütle açıyorum ve kendimi bir ormanın ortasında buluyorum. Ayaklarımın altındaki zemin soğuk ve düşmüş bir askerin sadece birkaç adım ötesinde oturuyorum. Üniforması siyah, sağ göğüs cebinde küçük bir sembol var: DF harfleri altın bir daire içinde.

Yüzü kan içindeydi, kim olduğunu tanıyamadım.

Tam ona yaklaşacakken, başını hızla kaldırdı, gözleri merkezden uzaklaştı ve kan çanağına döndü ve "Bana ne olduğunu biliyorsun." dedi. Uğursuz sözleri inanılmaz derecede yüksekti ve omurgamdan aşağı bir ürperti inerken içimde yankılandı.

Gözlerim aniden açılıyor ve Mori'nin üst ranzasının alt kısmıyla karşılaşıyorum.

Kendimi toparlamak için birkaç derin nefes alıyorum, sonra yavaşça doğrulup etrafa bakıyorum, gerçekten uyanık olduğumdan emin olmak için. Uyandığımdan emin olduktan sonra, boğazımdaki düğümü yutuyorum ve inliyorum. Ter sırtıma yapışmış ve gömleğimin içine kadar ıslanmış.

"Bu korkunçtu," diye düşündüm, sessizce ranzamdan kalkıp yedek bir günlük kıyafet alırken ve parmak uçlarımda kapıya doğru yürürken. Kimseyi rahatsız etmediğimden emin olmak için arkama bir göz attım ve Mori'nin bile yatağında hâlâ hareketsiz olduğunu görünce rahatladım. Odayı hafif bir horlama ritmi doldurdu.

İyi ki uykumda ağlamamışım. Ne kabus olurdu. Saçlarımı sıcak suyun altında yıkıyorum ve vücudumu

odunsu kokulu sabunla köpürtüyorum.

Rüyamda tuhaf bir mesajla gelen o adam kimdi? Onu hafızama yerleştirmeye çalışırken ovuşturmam yavaşlıyor, ama nafiye. Yüz hatları, onları lekeleyen kan yüzünden fazlasıyla gizliydi. Emin olduğum tek şey, o anda hissettiğim korku ve dehşetti. Sadece bir rüya olamayacak kadar canlı bir şeydi.

Bir zamanlar tanıdığım biriydi. Şimdi ise büyük ihtimalle ölmüş olduğuna inanıyorum.

Kollarımı kendime doladım ve sıcak suyun korkunç görüntüleri yıkamasına izin verdim. Sonra az önce karanlıkta neler olduğunu hatırladım.

Mori. Beni tüketiyordu, sanki doyamıyormuş gibi besleniyordu.

Midem altüst oluyor ve içimin derinliklerinde bir sıcaklık toplanıyor. Parmaklarının içimde olduğunu, ağzının etimi hararetle emdiğini düşününce dilimde biriken tükürüğü yutuyorum.

Yüzümü iki elimle kapatıp yanağıma birkaç kez tokat attım. O değil. Bu sadece stres kaynaklı bir rüya olmalı. Bir sonraki kadar gerçekçi hissettirse de, Mori ile daha önce fiziksel bir ilişkimiz olduğuna inanamıyorum.

Aman Tanrım, bana gerçek adını bile söylemiyor.

Temiz kıyafetler giymek rahatlatıcı. Saçlarımı kuruyana kadar açık bırakmaya karar veriyorum, sonra örmeyi deneyeceğim.

Tek başıma yapmak o kadar da zor olamaz. Mori'nin yaptığını hatırladığım gibi parmaklarımı hareket ettirme alıştırmaları yapıyorum ve ortak duşlardan çıkarken ellerime bakıyorum. Takımımızın yurduna doğru döner dönmez birine çarpıyorum.

Yüzümden kan çekiliyor ve yüksek sesle nefes alıyorum. Sesi bastırmak için ellerim ağzıma gidiyor.

"Beni çok korkuttun!" diye fısıldadım. Gözlerim yukarı, sonra daha da yukarı kayd ve Mori'nin tepemde, şüpheyle aşağıya baktığını gördüm.

Aman Tanrım, neden? Neden bunca zaman ve mekan varken o? Neden şimdi, böyle hararetli bir rüyadan sonra?

Ben büyük bir adım geri çekilirken, o ağzını sert bir çizgi haline getiriyor. "Ne yapıyorsun?" diye şüpheyile soruyor.

Az önce gördüğüm, dilinin içimde olduğu rüyadan sonra, kafam tamamen bahanelerden arındı. Ona nedenini bile söyleyemiyorum. Yanaklarım kızardı ve aniden döndüm, herkes uyurken karanlık bir koridorda Mori ile konuşmak yerine, doğruca banyoya gidip saçlarımın kurummasını beklemeyi planlıyordum.

Eli bileğimi yakaladı. Tenimizin sıcak temasıyla irkildim. Nabzım boğazıma sıçradı.

"Emery, neyin var?" diye sordu sesinde endişe giderek artıyordu.

Başımı sallayıp sesimin iyi çıkmasına çalışıyorum. "Kötü bir rüya gördüm."

Eli, aramızdaki temasın farkına varıyormuş gibi irkildi, sonra gevşeyip parmak uçlarıma kaydı, sonra da bıraktı.

"Ne hakkında?" Sesi gergin geliyor. Omzumun üzerinden bakıp sert ifadesini görüyorum. Boynumdan aşağı ürperti iniyor. Diğer elindeki kitabı sıkıca tutuyor.

"Hatırlamıyorum," diye yalan söylüyorum. Dudaklarımdan ılık bir sıvı sızıyor. Mori'nin gözleri, tepki verebilmemden önce hareketi takip ediyor.

Yanımdan geçerken gözleri işkenceyle doluyor, bunu yaparken kolunu belime doluyor ve beni kendisiyle birlikte banyoya geri götürüyor.

Burnumu birkaç kez sildikten sonra elimin tersi kan lekesi oldu. Kahretsin. Yan etkiler şimdiden mi başladı? Belirtiler ortaya çıkmadan önce birkaç gün veya hafta geçireceğimi sanıyordum. Vücudumun hızla derin bir yıkıma, hatta ölüme sürüklenebileceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Mori beni banyo tezgahına oturtup bir havlu alırken sessiz kalıyorum. Sırtarak bıraktığı kitaba bakıyorum, çünkü elbette yanında olacaktı.

"Başını arkaya yatır," diye emrediyor, çenemi ve dudaklarımı silip burnumun üzerine tutuyor.

Derin bir nefes verdim ve dediğini yaptım.

"Belirtiler genellikle bu kadar çabuk mu ortaya çıkar?" diye soruyorum, burnumdan gelen bir sesle, burnumu tıkayarak.

Yüzünde kibirli bir sırıtma beliriyor. "Ne, şimdi de fikrimi mi istiyorsun? Sana bunu yapmamamı söylemiştim," diye azarlıyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ve o da kıkırdıyor, ifadesi yumuşayarak. "Evet, normal. Bu iyiye işaret, çünkü burnun kanamasaydı sen de diğerlerinin çoğu gibi düşüp ölürdün ve çok acı çekerdin."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Nolan o kısmı atlamış.

"Peki, iyiyim mi?"

"'İyi' kelimesini tanımla çünkü çok zor zamanlar geçirmiş gibi görünüyorsun." Bakışlarının ardında milyonlarca düşünce yarışırken sesi yumuşaktı.

"Sana söyledim, kötü bir rüya gördüm." Hayır, ona yüzünde kanlar olan o uğursuz adam ya da içimdeki Mori hakkında kesinlikle ayrıntı vermeyeceğim.

Cevap olarak sadece homurdanıyor ve ardından kanamanın durup durmadığını görmek için havluyu geri çekmeden önce rahatsız edici birkaç dakika sessizce geçiriyoruz. Memnun görüldüğünde geri çekilip onaylamamı bekliyor.

Başımı normal pozisyonuna getirdim ve birkaç derin nefes aldım. Artık kan gelmiyordu.

"Kriz atlatıldı," diye şaka yaptım, ayağa kalkıp yurdumuza dönmek üzereyken. "Bu arada, burnum kanadığında yardımına ihtiyacım olmadı," diye ekledim.

Omuz silkmeden önce bana kısaca baktı. "Pekala, o zaman sen bilirsin. Koyu kan kusmaya başladığında ağlayarak yanıma gelme." Mori, kitabını banktan alıp tek kelime etmeden banyodan çıktı. Kışlamızın olduğu sağa dönmek yerine, spor salonuna doğru sola döndü.

Çenem kasılıyor. Kusuyor muyum?

Belki de onun yanında fazla katı davranıyorum. Berrak rüyamın aramızdaki huzursuzluğu artırmasına izin vermemeliyim... Yani, bugün gerçekten çaba sarf etti.

"Kahretsin," diye mırıldandım içimden ve gözlerimi sinirle ovuşturdum. İkimiz de yakın zamanda yatağa dönmeyeceğimiz için, aramızı düzeltmeye çalışsam iyi olur.

Haysiyetimi bir kenara bırakıp spor salonuna gidiyorum. Mori'yi fitness bisikletlerinden birinde, sanki dünyada hiçbir derdi yokmuş gibi kitap okurken buluyorum. Bacakları pedalları orta hızda, dengeli bir tempoda çeviriyor.

Kaba davrandıktan sonra ona nasıl yaklaşacağımı bilemeden kapıda duruyorum.

Bana bakmadan, "Hadi, otur." diye sesleniyor.

Vücudum kaskatı kesildi. İçeri girdiğimi duymadığını sanıyordum. Gururumu bir kenara bırakıp yanındaki kondisyon bisikletine doğru yürüdüm, oturup ayaklarımı pedallara koydum. Spor yapacak havamda olmadığım için pedalları ayak dayanağı olarak kullanıyorum.

Mori bisiklete binmeye ve kitabını okumaya devam ediyor. Bilge bakışları sayfalar üzerinde hızla geziniyor, sanki yüzlerce kez okumuş gibi kelimeleri özömsüyor. Bakışlarımı hissediyor ve ifadesiz bir şekilde bana bakıyor.

"Bak... Sana laf soktuğum için özür dilerim. Mümkünse iyi geçinmemizi çok isterim." Kelimeleri boğulmadan söylemeyi başarıyorum. Ama utanç yanaklarımı yakıyor.

"Benimle iyi geçinmek mi istiyorsun?" diye alaycı bir şekilde sordu. "Pek olası değil, sence de öyle değil mi?" Gözlerini kitabından ayırmadı.

Tamam, yine soğuk bir pislik olmaya devam ediyorum. Tırnaklarımı pantolonuma geçiriyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Eskiden yakın olduğumuz düşünülürse, pek de olası görünmüyor," diyorum, blöfümü görüp görmeyeceğini anlamak için. Yine de tüm ipuçları ortada. Saçımı örmesi,

rüyamda vücudunun o kadar detaylı görünmesi... Eminim bir zamanlar şimdi olduğumuzdan daha fazlasıydık.

Mori gözlerini sayfalardan kaldırıp boş boş bana bakıyor. "Peki adım ne? Madem bu kadar yakınız, bunu bilmen gerekir." Sesi alaycıydı.

Bu işin bu yöne gideceğini düşünmüyordum ama yine de çalışabilirim.

"Adını hatırlamıyorum ama göğsünde bir yara izi olduğunu biliyorum. Boğazının dibinden buraya kadar." Göğsümden göğüs kemiğimin bittiği yere kadar bir çizgi çekiyorum. Gözleri kocaman açılıyor ve biraz öne doğru oturuyor. Anlamıştım. Herkes kalkmadan önce duş alır ve diğerleri gibi asla üstsüz gezmez. Yoksa bunu nasıl bilebilirdim ki?

"Bunu hatırlıyor musun?" Sesi düşünceyle, umutla alçaldı.

Yavaşça başımı salladım. "Rüyamda gördüm."

Kitabını bırakıp sandalyesinde bana doğru kaydı. "Beni... üstsüz mü gördün?" Dudaklarının ucunda sinsî bir gülümseme belirdi. Yanaklarım alev alev yanıyor ve kalbim daha da hızlı atıyor.

"Hayır... evet. Öyle değil." Öyleydi işte. Neşesi hiç kaybolmadı. "Anlaşmamızı istiyorum, tamam mı? Seni sadece sürekli bana aynısını yaptığın için ittim. Farklılıklarımızı bir kenara bırakabilir miyiz?"

Mori'nin yüzü asık, sonra aşağı bakıp kaşlarını kararlılıkla çattı. "Pekala. Ama geçinmenin ötesinde pek bir şey bekleme," diye çıkıştı. Kulağa ne kadar tehditkâr gelmediğine sııttım. Dişlerini sıkıp ısırmadığını düşünmeye başlıyorum.

"Sen her zaman ne okuyorsun ki?" Öne eğilip kitabına gizlice bir göz attım. Kitabı arkasına aldı ve dudaklarında çocuksu bir sırıtış belirdi.

"Okuduklarımı paylaşmaktan hoşlanmıyorum sanırım."

"Neden? Bu bir silah kılavuzu mu?" diye takıldım, böylesine sıkıcı bir hayranlığı onaylamasına tamamen

hazırlıklıydım.

Kaşları çatıldı. "Ne silahı? Gerçekten bu kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun?" Yorumum karşısında hâlâ sersemlemişken arkasındaki kitaba uzandım ve o da geri çekilip kolunu kaldırarak uzanamayacağım şekilde kaldırdı. Bu sırada kondisyon bisikletinin gidonunu tutamadım ve kaydım.

İkimiz de yere düşüyoruz, sırtı zemini kaplayan yumuşak minderlere çarpıyor, ben de göğsüne düşüyorum. Spor aletleri şangırdarken ayaklarımız pedallara ve birbirimize dolanıyor.

Ayak bileğimin üzerindeki baskıdan inliyorum ama bacağымda hiçbir ağrı yok. Gözlerim aniden açılıyor ve yukarı bakıyorum, burnum Mori'ninkinden sadece bir nefes uzakta. Gözleri de benimkiler gibi parlıyor. Dudaklarımın köşelerinde gergin bir gülümseme belirliyor. Damarlarımda sıcaklık yükseliyor.

"Hiçbir acı hissedemiyorum." Beni içine çekerken kelimeler ona ulaşamıyor gibi görünüyor. Gözleri dudaklarıma kayarken boğazı titriyor. Sonra, birbirimize nasıl dokunduğumuzun iyice farkına vardığımda, diğer tüm hisler de içimde belirliyor.

Mori'nin bir eli yere bastırılmış, hafif bir açıyla bizi destekliyor, diğer kolu ise sıkıca sırtıma dolanmış. Kalbim tekliyor.

"O zaman iyi olup olmadığını sormam pek mantıklı olmaz, değil mi?" diye mırıldandı dudaklarımın birkaç santim uzağında. Nefesinin sıcaklığı, karnımın açgözlülükle dönmesine neden oluyordu.

Bacaklarımın arasındaki o sıcaklığı hatırlıyorum. Saf bir hazzın alt karnımda nasıl yayıldığını ve içime nasıl ağırlar saldığını, onun tarafından doldurulmak için nasıl yalvardığımı.

Boğazım düğümleniyor. "Hayır, sanırım olmaz." Titreyen sesim, içinde bir heves uyandırıyor sanki.

Mori derin bir nefes aldı, eli belimin alt kısmını sıktı.

Bakışları ağır ve uzun süre bana "İyi misin Em?" diye sorduktan sonra bile öylece duruyor. Sözleri basit ama yine de içimde derinlere ulaşıyor ve onun gibi birinin asla başaramayacağını düşündüğüm duyguları harekete geçiriyor.

"Evet," diye fısıldadım.

Bir saniye sonra kendine gelir gibi oldu ve boğazını temizledi.

"Hadi, otur da ayakkabılarımızı pedaldan kurtarayım." Dediğini yapıyorum ve huş ağacı kokusunun ve benimkinin altındaki sıcak vücudunun beni mantıksız kılmasına izin vermemeye çalışıyorum.

Keşke beni öpseydi diye neden diledim?

ZIMPARA

PLANI ÜÇ GÜN BOYUNCA TEKRAR TEKRAR TEKRAR SÖYLEMEK, HİÇ düşünmeden söyleyebilene kadar Mori için nihayet yeterli. Standartları çok saçma ve bu strateji de berbat. Daha iyisini düşündüm ama kimsenin beni gerçekten dinleyeceğini sanmıyorum, bu yüzden çenemi kapalı tutuyorum.

Tatbikat ve strateji eğitimlerinden ilk tam gün izin aldık. Burada yapacak pek bir şey olmaması üzücü. Yukarı çıkmamıza ancak Thomas bizi bir dadı gibi oraya kadar götürürse izin veriliyor.

Mori'nin kitaplığından kaptığım bir kitabı açarken, içimden bezgin bir nefes çıkıyor. Henüz yokluğunu fark etmemiş ve fark ettiyse bile, belli etmek istemiyor. Okumanın keyif aldığım bir şey olup olmadığından emin değildim ama ilk birkaç sayfadan sonra bunun benim için değerli bir şey olduğunu anladım.

Gözlerim yavaşça Mori'ye kaydı; spor eşofman altı ve gri kapüşonlusuyla şeytani derecede yakışıklı görünüyordu. Tabii ki antrenmanlardan asla izin almaz. Spor salonundaki o geceden beri dört kez yaptığı gibi bana baktığını görme fırsatı bulmadan bakışlarımı zorla kaçırdım.

O akşamı aklıma gelince bile yüzüm kızarıyor. Kitabı yüzümün daha büyük bir kısmını kaplayacak şekilde yukarı kaldırıyorum ve bir yandan da eşyalarından birini aldığımı fark edip beni bu konuda rahatsız etmesini umuyorum.

Saat henüz sabahın onu biraz geçiyor ve herkes canı çok sıkılmış gibi görünüyor. Kayden hemen işe koyuluyor, silahını söküp tekrar takıyor, Gage ise Thomas'la öğle tatilinde yukarı çıkarlarsa görebilecekleri kadın askerlerden bahsediyor.

Gözlerimi devirip kitaba odaklanmaya çalışıyorum. Şiir, karanlık şiir. İngiliz edebiyatının karanlık çağlarından. Gotik bir güzelliğe sahip. Düşündürücü. Bu tür kitaplara dalmadan önce çok zaman geçirip geçirmediğimi merak etmemi sağlıyor. Mori'nin neden bu kadar ısrarla okuduğunu anlayabiliyorum.

"Hey, Emery, bugün yukarı çıkıyoruz. Sen de bize katılmak ister misin?" Gage yatağımın kenarına yaslandı, kışımı kendine doğru çekti ve okuduğum satırlardan kabaca beni çekti.

Ona ters ters baktım. "İyiym, teşekkürler."

Gage kaşlarını çattı ve alnıma hafifçe vurdu. "Geliyorsun."

"Neden? Sizi kadınlara bakıp onlarla flört etmeye çalışırken izleyebileyim diye mi? Zor." Avucumu hafifçe vurduğu noktada gezdiriyorum. Çok tuhaf, sanki biri tenime hafifçe dokunmuş gibi, dokunuşundan başka hiçbir şey hissetmiyorum. Ama deneyimlerimden biliyorum ki Gage'in parmak uçları çok acıtıyor. Zaten bu yüzden birkaç kez azarlandı.

İlacın beni nasıl etkilediğine alışmam düşündüğümünden daha uzun sürdü. İlk gecedan beri birkaç kez burnum kanadı ve Mori'nin yakınında olduğumda bacaklarımda oluşan doyumsuz bir sıcaklık hissettim. Neredeyse ateşim çıkıyor.

Nolan'a bu yan etkiyi söylemekten çok utanıyorum, bu yüzden kendime sakladım. Ayrıca, bana herhangi bir zararı

da yok. Özellikle sadece kanama veya ciddi komplikasyonları bildirmemi söyledi ve içimden bir ses, biraz azgın olmanın ciddi komplikasyonlara yol açacağı anlamına gelmediğini söylüyor.

Kayden, parçalarını birleştirdiği silahı bırakıp gülüyor. "Orada senin ve benim bakabileceğimiz çok daha fazla adam var, o yüzden surat asmayı bırak," diye bana göz kırpmıyor. Mori'nin üst ranzadan onaylamayan homurtusunu duyduğuma yemin edebilirim.

İnliyorum, Kayden böyle söyleyince ona nasıl bir şey reddedebilirim ki? Gün daha çabuk geçer sanırım. "Pekala." Yırtık bir kağıt parçasını kitabın sayfaları arasına sıkıştırıp yatağımın ortasına fırlatıyorum.

İzin günlerimizde birkaç kıyafet giymemize izin veriliyor. Karanlık Güçler taktik teçhizatının kalın kumaşına alıştığım için giymesi çok savunmasız hissettiren sade sivil kıyafetler.

Siyah bir kapüşonlu üst giyiyorum. Uyluğumun ortasına kadar iniyor ve kalçamı örtüyor. Koyu gri tayt, abanoz rengi asker botlarımla kombinime çok yakışıyor.

Ekibin geri kalanı da benzer şekilde giyinmiş, koyu griler ve siyahlar hep giydiğimiz renkler. Parlak renkleri gerçekten sevseydim, bu biraz kasvetli olurdu ama nedense uyandığım dünyanın karanlığını umursamıyorum.

"Ah, dövme yaptırmalıyız! Kate, Çarşamba günlerinin onun için sıkıcı günler olduğunu ve randevusuz gelenleri kabul ettiğini söyledi," diyor Gage heyecanla. Kate'i seviyor, bu o kadar belli ki acı veriyor.

Ama herkesin dövmesi olduğu düşünülürse fena fikir sayılmaz. Gözlerim Mori'ye kaydı. Kollarını kavuşturmuş, gri kapüşonlu üstünün kolları bileklerine kadar inmiş bir şekilde duruyor. Bazı parmaklarında siyah yüzükler var; birkaçı gerçek, diğerleri dövme.

Soluk sarı saçları, daha önce yaptığı buz banyosundan kalma ıslak. Bir tutamı yerinden oynamış ve alnının kıvrımını takip ediyor. Gözünü kesen kırmızı yara izini takip

ediyorum. Onu tekrar yakından görmeyi özlüyorum. Ne yazık ki Mori, benden uzak durmakta usta.

Dışarı çıkarken Kayden'in yanından ayrılmıyorum. Güvenlikli kapının hemen dışındaki koridorda Teğmen Erik'in yanından geçiyoruz. Bize başıyla selam veriyor. Gözleri Mori'nin üzerinde daha uzun süre kalıyor, sanki ona yukarıda uslu durmasını söylüyormuş gibi neredeyse sert bir şekilde.

Mori'nin tam olarak ne yaptığını ve kime yaptığını öğrenmek gündemimde. Geçmiş Avustralya'da herkesin malumu olmalı, bu yüzden daha fazla ayrıntı öğrenmek çok da zor olmamalı. Hakkındaki genel söylentileri biliyorum, ancak ekibimiz konu onun hakkında çok az konuşuyor. Ya da belki de sadece benim etrafımda onun hakkında konuşmayı bırakıyorlar. Mori ile çalışırken ara sıra bana acıyan bir bakış atıyorlar. Bana bir şey mi yaptı? Yürürken düşünüyorum.

"Yukarıdaki Alt Denemelerde birlikte eğitim aldığım öğrencilerden herhangi birini görebilecek miyim sence?" diye sordum üssün ana merkezine girerken sessizce. Güneş ışığı, uçaklar ve tanklar için yapılmış geniş metal hangarlardan ve devasa garaj kapılarından içeri sızıyor. O kadar parlak ki gözlerimi elimle siper etmek zorunda kalıyorum.

Karanlığa atıldığınızda ona ne kadar alıştığınız şaşırtıcı.

Kayden omuz silkti. "Eğer tanısaydın, onları tanırmıydın?"

Başımı iki yana sallıyorum. "Muhtemelen hayır. Ama bir gün Malum veya Varşova Timi'ne katılabilirler, değil mi? Eğer yer açılırsa?" Umutlu görünmek istemem ama o timilerdeki şu anki pislikler zaten pek hoşuma gitmiyor. Zaten neredeyse hiç ortalıkta görünmüyorlar. Görevleri uzun ve genellikle uzakta. Subaylar birbirimizi tanımamızı engellemekte iyi iş çıkarıyorlar.

"Zaten boş yerlerin açılmasını mı umuyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyor Thomas. Omzunun üzerinden

bana kayıtsız bir bakış atıyor. Bugün nemli havadan dolayı saçları kıvrıcık.

Gage gülüyor ama bence Thomas komik olmaya çalışmıyordu.

Mori hepimizi görmezden geliyor. Kapüşonunu başına çekmiş, sanki bütün sabah yatakta yatmaktan daha büyük bir zaman kaybıymış gibi etrafa dikkatsizce bakıyor. En azından dövme fikri, rutini bozacak yeni bir şey olacak.

Gage ve Kayden'in Kate hakkında daha önce konuştuğunu duymuştum ama dükkanının köşesine hiç gitmemiştim. Bölmeli duvarlardan oluşan ve hiçbir tabela olmadan gizli kalmış, ne kadar şirin bir yer olduğuna şaşırdım. Kimse burada olduğunu asla anlamazdı.

Dar alana girdiğimizde Kate bir müşteriye doğru eğilmiş. Grubu tanımadan önce bize düşmanca bir bakış atıyor. İfadesi anında sıcak bir gülümsemeye dönüşüyor. Bana selam olarak başını sallıyor, ben de karşılık veriyorum. Askerle işini bitirene kadar rahat bir şekilde konuşmalarını dinliyorum ve sonra Gage önden gidiyor.

Uzun, çikolata kahvesi saçları kalın bir atkuyruğu şeklinde toplanmış. Bana dövme yapma lisansının veya teknik olarak izninin olmadığını söylüyor, ancak dövme yapması için yeterince talep var ve söylentiye göre, izin vermesi için kesimini memurlarla paylaşıyor.

Üst kattaki güçler bile biraz çarpık. Düşünsenize. Bir insanın yapabileceği en kötü şey dövme yaptırmakmış gibi. Bu düşünceyle gülmemi bastırıyorum.

Kate'i seviyorum. O da kuralları çiğneyen biri, tıpkı içimde bir yerlerde olduğumu hissettiğim gibi. Sadece o yanıma henüz hatırlamıyorum.

Gage, omurgasına, tam omuzlarının arasına bir kurşun sıkıyor. Kayden, bileğine küçük bir karides takmaya karar veriyor. Kod adı Karides olduğu için dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. Anladığım kadarıyla, askerlerin çoğu, katıldıkları sırada takım arkadaşlarından isim alıyor. Bazıları ise kötü bir lokma yiyor. Kayden, görünüşe göre Alt

Denemeler'den geçtikten sonra bir tabak karides yemiş ve o zamandan beri bu isimle yaşıyor.

Thomas dövme yaptırmayı reddediyor. Mori de öyle. Dürüst olmak gerekirse, gövdesinde veya kollarında başka bir dövme için yer olup olmadığından emin değilim ve o bölgeler dövme yaptırmayı tercih ediyor gibi görünüyor.

Kate bana gülümseyip koltuğa el sallıyor. Ağır kahverengi atkuyruğunu omzuna atıyor. Açıkken ne kadar uzun olduğunu hayal bile edemiyorum. Hatta saçımın uzunluğuyla yarışabilir, belime kadar uzanıyor. "Sıra sende, tatlım."

Ben de sırtışıma karşılık verip sandalyeye atlıyorum.

İğneyi değiştirirken ve istasyonunu hazırlarken "Ne istiyorsun?" diye soruyor.

Alt dudağımı içeri çekip köşesini ısıırıyorum, düşünüyorum. Ne kadar karanlık olsa da, aklımdan çıkaramadığım bir şey var.

"Boynumun tabanından kuyruk sokumuma kadar yumuşak, ince bir çizgi çizebilir misin?"

Herkesin gözü bana çevrildi, çoğunlukla şaşkın. Ama özellikle Mori'nin bakışları daha fazlasını barındırıyor. Meraklı görünüyor.

Kate gülüyor. "Elbette." Sandalyesini düz moda çevirirken bir an ayağa kalkmamı işaret ediyor. "Üstünü çıkar canım."

Yanaklarım kızardı ve gözlerim Mori'ye kaydı. Duşlarda herkesin özel bölgelerini gördüm, onunki hariç ve hepsi beni onun yanında çıplak gördü. En azından uyandığımdan beri. Çıplak tenime bakması fikri bile kalp atışlarımı hızlandırıyor.

Kate yüzümü süzdü, sonra yine kıkırdadı. Ağzını kapatırken, "Siz gidin başka bir şey yapın, siz olmadan da burada iyi olacağız," dedi.

Gage ve Thomas buradan çıkmak için heyecanlı görünüyorlar. Kayden surat asıyor ama midesi guruldamaya devam ediyor.

"Öğle yemeğine git, iyiyim. Bakıcıya ihtiyacım yok," diye homurdandım. Saat 14:00'ü geçti, dövmelerin ne kadar uzun sürdüğünü unuttum. Yarım kollu gibi daha büyük dövmeler tam bir iş günü bile sürebilir.

Thomas kafeteryaya doğru yürürken umursamazca el sallıyor. "Etrafta dolaşma. İşin bitince doğruca bize gel, anladın mı?" Kaçmaya çalışırsam beni öldürebilecek bir takip cihazım olduğunu hatırlatmak için ensesine vuruyor. Bilmemi sağladıkları ilk şeylerden biri de buydu. Yine de nereye kaçabileceğimi düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yok. Kendi ailemi bile hatırlamıyorum, bir zamanlar nerede yaşadığımı hiç hatırlamıyorum.

Başımı sallıyorum. "Evet, evet. Biliyorum."

Thomas, hesabı Teğmen Erik'e yazmasını söyler ve Mori, "Teşekkür ederim" diye mırıldanır. Üçü de gider, ancak Mori kollarını sıkıca kavuşturmuş halde kalır.

Harika.

"Sen de." Ona yaklaşıp onu itmeye çalışıyorum. Tuğla bir duvar gibi ve tek bir kasını bile kıpırdatmıyor. Bu çaba, benden küçük bir nefes almamı çalıyor. Gözlerim onun gözlerine kayıyor. Çelik gibi ve ikna olmamışlar.

"Burada kalmamda bir sakınca yok." Sesi soğuk ve sertti.

Kate ona ters ters baktı. "Vücudunu görmeni istemiyor, aptal. Defol git!" diye bağırdı ve defterlerinden birini ona fırlattı.

Bu onu harekete geçiriyor. Sanat günlüğünü alıp bana bakıyor, gözlerinde bir anlık rahatsızlık ifadesi beliriyor.

Beni görmek mi istiyordu? İçim ısınıyor ve yanaklarımda oluşan kızarıklığı görmesin diye hemen bakışlarımı kaçırıyorum.

"Tamam. Ama buralarda dolaşma. Anladın mı?" Başımı sallamamı bekledikten sonra isteksizce gitti.

Derin bir rahatlama nefesi verip kapüşonlumu çıkardım. Sandalyeye sırtüstü uzandım, deri soğumuştı, kollarımda tüylerim diken diken oldu. İğnenin tenime batmasını

bekledim. Sırtıma soğuk mendil sürdü, kokusundan alkol olduğunu tahmin ediyordum.

"Peki omurgandaki çizgi ne? Normalde bir istekte bulunduğumda aldığım cevaptan farklı." Sesi sıcaktı ve cildimi hazırlarken elleri de öyle.

"Birinin ensesinden kuyruk sokumuna kadar kesilip, omurları ortaya çıkana kadar derisinin soyulduğu bir görüntü sürekli kafamda canlanıyor. Sanki yüzlerce kez görmüşüm gibi. Kemiklerinin o ham hali." Duraksıyorum, iğneyi omurgamda sabitlerken elleri de aynısını yapıyor. "İşte bu yüzden. Sadece dışarıdan görünenden ibaret olmadığımız fikrini seviyorum. İçimizde, belki de büyümeyi bekleyen daha fazlasıyız."

Titriyor. "Bu çok ürkütücü canım."

Kıkırdadım. Karanlık Güçler'in ne olduğunun veya birlikleri oluşturan insanların ne kadar kötü olabileceğinin farkında olmadığı belli, bu yüzden anlamasını beklemiyorum. Ama bu vizyon ne olursa olsun, geçmişimin bir parçası olduğundan eminim. Başkalarının maskelerinin altını görmeye dair karanlık bir özlem.

"Mecazi olarak tabii ki," diye ekliyorum ki, benim ruh halim hakkında fazla endişelenmesin.

Kate homurdandı. "Sen ve Mori kesinlikle grubun karanlık, sapkın şairlerisiniz, değil mi?" Bu da beni, kafasındaki korkunç şeyleri Kate'le paylaştığını merak ettiriyor.

İğnenin vızıltısı başlıyor ve omurgam boyunca hareket ediyor. Neredeyse gıdıklanıyorum. Acı geçince, sanki biri tükenmez kalemle üzerime bir şeyler çiziyormuş gibi hissediyorum.

"Ekibinizle yakın mısınız? Sizin iyiliğinizi önemsiyorlar gibi görünüyor, özellikle Mori." Ses tonu, onunla romantik bir ilişkimiz olduğunu ima ediyor.

"Pek sayılmaz. Onları sadece bir aydır tanıyorum." Ben herkesi sadece bir aydır tanıyorum.

Düşünceli bir şekilde mırıldandıktan sonra, "Mori de mi? Onu hiç kimseyi senin kadar yakından izlerken görmemiştim. Bugün bile biraz farklı görünüyordu." diye yorum yaptı.

Onları iyi tanıyor mu acaba? Acaba Gage, Karanlık Güçler'in sırrını ona açıklamış mıdır? Umarım açıklanmamıştır. Gizli bilgileri ele geçirenlerin başına ne geldiğini bilmiyorum ve öğrenmekle de ilgilenmiyorum.

"Nasıl farklı?" diye üsteliyorum, umarım bana hoşgörü gösterir.

Eğlenerek kıkırdıyor. "Her zaman yanında getirdiği kitaplardan başını kaldırmaya bile zahmet etmiyor. Eski takım arkadaşları onunla konuştuğunda bile, nadiren homurdanmadan öteye geçen bir cevap alıyorlar. Bugün kitabını getirmedi, bu bir ilk ve sana bakışı ve konuşması... Hadi meraklı diyelim." Ses tonundaki gülümsemeyi duyabiliyorum.

Derin bir nefes alıp sözlerinin kafamı karıştırmasına izin vermemeye çalışıyorum. Belki de sandığım kadar benden nefret etmiyordur.

Kate otuz dakikadan kısa sürede bitiriyor. İkinciDeri bandajını mürekkep şeridinin üzerine bastırıyor ve bir sonraki askeri bir sonraki randevu için başını uzatırken beni kovuyor.

"Teşekkürler Kate," diyorum omzumun üzerinden, askerin yanından geçerken.

"Sonra görüşürüz, adamlara sana iyi bakmalarını söyle!" dedi, istediğimden daha yüksek bir sesle.

Başımı sallayıp aceleyle dışarı çıkıyorum. Üs bugün çok kalabalık. Üniformalı erkekler ve kadınlar, bir amaç uğruna yürüyorlar, bir yere yetişmeleri gerekiyor ve oraya olabildiğince çabuk ulaşmaya çalışıyorlar.

Gözlerim odanın diğer ucuna kayd. Geniş kapıların üzerindeki tabelada "Kafeterya" yazıyor. Burada biraz keşfe çıkmakta sorun yok. Seans beklediğimden kısa sürdü ve

sandalyede daha otuz dakika ila bir saat daha kalacağımı düşünecekler.

Üssün dışarı açılan kapısına doğru yürüyorum ve öğleden sonra tatbikatları ve engelli eğitimlerinin nasıl devam ettiğini izliyorum. Bu kalenin sahile geniş bir erişimi var ve tüm sahil güvenlik ve SEAL timlerinin akıntılara karşı yüzdüğünü ve "Cehennem Haftası" gibi görünen bir dönemden geçtiğini görmek çok kolay.

Büyük bir meşe ağacının altındaki bank, aşağıdaki plaja bakıyor. Yanına gidip oturuyorum. İçinde var olmadığın bir dünyada akıp giden dünyayı izlemek tuhaf. Mori'nin bana daha fazla açılmasını beklemekten yoruldum. Kim olduğumuza ve neler yaptığımıza dair dosyalar olmalı, değil mi? Nasıl olmasın ki? Benim için de bir tane olmalı, geçmişimi ve Under Trials'da olanları ayrıntılarıyla anlatan. Muhtemelen Teğmen Erik'in veya belki Nolan'ın ofisindedirler.

Bilgi almak için alanlarına girme düşüncesi bile çılgınca. Daha denemeden bu fikirden vazgeçiyorum, sabaha beni öldürürler. Ama madem hepsi beni tanıyor... neden benden saklıyorlar ki? Midem bulanıyor ve elimin arkasına ıslak bir şey sızıyor.

Aşağıya bakıyorum ve bir damla kan görüyorum.

Bir burun daha kanıyor. Birkaç asker yanıma yaklaşırken kolumla burnumun altını hızla siliyorum.

Yüzümdeki kan çekilince, birkaç gün önce pembe saçlarımla sorun yaşayan adamların onlar olduğunu anladım.

Tam olarak idrak edemedim, beni tekrar hedef aldıklarını görüyorum.

"Bakın kim bu çocuklar. Bu aralar yanında bekçi köpekleri yok," dedi göğsünde "Rogers" yazan uzun boylu olan, şeytani bir şekilde.

Kısa boylu arkadaşı Ollie, yamalarına göre, gülüyor. "Pembe, güzel görünmekten başka ne yapabilirsin ki?"

Bana değersizmişim gibi bakıyorlar. Gözlerinde bana acı çektirme konusunda belirgin bir istek beliriyor.

Öfkemi bastırmaya ve onlarla tartışmamaya karar verdim. Erik, üst kattaki iki askerle kavga ettiğimi öğrenirse ne yapacağını bilemezdi.

"Hayır, sanırım hayır," diye mırıldandım yanlarından geçip içeri girmek için kapılara doğru yönelirken.

Ollie bana "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye çıkıştı. Örgülerimden birini tutup başımı geriye doğru çekti. Kafa derimde tuhaf bir his oluştu ve beni geri çekmek için kullandığı güç, vücudumu yere serdi.

Avuçlarım çakıl taşlarına değdiğinde sıcak ve ıslak hissediyor. Acının olmaması büyük bir nimet çünkü nerede kanadığımı anlayamıyorum. Hâlâ ayakta durabildiğim için önemli hiçbir yerim kırılmadı. Kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum ve gözlerindeki ağlamadığım için hayal kırıklığını görüyorum. Gerçekten ağlamamı mı bekliyorlardı?

"Siktirin gidin." Onlara tükürdüm. Rogers'ın yanakları öyle kızardı ki, sanırım içine çökecekti.

"Seni orospu çocuğu." Bana doğru savurdu. Zamanda geriye doğru sıçradım ve binaların arasındaki boşluğa doğru koştum.

Küfürler ve tehditler savurarak peşimden koşuyorlar. Üssün bu kısmı günün bu saatinde oldukça boş sanırım çünkü etraftaki tek insanlar sahilde eğitim görüyor. Gerçi içlerinden birinin bana yardım etmesini beklemiyorum.

Binaların ortada bir tuğla duvarla birbirine bağlandığını görünce köşeyi sertçe dönüp yutkunuyorum. Pencere veya kapı yok.

Bu bir çıkmaz sokak.

ZIMPARA

DAHA SOKAKTAN ÇIKMADAN İKİ ASKER BENİ SIKIŞTIRIYOR.

Nefesim daralıyor. Ne yapmam gerekiyor? Yavaşça geri çekilirken dişlerimi sıkıyorum. Yan yana yürürken omuzları birbirine değiyor ve bana kaçış yolu bırakmıyor.

"Onunla ne yapacağız Ollie?" dedi Rogers kuru dudaklarını yalayarak.

Boynumdan aşağı soğuk bir ürperti iniyor ve ellerimi iki yanımda yumruk yapıyorum. "Bana dokunursanız ikinizi de öldürürüm," diye uyarıyorum. Üzerimde silah yok ama bu yoğun dövüş müsabakaları, çıplak elle öldürmeyi öğrenmekten başka ne işe yarıyor ki?

Ollie, sözlerim ağırlıksızmış gibi gülüyor. "Hadi onu biraz hırpalayalım. Sonra da saçlarını kazıyalım." Küçük, boncuk gibi gözleri açlıktan kırılmış ve nefret dolu bir şekilde üzerimde geziniyor.

Teğmen Erik, ne yapacağımı öğrenirse anlar, değil mi?

Önce Rogers bana doğru geliyor. Sanki yere yatıp ölecekmişim gibi cüretkâr ve aptalca uzanıp beni yakalamaya çalışıyor. Suratına öyle sert bir yumruk indiriyorum ki kafatası sol duvara çarpıyor. Şakağından kan sızarken inliyor.

Nefesini tutmasına izin vermiyorum, ayağımı göğsüne sıkıca bastırıp vücudunu geriye doğru itiyorum. Nefesi ciğerlerinden çekilirken nefes nefese kalıyor. Vücudu yere sertçe çarpıyor.

Ollie bir çakı çıkarıp bana doğrulttuğunda küfrediyor.

"Bunun için o güzel suratını keserim," diye neredeyse homurdandı.

Savunmacı bir tavırla kollarımı kaldırdım. "Yumruk dövüşüne bıçak getirmek zorunda kalman üzücü." Gözleri bu yumruk karşısında parladı ve bana doğru hamle yaptı.

"Çeneni kapat!" Bıçağı bana doğru savurdu ve kolumu keserek kolumu sıyırdı.

Gözümü bile kırpmıyorum. Gözleri, acıya tepki vermediğimi fark ettiğinde çok geç olsa da, büyüyor.

Gülümsemem kendiliğinden geliyor, sanki bunu defalarca yapmışım da ne kadar heyecan verici olduğunu unutmuşum gibi. Yoksa ilaçlardan mı kaynaklanıyor? Damarlarım saf adrenaline akıyormuş gibi. Neredeyse tahrik edici. Bu hissin içinde, içimden geçen coşku dalgalarında kaybolabilirim.

Bir sonraki hatırladığım şey, Ollie'nin kafasını defalarca beton duvara vurduğum ve vücudunun Rogers'ın yanına yığıldığıydı.

Birkaç dakika boyunca onlara bakıyorum. Tamamen yaralar ve kanla kaplılar. Hareketsiz ve solgunlar. Dişler yere saçılmış ve kanın bir kısmı şimdiden kurumuş gibi görünüyor.

Nabzım hızlanıyor ve gökyüzüne bakıyorum. Hava çoktan kararıyor. Aralık ortası, saat dört buçukta hava kararıyor.

Ne kadar zamandır... Düşüncelerim bulanık. Yavaşça yere yığılıyorum. Yorgunluk beni ele geçiriyor. Bunu ne kadar zamandır yapıyordum? Sanki otuz saniye geçmiş gibi hissettim ve göz açıp kapayıncaya kadar... İkisini de öldürdüm.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve titriyorum.

Karanlık Güçlerin bana ne yapmasına izin verdim?

CAMERON

ONU ARARKEN SIRTIMDAN TER DAMLALARI SÜZÜLÜYOR.

Saat öğleden sonra dört biraz geçiyor ve Kate'e göre Emery ikiden hemen sonra çıkmış. Nereye gitti acaba? Dilimi gergin bir şekilde ısırıyorum. Nolan veya Erik bunu duyarsa, başı büyük belaya girecek.

Elbette, zaman zaman takım arkadaşlarımı öldürmeme göz yumuyorlar, ama bu? Kaçak olma ihtimali mi? Mavestelli Ailesi'nin varisi olsa bile, hiç düşünmeden öldürülecektir. Karanlık Güçler hakkında olası bir bilgi sızıntısı, ağır bir cezayla sonuçlanacaktır.

Thomas akşam beşe kadar sessiz kalmayı zar zor kabul etti. O zamana kadar, bahçede onu arayacağız. Ve eğer eli boş dönersek, izi bulunup gereği yapılacak. Bu korkunç düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor.

Sahilde koşuyorum ve aklıma gelen her yeri arıyorum.

Hadi Em. Neredesin? Ailesini hatırlamadığı sürece gidebileceği hiçbir yer yok.

Geçen gece banyoda ve spor salonunda gerçekten de tuhaf görünüyordu. Sanırım onu hiç bu kadar kızarıırken görmemiştim ve göğsümdeki yarayı hatırlaması... Onu avladığımı ve taşla vurduğumu hatırlıyor olabilir. Kaçtığı

şey bu mu? Benden mi? Bu düşünce kalbime bir sızı saplandı.

Kanımı donduruyor; yaptıklarımın ve beni terk etmeye çalışmasının anısı. Bacaklarımı daha hızlı hareket ettiriyor. Aklım "keşke"lerle dolu bir milyon farklı yöne gidiyor. Bir bankın yanından geçerken birkaç damla kan gözüme çarptı. Durup çömeliyorum. Birkaç tutam pembe saç sıkışmış.

Göğsüme buz girdi. Biri onu incitmiş.

Başımı kaldırıp etrafı taradığımda, ana bina ile antrenman havuzlarının bulunduğu ikinci bina arasında orta büyüklükte bir boşluk fark ettim. Hızla ayağa kalkıp oraya doğru koşmaya başladım. Yeterince hızlı değildi, bu yüzden koşmaya başladım ve sokağa vardığımda iki elimi de duvara yasladım. Başımı kaldırıp yolun sonunda onu gördüm; kollarını dizlerine dolamış, önündeki yerdeki birkaç büyük kırmızı yumruya bakıyordu.

İlk bakışta, dikkatsizce atılmış çamaşır torbalarından başka bir şey gibi görünmüyorlar, ama yaklaştıkça, bu yığınların aslında iki asker olduğunu fark ediyorum. Birini, günler önce bizimle uğraşmaya çalışan o ağzı bozuk herif olarak tanıyorum.

Gözlerim, nefes alıp almadıklarını kontrol ederek bedenlerinden ayrılmıyor. Her iki yanlarındaki beton duvarlarda endişe verici miktarda kan var ve ellerinde ve kollarında çok daha fazlası var. Ellerim cebimde ona bakıyorum. Varlığını fark ettiğine dair hiçbir işaret vermiyor.

Ne yaptığı umurumda değil. Düzeltmeyeceğim bir şey değil.

Bağlantımın olmadığı hiçbir şey yok.

Ona doğru yaklaşıyorum, sanki çöpmüşler gibi iki cesedin üzerinden atlayıp onun seviyesine çömeliyorum.

Em'in gözleri dalgın, tıpkı bir olaydan sonra benimkiler gibi. Burada da böyle mi oldu? Şüphesiz bunu istemişlerdi, ama yine de durumdan sarsılmış gibi görünüyor. Aklının nerede olduğunu hayal bile edemiyorum. Bu kadar

acımasızca öldürmeyi beklemiyor muydu? Cellat, iliklerinde yaşıyor. İçimde bir umut ışığı yeşeriyor. Lütfen hatırla.

Pembe perçemleri dağınık, uçları kurumuş kanla kaplı. Yanakları da kırmızı lekelerle kaplı. Yine de onu tanıdığım herkesten daha büyüleyici buluyorum. Elbette benim gibi bir canavar, başka bir tanıdıkta teselli bulurdu. Bizler kırık şeyleriz. Kırık, tehlikeli silahlarız.

"İyi misin Emery?" diye yumuşak bir sesle soruyorum, kapüşonumu çıkarıp ona anlayışlı bir bakış atarken. "Al, kollarını kaldır." Dediğimi yapıyor, hâlâ o iki adamın bedenlerine boş boş bakıyor.

Onları öldürdüğüne sevindim. Öldürmeseydi ben öldürürdüm. Yine de, bu bizi oldukça büyük bir sorunla baş başa bırakıyor, bu adamların aileleri var. Bizim gibi ölü olarak etiketlenmiyorlar.

Boyun kaslarım gerildi. Burada olmalıydım. Kendini fazlasıyla idare edebildiğini açıkça bilsem de... Keşke burada olsaydım da kontrolü kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemeseydi. İnsanın asla affetmeyeceği şeyler yapmasına neden olabiliyor. Şakağının yan tarafındaki yara izi hâlâ parlak. Gözlerimi zorla ondan ayırıyorum.

Lekli kapüşonlusunu çıkarıp yere düşürdüm, sonra da benimkini başına geçirdim. Gözleri yavaşça bana kaydı, kapüşonum alnını örtüyor ve onu çok küçük ve narin gösteriyordu. Göğsümde bir sıcaklık dalgası yayıldı.

"Hadi," diye kulağına fısıldadım ve onu kendime çekip kucaklayıp geldiğim yoldan geri taşıdım. Kollarımda kıvrıldı.

Kaşlarım daha da çatılıyor. Cellatlık görevini yerine getirmek zorunda kaldığında da böyle mi hissediyordu? Kurbanlarını bırakırken hep sanatsal bir hüznün içinde olmasının sebebi bu muydu? Yakalanıp kafese kapatılmayı özleyen bir katil. Daha fazlasını hayal eden biri.

Onu korumaya çalıştığım travma buydu ama geçmişinizden kaçmanın gerçekten bir yolu yok gibi

görünüyor. Öyle ya da böyle, sizi bulacak. Boğazımdaki o kalın yumruyu yutuyorum. Ben de geçmişimden kaçamıyorum. Er ya da geç, gerçekte ne olduğumu anlayacak. O zaman bana attığı tüm o meraklı ve müstehcen bakışlar sona erecek.

Ben bu acıyı hak ediyorum.

Dudaklarımı alnına indirip çiçeksi kokusunu içime çekiyorum. Tanrım, onu ne kadar da özlemiştim. Şu anda zayıf olup ona bakmak istiyorum. Onu bir kez daha içeri alma dürtüsüne yenik düşmek istiyorum ama kendime güvenmiyorum. Nasıl güvenebilirdim ki? Suçluluk duygusu kalbimi kemiriyor.

Kapıdan içeri girdiğim anda Gage bizi fark edip koşarak yanımıza geliyor. Kollarındaki ve yüzündeki kanı görebilecek kadar yaklaştığında duruyor. Gözleri parlıyor ve bana "Aman Tanrım!" diye bakıyor.

"Onu binaların arasındaki sokakta buldum," diye mırıldandım ve sormadan ona uzattım.

Hemen anlıyor ve kollarını kaldırıp onu tutuyor. Thomas veya Kayden değil de Gage olması beni çok mutlu ediyor. Gage'e güveniyorum, unutkan kızımızı sevdiğini biliyorum.

Gergin bir şekilde yutkundum. "Thomas'a ne diyeceğim? Birine zarar mı verdi?" diye sordu alçak sesle, dikkat çekmediğimizden emin olmak için etrafına bakınarak. Neyse ki askerlerin çoğu kendi işleriyle meşgul ve başkalarının işine burnunu sokmamak için eğitilmiş.

Omzuna hafifçe vurdum. "Sorun değil. Ben hallederim. Onu aşağı indirip yıka. Yatağa götür ve uyumasına izin ver. Thomas ne olduğunu sorarsa, onu bulduğumu söyle, benimle konuşabilir," dedim sertçe, böylece bunların hiçbirinin tartışmaya açık olmadığını düşünsün.

Tereddüt edip ona baktı. "Onu öldürdü mü?—"

"Gage," diye havlıyorum ona. Duraksıyor ve beti benzi atıyor, ürpertici gözlerimle buluşuyor. "Sana bir daha sormayacağım." Ona ölümcül bir bakış atıyorum. Omuzları geriliyor ama bana kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Onun için her şeyi yaparım.

Ona olan aşkıma hiç hatırlamasa bile.

Paketten son sigaramı içerken çenem gıdıklanıyor. İskeleyden, denize birkaç yüz metre uzaklıktaki bırakma noktasında karanlıkta köpekbalıklarının çılgınca uçuştüğünü izliyorum. Hava karanlık, gece yarısını geçti ama ay, buradan çırpınanları rahatça görmemi sağlıyor.

Karanlık Güçler'de olmanın zorluğu şu ki, daha önce hepimiz korkunç insanlardık ama şimdi daha da kötüyüz.

Deneysel hapların siyah şişesini uzatıyorum. İrtibat kurduğum kişi gülümsüyor ve hapları cebine atıyor.

"Biliyor musun Cameron. Beni hiç aramayacağını sanıyordum. Beni defalarca reddettikten sonra. Neden birdenbire bu kadar endişelendin? Belerik, iki üst kat askeri için seni asla idam etmez." Sigarasından da derin bir nefes çekiyor. Köpekbalıklarının ziyafetini izlerken gözleri ve dudakları sırtıyor.

Telefonu açıp bu karmaşayı temizlemeye karar vermesine çok sevindim. Nasıl bu kadar yaklaşılabildiğini bilmiyorum, buraya gelmesi sadece yirmi dakika sürdü. Sanki çoktan üssün bir yerindeydi. Gözlerimi kapatıp çok uzağa bakmamaya çalışıyorum. Gerçekte kim olduğunu bilmemi isteseydi, söylerdi.

"Biliyorum... Endişelendiğim kişi ben değilim." Derin bir nefes aldım. Yorgunluğumu gizlemek giderek zorlaşıyor. Bir erkek, dünya onu yıpratmadan önce ancak belli bir yere kadar dayanabilir.

"Ah? Peki o kim?" Elinde hap şişesini çevirirken yaramazca sırıttı. Uyuşturucuları ona sızdırarak General Nolan'a ihanet ettiğimi biliyorum ama bunu Yargılamalar'dan beri düşünüyorum. Bu gece beni kesinleştirdi. Yardımına ihtiyacım var. Söz verdiği gibi kaynakları çok geniş.

Sigaramı yere atıp botumun altında eziyorum, üsse doğru yürümeye başlıyorum. Yanında durup diğer yöne bakıyorum.

Pantolonumun cebinde tuttuğum ellerimi hiç bu kadar soğuk hissetmemiştim.

"Görev sırasında öldürmeyeceğim tek asker o."

Kıkırdadı ve yavaşça yürümeye başladı. "O zaman tamamen iş mi? Yoksa işlemlerin yüzünden hep bu kadar sinirli misin?" Sokak köşesinden dönerken onu izlerken sinsi ses tonu beni tedirgin ediyor.

ZIMPARA

ESKİ PARA KOKAN BİR MALİKANENİN ÖNÜNDE DURDUĞUM YERDEN hava buz gibi ve yoğun bir sisle kaplı. Duvarlar grileşmiş ve yosun tutmuş, sarmaşıklar ikinci kat pencerelerine kadar uzanıyor. Malikanenin etrafındaki çit üç metre yüksekliğinde, siyah ve uçlarında ok uçları var. Araba yolu boyunca her dört buçuk metrede bir fener direkleri dikilmiş ve ev görevlileri, biri beni annemi karşılamak için merdivenlerden aşağı indirirken yanımda bekliyor.

Uzun boylu, ince yapılı bir kadındı ve ayak bileklerine kadar uzanan dar siyah bir elbise giymişti. Sanki cenazeden yeni dönmüş gibiydi.

"Anne." Tek kelime etmeden yanımdan geçerken başımı saygıyla eğdim. "Ticaret nasıldı? Ateşkes sağlandı mı?" diye sordum.

Tanrım, umarım öyle olur. Ateşkes beklendiği gibi yürümezse babam beni başka bir göreve gönderecek.

Annem giriş kapısının büyük mermer çerçevesinin altında durup omzunun üzerinden bana kayıtsızca baktı. "Gitmeye hazırlansan iyi olur."

O uzaklaşana kadar omuzlarımı düşürmüyorum.

Ailedeki rolüme hiçbir zaman itirazı olmadı, ama iş için para harcamaya başladığım gün beni sevmeyi bıraktı.

Larsen'in baş muhafızının omurgasına doğru temiz bir çizgi çekerken, "Bu ben değilim," diye düşündüm. Reed haklıydı, biraz zanaatkarlık yaparsam kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Sanırım bu yüzden her zaman akıl hocamdı. Uğursuz tavsiyeleri her zaman geçerliliğini korudu.

Bunları, uzun süre hüzünlü düşüncelerin akıllarda kalmasını sağlayacak şekilde bırakmayı seviyorum.

Neşteri kaburgalarının arkasından deri üzerinde kaydırdım ve kaslardan bir şerit kopararak kelebek kanadı gibi görünmesini sağladım. Parçaları resimli bir kitap gibi birleştirdim. Bu parçanın ilkinde sırtını neredeyse hiç ayırmadım. Sonrakinde ise tüm sırtını, kozasından kurtulan bir tırtıl gibi havaya kaldırdım.

Adamın dudaklarının köşesini, gülümsüyormuş gibi görünecek şekilde kestim. Belki de ölümden özgürlüğü bulmuştur. Umarım öyledir.

Özgür olmayı özlüyorum.

Sırtımda bir sıcaklıkla uyanıyorum. Hissettiğim yumuşak ve yaslanmak kolay. İlk başta hâlâ rüya gördüğümü sanıyorum, sonra nerede olduğumu ve az önce ne yaptığımı hatırlıyorum.

O iki asker öldü. Hiç düşünmeden öldürdüm onları.

Havadaki demir kokusu hâlâ dilimin arkasını acıtıyor ve ensemdaki tüyleri diken diken ediyor. Sanki kendi kafamın içinde bir yolcuymuşum da ellerimin yaptığı iğrenç şeyleri izliyormuşum gibi hissediyordum.

Vücudum gerildi ve derin bir nefes aldım. Sanki bir anda kopmuştum ve sonrasında her şey su gibi akıp gitmişti. Ve o rüya... Şimdiye kadar gördüğüm en gerçek rüyaydı. Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti indi.

"Şşş. İyisin." Kalın bir aksan kulağımı ısıtıyor ve kendime geliyorum, altımda yatağın rahatlığını ve huş ağacının tanıdık kokusunu hissediyorum.

Mori mi? Midem bulanıyor ve vücudunun benimkine değdiği yerlerin ve ellerinin nerede olduğunun fazlasıyla

farkına varıyorum. Bir eliyle ön koluma uyuşuk daireler çiziyor. Başımın yastıkta olmadığını fark ediyorum; aslında pazıları. Kolu bükülmüş ve parmağının etrafında bir tutam saçımı okşuyor.

"Mori?" diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatıp bunun da bir rüya olup olmadığına karar vermeye çalışırken. Ama bu sadece bir rüya değildi, değil mi? Daha çok odaklanıyorum. Onların ailem olduğunu biliyorum. Fazla gerçektir. Sadece bir rüya olamayacak kadar canlıydı. Ve eğer bu doğruysa, içinde yaptığım korkunç şeyler de doğru demektir.

"Başka kim?" diye sordu yumuşak bir sesle, sesinde bir yorgunluk var. Acaba ne kadar zamandır uyanık ve yanımda böyle duruyor?

"Saat kaç? Nasıl oldu da-" Konuşmayı kesip, o pislikleri öldürdükten sonra neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Derin bir nefes alıp yavaşça benden ayrılıyor. O bunu yaparken kalbim neredeyse duracak gibi oluyor. Vücudum, göğsünün sırtımda nasıl hissettiğini şimdiden hatırlamaya başlıyor. Yüzümdeki hayal kırıklığını görmesin diye dudaklarımı sıkıyorum.

Mori yan yatıp bana baktı. Bilge gözleri her zamanki gibi duygusuz bir kayıtsızlıkla dolu değil, nazik. Yumuşak. Soluk sarı saçları alnına dağılmış, dağınıktı.

"Bir şey hatırlıyor musun?" Yanağıma hafifçe vurarak, sanırım bir damla salyayı sildi. Dudaklarında küstah bir sırıtış belirdi ve bunu yarı yarıya doğruladı.

Yüzüm kızarıyor, yüreğim dönüyor.

"Bana saldırdıklarını hatırlıyorum ve sonra... dışarısı daha karanlıktı ve onları patakladılar. O zamanın çoğunu açıklayamıyorum." Böyle söyleyince çok masum geliyor. Sanki asfaltın üzerine dişler serpilmemiş, cüruf blok duvarların gözeneklerine kan ve et yapışmamış gibi.

"'Dövülerek ezmek' derken, yüzlerini çimentoya sürterek lapa ve kıkırdak haline getirmekten bahsediyorsun, değil mi?" diye kesin bir dille belirtiyor.

Doğrulup ona isteksizce baktım. "O kadar kötüydü, değil mi?"

Acı acı gülümseyip alnıma hafifçe vurdu. "Öyleydi."

"Çok tuhaftı, sanki zerre kadar kontrolüm yokmuş gibiydi." Sözlerim o kadar sessizdi ki beni duyduğundan emin değildim. Ellerime baktım. Çok küçükler ve böyle bir kaosa yol açmaları pek olası görünmüyordu ama olanların gerçekliğini inkâr edemem.

İçimde bir endişe filizleniyor. Ya başkası olsaydı? Ya takım arkadaşlarımdan biri ya da Mori olsaydı? Ona böyle saldırma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Sürekli böyle mi hissediyor? Kendi partnerlerini öldürmüş. Kendiyle nasıl yaşıyor? Duygularının zerresini bile dışarı vurmuyor. İçi yanıyor mu? Hiçbir şey hissediyor mu yoksa bu işe karşı soğuyup ölmüş mü? Beni bile öldürebilir.

Eğer böyle devam edersem, Teğmen Erik bunu Mori'ye yaptırabilir, hatta peşime çevik kuvvet gönderebilir.

Mori'nin gözleri empatiyle parladı. Kabul ediyorum, onda böyle bir duygu olmadığından emindim.

"Benimle gel." Yatağımdan kayarak iniyor ve günlük ayakkabılarını giyiyor.

Yoldaşlarımızın ağır horlamalarıyla dolu odamızda, olabildiğince sessizce, ayak uçlarımda yürüyerek onu takip ediyorum.

Aydınlık koridora girdiğimizde, kıyafetime bakıyorum. Mori'nin bugün daha erken saatlerde giydiği gri kapüşonluyu üzerimde taşıyorum. Dizlerimin altına kadar iniyor. Aman Tanrım, görüldüğünden çok daha iri. Kumaşın yakasını burnuma götürüp kokusunu içime çekip rahatlamama izin veriyorum.

Koridorda durup beni yakalamamı bekliyor, kapüşonlu üstünü yüzüme doğru tuttuğum şekilde bakıyor. Hemen düşürüyorum.

"Bana güveniyor musun, Emery?" dedi, belki de güvenmemem gerektiğini ima eden bir ses tonuyla.

"Genellikle hayır ama şu anki durumumu düşününce..." Ona buruk bir gülümsemeyle baktım.

Bana göz kırptı. "Güzel. Öyleyse buyurun." Mori, bir tarafta duşların, diğerk tarafta spor salonunun tam ortasında bulunan havalandırma deliğini açmadan önce koridorun iki tarafına da baktı.

"Bekle, içeri girmemi mi istiyorsun?" diye fısıldadım.

Hiç tereddüt etmeden başını sallıyor. O dünya dışı cazibesine lanet olsun, ama beni orada kurtardı, en azından bu neyse ona katlanabilirim.

Önce ben sürünerek içeri giriyorum. Burası onun rahatça sığabileceğı kadar geniş. Mori havalandırma kapağını arkamıza geri kapatıp, beni hareket ettirmek için uyluğumun arkasını çimdikliyor.

"Ah!" Omzuna vurdum. O da kıkırdadı. Ona bakarken göğsüm hafifledi. şu anda kendine hiç benzemiyor gibi. Sanki tanıdığım o huysuz, sessiz askerden tamamen farklı biri gibi.

Birkaç köşeyi dönüyoruz ve geniş bir oda görüş alanımıza giriyor. Bana bir kanalizasyon tankını hatırlatıyor; tünellerin birleştiğı nokta olan kutu şeklindeki tanklar, ama kuru, sadece dibinde birkaç çıtır yaprak ve örümcek ağı var. Tavana kadar uzanan uzun bir merdiven, kare bir deliğın yukarı çıktığı yere kadar uzanıyor. Girişi engelleyen parmaklıklar var, ama Mori uzak duvardaki bir tuş takımına doğru yürüyor; belli ki burayı çok iyi tanıyor.

"Bu neden burada?" Uzun bir kod yazarken kaşlarımı kaldırıyorum. Numaraları görmeye veya hatırlamaya çalışmıyorum. Karanlık Güçler'den kaçmaya çalışmıyorum zaten. Yani, benim gibi biri nereye kaçar ki?

Kilit tık sesi çıkarır ve sürgülü kapı üstteki delikten açılır.

Önce ben tırmanıyorum, o da hemen arkamdan geliyor.

"Bir baskın veya deprem durumunda temel ve merdivenler çökerse, erişim imkânsız hale gelir. Bu tüneller

güçlendirilmiş ve binanın ana bölümü gibi basınç altında kırılmaz." Bunu çok kullanışlı gösteriyor.

"Öyleyse neden şimdi kullanıyoruz? Beni tam olarak nereye götürüyorsunuz?" diye soruyorum tepeye yaklaşırken şüpheyle. Yukarıdaki havalandırma deliğinden hafif bir esinti geliyor, ay ışığı aşağı sızıp etrafı aydınlatıyor.

"Başka soru yok. Devam et ve aşağı bakma," diye mırıldanıyor Mori eğlenerek. Tabii ki, o söyledikten sonra aşağı bakıyorum.

Zaten o kadar yüksekteyiz ki, dibi neredeyse görünmüyor. Karanlık bir çukur gibi görünüyor. Ellerim anında terliyor ve onları bir mengeneyle metal basamaklara sabitliyorum.

Gülmesini bastırmaya çalışarak homurdanıyor.

"Bunu bilerek yaptın." Kendimi hareket etmeye zorladım, ancak sonunda tepeye vardığımızda ve kendimi tekrar yere bastığımda rahat bir nefes aldım.

Mori ızgarayı dikkatlice yerine yerleştirip ayağa kalkıyor ve bana elini uzatıyor. Gözlerimi kısıyorum ama teklifini kabul ediyorum. Beni yukarı çekiyor ve etrafı inceliyorum.

Üssün dış kenarındayız. Plaj ve okyanus bizden yaklaşık otuz metre uzakta. Akşam havası serin ama ferah, rüzgarında tuz ve sis kokusu var. Dalgaların birbirine çarpma sesi, diğer tüm sesleri bastırıyor.

"Tamam, beni okyanusa mı getirdin?" Küstahça gülümsüyorum, aslında bugün yaptığım ve geçmişte hatırladığım iğrenç şeylerden zihnimi uzaklaştırmak için bu gece macerasına minnettarım. Sırtımdaki taze dövme, omurgamdan aşağı doğru uzanan sıcak bir sıvı izi gibi hissettiriyor.

Üzerinde bulunduğumuz küçük kaya yığınının altına iniyor ve ben de onu takip ediyorum.

Cevap vermeyince ona baskı yapıyorum. "Mori?"

Kaşlarını çattı ve ardından ifadesi acı dolu gözlerle çarpıtıldı. "Biliyor musun, bana böyle hitap etmeden

nefret ediyorum."

Başımı eğiyorum. "Peki sana ne diye hitap etmemi istiyorsun? Herkes sana Mori der."

Sözlerimi bir an düşündükten sonra dikkatini denize ve ayın altında beyaz uçlar oluşturan uzak dalgalara çevirdi. Acaba uzanıp da yerçekimi tarafından geri mi çekiliyorlar diye merak ettim.

"Herkesin bana böyle seslendiğini biliyorum. Çünkü onlar için bir canavarım. Adı olmayan bir şey. Sadece bir tanımı var. Yüzü olmayan. Ölüm."

Onun bu sertliğine gülümsüyorum. Sözlerinin yazıya geçirilip mezar taşlarına asılması ve hatıra olarak eski kütüphanelere yerleştirilmesi gerekiyor.

Gözlerim saçına takılmış bir dal parçasına takıldı. "Bugün yaptıklarımın sonra bu beni ne yapar?" diye cevap verirken dal parçasını yavaşça çektim. Babamla ilgili anılarımı ona anlatmaya cesaret edemiyordum. En azından henüz. En azından geçmişte kontrolüm vardı. Ne yaptığımı biliyordum ve sonrasında cesetlere ne yaptığımı bile kendimce kontrol ettim. Bugün bambaşka bir şeydi.

Birkaç saniye bana baktı, gözlerinde düşünceler uçuştı, sonra elini kaldırıp bana uzattı. Sorumu duymazdan gelerek, "Uyumakta zorluk çektin mi? İlaçlardan yani." diye sordu. Sesi yumuşaktı ama tonunda bir hüznün vardı. Sanki cevabı ve ne anlama geldiğini zaten biliyormuş gibi.

Elimi onun elinin içine koyuyorum ve tenimiz buluştuğunda varlığımın her bir zerresi sıcıyor.

"Evet, bir nevi. Şu anda kendimi tamamen uyanık hissediyorum ve uykuya dalmakta zorlanıyorum. Uyuduğumda da huzursuz rüyalarla dolu oluyor. Sanırım son birkaç günde, uyandıktan sonraki tüm haftalardan daha fazlasını hatırladım," diye fısıldıyorum.

Yorgunluk gözlerini kısıtıyor, uykusuz gecelerle kirpiklerinin etrafındaki deriyi kırmızı öpücüklerle boğuyor. "Alış, daha birçok geceyi uyanık geçirip benim gibi karanlıkta dünyayı dolaşarak geçireceksin."

"Havalandırmayı böyle mi öğrendin? Bu sahil şeridinde sık sık yürür müsün?" Burada geçirdiği zamanın çoğunu yalnız geçirdiğini düşününce sesim tiz çıkıyor. Ama ona yakın olmak hiç de kolay olmuyor.

"Evet, başka ne yapılabilir ki? Kütüphanedeki tüm kitapları okudum, her odanın zeminindeki her karoyu saydım ve sonunda tanıyacağım her ölümü düşündüm." Sanki hayatının getirdiği yalnızlığa aldırmıyormuş gibi söylüyor ama bakışlarında bir melankoli var. Her zaman vardır. Belki de bu yüzden onu bu kadar sevimli ve ürkütücü buluyorum.

Üzücü şeyler aslında genellikle güzeldir.

"Sen mi? Ölmek mi? Hakkında duyduğum hikâyelerden, ölümsüz olduğuna eminim." Kıkırdadım.

Dudaklarından aşağı bir damla kan sızıyor. Hiç etkilenmişe benzemiyor. Sadece koluyla siliyor. Hapların etkilerini hissetmediğimiz için iyi olduğumuzu düşünmek kolay, ama iyi değiliz. Muhtemelen kesinlikle iyi değiliz.

"Birkaç gündür burnum kanıyor," diye itiraf ediyorum. İlk gece oradaydı ama o zamandan beri bunu gizli tutmak için çok daha dikkatli davranıyorum.

Ağzı sertleşti. "Daha da kötüleşiyor."

"Belki düzelir."

Bana yan yan bakıyor. "Çok pozitifsin."

"Çok olumsuz," diye mırıldandım.

Gözleri titriyor ve gevşek gülümsemesi umutla doluyor. Daha fazlasını söylemek için dudaklarını aralıyor ama sonra vazgeçip kapatıyor. Bunun yerine, beni ay ışığının ve uzak gelgitlerde yukarılara uzanan dalgaların rehberliğinde su kenarına yaklaştırıyor.

"Ayakkabılarını çıkar," diyor ve ayaklarını kendi ayakkabılarından çıkarıyor.

Dediğini yapıyorum, hâlâ göğsümde onun gizli gece gezilerini benimle paylaşmasının sıcaklığını taşıyorum.

Ayak parmaklarım kuma doğru iniyor ve yılın en soğuk aylarında bile ne kadar sıcak olduğuna şaşıyorum. Ona

bakıyorum. "Şimdi ne olacak?"

"Doğrudan güneye gitme olasılığı yüksek bir göreve gönderilmeden önce yürüyüp bir parça bir şeyin tadını çıkaracağız."

Dudaklarımı sımsıkı yumup, kıyı şeridi onları karşılarırken ayak parmaklarıma bakıyorum. Sahilde yürürken, "Gerçekten o kadar kötü olacağını mı düşünüyorsun?" diyorum. Şu anda olduğumuz kişi dışında herhangi biri olabiliriz. Gözlerimi kapatıp rol yaparsam, bu kolayca gerçek olabilir. Bundan çok farklı bir dünya, yara izleri, haplar ve kan yok.

O da orada olacaktı.

Cumartesi sabahı yumurta pişirmek gibi sıradan bir şey yaparken gülümseyen Mori'nin görüntüsü aklıma gelince yanaklarım yanıyor.

Mori, eklemlerinin elime hafifçe değmesine izin verdi, dokunuş beni şimdiki zamana geri çekti. "Evet, öyle. Thomas geçen gün yanılmamış. Bu en iyi ihtimalle bir intihar görevi. Daha önce hiç bir varlığa refakat edip onları korumak zorunda kalmamıştım. Ya destek gelmeden önce kapıyı zamanında açamazsa? Ya ölürse? Yüzbaşı Bridger o dürtü olmadan geri dönmemize izin vermez."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Ve şimdi farkında olmadan ben de insanları öldürüyorum. Nasıl yaptığını anlamıyorum." Kelimeler ağızımdan düşüncesizce çıkıyor ve üzerinde düşünmeden aramızdaki boşlukta durgunlaşıyor.

Yürümeyi bıraktı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Mori çenesini kastı ve yavaşça nefes verdi.

"Üzgünüm... ama dürüst olmak gerekirse, bununla nasıl başa çıkıyorsun? Onları tanı mıyordum, bu yüzden kafam çok karışık değil ama ya incittiğim kişi sen olsaydın? Kendimi affedebileceğimi sanmıyorum," dedim yumuşak bir sesle. Yüz hatları acı ve kederle daha da gerildiğinde kaşlarım çatıldı.

"Hayatımda sevdiğim tek insana ihanet ettim ve kendimi asla affetmeyeceğim." Sesi titrerken bakışlarını kaçırdı.

İçimde bir keder dalgası uçuşuyor ve gözlerimden yaşlar akmaya başlıyor. Ama nedenini bilmiyorum. Belki de bilinçaltım ona acıyor. Ya da belki de başka birini sevmesi ve bu beni üzüyor. Parmaklarımı nazikçe parmaklarının arasından geçirip çenesini tekrar bana doğru çekiyorum.

"Onlara nasıl ihanet ettin?" diye soruyorum, biraz sert olduğunu bilerek. Bir an bana baktıktan sonra dalgalara doğru baktı.

"Onu öldürdüm."

Yüreğim sıkışıyor. Sevdiği insanı mı öldürmüştü? "Nasıl?" Ya çok cesur olmalıyım ya da çok aptal.

Mori sessizliğin kendisi adına konuşmasına izin veriyor. Şansımı zorlamamaya karar veriyorum.

Birkaç dakika sonra boğazını temizleyip konuyu değiştiriyor. "İkimiz de kontrolü kaybetmekten endişe ediyorsak, bu görev en başından mahvolmuş demektir. Yine de, sahadaki doğrudan ortağımı öldürmeye meyilliyim." Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluşuyor ve ardından sahilde tekrar hızlanıyor.

Birkaç adım gerisinden yürümeye başlıyorum, bakışlarım sırtında oyalanıyor. Kara ile okyanusu birbirine bağlayan ince çizgide yavaşça ilerlerken, ılık, ıslak kum sinirlerimi yatıştırıyor.

"Biliyor musun, bunca zamandır duygusuz olduğunu sanıyordum ama nedense bana zarar vereceğini hayal edemiyorum. Kontrolünü kaybedersen, güvende olurum," diye mırıldandım kendinden emin bir şekilde.

Ellerini sıkıca yumruk yapmış bir şekilde tutuyor ve yürümeye devam ederken hiçbir tepki vermiyor.

"Bana bir şey söyle." Akşamı kasvet içinde geçirmemek için konuyu değiştiriyorum.

Homurdanıyor. "Bu gece olmaz, Emery." Sesi yine soğuk çıkıyor, sanki bunu iyi başarıyormuş gibi mesafeli duruyor.

Yürümeyi bırakıyorum. Birkaç adım daha atıyor, sonra fark edip dönüp bana bakıyor.

"Bana neden daha önce yardım ettin? Beni bulup yaptıklarımı gördüysen... Neden bana yardım ettin?" Anlaşılmaz bir yüz ifadesiyle beni içine çekiyor.

"Seni tesadüfen buldum. Sana yardım etmek için falan aradığım falan yoktu." Bana yardım edebileceğini düşünmemden rahatsız olmuş gibiydi.

Kısa bir nefes verdim. Çok inatçı.

"Yine de. Buna gerek yoktu ve sanırım bodrumda ya da kilitli olmadığım için beni Thomas ve teğmene ulaştırmayı başardın, bu yüzden... teşekkür ederim."

Omzunu kaldırıp umursamazca indirdi ve onu takip etmemi işaret etti. "Tamamen şans eseriymi, çok fazla araştırma, tamam mı?"

Arkasından gülümseyip ellerimi cebime soktum. "Tamam."

ZIMPARA

TEĞMEN ERİK BÜTÜN SABAH BİZE EMİR YAĞDIRIYOR. YAKLAŞAN görev için uygun şekilde hazırlanmak üzere bugün Yeraltı Üssü'ne uçuyoruz. Beş saatlik bir uçuş ve sabah onda yola çıktık, bu yüzden öğleden sonranın büyük bir kısmını harcayarak varıyoruz.

Gage, tüm bu süre boyunca beni oyaladı. Anlaşılan temizlenmeme yardım eden ve Thomas ile Erik'ten kaçan oydu. Yaptığım şeyin boyutunu anlamış gibi görünmüyor. Mori tam bir lütuf. Gage'e teşekkür etmek yetmedi, şimdi görevden döndüğümüzde bir hafta boyunca tatlımı istiyor.

"Tamam, ama bir daha bu konuyu açma, tamam mı?" Omzuna vurdum ve sanki biri bizi konuşurken duyarsa, sanki tehlikede olan ben değilmişim gibi güldü.

Kayden yanıma oturup gerinirken saçlarını geriye itiyor. Eminim bacakları da benimkiler kadar huzursuzdur. "Dövmen için ne yaptırdın Emery? Dün o kadar erken yattın ki hiçbirimiz göremedik," diyor coşkuyla. Thomas ona bakıyor ama Mori de dahil olmak üzere diğerleri pek ilgilenmiyor gibi görünüyor.

"Sadece bir satır." Kazaklarımı omuzlarıma kadar çekiyorum ki görebilsinler.

"Çok tuhafsin," diyor Gage neşeli bir tonla, kahkahasını bastırarak. Omuz silkip, ekibimin yanında olmanın verdiği sıcaklığa gülümsüyorum.

Kayden, Gage'e kötü kötü bakıyor. "Bence gerçekten modern görünüyor. Çok zarif," diye övüyor.

Kate'e anlattıklarımı bilseydi kesinlikle böyle düşünmezdi diye düşünüyorum.

Mori, etkileşimlerimizi izledikten sonra bakışlarını kaçırıyor. Dün gece onu tekrar susturan aptalca bir yorum yapmadan önce yaptığı gibi, daha fazla açılmasını sağlamanın bir yolu olmalı.

Burada ne kadar soğuk olduğunu neredeyse unutuyordum. Dışarıda sadece kısa bir an kalıyoruz ama uçağın kapısı açılır açılmaz hava ciğerlerimi yakıyor. Ormanın ve kar dünyasının tanıdıklığı yüzüme çarpıyor, tüylerim diken diken oluyor ve korkuyla ürperiyorum.

"İyi misin? Kusacak gibi görünüyorsun." Gage endişeyle bana baktı. Kahverengi gözleri yumuşak ve endişe doluydu.

Mori omzunun üzerinden bir bakış atıp bir an gözlerimin içine bakıyor. Sıkıca gülümsüyorum. "Evet, iyiyim. Soğuk beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu," diye yalan söylüyorum.

Kayden anlayışlı bir sırıtışla gülümsedi. "Sanırım buraya ilk geldiğimizde hepimiz midemiz bulanmıştı. Merak etme, pek bir şey hatırlamıyorsun, o yüzden o kadar da kötü hissetmemelisin."

Hepsi böyle mi hissetmişti? İfadem düşüncelerimi ele veriyor olmalı çünkü Gage başını sallayıp omzuma vurdu. "Hepimiz sadece bir takımda olmak için cehennemden geçtik. En kötüsünü hatırlamadığın için minnettar ol." Sesi kısık, bakışları Mori'nin ensesine dikilmişti. Kayden'in gözlerinin suçlulukla yere inmesi beni huzursuz ediyordu.

Bana söylemedikleri her neyse kesinlikle Mori'yle ilgili bir şey.

Öğleden sonranın geri kalanını Under'daki atış poligonunda geçiriyoruz.

Görünüşe göre Karanlık Güçler'in birliklerinin, işe alım döngüleri arasında alt kattaki tesisleri kullanmalarına izin veriliyor.

Burayı hatırlamıyorum ama çift çelik kapılardan ve arenadan içeri adım attığımız anda, midemde bir aidiyet ve özlem duygusu hissediyorum. İnanılmaz derecede yüksek kirişli, kubbeli tavan ve bu yeraltı dünyasının uçsuz bucaksızlığı beni etkiliyor. Arenanın kenarlarında, kontrol altında tutmaları gereken askeri öğrencilerin beklediği oyalanan askerler de nostaljik bir his uyandırıyor. Boş boş duruyorlar ve bir sonraki dönemdeki denemeler için yeni seçenekleri değerlendirdiklerini duyuyorum.

Burada bir zamanlar tanıdığım ve yüzlerini hatırlamasam da bir şekilde özlediğim insanların olduğunu bilmek tüylerimi diken diken ediyor. Sanki hayaletler beni eve çağırıyor, bu cehennemin duvarları arasında yaşıyorlarmış gibi hissediyorum - altı metreden çok daha derinlerde ve hatırlamam için fısıldıyorlar.

Unutma. Akışına bırakmaya çalışıyorum ama elde ettiğim tek şey nostalji, somut bir şey değil.

Bir dizi koridordan geçerek kurşun geçirmez camdan yapılmış bir odaya geliyoruz.

Silah odası gerçeküstü. Üst kattaki kuvvetlerin veya Coronado'daki cephaneliğimizizin sahip olduğu şeylere hiç benzemiyor. Bütün o havalı şeylerin nerede olduğunu merak ediyordum. Bunların yarısı muhtemelen yasal bile değil ve hâlâ test aşamasında. Damarlarımda bir heyecan dalgası dolaşıyor.

Gage ve Thomas bir ekip oldukları için birbirlerine bağlı kalıyorlar. Keskin nişancı tüfeği, Gage'in atış pozisyonuna taşıdığında kollarında hafif görünüyor. Kayden ve Erik, Mikah ile stratejiler üzerinde çalışıyorlar. Mikah bizden birkaç dakika sonra geldi, görünüşe göre dün hazırlık yapmak için gelmiş. İşler sarpa sararsa diye tüm yedek planların ayrıntılarını da bilmesi gerekecek.

Mori, nişangahını ısıtıp balistik mankenleri kesmeyi yeni bitirmiş, duvara yaslanmış. Bir sigara yakıyor ve ben ısı üreten dumanlı el bombaları ve DF etiketli fişeklere bakarken gözlerini üzerimde gezdiriyor.

Burada, belki de asla gün yüzüne çıkmayacak kadar etkileyici bir şey var. Bridger'ın planının o kadar etkili olacağına hâlâ ikna olmadım, bu yüzden fırsat çıkarsa bunlardan birkaç tane getirebilirim. Beyaz duman ve kırmızıdan oluşan bir seçki buluyorum. Dudaklarımda yaramaz bir sırıtış beliriyor.

"Sen ve ben daha sonra simülasyon odasına geçeceğiz. Hastalanmamak için önceden birkaç hap almayı unutma. Simülasyon, doğru ağrı kesici olmadan şiddetli baş ağrılarına neden olabilir," diye homurdanıyor Mori, yanımda yürümeye başlayıp burada bu kadar ilgimi çeken şeyi analiz ederken. Yavaşça yürürken kolu sırtıma değiyor. Derin bir nefes alıp çenemi düzeltiyorum ki bana yaptıklarını belli etmeyeyim.

"Dört saatte bir dört tane yetmiyor mu?" diye kibirli bir şekilde söylüyorum. Silahları incelemeye devam etmeden önce bana sabit bir bakış atıyor. "Simülasyon ne işe yarıyor ki?" diye soruyorum ve savaş bıçakları sergisine geçiyorum. Çok güzel. Bıçaklar opak beyaz camın üzerinde duruyor ve altlarından ışıklar yükseliyor, böylece her silah parlak ve kapmak için cazip görünüyor.

"Sahaya çıkmadan önce aklımızın yerinde olduğundan emin olmak için yaptığımız zihinsel bir test." Ona bir bakış atıyorum, zorla yutmadan önce kısa bir süre sırıtıyor. "Ayrıca ilaçların etkinliğini test etmek için de kullanılıyor."

Ah, evet. Onlar için sadece birer deney faresi olduğumuzu unutmak ne kadar da kolay. Bu, beyin dalgalarımı işleyecek bir makineyle yapacağım ilk resmi kontrol olacak. Peki, hepsi bu kadar mı, yoksa daha fazlası mı? Bir korku dalgası kalp atışlarımı hızlandırıyor.

"Tehlikeli mi?" diye sessizce soruyorum. Ekibimde olsalar bile, kimsenin güvensizliklerimi duymasından pek

hoşlanmam. Karanlık Güçler'de zayıflık lüksüne sahip değiliz.

Mori bir an düşünüyor. "Dürüst olmak gerekirse, evet. Test ilaçları yüzünden birçok asker öldü. Ama sen ve ben... farklıyız." Umutlu geliyor ama sesinde bir şüphe de var.

Konuşmasını bitirdiğinde dudağımdan aşağı kan sızıyor, gözleri de benim kadar hızlı hareket ederek elimin tersiyle dudağımı ovuyor. Artık alıştım. Kollarımın çoğu kırmızıya boyanmış.

Kanım olması gerekenden daha koyu, neredeyse siyah. Ama acı çekiyorsam bile, bunu hissedemiyorum.

"Buna gerçekten inanıyor musun?" diye soruyorum, içim boş. Üzülecek bir şey yok. Geçmişimden hatırladığım tek şey berbat bir ailevi durum. Ben bir katilim. Bir suçluyum. Ölü olmak daha iyi.

Mori'nin ifadesi somurtkan ama hafifçe gülümsemeyi başarıyor. "Evet, öyle. Bu yeni enjeksiyon serisinden önce, öleceğimi sanıyordum. Hatta bir keresinde sen de söylemiştin." Gülüyor ama ben bunu onun kadar komik bulmuyorum. "Ama yan etkilerin en kötüsü geçti. Hap ve enjeksiyon kombinasyonu oldukça sakinleşmiş gibi görünüyor. Şimdi sadece birkaç burun kanaması geçiriyorum. Hatta zihinsel olarak daha dengeli hissediyorum."

"Mm." Silah odasının önünden geçen bir avuç Alt askerini görünce, onaylarcasına homurdandım. Birinin koyu kıızıl saçları dikkatimi çekti. Odaya baktı ve ona baktığımı gördü. Gözleri anında tanıdık bir ifadeyle büyüdü ve kapıya koştu.

Kapı gürültüyle açıldı ve bana doğru koştu. "Emery?!" diye kekeledi, bana çarptığında, kollarını bana doladı ve beni sımsıkı sardı.

Vücudum kaskatı kesildi. Beni tanıyordu. Beni gördüğünde verdiği tepkiden bunu tahmin edebilirdim.

Sarılmaya karşılık vermediğimde, tutuşunu gevşetip geri çekiliyor ve bana bakıyor. Yüzümdeki şaşkınlığı görüyor.

İfadesi şoka dönüşüyor.

"Benim, Damian," diye açıklıyor Mori'ye meraklı gözlerle bakarak.

"Özür dilerim... Seni hatırlamıyorum." Sözlerim samimiydi. Beni gerçekten önemsiyor gibiydi. Yeraltı'nda arkadaş mıydık? Onunla hissettiğim yakınlık göğsümü sıkıştırıyor. Kimse bana böyle bir tepki vermemiştii. Bu bana bir umut veriyor.

Damian'ın ağzı açık kaldı ve sanki bende tanıdık bir şeyler bulacakmış gibi bana baktı. "Ah, Emery... Hiçbir fikrim yoktu. Ama sorun değil, birbirimizi tekrar tanıyabiliriz." Gözleri şüpheyile Mori'ye kaydı, sonra bana döndü. "İyi misin? Yeni takımın nasıl?"

Mori ayağa kalktı ve etrafına sinirli bir hava verdi.

"Harikalardı," diyorum beceriksizce. "Sanırım Under Trials'ı atlattın? Daha fazlasını anlatmayı çok isterim. Geçmişim hakkında olabildiğince çok şey hatırlamaya çalışıyorum."

Damian'ın yüzü aydınlanıyor, gülümsemesinde bir hüçün olsa da. "Kesinlikle. Burada nasıl kahve buluşmaları ayarlıyoruz bilmiyorum ama sizin bizden biraz daha fazla özgürlüğünüz var gibi görünüyor," diye cıvıldıyor. Ben pek emin değilim. Hâlâ Mikah ve Erik'le çalışan Thomas'a bakıyorum. Sürekli denetleniyoruz. Kontrol altındayız. "Belki ben de yakında bir ekibe katılırım. O zaman seni daha sık göreceğimden eminim."

Heyecanla başımı sallayıp gülümsüyorum. "Bunu isterim."

"Yola çıkmamız lazım," diye sözümü kesiyor Mori, beni kapıya doğru dürterek.

Kaşlarım çatıldı ama neşeli bir ton takınarak mırıldandım: "Yarın bir göreve gidiyoruz ama döndüğümüzde seninle iletişim kurmanın bir yolunu bulacağım." Eğer geri dönebilirsek... Bu düşünceleri hemen aklımdan çıkarıyorum.

Büyük ihtimalle benim yerime geçecek.

Damian bana umutlu bir gülümsemeyle bakıyor ama Mori'ye bakınca ifadesi soluyor. Neden bunu yapmaya devam ediyor?

General Nolan odanın dışında bizi bekliyor. Bizi birkaç koridordan geçirdikten sonra sağında tuş takımı olan metal bir kapıya geliyoruz. İçime bir soğukluk doluyor.

Bu kapıyı daha önce görmüştüm. Önünde durup içeri giren iki adamın görüntüsü canlanıyor zihnimde. Nolan ve Mori'ye temkinle bakıyorum.

Oda, duruşma sığınağında uyandığım odaya benziyor. Duvarlar siyaha boyanmış, loş bir ışık var ve odanın sol tarafına tıbbi masalar ve sandalyeler dizilmiş. Şırıngalar hazırlanmış ve tepsilerin üzerine yerleştirilmiş. Bir asistan, belki de seansımız için verileri girerek bilgisayarın arkasında sabırla bekliyor.

"Bu hoş geldin," diye karşılık verdim. Mori sırtı ama bu sırtışı gözlerine ulaşamadı.

Nolan homurdanıyor, sabırsızlığı beklenmedik değil. "Mori testten ne beklemeniz gerektiği konusunda sizi bilgilendirdi mi?" diye soruyor ve beni bir sandalyeye oturtuyor. Başımı sallıyorum. "Tehlikeye tepkinizi tetiklemeye yönelik bir VR simülasyonuna gireceksiniz. Bildiğiniz gibi, bu ilaçlar insan vücudundaki her şeyi, saldırganlığınızı ve savaş ya da kaç reflekslerinizi de güçlendiriyor. Zihinsel olarak hala sağlam olup olmadığınızı veya beyninizin ilaçlar yüzünden bozulup bozulmadığını izleyeceğiz."

Nefeslerim düzensizleşiyor ve parmak uçlarım kaygının verdiği heyecanla karıncalanıyor.

Kendime sürekli eğer bu beni öldürürse korkmayacağımı söylüyordum ama şimdi gerçekten olup olmadığını öğreneceğim için... Korkuyorum.

Mori bana bakmıyor. Çene kasları gerginlikten kaskatı kesilmiş.

Hayatta kalıp kalmayacağımı umursuyor mu? Ne zaman önemsemeye başladığını bilmiyorum ama içimde derin bir

his var.

Nolan ikimizi de EKG benzeri cihazlara başlıyor. Her birimize VR gözlükleri verilmeden önce, gövdemizin etrafına yapışkan kablo uçları yerleştiriliyor. Bunlar, tıpkı motosiklet kaskı gibi, başı tamamen kapatan siyah kasklar.

Gözlerimin ve kulaklarımın üzerine koymadan önce derin bir nefes alıyorum.

Karanlık beni anında sarıyor. Başımı kaldırıp etrafımı incelemekte tereddüt ediyorum ama derin bir nefes sesi dikkatimi dağıtıyor. Yanıma bakıyorum ve Mori'yi görüyorum, oturmuş bana bakıyor. Üstü çıplak ve tüm çabalarımın rağmen gözlerimin teninin her santimini emmesine engel olamıyorum. Göğsünden ve kaburgalarından aşağı doğru uzanan uzun yara izleri var. Dövmeler, sarmaşıkların yosunlu heykelleri sarması gibi aralarında dans edip örölüyor.

Göğsünün tamamı bir duvar halısı gibi, katlandığı ve deneyimlediği her şeyin bir hikâyesi. Onu bana bahşedilenden daha fazla tanıma özlemi içimde kıpırdanıyor.

Bu, onun bir simülasyonu olabilir. Aklıma bir fikir geldi. Şu anda hepimiz kendi dünyamızda olabiliriz.

"Bu mu..." diye başlıyorum ama kelimelerimi ağızımdan kaçıırıyorum.

"Gerçek," diye mırıldandı. "Simülasyon sayesinde birbirimizi görebiliyoruz." Hem yarı rahatlardım hem de aynı derecede mahcup oldum.

Boğazım huzursuzlukla inip kalkıyor. "Tepkilerimi tetikleyecek olan sen misin?"

Dudaklarının kenarında şeytani bir gülümseme belirdi. "Başka kim olabilir, Em?"

Vücudum onun sesine içgüdüsel bir tepki veriyor ve ona baktığımda vücudumun her boşluğunu dolduran sıcaklığı yutmak zorunda kalıyorum. Bana bir şeyler yapıyor. Anlatılamaz, acımasız şeyler.

Gözlerimiz birkaç saniye kilitleniyor, sonra etrafımızdaki dünya ateş ve çamurla dolu bir savaş alanına dönüşüyor. Ayaklarımın altındaki zemini sarsan ve midemi bulandıran patlamalar.

Gözlerim tekrar yukarı kayıyor ve Mori artık taktik teçhizatını giymiş. Siyah yeleği kan ve toprakla kaplı. Miğferinin yanlarında büyük kesikler var ve yüzü kanıyor. Gözleri ve dudakları kırmızı sıvıyla damlıyor, ama yine de göz kırpıp bana "Hadi!" diye bağıyor.

Bacaklarımı ona doğru koşmaya zorlarken omzumda keskin bir baskı hissettim. Bu tuhaf hisse neyin sebep olduğunu görmek için döndüğümde sırtıma saplanmış bir bıçak buldum. Gözlerim arkamdaki askere kayarken dehşet boğazıma kadar yükseldi.

Gözleri yemyeşil bir deniz gibi. Mori'ye tıpatıp benziyor ama onu başka bir isimle tanıyorum. Uzun zaman önce unuttuğum bir isimle. Nedenini tam olarak bilmesem de, içimi kaplayan bunaltıcı bir ihanet duygusu var.

Bu sadece bir simülasyon, diye kendime hatırlatıyorum, gözlerimi öne doğru zorlayıp Mori'ye doğru koşuyorum.

Gözleri vahşi ve çılgınca, etrafa sinirsel bir enerji saçıyor.

"O kim? Tıpkı sana benziyor—"

"Nolan bizimle dalga geçiyor," diye savunmacı bir tavırla çıkıştı. İki gözünün içine de baktım, şüpheyle. Başımı salladım ama bana söylemediği iğrenç bir şey vardı.

Bir grup asker önümüzden saldırıyor. Sanki gerçekten bir savaş alanındaız. Tüm yüzler tanıdık ama hatırlayamadığım yüzler. Esmer tenli ve parlak örgülü güzel bir kadın tüfeğini kaldırıp beni vuruyor.

Onu içime çekerken olduğum yerde donakaldım. Ona karşı güçlü bir sadakat hissettiğimde kollarımda ürpertiler oluştu ve gözlerimden yaşlar döküldü.

Bütün bu insanlar kim? Ve neden beni bu kadar üzüyorlar?

Onları vuracak gücü kendimde bulamıyorum. Ama Mori tereddüt etmiyor, tetiği zahmetsizce çekiyor. Kağıt uçaklar gibi okyanusa düşüyorlar.

İçimde bir adrenalın dalgası yükseliyor ve başım zonklamaya başlıyor. Bu hafta hissettiğim ilk ağrı ve o kadar şiddetli ki dişlerim birbirine gıcırıyor.

Mori'yi öldürme isteği dayanılmaz bir hal alıyor. Bir zamanlar tanıdığım insanları öldürmesini engellemek için. Şakaklarımdan ter damlıyor ve nefesim baş döndürücü ve hırıltılı.

"Durdur şunu!" diye bağırdım ona, başımı ellerimin arasına alarak. "Onları öldürmeyi bırak!"

Mori bir adım geri çekilip bana deli gibi bakıyor. "Ne yapacaksın?" diye bağıyor. Arkasında, uzaklarda bir patlama oluyor ve üzerimize toprak yağıyor.

Ruhumun derinliklerinde bir ateş yanıyor. Tanımadığım ama o kadar elle tutulur bir acı ki gerçek olduğunu biliyorum.

Savaş bıçağımı kınından çıkarıp ona doğru savuruyorum. Mori başını geriye atıp kaburgalarımın sertçe dirsek atıyor. Birkaçı çatlıyor ama hiçbir şey hissetmiyorum. Onu yere indirirken birbirimize çarpıyoruz. En üst sıra için güreşirken vücudumuz çamurla kaplı.

"Sen şeytansın. Bunu sende görebiliyorum. Tek önemsendiğin lanet olası emirleri yerine getirmek!" diye bağıyorum yüzüne. Soluk sarı saçları kan ve toprakla karışmış, tutam tutam alnına yapışmış.

Mori'nin göz bebekleri büyüyor ve elini ağzıma bastırıyor. "Her şeyi duydum Emery. Emredilen herkesi öldürürüm," diye homurdanıyor yüzümden sadece birkaç santim ötede, o ürpertici bakışları ruhumun derinliklerine işliyor.

Elini ısırdım. İrkilmedi ama herhangi bir hasarı önlemek için hızla çekti. "Şaşırmadım," diye tükürdüm ve bıçağımı karnına sapladım. Gözleri öfkeyle bana baktıktan sonra vücudumu çevirip onu fırlattım.

Ayağa kalkarken bacaklarım titriyor ve ondan biraz uzaklaşmak için kendimi koşmaya zorluyorum. Ama o, aradaki boşluğu hızla kapatıp bıçağını omurgama saplıyor ve beni yere seriyor.

Her şey kararıyor.

Simülasyon bitiş ekranı açılıyor ama o kadar şiddetli nefes alıyorum ki nefesimi tutmakta zorlanıyorum. Ellerim tepki vermekte zorlandığı için kulaklığımı kurcalıyorum ve odanın ışığı yüzüme vurduğunda midemde bir bulantı dalgası oluşuyor. Yan tarafa eğilip kusuyorum ama kahvaltım yerine kan geliyor. Demir ve metal tadı dilime yapışıyor ve öğürme refleksimin devreye girmesine neden oluyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu yeni bir şey.

Nolan ve asistanı bilgisayarlarındaki notları inceliyorlar. Mutlak bir katliam çıkarmam konusunda hiç endişeli görünmüyorlar. Mori bunun olacağını söylemişti.

Mori yanımdaki sandalyesinde kıpırdanıp yavaşça ayağa kalktı. Gözleri ağırlaşmıştı ve odada benden başka her yere bakıyordu. Yüzünde soğuk bir ifade vardı.

"Omurgamdan mı bıçakladın lan beni?" diye homurdandım. Öfke, içimde yaşayan bir canavar gibi dolaşıyor. Orada söylediği şeyler yüzünden ona acı çektirmek istiyorum.

Bana bakmadan, sadece "Önce sen bıçakladın. Ne bekliyordun ki? Başıma bir şaplak mı?" diye cevap veriyor. Kablolara bağlı yapışkan bantları koparıp yere atıyor. Gitmeden önce Nolan'a, "Yukarı çıkıyorum," diyor.

Parmaklarım koltuk minderine dolandı. Tek istediğim onu takip edip, "Ne oldu lan?" diye sormaktı ama Nolan'ın sonuçları bitirene kadar beni bırakmayacağını biliyorum.

"İyi haberler Morfin. Şu anki seriye devam edebilecek durumdasın ve göreve başlayabilirsin." Nolan'ın sesi hiç de güven verici değildi.

Gözlerim, kustuğum siyah kanın biriktiği yere kaydı. "Emin misin?" diye tereddütle sordum.

Nolan elinde yeni bir hap şişesiyle dönüp bana fırlatıyor ve cildimdeki bantları ve telleri çıkarmaya başlıyor.

"Evet, aslında herkesten daha hızlı ilerliyorsun. Mori ile gerçekten karanlıkta ateş ediyorduk, ancak o zamandan beri yaptığımız veriler ve değişikliklerden sonra, bu yeni geliştirmeyi yakında tüm Karanlık Güçler askerleri için yayınlayabileceğimizden eminim. Sonra da üst düzey güçlere. Durdurulamaz olacağız." Ses tonunda uğursuz imalar var. Karanlık bir geleceğin vaadi gözlerinden çıkıyor.

Yaptığım şeyin doğru olup olmadığını sorgulamaya başladığım ilk andır.

Nolan'ın bu hayalini gerçekleştirmesine izin verilemez. Karanlık Güçler'in elinde ne kadar çaresiz olduğumuzu düşünüyorum. Ensemdeki iz sürücü beni onların insafına bırakıyor.

Potansiyel olarak ortadan kaldırmanın yollarını düşünüyorum. Anladığım kadarıyla bunlar bize denemeler için verildi. Bir noktada onları kaldırıyorlar mı? Tüm Karanlık Güçler askerleri bunlara sahip mi, yoksa bir noktada güven mi kazanıyoruz?

Under'ın koridorlarında geri yürürken kaşlarım daha da çatıldı. Mori'nin sim-ikizinin simülasyonda beni bıçakladığı omzumu ovuşturuyorum. Herkes çoktan yukarı çıktı. Burada yaşayan askerler, geç olduğuna göre çoktan kışlalarına dönmüş olmalılar.

Under, sessiz ve uğursuz bir yere dönüştü. Boşlukta her adımda adımların biraz daha yankılandığı. Sırlarla dolu, uyuyan bir mağara gibi.

Gözlerimi kapatıp parmak uçlarımdan duvara değmesine izin verdim. Keskin bir anı dalgası kalbimi uyandırdı. Bacaklarım yavaşlamaya başladı ve sonunda tamamen durdum. Gözlerim ve zihnim hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Ama bedenim hatırlıyordu. Duvarların parmak uçlarımdaki dokunuşu çok tanıdıktı. Sadece gölgelerde tanıdık gelen labirent. Dünya tarafından unutulmuş, ben de unutmuştum.

Sadece gözlerimi kapatıp fısıldayan koridorlarına teslim olduğumda hatırlanacaktı.

Diğer takımların, Under'ın insanlığın yarattığı en karanlık yer olduğuna dair şaka yaptıklarını duydum ama bunun nasıl doğru olamayacağını anlamakta güçlük çekiyorum.

Zamanımın çoğunu karanlıkta mı geçirdim? Beni yönlendirecek duvarları mı izledim?

Yürümeye başlıyorum ve bedenimin bir zamanlar bildiği yolları hatırlamasına izin veriyorum. Hava toprak ve çimento kokuyor. Duvar duruyor ama içgüdüm sağa doğru devam etmek, bu yüzden elimi yanıma koyup yavaşça daha geniş bir alanda yürüyorum. İçimden esen soğuk hava akımından bunu anlayabiliyorum. Doğru hissettiğimde duruyorum ve sonunda gözlerimi açıyorum. Kışlaya girdim ve arka tarafta duruyorum. Sıra sıra yataklar tüm alanı kaplıyor.

Karşımdaki karyola bomboş, sadece ince bir şilte ve kılıfsız bir yastık.

Burası benimdi. Başımı kaldırıp baktığımda, ortak banyonun sadece birkaç sıra ötede olduğunu görüyorum. Buradaki sessizlik, bir zamanlar burada hatırı sayılır bir zaman geçirdiğimi bilmekten daha rahatsız edici. Başkalarının karyolalarında kıpırdanıp akşamın geç saatlerine kadar konuşmalarının sesine özlem duyuyorum. Gözlerimi kapatırsam, geride bıraktığım sesleri duyabiliyorum.

Duştaki su tıslayarak boşluğu dolduruyor ve dikkatimi çekiyor.

Banyodan geçiyorum ve duşlara gelince duruyorum. Birinin altında Mori'yi görünce şaşıyorum.

Eğik vücudunu desteklemek için kolunu duvara yaslamış. Tüm kıyafetleri hâlâ üzerinde, sırlıslıkla. Saçları yüzüne yapışmış ve kısa bir hüznün hıçkırığı geçiriyor, başını su şelalesine daha fazla düşürürken omuzları titriyor.

Uzun süre onu izliyorum. İyi olup olmadığını kontrol etmeye mi çalışmalıyım yoksa olduğum yerde mi kalmalıyım diye kararsızım. Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor ve mideme iniyor. Ona olan öfkem her zaman hızla daha müstehcen ve sapıkça bir şeye dönüşüyor gibi görünüyor.

Sonunda duşu kapatıp arkasını dönüyor. Beni burada dururken görünce gözleri sertleşiyor ama beni görünce şaşırılmış gibi görünmüyor.

Boğazımda biriken gerginliği yutkunarak yutkunuyorum. "Özür dilerim, bu kadar uzun süre kalmak istememiştim," diyorum yavaşça. Yanımdan geçip beni tamamen kovuyor.

Mori soyunuyor, ıslak kıyafetleri ayaklarına düşüyor. Açıkta kalan tenine doğru nefes alıyorum ve gözlerimi belinin üstünde tutmaya çalışıyorum. Duvardaki dolaplardan birini açıp siyah, uzun kollu bir gömlek ve pantolon çıkarıyor.

Komando mu oluyorsun? Penisine bakıp büyüklüğü karşısında derin bir nefes alıyorum. Yanaklarım yanıyor ve bakışlarımı yere dikiyorum. Daha önce içime sığması imkânsız. Bunu düşünmek bile içimi ihtiyaçla dolduruyor.

"Orada neler oldu? Tuhaf davranıyorsun." Tekrar ona bu konuda meydan okumaya çalıştım.

Birkaç adım yaklaştığımda gömleğini giyip omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Yapma." Mori başını eğip yavaşça sallıyor. "Şu anda kendimde değilim. Sen de değilsin." Sözlerine odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim derisinden dışarı taşan boynundaki atardamarlara takılıyor.

İçimdeki sıcaklık daha da dayanılmaz hale geliyor. Ona nazikçe, yumuşakça dokunmak istiyorum. Ama aynı zamanda bana da her şeye dokunduğu kadar duyarsızca dokunmasını istiyorum. Zalimliğini, olması gerektiğine inandığım şekilde hissetmek istiyorum.

"Ben kötüyüm, unuttun mu?" diye mırıldandı, gözlerini tembel tembel bana dikerek. O güzel, acı dolu ifadesi olmasaydı, ona daha da öfkelenirdim.

"Bunu söylediğimde bunu ciddiye alacağını düşünmemiştim." Duşlardan çıkıp kışlaya doğru yürürken kollarımı kavuşturdum.

Homurdanıyor. "Benim olmadığını söylediğinde haklıydın."

Ona bezgin bir bakış attım. "Öyleyse neden surat asıyorsun?"

Mori olduğu yerde donakaldı ve bana doğru döndü. Beni şaşırttı ve karyolalardan birine düştük. Derin bir nefes aldı, iki elini bileklerime koyup başımın iki yanına bastırdı. Soğuk parmaklarından kasıklarımızın birbirine değdiği yere kadar her sinir ucum yüksek bir yoğunluktaydı.

Kavrayışı çok acımasız. Kaçınılmaz.

"Benden ne istiyorsun Emery?" Gözleri dudaklarıma doğru kayarken sesi boğuktu. Elleri sıcaktı, damarlarıma sıvı şehvet gibi sızıyordu.

"Bana Under Trials'da olan her şeyi anlatmanı istiyorum. Birbirimiz için kim olduğumuzu anlatmanı istiyorum." Onu içime çekerken alt dudağım titriyor. Huş ağacı kokusu o kadar baş döndürücü ki, sonsuza dek içinde kalabilirim. Çenemi kaldırıp onu öpme isteğimi bastırmak için alt dudağımı ısırıyorum. Gözlerinde evreni bulurken ıslak saç tutamları alnıma dökülüyor.

Sen gerçekte kimsin?

Derin bir nefes alıp vücudunu benimkinin üzerine daha da fazla bıraktı. Dudakları kulağımın kepçesine yumuşakça değdi. Bir şey söyleyeceğini sandım ama sadece çenesini sıktı ve bileklerimdeki tutuşunu gevşetti.

Yavaşça doğrulup gözlerimin içine baktı. Onu ne kadar özlemle özlediğimi görüyor olmalıydı. Kaşlarım çatıldı ve bacaklarımdaki gerginliği azaltmak için birbirine sürtündü. Dizini onları birbirinden ayırdı, bacaklarım arasında biriken arzuyu bastırma çabamı hissetti.

"Siktir," diye fısıldadı, gergin ifadesinden işkence okunuyordu.

Gözlerinde görüyorum bunu; şehvetine teslim olduğu an. Ruhunda sakladığı buz eriyor ve kirpikleri aşağı inerek bakışlarını perdeliyor. Sanki ışıkla karanlık arasında hiçbir ayırım yokmuş gibi, sanki birbirimizin etrafında tehlikeli bir şekilde dolanmakla lanetlenmiş iki askermişiz gibi, sonra da alacakaranlıkta gizlice buluşup ellerimizdeki kanın güneşle birlikte yok olmasına izin veriyormuşuz gibi bakıyor bana.

Mori alnını alnıma dayadı, dudaklarımız hafifçe birbirine değdiğinde derin bir nefes aldı; öpüşmeye pek benzemiyordu. Sol kolu başımın üstünde, sağ elini belimin altına soktu, parmak uçlarıyla tenimde çizgiler çizdi.

"Beni hatırlamıyorsun," diye mırıldandı. "Ama ben seni asla unutamam." Sözlerini idrak edemedi dudakları benimkilerle buluştu. Baş döndürücü, odunsu kokusu ve şefkatinin ağırlığı beni ele geçirdi. Beni, zincirlerle kendini tutmuş da şimdi beni yutacakmış gibi ateşli bir şekilde öptü. Bundan büyük keyif aldım, içgüdüsel olarak sırtımı kamburlaştırdım ve dillerimiz birbirini keşfederken inledim.

Dişleri alt dudağımın üzerinde kayıyor ve vücudu benimkine doğru inlerken ağzımdan küçük bir inilti kaçıyor. Sıcaklık alt karnımda hızla yayılıyor ve bacağının kasıklarına yaptığı baskı, beni bilinçsizce uyluğuna sürtüyor.

Dizini bacaklarımdan ayırıp parmaklarını kalçama gömüyor. Hareketi ve başparmağının hassas tenime yaptığı baskı karşısında nefesim kesiliyor. Dudaklarımdan üzerinden kıkırdarak, onu net görebilmem için yeterince geri çekiliyor. Gözleri kendini tutmakla doluyor ve sanki durup beni burada bırakacakmış gibi kalçalarının üzerine oturuyor.

Bacaklarım rahatlama ihtiyacımla ıslanmış durumda. Bana bir ön gösterim yapıp öylece gidemez.

"Lütfen, seni istiyorum Mori," diye yalvardım, başparmaklarımı belime takıp pantolonumu aşağı çekerek kendimi ona gösterdim. "Sana ihtiyacım var."

Açlık gözlerine vuruyor ve yutkunuyor. "Ne istediğini bilmiyorsun Emery. En ufak bir fikrin yok." Gözleri ıslak külotuma takılı kalıyor ve dizlerini yere indirip kıcımlı yatağın kenarına doğru sürüklerken alçak sesle mırıldanıyor. İç çamaşırımın lastiğine parmağını takıp zahmetsizce yana çekiyor.

Birkaç saniye hareket etmeyince, sadece amımı açık tutarak alt dudağını emdiğini fark ediyorum. Köpek dişi görünüyor, dişlerini bana geçirmesini istiyorum. Hiç acıtmazdı bile. Eminim çok iyi hissettirirdi.

"Bana bakma," diye yakınıyorum, onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken, ama o güçlü elini kalçama sıkıca bastırıyor ve beni olduğum yerde tutuyor.

"Her zaman çok utangacım," diye takıldı, ağzını merkezimden birkaç santim uzaklaştırırken. Sıcak nefesi klitorisime çarpıyor ve omurgamdan yukarı doğru bir ürperti göndererek ayak parmaklarımın çarşaflara gömülmesine neden oluyor. Sonra dilini vajinamın içine doğru okşarken keskin bir nefes alıyorum. Dilini yavaşça yukarı doğru çekiyor, ta ki ucunu hassas sinir yumağımın etrafında döndürüp dudaklarını üzerine bastırıp acımasızca içine çekene kadar.

Dudaklarım aralanıyor ve o, sanki her bir parçamı yiyecekmiş gibi, içimi yalayıp dururken çığlık atıyorum. O keskin gözler, her inilti, inilti ve yalvarış için ateşli bir açlıkla ifadelerime odaklanmış durumda.

Mori vajinama doğru iniliyor, yankısı kalçalarımın ağzına doğru çıkmasına neden oluyor. Belimi sıkıca kavlıyor ve beni yutup sınırlarıma doğru iterken parmaklarını etime gömüyor. İki parmağıyla girişime giriyor, sonra onları içime bastırıyor, beni dolduruyor ve duvarlarıma sürtünüyor.

"Mori," diye iniliyorum, parmaklarımı saçlarının arasından geçirip, elinin her ileri hareketinde ve dilinin her şıklamasında kalçalarımı hareket ettiriyorum.

Sesime iniliyor ve bu tüm vücudumu eritmeye yetiyor. Elinin üzerine boşaldığımda midem kasılıyor. Sularını emip

iç uyluğuma son bir öpücük kondururken o ateşli bakışlarını bana çeviriyor.

İçinde bir şeyler yine değişmişti. Belki hüzün, ama eğik gülümsemesinde ve kaşlarının kalkıklığında daha fazla umut vardı.

Nefeslerim düzensiz ve o yavaşça yatağa tırmanırken onları dizginlemekte zorlanıyorum. Parmak uçlarını nazikçe dizimden ve uyluklarımdan yukarı kaydırıyor, gömleğimin altına kadar kayıyor ve sutyenimi yukarı çekip göğsümü avuçluyor.

Göğsünün sıcaklığı benimkiyle buluşuyor ve göğsümde yayılan nostaljik duyguyla kendi içime düşüyorum.

"Aşkım, merhametime sığınmak nasıl bir histi?" İşaret parmağını ve başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdi, içimde bir sıcaklık dalgası oluştu.

"Çok iyi hissettirdi," diye mırıldandım. Gözlerim yarı kapalı, şehvetten sarhoş. Onun da iyi hissetmesini istiyorum.

Mori, pantolonundaki kocaman şişkinliği avuçladığımda inliyor. Pantolonunu indirirsem sinirlenmeyeceğinden emin olmak için ona bir bakış atıyorum. Bazen o kadar sinirli ve soğuk oluyor ki ne bekleyeceğimi bilemiyorum ama şu anda gözleri kısık ve muhtaç.

Öne doğru eğilip elimi kemerinin altına soktuğumda, onu taş gibi sertleşmiş ve yardım almadan kendi kendine boxer'ını çıkarmak üzereyken buldum.

Avucumun içine penisinin başını aldım ve bana hala çıkışmayacağından emin olmak için ona bakmadan önce, bana doğru eğildi ve dudaklarımızı bir kez daha birbirine kenetledi.

Sadece öpücüğüyle beni sırtüstü yatırırken ağızımdan bir inilti çıktı. Kaşları, sanki benimle bunu yapmak konusunda çok kararsızmış gibi çatık ama durmuyor. İstesem bile durabileceğimi sanmıyorum.

Ağızma her inlediğinde, keskin bir ihtiyaç içimde zonkluyor. İçimde olmasına ihtiyacım var. Boşluğu

doldurmasına.

Eşofmanının içinden penisini çıkarmayı başardım ve onun gerçek boyunu gördüğümde küçük bir inilti çıkardım. Mori geri çekildi ve bana kötü bir sırıtış attı.

"Gel buraya, beni ağzına al da bütün sorularını sikeyim."

Ona dik dik bakıyorum. "Aslında çok fazla bir şey istemiyorum."

Ayağa kalkıp çenemi yukarı kaldırıyor, böylece penisi ağızımla aynı hizaya geliyor. "Ama öylesin," diye fısıldıyor, alt dudağımın ucunu okşarken. Teni çok yumuşak. Tıpkı benim boşalmamı izlediği gibi onun da boşalmasını görmek istiyorum.

Dudaklarım aralanıyor ve ucunu ağızma alıyorum, dilimi penisinin alt kısmına sürtüyorum ve elimi penisinin tabanına dolduruyorum. Damarları şişiyor, amım ağlıyor.

"Aman Tanrım, ağzın mükemmel Em. Önemli şeyleri hatırlayamıyorsun ama bu senin için ikinci doğan gibi, değil mi?" Mori acımasız bir kahkaha attı. "Bu beni çok kızdırdı." Parmakları örgülerimin dibine dolandı. Kalçalarını yüzüme çarparken aldığım azıcık nefes de çalındı.

Penisi boğazımın arkasına değerken gözlerim yaşıyor. Yutkunuyorum ve inliyor; sesi o kadar derin ve tatmin olmuş ki gözlerim başımın arkasına kayıyor. Sanki bağırsaklarımdan nefret ediyormuş gibi ağızımı beceriyor. Çözülürken ifadesini izleyebilecek kadar odaklanıyorum. Çenesi gevşek, dudakları düzensiz nefesleriyle aralanmış ve o delici yeşil gözler beni olduğum boş kızıdan başka bir şeye dönüştürmüyor.

O özlem dolu bakışın ne anlama geldiğini anlamaya vaktim yok, boğazımdan aşağı dökülüp tüm menisini yutmamı sağlıyor. Penisi dilimin üzerinde zonkluyor ve bu his, içimde yeni bir nabız atışı yaratıyor.

Sonunda kendini ağızımdan çekiyor ve ben de birkaç derin nefes alıyorum. Tuzlu tadı dilimde kalıyor ve tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum.

Gözlerim ona doğru kaydı. Ne umduğumu bilmiyordum, belki bana yumuşak gözlerle bakmasını, belki de bana kendimle ilgili bir şeyler anlatmasını. Hatta devam edip çarşafının içinde yuvarlanmayı bile, ama elde ettiğim bu değil.

Tavrında bir değişiklik oldu. Çenesi kasıldı ve sanki aklına kaçan düşüncelerden kurtulmak istercesine başını bir kez salladı. Pantolonunu beline geri bağladı ve benden uzaklaştı.

"Burada çok fazla kalma," diye sertçe çıkışa doğru yönelirken tek kelime etmeden çıkışa doğru yöneldi ve beni yeraltı cehenneminde, zihninde neyle bu kadar mücadele ettiğini ve neden benden bu kadar nefret ettiğini merak ederek yalnız bıraktı.

ZIMPARA

GAGE DİKKATSİZCE BANA BİR MK-17 VE BİRKAÇ EL BOMBASI fırlattı. Neredeyse birini düşürüp ona ölümcül bir bakış atacaktım. Böyle gidersek ne kadar berbat olur?

Sinirli bir nefes veriyorum.

"Uyanık ol Morfin!" diye şaka yapıyor ve cephane dolu bir kutuyu indiriyor.

Yük bana geçince homurdandım ve geçici kamp kurduğumuz çalığa doğru yürüdüm. Teğmen Erik çadırını çoktan kurmuş ve Mikah ile planları gözden geçiriyordu.

Hala gizemli bir havası var. Keskin ve ketum, bu iki özelliği de ondan aşırı derecede şüphelenmeme neden oluyor. Belki Alaska'dan uçak yolculuğunda veya Büyük Havza çölünde beş saatlik yolculukta herhangi birine iki kelime söyleseydi, farklı hissederdim. Ama flash bellekte ne olduğunu kesinlikle söylediğinden daha iyi biliyor.

Mikah gözlerimi hissetmiş olmalı ki diğer erzak sandıklarına yaklaşırken bana şöyle bir baktı. Başını kısa bir şekilde sallıyorum ve o da aynı şekilde karşılık veriyor. Bronz saçları her zamanki gibi sıkı bir atkuyruğu yapılmış. Ama artık iş kıyafeti giymiyor, bej-kahverengi kamuflaj kıyafetleri giyiyor. Tam olarak taktiksel bir kıyafet değil,

ama sivil kıyafet de değil. Göğsüne kurşun geçirmez bir yelek bağlanmış, ama bunun dışında savunmasız.

Öfkelendim. Tabii, onun için belirlenmiş et kalkanları olmamızın dışında.

Kayden ve Thomas çadırlarını arka tarafı kaplayan kayalardan oluşan bir çemberin yanına kurarken, Mori bizimkini kampın karşısına, bitişik bir yere kuruyor. Of! Bu gece o yanımdayken nasıl uyuyacağımı bilmiyorum. Tabii uyuyabilirsem. Geldiğimizden beri midemde bir yerlerde yaşayan bir batma hissi var.

Cephane sandığını yere bıraktıktan sonra ona doğru yürüdüm. "Yardıma ihtiyacın var mı?" dedim ve brandanın bir köşesini tutarak diğer tarafını kazıklarken brandanın ona çarpmasını engelledim.

Bana ilgisiz bir bakış attıktan sonra köşesini yere sabitlemeye devam ediyor. "Zaten yapıyorsan neden soruyorsun?" diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor.

Dudaklarımı büzdüm, cevap vermemeyi seçtim çünkü o bunu bütün gün yaptığı gibi başka bir yorumla geçiştirecekti.

Dün gecedan beri epey geri çekildi. Buraya uçak yolculuğu berbattı. Garip bakışlar ve sessizlik yüzünden aramızda bir sorun olduğunu herkesin anlayabildiğinden eminim.

Mori mesafeli durmaya çalışabilir ama yarınki görevden önce bu gece bunu çözmemiz gerekecek.

Odaklanma. Çok daha önemli şeyler oluyor, diye kendimi azarlıyorum ve dikkatimi elimdeki göreve odaklıyorum.

Mori çadırı hızla tamamlıyor. Küçük sırt çantalarımızı içeri koyup, kampımızı havadan gösteren bej kamuflaj fileyi diğerlerine yardım ediyoruz. Ardından, teğmenimizin yarın için son planları gözden geçirmesini dinlerken sessiz bir yemek yiyoruz.

Bir istila ihtimaline karşı taktik teğhizatımızla uyuyacağız. İnsansız hava araçlarımız sığınağı gözetleyip Erik'le istihbarat paylaşıırken bu pek olası değil, ancak

hazırlıklı olmak daha iyi. En azından iş oraya varırsa önceden haberimiz olur.

Mikah, MRE'sini plastik bir çatalla dörterken tahta bir kasaya yaslanıyor. Onunla sohbet edip Karanlık Güçler'in BT tarafında işlerin nasıl yürüdüğünü görmeye karar veriyorum. Under Trials'a uzaktan yakından benzeyen bir şeyden geçmeleri gerekmediğinden şüpheliyim, ama nedense ne kadar çok düşünürsem, kulağa o kadar olası geliyor. Ne yani, zamanlayıcı çalmadan önce diğer BT acemilerinden daha hızlı mı hacklemeleri gerekiyor? diye düşünüyorum.

Yanına yerleştiğimde bana meraklı bir bakış atıyor.

"Öfke Timi'nin en yeni üyesi olduğunu duydum," diye mırıldandı. Sözleri kuru bir sohbet girişimi gibi ama yine de takdir ediyorum.

Omzumu kaldırıp indiriyorum. "Evet, denemelerdeki zamanımdan pek bir şey hatırlamamam çok kötü."

Mikah kaşını kaldırdı. "Hiç mi?"

"Fiziksel olarak öğrendiklerimi aklımda tuttum... ama Karanlık Güçler, Yeraltı, bundan önceki hayatım ve hatta kim olduğum hakkında hiçbir şey hatırlamıyorum. Sadece gerçekleşen ölümlerin kanlı ayrıntılarından bazılarını." Mısır ekmeğimi bıçaklayıp ona bakıyorum, dün simülasyonda gördüğüm kızı düşünüyorum. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Hatta onu karda yatarken, boğazı kesik ve gözleri donuk halde hayal ettim.

Kim olduğunu hatırlamamak ama ölüm anındaki yüzünü canlı bir şekilde hatırlamak düşüncesiyle kanım ağırlaşıyor.

"O zamandan beri bir şey hatırladın mı?" diye soruyor Mikah, biraz daha öne doğru eğilirken. Gözümü kırpıştırınca kendimi şimdiki zamanda buluyorum.

Başımı sallıyorum. Kimsenin bana küçük parçalar geri verdiğimi bilmesini istemiyorum. Aldığım küçük parçalarla artık kime güvenebileceğimden bile emin değilim. Rüyamdaki uğursuz mesajı veren adam bunu açıkça belli etti.

Protein tozunu suyla karıştırırken homurdanıyor. "Ama bu iyi bir şey olabilir, sence de öyle değil mi? Sonuçta hepimiz burada suçluyuz." Sözlerini düşünürken mavi gözleri beni dikkatle süzdü.

"Bu fikir kulağa hoş gelebilir ama içimde bir boşluk var. Orada olmaması gerektiğini bildiğim o muazzam hiçliği hissediyorum. Bir zamanlar sevdiğim ve değer verdiğim insanlar orada olmalıydı. Korku. Umut. Bir şey." Gözlerimi, Kayden, Thomas ve Gage ile sohbet eden Mori'ye çevirdim. Dördünün de onları onlar yapan bir geçmişi ve hikâyesi var. Kendimi eksik hissediyorum.

Belki de özlediğim şey onlarınki gibi bağların olması. Ne kadar kasvetli olursa olsun, ev gibi hissettiren bir şey.

Mikah homurdanıyor. "İnan bana, dosyanı gördüm. Hiçbir iyi şeyi kaçırmıyorsun ve şu anki durumun hakkında hiç düşündün mü? Kiminle işbirliği yaptığına bak. Mori kalpsiz bir katil. Ona güvenilemez... açıkçası hiçbiri güvenilemez." Çok emin konuşuyor.

Elbette analitik bir geçmişe sahip biri her şeyi olasılıklara göre düşünür, ancak ekibimin birlikte gülüp birbirleriyle hikayeler paylaştığını gördüğümde, orada bir güven olduğunu biliyorum.

"Teknoloji sektörü nasıl bir yer ki zaten? Karanlık Güçler'de böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum," diye itiraf ediyorum utanarak.

Gözleri, bana operasyonların kendi tarafını anlatma fırsatıyla parlıyor. "Aklından bile geçmeyecek kadar karmaşık. Aklının ucundan bile geçmeyecek sırlar. En iğrenç karanlık ağ grupları ve karaborsa örgütleriyle uğraşıyoruz. Onları bulup sistemlerine sızarak binalarının ve rotalarının koordinatlarını ve ayrıntılarını ele geçiriyoruz. Siz mankafaların onları rastgele bulduğunu mu sandınız?" diye küstahça homurdanıyor.

"Aman Tanrım, bu gerçekten çok havalı," diye patlıyorum. Mikah gururla doğruluyor.

"Öyle. Biz omurgayız, sizler silahsınız." Bana içten bir gülümsemeyle bakıyor ve ben de ona aynı gülümsemeyi yansıttığımı fark ediyorum.

Sanırım tüm bunların görünenden çok daha fazlası var. Başka hangi ekipleri var acaba? Başka ne gibi korkunç operasyonlar yürütüyorlar acaba?

"Yaptığımız şeyin iyi olarak kabul edilebileceğini söyler misin?" diye mırıldandım, Mori'ye buğulu gözlerle bakarak. General Nolan'ın yenilmez bir ordu hayalinin gerçekleştirilebileceğinin canlı kanıtı. Karanlık bir geleceğin alameti. Onun gibi ölümcül bir şey nasıl oluyor da kemiklerinin derinliklerinde bu kadar insanlık barındırabiliyor? Dalgın dalgın parmak uçlarımı alt dudağımda gezdirirken, ağzının benimkiindeki tadını hatırlıyorum.

Mikah düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Sanırım öyle. İyi olduğumuzu söyleyemem ama genel olarak, bizim gibi kötü adamların dünyada üzerimize düşeni yaptığını düşünüyorum. Hükümetin etiketlenmesini istemediği gerçekten korkunç şeylerle ilgileniyoruz. Yani evet, bence iyi sayılırız."

Derin düşüncelere dalmış bir şekilde başımı sallıyorum. Peki ya sonrasında bize ne olacak? Bunu gerçekten bilen var mı?

"Karanlık Güçler'den herhangi bir asker gerçekten dışarı çıktı mı, biliyor musun, kartlarını kazandı mı?"

Sorum onu duraklatıyor ve gözleri daha önce onda görmediğim bir şeyle doluyor. Bilmiş bir bakış. "Eğer neyin iyi olduğunu biliyorsan çeneni kapat." diyor. Kollarımda ürpertiler başlıyor.

Ben de öyle düşünmüştüm. Neden bizi bıraksınlar ki? Konuşmayacağımıza güvenemezler.

"Hayır," diyor daha kısık bir sesle.

Kartlarını kazan fikrine şüpheyle yaklaştığımı hatırlıyorum. Eğer birileri tüm detayları biliyorsa, o da bu bilgilere erişimi olan Mikah ve onun gibi insanlardır.

Karanlık Güçler'in veri tabanını hackleyip etrafı kolaçan etmediğine kimse beni ikna edemez. Böyle bir yetenekle dünya neredeyse onun olabilirdi.

Muhtemelen bizim gibi yeraltında olmasının sebebi de bu. Muhtemelen yanlış sistemi hackledi ve yakalandı.

Burnumdan kan damlıyor ve üst dudağımı ıslatıyor. Aklıma güzel, şeytani bir fikir gelince, düşüncesizce siliyorum.

"Teğmenin dizüstü bilgisayarına erişme şansınız var mı?"

Bana alaycı bir sırıtış atıyor, buz gibi gözlerinde heyecan parlıyor ve hafifçe öne eğiliyor. Gözlerim, az önce kasaya yaslandığı yere kayıyor, arkasında siyah bir tablet saklı.

"Ben zaten sahibim."

CAMERON

BU GECE HUZURSUZ OLAN TEK KİŞİNİN BEN OLMADIĞIMI BİLMEK güzel. Emery saatlerdir dönüp duruyor.

Sonunda doğruluyor. Gözlerim kapalı ama bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyorum, uyuyup uyumadığımı anlamaya çalışıyor. Ne yapıyor acaba? Saat sabahın 2:30'u olmalı.

Dikkatlice yatağından kalkıp çadırın dışına çıkıyor.

Dikkatlice dinliyorum, tuvalete doğru yürüdüğünü duyuyorum. On dakika sonra geri dönmeyince endişelenmeye başlıyorum, kollarımı öne doğru uzatıp onu kontrol etmeye gidip gitmeyeceğime karar vermeye çalışıyorum.

Hayır. Ya onu tekrar incitirsem? Göğsümden alçak bir inilti yükseliyor, ona doğru düzgün bakamayacak kadar berbat bir halde olduğum için kendime kızıyorum. Dün gece Under'da kendimi zor tuttum. Ona tekrar aşık olup onu tekrar benim yapmak istemem dayanılmazdı.

Elimi yavaşça yüzümde gezdirip nefes veriyorum.

Birkaçını elime alıp salladığımda çadırın içinde hap sesleri yankılanıyor. İlaçları suçlayıp mahvoluşumun sebebinin onlar olduğunu söylemek kolay, ama aslında bunun sadece ben olduğumu biliyorum.

Ben her zaman sorunun köküyüm.

Üç hap yutup birini dilimin altına koyuyorum. Tekrar uzanıp elimi kaldırıp düşünceli düşünceli bakıyorum. Eskisi gibi kontrolümü kaybetmiyorum.

Burun kanamaları hâlâ sık sık oluyor, ancak diğer semptomlar büyük ölçüde azalıyor gibi görünüyor. Belki de Nolan bu son ilaç konusunda haklıydı, üst kattaki güçler için neredeyse hazır. Peki ya beyin sisi ve kontrol edilemeyen öldürme isteği? Benimkiler büyük ölçüde dağıldı, ama Emery iki askeri tek başına kolayca halletti. Görevlerini terk etmiş gibi göstermeyi ben planlamasaydım, Nolan bunu hemen fark ederdi.

Emery çadıra geri dönene kadar otuz dakikanın büyük bir kısmı geçiyor. Karanlıkta kolayca yolunu bulmasını izliyorum.

Gözleri benimkilere doğru kalkıyor, onu izlediğimi fark ediyor.

"Seni uyandırdım mı?" diye fısıldadı, botlarını dikkatlice çıkarıp yatağının ucuna bıraktı.

Nefesimi verip gözlerimi çadırın tepesine çeviriyorum.

"Hayır, uyanıktım." Sesim mesafeli ve donuktu.

Yatıp battaniyeyi üzerine çekerken buna cevap vermekte tereddüt ediyor. "Bir şey var," diye mırıldanıyor sonunda.

Kaşlarım çatıldı ve ona bakmak için döndüm. O zengin bal rengi gözler sadece bana odaklanmıştı. Saçları örülmüş ve yastığının etrafına dağılmıştı. Tanrım, karanlıkta böyle görebilmekten asla bıkmayacağım.

"Ne?"

"Bir şey," diye tekrarlıyor. "Bana kendimle ilgili unuttuğum bir şey daha söyle." Çenem kasılıyor ve çaldığım anıları anlatmamı her istediğinde hissettiğim duyguları yutmakta zorlanıyorum. Suçluluk duygusu, bugüne kadar katlandığım her şeyden daha acı verici. Keskin veya yıpratıcı değil, beni ayakta duramayacak hale gelene kadar ağırlaştırmaya devam eden yavaş, ilerleyen bir ağırlık. Her nefesimin tükendiğini hissedene kadar.

"Sana zaten bir tane söylemiştim." Gözlerim başının altında kıvrılan eline kaydı.

Burnunu buruşturuyor. "Hadi canım. Neden bu kadar direniyorsun?" diye çıkışıyor bana. Onu başımdan savıyorum, bu gece, bir görevden önce bunların hepsini açmam mümkün değil. Bu onu daha da sinirlendiriyor ve botlarından birini bana fırlatıyor.

Çadırı yırtmadan önce yakalıyorum ve doğrulup ona dik dik bakıyorum. "Çünkü senin hakkında konuşmak istemiyorum." Söylemek istediğimden çok daha sert geliyor. Yüzüne yayılan şaşkın ifade, kalbime saplanan bir ok gibi beni delip geçiyor.

Kelimeleri ararken gözlerini yere indiriyor. Başını sallayarak sonunda bana bakıyor. "Ve ben de bir zamanlar benden hoşlandığını sanıyordum. Sanırım yanılmışım," diyor yavaşça. Kendimi dünyanın en büyük pisliklerinden biri gibi hissediyorum ama alnının yan tarafındaki, kafatasına o taşı çarptığım yara izini gördüğümde, tek hatırladığım onu ne kadar incittiğim oluyor.

Onu tekrar incitmek istemiyorum. Ve eğer aramızda mesafe varsa, daha önce yaptığım gibi ona saldırsam bile muhtemelen beni savuşturabilir. Dün gece berbat ettim. Pes edip onu tutmamalı, tatmamalı, ona tapmamalıyım ama Tanrı'ya yalvarıyorum.

Yan dönüp çadıra doğru dönüyor. Birkaç dakika nefesini dinliyorum, ne kadar zalim olduğumu düşündüğünü biliyorum, sonra kalkıp kafamı boşaltmak için yürüyüşe çıkmaya karar veriyorum.

Serin akşam havası ferahlatıcı. Kaliforniya'dan çok daha soğuk ama Büyük Havza daha sessiz. Büyük kaya oluşumları bolca sığınak sağlıyor, sığınığın bu kadar uzun süredir burada saklı kalmasına şaşmamalı. Başım derde girerse diye, savaş bıçağımın hâlâ kılıfında olduğundan emin olmak için uyluğumun dış kısmına dokunuyorum.

Attığım her adım, gözlerinde gördüğüm acı pırıltısını yok etmiyor, bu yüzden sığınığı işgal etme zamanı gelene kadar

yürümeye devam ediyorum.

Teğmen Erik, sığınağa girmeden önce planı bir kez daha gözden geçiriyor.

Emery'ye kaskını uzatıp kulaklığının takılı olduğundan emin oluyorum. Bana bakmıyor bile. Onu suçlamıyorum ama kişisel sorunlarımızın görevi engellemesine izin veremeyiz. İkinci denemede yaptığımız gibi değil.

"Hey, iyi miyiz?" Kolumu ona doğru uzattım.

Bana duygusuz bir bakış attı. "Biz mi? Elbette."

Bok.

Dişlerimi sıkıyorum ve kaskımı takıyorum. "Geçen hafta antrenman yaptığımız gibi beni takip edeceksin. Hata yok," diyorum sertçe. Umursamazca başını sallıyor, emirleri dinleyeceğine olan güvenimi sarsıyor.

Evet, hâlâ bana çok kızgın. Diğer takım arkadaşlarımız da hazırlanırken ben de maskemi taktım. Denemelerden bize aynı kafatası yüz maskeleri verildi. Mori ve Morfin. Bir çift. Çöl arazisine kusursuz bir şekilde uyum sağlayabilmemiz için üzerlerine bej savaş boyası sürdüm.

Gage, keskin nişancı tüfeği kayışını başının üzerinden kaldırıp dirseğini Emery'nin omzuna koyuyor. Temas anında ters ters bakıyorum. "Hazır mısınız çocuklar? Arkanızı kollayacağım, bu yüzden fazla gergin olmanıza gerek yok Morfin," diye takılıyor ve maskesini ona doğru çekerken.

Tamam, bu biraz fazla oldu. Bileğini tutup ona uyarıcı bir bakış atıyorum.

Gülüyor ve ellerini masumca kaldırıyor. "Sakin ol Mori. Sadece onunla dalga geçiyordum. Ama ciddi, dikkatli ol, tamam mı? Bugün ikinize de veda etmek istemiyorum." Kaskıma vurup bana yarı endişeli bir sırıtış atıyor.

Bunun, yönlendirmemizin başarısı için mi yoksa Emery'ye saldırmam konusunda mı endişelendiğimi anlayamıyorum. İkisi de geçerli. Sonuçta, daha önceki birkaç "başarısızlığımda" yanımdaydı.

"İyi olacağız. Saklanma yerini de gözden kaçırma. Muhtemelen kayaların arasındaki keskin nişancıyı arıyorlardır," diyorum. Gage başını sallayıp, Thomas'la birlikte yüksek bir yere doğru yürürken iki parmağını alnından veda edercesine sallıyor.

Thomas onun sinyalcisi, ama herkes burada bulunarak büyük risk alıyor. Kelimenin tam anlamıyla herkesin arkasını kolluyor ve yaklaşan silahlar veya düşmanlar hakkında bize bilgi veriyor. Thomas geçerken bize başını sallıyor. Biz de ona aynısını yapıyoruz.

Kayden, Mikah'ın başına bir kask geçirip ona bir tabanca uzatıyor. Sanki daha önce hiç eline almamış gibi gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Ne? Bana silah kullanmayı bilmediğini söyleme," diye homurdandı, aynı ifadeyi yüzünde görünce. Kadın masumca gülümsedi.

"Ben bilgisayarçı kızım, unuttun mu? Mermilerle ve patlayıcılarla uğraşmam," diye itiraf ediyor.

Teğmen Erik onu duyuyor ve silahını kalçasındaki kılıfına yerleştiriyor. "Her şey planlandığı gibi giderse, silahı kullanmana gerek kalmayacak." Bana ve Emery'ye gözlerinin arkasında bir ağırlıkla bakıyor.

Bu aşamanın, dışarıdaki gardiyanların çoğunu çekmemize fazlasıyla bağlı olduğunu biliyor. Ayrıca ölme ihtimalimizin de ne kadar olduğunu biliyor. Yutkunup aşağı bakıyorum. Yapmak istediğim son şey, onu her zamanki gibi hayal kırıklığına uğratmak. Bu sefer partnerime zarar vermeyeceğimi biliyorum. Ellerimi iki yanımda sıkıyorum.

"Her şey mükemmel bir şekilde gerçekleşecek," diye güvenle cevap veriyorum.

Erik başını sallıyor. "Öyle olacağını biliyorum."

O olacak.

Belki de hayır.

Siktir, hayır.

Emery, sığınağın etrafındaki alana benden önce koştuğu anda teğmeni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı

düşünüyorum. Planladığımız dizilişten ayrılıp, düşmanların ona kesinlikle net bir atış yapabileceği çorak bir toprak parçasına doğru koşuyor.

Kale, etrafımızdaki kayalar ve kumla uyumlu kil benzeri duvarlara sahip, düz çatılı, iki katlı bir yapıdır. Karanlıkta görmek zordur, sadece pencereler rahatça görülebilir.

Arkasından koşarken yüreğim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Duruyor, bir tütsüleme fişeginin kapağını kırıyor ve başının üzerine kaldırıyor.

Bir an panikledim ve gördüğüm tek şey pembe oldu.

İşaret fişeginden yükselen ve üzerindeki gökyüzüne yükselen pembe duman, güllerin üzerindeki allık gibi. Uzun, coşkulu örgüleri, arkasında bir kaos nefesi gibi uçuşuyor.

Emery. Muhteşem, harikulade bir şeysin.

Kolunu sallayarak işaret fişegini olabildiğince uzağa fırlatıyor. İşaret fişegi havada süzülürken, MK-17'sini kaldırıp ilerideki yerdeki bir şeye ateş ediyor. Bir patlama oluyor, havaya toz ve moloz saçılıyor, ateş öfkeyle yükseliyor.

Çenem gevşiyor ve bir maskenin altında gördüğüm en büyük sırtışıla bana dönerken, şaşkın, hayran kalmış gözlerle onu izliyorum. Kalbim daha önce hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyor, adını koyamadığım bir hisle besleniyor. Korku belki. Şok kesinlikle... Patlama, tüm vadiyi kesen bir toprak ve ateş zincirine dönüşürken atardamarlarımda yükselen bir şey.

Gördüğüm tek şey, maskesinde kirler olan, arkasındaki dünyayı yakan ateş ve o güzel gözlerinin ardındaki mutlak çılgınlıkla bana doğru yürüyen o kadın.

Eldivenli elini bana uzatıyor, gözleri gülümseyerek kısılıyor.

"Benim planım daha iyiydi," dedi gururla, elini silah şeklinde kaldırıp beni vuracakmış gibi yaparken. Emery göz kırpıp omuzlarımı geriye itiyor, böylece kış üstü

düşüyorum, ardından o da başlangıçta arkasına sığınacağımız kayaya doğru koşuyor.

"Morfin, bu bir oyun değil!" diye bağıryorum peşinden koşarken, sert ve sinirli görünmeye çalışarak ama tam olarak gerçekte hissettiğim gibi çıkıyor.

Çok heyecanlıyım.

ZIMPARA

BÜYÜK BİR KAYANIN ARKASINA SİPER ALDIĞIMIZ SIRADA MORİ sırtıma çarparak geliyor. Sığınağın etrafında siren sesleri çoktan çalmaya başladı ve adamlar bizi görebilmek için koşuştururken bağıyorlar.

Burada geride kaldığımızı anlamaları uzun sürmeyecektir ve eminim ki bizi yerle bir edecek kadar cephaneleri var.

MK-17'mi kurarken bir işaret fişeği daha hazırlayıp arka cebime koyuyorum.

"Ne planladığını bilmek istiyor muyum, Em?" Mori, el bombasının pimini ısırp kayanın üzerinden üsse doğru fırlatırken gülüyor. Taktik teçhizatı toprak ve kül yığınlarıyla lekelenmiş, birbirimize çok iyi uyum sağladığımız için neredeyse fark edilmiyor bile.

Patlama yeri sallıyor ve etrafımızda parlak, sıcak renkler belirliyor, o çok sevdiğim bilge gözlerini aydınlatıyor. Zamanı tam burada, sonsuza dek dondur, diye sessizce diliyorum.

Gage'in sesi kulaklıklardan duyulduğu anda an kayboluyor.

"Bu neydi lan?!" Sesi telaşlı çıkıyordu ve yüzünün şu anki haline bakıp homurdanmadan edemedim.

Thomas'ın sesi arkadan geliyor. "Üç düşman alt kattan çıkıp Mori ve Morfin'e doğru karadan takip ediyor," diyor sakince. Hareketlerime hiç şaşırılmış gibi görünmüyor.

Komik, çünkü Mikah da bilmiyordu. Sadece Karanlık Güçler'in dronlarını değil, sığınağın kameralarını da hackledikten sonra, tüm bunları kurmama yardım etmekten heyecan duyuyordu. Nöbetçi ekibinin etrafından dolaşmak o kadar kolay değildi, ama burası o kadar boş ki ve muhtemelen hiçbir aksiyon görmüyorlar, bu yüzden zamanlarını sohbet ederek geçiriyorlardı ve işaret fişeklerimi ve patlayıcılarımı olabildiğince yakına yerleştirdiğim için bana dikkat etmiyorlardı.

Sadece Mori'nin görebildiğini bilerek omuz silkiyorum. "Teğmen dikkat dağıtmanın biz olduğumuzu söyledi, değil mi? Ben sadece planın gerektirdiğinden daha iyisini yapıyorum." Partnerim surat asıyor ve gergin bir hareketle çenesinin üzerinde elini gezdiriyor, ama aynı zamanda gülümsemesini gizlemeye çalışıyor gibi görünüyor.

Gage gülüyor. "Kulağa doğru geliyor ama bilirsin, biz buna itaatsizlik deriz, Morfin." Mikrofonu kesiliyor ve yüksek kalibreli bir merminin sesi havayı yararak vadiye yumuşak bir şeye çarpıyor. Ardından sert bir ses geliyor ve sese bakılırsa gardiyanlar yaklaşık otuz metre uzakta.

Mori bana hızlıca baktı, bakışlarında tereddütler uçuşuyordu, sonra mırıldandı: "Ana planının ikinci adımı ne, Morfin?" Ses tonunda hafif bir eğlenme tınısı vardı.

Dün gece yerleştirdiğim küçük fişeği gözlerime doğru kaldırıp ateşlerken, beni takip etmesi için başımı sallıyorum. Fişeğin alevi pembe bir duman bulutuna dönüşürken, dudaklarımın kenarlarında yaramaz bir sırıtma beliriyor. Füme ipi, vadi boyunca her yöne doğru uzanan ve her altı metrede bir daha fazla fişeği ateşleyen tütsü fişeklerine bağlı.

Düşmanlara doğru koşarken arkamdan Mori, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Duman dağılana kadar bıçaklar." Onlara yaklaşırken sesi kısık ve kısık çıkıyordu.

Gage araya giriyor. "Görüş mesafesi yüzde onun altında. Yukarıdan ateş gücü yok."

Mükemmel. KA-BAR'ımı çıkarıp beyaz fosforlu gözlüğümü aşağı çekiyorum.

Yaklaşık on bir silahlı adam sahanın etrafında toplanmış, yavaş yavaş yürüyorlar ve birbirlerine sıkı sıkıya bağlı kalıyorlar.

Omzumun üzerinden Mori'ye baktım. Bana başını salladı, gözlüklerini çoktan indirmiş, bıçağını sıkıca kavramış, sorgusuz sualsiz öldürmeye hazırды.

Her birimiz çemberin bir tarafını tutuyoruz. Mori, yaklaşık altı metre ötemizden geçerken grubun etrafından dikkatlice dolaşıyor. Bir el bombası çok mu yakın olurdu? Bu şekilde bir araya toplanmalarından kolayca kurtulabiliriz, stratejik olarak hiç mantıklı değil.

Meğer ki.

Durup kaldım ve çılgınca dönüp üsse daha yakın figürler aradım. Silahlarını bize doğru kaldırmış üç gardiyan vardı. Cevap vermem için bir milisaniyem vardı.

"Yere yat!" diye bağıriyorum, suyun içindeki bir taş gibi düşüyorum.

Mori, bir el ateş edildiği anda yere yığılıyor. Ona isabet etse bile, yaralandığını gösterecek bir ses çıkarmıyor. Bir el daha ateş ediyor. Toprak, yüzümden birkaç santim öteye sıçriyor.

Siktir et bunu.

Arka cebimden bir işaret fişegi çıkarıp mührünü kırıyorum. Ayağa kalkıp adamların arasına daldığımda fişek canlanıyor. Çubuğu arka ceplerinden birine soktuğumda aniden panik oluyorum. Uyluklarından birine hızlıca bir darbe ve...

Adam uluyor ve silahını kendisinden sadece birkaç adım ötede bulunan yoldaşlarına ateşliyor.

Hepsi dağıldı, bazıları ateş açtı, bazıları eğildi. İyi haber şu ki, sıkı sıkıya bağlı grup dağıldı ve keskin nişancıların kimin kim olduğunu anlaması zorlaştı.

Üsse doğru bakıyorum. Mori ikisinin boğazını kesmiş bile. Üçüncüye doğru gidiyor. Ah. Neyse, o zaman bunu yapmama gerek yokmuş. Gösteriş. Derin bir nefes veriyorum ve bıçağını sonuncusunun boğazına saplıyor. Yaklaştığını görmediklerine göre, yaptıklarına odaklanmış olmalılar.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir. Kemerimden bir el bombası çıkarıp pimini kayıtsızca çekiyorum, tetiği bırakıp arkama fırlatmadan önce üç metre kadar koşuyorum. Patlamayla yer tekrar sarsılıyor. Etrafımdan geçmeye çalışan birkaç muhafız sendeliyor. MK-17'mi kaldırıp birini göğsünden, diğerini de boynundan vuruyorum.

"Gösteriş yap," diye takıldı Mori, kulaklığın üzerinden sesi pürüzsüz ve rahat, sanki sıradan bir günmüş gibi. Ama ben kendimi tamamen coşkulu hissediyorum. Nefeslerim hızlı ve parmak uçlarım karıncalanıyor, tetiği bir kez daha çekmek için heyecanlanıyorum. Bunaltıcı ve içimde doymak bilmez bir devam etme isteğinin büyümesiyle bir tür kaşıntı oluşuyor.

Erik kulaklıkların üzerinden fısıldıyor: "El bombalarının planın bir parçası olduğunu hatırlamıyorum." Bu kadar kısık sesle konuşuyorsa, çoktan içeride olmalılar.

Thomas benim adıma cevap veriyor: "Morfin, senin ilk başta uydurduğundan daha fazla ilgi çekici hale getirmeye karar verdi." Sesinde eğlence yükseliyor.

Gage'in de bir yorum yapmasını bekliyordum ama üstümüzden uçan bir merminin ıslığı çatıdaki birine çarptı. Cesedi bulunduğumuz yerden üç metre uzağa düştü. Boynu kırılırken yere kan sıçradı ve boğazından ölüm sesi geldi.

Sahada bir kez daha görsel bir tarama yapınca, binanın dışındaki herkesi çoktan öldürdüğümüze ikna oldum.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyorum, kalenin kenarında çömelirken. Etrafımızdaki yoğun bitki örtüsü, arkadan yaklaşıp bile bizi iyi gizliyor.

Mori gözlüğünü kaldırıyor, ben de aynısını yapıyorum. Duman, esen rüzgarla birlikte büyük ölçüde dağılmış

durumda.

"Dikkatlerinin çoğunu çekmenin başka bir yolunu bulmalıyız. Orijinal strateji uzun ömürlüydü." Ses tonundaki imayı kaçırmıyorum. "Ama sanırım seninki bu süreyi yarıya indirdi, ki bu da içeride yardıma ihtiyacımız olursa fena bir şey değil."

Omzuna çarpıyorum ve o da hafifçe nefes veriyor, neredeyse kıkırdayacak gibi oluyor. "Evet, öyle oldu," diye övünüyorum.

Bir an etrafımızı dinledikten sonra gözlerini yavaşça bana çevirdi. Her zaman yaptığı gibi vücudumda yara olup olmadığını düzenli olarak kontrol ediyor. Hoşuma gitmedi desem yalan olur. Gözleri kocaman açıldı ve silahını hızla yere bıraktı.

"Ne?" diye sorduğumda beni iterek sırtımı duvara yaslayana kadar oturuyorum.

Gözleri benimkilere kayd, orada bir acı kıvılcımı belirdi. Omzumu incelerken tekrar aşağı baktı. "Hissediyor musun?" Sesi sertti.

Aşağı bakıyorum ama neye baktığını göremiyorum. Üniformalarımız toz ve küle kaplı, ayrıca dışarısı hâlâ karanlık. Yine de sağ kolum ve yeğimin üzerinden biraz ıslak görünüyor sanırım.

"Hayır, hiçbir şey hissetmiyorum," diye hayretle mırıldandım, omzuma sertçe bastırıldığında. "Kanıyor muyum?"

Mori'nin çenesi maskesinin altında gergin görünüyor, kafatasının yüzünün yarısı kan içinde. "Evet, kanıyorsun... Lanet olsun."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hapların ve iğnelerin işe yaradığını biliyordum ama vurulup da bunu bilmemek... Bu tür bir teknoloji tüm orduyu değiştirirdi. Hissetmeyen ve iki kat daha ölümcül askerler. Durdurulamaz olurduk. Bu düşünce bile Nolan'ın planları hakkındaki endişemi daha da artırıyor.

"Vurulmanın acısız olup olmayacağından emin değildim ama gerçekten işe yarıyor." İnanamayarak nefes verdim.

Hayal kırıklığını homurdanarak dile getiriyor. "Evet, eğer denemelerde koşmanız gerekiyorsa, sakat bacaklarınız için de işe yarıyor."

Bu tuhaf bir şekilde spesifikti. Kaşlarımı kaldırıp gözlerimi kısıtım. "Benden sakladığın bir sır daha mı?" Cevap vermeyince daha da sertçe bastırdım. "Hapları daha önce de aldım, değil mi?"

Mori sonunda pes etmeden önce bana yine o lanet bakışı attı. "Evet."

"Bu sefer de kendi başıma mı yaptım?" İfadesinin düştüğünü ve elinin omzumdaki baskısının biraz azaldığını görüyorum.

"Mori?"

Bakışlarını bana çevirdi. "Bana böyle hitap etmenden gerçekten nefret ediyorum," dedi daha yumuşak bir sesle. Bunu bana ikinci kez söylüyordu. Konuyu değiştirmek isteyip istemediğinden emin değilim ama bana hakkımızda daha fazla şey anlatmak istediğini anlayabiliyorum.

"Sana nasıl seslenmemi istersin?" diye soruyorum, küçük bir fısıltı gibi çıkıyor.

Beni düşünüyor ve sonunda adını söyleyeceğini düşündüğüm anda uzaktan silah sesleri geliyor ve ikimizin de başı sağa doğru savruluyor. Ses boğuktu, muhtemelen kalenin içindeydi.

Bok.

Kayden kulaklıkların üzerinden bağılıyor: "Kurt inde!"

Dördüncü stratejiyi başlatmak için şifre cümlesi bu. En kötü senaryoya girerken kalbim göğsümde güm güm atıyor. Mori aniden ayağa kalkıyor, bir sonraki hareketinde beni yukarı çekip silahını sıkıca kavlıyor.

"İnedeki kurt" ifadesi, ya teğmenin yaralandığı ya da Mikah'ın tehlikeye girmek üzere olduğu anlamına gelir. Her ikisi de göze alamayacağımız mutlak bir felakettir.

Yüzbaşı Bridger'ın soğuk sözleri içime işliyor. O flash belleği alana kadar eve dönmüyoruz.

Bu durumdan sağ çıkamayacağımız ihtimalini yutarken kollarımda ürpertiler oluşuyor.

ZIMPARA

MORİ, BATI DUVARINDA SÜRÜNEREK GEÇEBİLECEĞİM KADAR BÜYÜK bir havalandırma deliği buluyor.

Mikah'ın erişebildiği detaylı planlar sayesinde, böyle bir acil durumda işe yarayabilecek tüm kanalları bulabildik. Üç kanaldan bu, benim sığabileceğim kadar büyük.

Dar havalandırma kanalında ilerlerken dişlerimi sıkıyorum. Nefeslerim daralıyor ve hava ağırlaşıyor, sanki her nefes son nefesim olacakmış gibi. Klostrofobik miyim? Bu düşünceyi eğlenceli buluyorum. İçimde yükselmeye çalışan paniğe aldırmadan havalandırma kanalından geçiyorum.

Botlarım diğer tarafta yere değdiğinde, birkaç saniye kıpırdamadan durup gardiyanların nerede olduğunu dinliyorum. Başka bir katta metal bir kapının çarpmasına benzeyen bir ses dışında, etraf tamamen sessiz. Herkes, Mikah, Kayden ve Erik'in bulunduğu binanın çok daha ilerisinde olmalı.

Gözlerim paslı duvarlara kayıyor. Bu bina eski, aşırı sıcak ve rüzgardan yıpranmış. Kapıların ve kolların çoğu, kahverengi ve kırmızı topaklarla kaplı, hatta kahverengi vidalar bile. Eski pencere camlarının her yerinde örümcek

ağı gibi çatlaklar var ve bunlar dışarıdan hapishane parmaklıklarıyla desteklenmiş.

Yavaşça nefes alıp havadaki demir ve tozun tadını çıkardıktan sonra ayağa kalkıp arka kapıya doğru yöneliyorum. Çelik çerçeveli kapının üst kısmı kalın bir mandalla kaplı. Tanrım, bu flash bellekte ne var? Boyum yetişemediği için mandalı açmak için MK-17'min dipçiğini kullanıyorum.

Tık sesi duyulur ve kapı gıcırdayarak açılır.

Mori içeri süzülüp başını sallıyor. Bizi koridorlarda rahatça yönlendirirken bir saniye bile kaybetmiyor. Nerede olduğumuzu az çok biliyorum ama kafasının içinde haritanın zihinsel bir görüntüsünün olması ve her odanın ve her merdiven boşluğunun tam olarak nerede olduğunu bilmesi inanılmaz. Muhtemelen gardiyanların dikkatini çekmenin daha iyi yollarını düşünmek yerine, strateji brifinglerine daha fazla dikkat etmeliydim.

Köşeyi dönmeden önce elini yumruk yapıp başının yanına götürüyor ve bana donmamı işaret ediyor. Mori bıçağını kınından çıkarıyor ve parlak taraftaki yansımayı kullanarak koridorun temiz olup olmadığını kontrol ediyor. Bıçağı çoktan kırmızıya boyanmış olsa da, koridorun sonunda iki muhafızın hareket ettiğini görebiliyoruz.

Binanın alt katından silah sesleri geliyor.

Muhafızlarla yüzleşmeden önce Mori bana bir bakış attı. "Dikkatli ol."

Gözlerimi ona kısıtım. "Dikkatli ol."

Maskesinin altından bana kibirli bir gülümseme çıkarıyor, sonra başını kaldırıp bıçağını üstümüzdeki koridor kavşağında bulunan floresan lambalara fırlatıyor. Cam kırılıyor ve kendimizi gölgelerin içinde buluyoruz. Sadece merdiven boşluğuna açılan kapının etrafındaki küçük duvar lambaları ve geldiğimiz yolun biraz ilerisindeki bir lamba yanıyor.

İki adam yer değiştiriyor ve silahlarını yeniden ayarlama sesleri yaklaştıklarını gösteriyor.

Köşeyi döndüklerinde daha iyi bir görüş açısına sahip olmak için ayaklarımın üzerinde kaydım. Ayağım, arkadan siper almak için kullandığımız gömme depolama rafına çarptı ve hafif bir esinti ayak bileğimin üzerinden fısıldıyordu.

Dikkatim hemen oraya kayıyor. Bir oda mı? Kitaplığın alt kısmını olabildiğince sessizce itip ikimizin de sığabileceği kadar büyük, kare bir giriş buluyorum.

"Hey!" diye fısıldadım.

Mori bir anlığına bana baktı, yarıya kadar girdiğim deliği görüp görmediğinden bile emin değildim ama geri geri gelip ayaklarımın üzerinde odaya kadar beni takip etti. Sonra gizli kapıyı dikkatlice kapattı.

Odaya göz atıyorum. Tamamen karanlık ve tüm mobilyalar beyaz, ya da eskiden beyaz olan örtülerle kaplı. Bitişik duvarda, başka bir odaya açılan bir kapı var. Tavanın ortasında küçük bir avize var; fırçalanmış pirinç, tozların altında bile parlıyor.

Buradan çıkışın mümkün olmadığı düşüncesi içimden geçerken, girdiğimiz deliğin hemen karşısında küçük bir delik daha fark ediyorum. Bu oda kesinlikle planda yoktu.

"Hadi," diye emrediyor Mori, odanın diğer ucuna doğru başını sallayarak.

"Bunun nereye varacağını bilmiyoruz" diye itiraz ediyorum.

Alçak sesle homurdandı, sabırsızlığı havaya yayıldı. "Biz de bunun nereye gittiğini bilmiyorduk ama seni durdurmadı."

Haklı bir yanı var.

Yavaşça ayağa kalkıp olabildiğince sessizce yürüyorum, Mori hemen arkamda, hiç ses çıkarmıyor. Sessizliğine asla alışamayacağım. Var olmama yeteneğine.

Hava akımı duvardaki bu çatlaktan diğerine göre daha fazla sızıyor. Bu da alanın diğer tarafta çok daha büyük olması gerektiği anlamına geliyor.

Başımı uzatıp kaskıma yapışmış bir goblen buldum. Deliği kapatan bir örtü. Bunu kim yaptı? Bu örgüt buraya yerleşmeden önce bu binaya baskın mı yapılmıştı? Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor ve derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. Eski mobilya ve misk kokusu içimde bir aşinalık uyandırıyor. Arkama bakıp odayı bir kez daha inceliyorum. Daha önce burada mıydım?

Mori bana kaşlarını kaldırarak baktı. Tekrar deliğe dönüp odaklandım. Hadi canım, oyalanacak vaktim yok.

Yavaşça gobleni geri çekip, alanı tarıyorum.

Merdiven boşluğuna kadar tamamen açtık. Alt kata inen yol en az dört buçuk metre. Mori'nin bedeni benimkine değişiyor. Yakınlığı göğsümde ve karnımda bir sıcaklık yayılıyor. Huş ağacı kokusu, taş üzerindeki duman gibi üzerime yayılıyor.

"Seni aşağı indireceğim," diye fısıldıyor.

Yakınlığıyla gelen duyguları bastırmadan önce nefesim kesiliyor. "Beni bırakmayacaksın, değil mi?" diye soruyorum dürüstçe.

Ortaklarını öldürdüğü biliniyor ve bu da bunun için kolay bir fırsat gibi görünüyor.

"Elbette hayır. Acele et," dedi umduğumdan daha az özgüvenli bir şekilde.

Elini tutup diğerini çıkıntıya dayayıp kendimi aşağı indirmeye çalışıyorum. Etraf temiz ve beni olabildiğince aşağı uzattıktan sonra bırakıyor. Sadece bir buçuk metre kadar, ama bir basamağa inmek kulağa geldiğinden daha zor.

Bacaklarım bükülüyor ama ayağa kalkmayı başarıyorum. Alt kattaki merdiven boşluğunda muhafız olmadığından emin olduktan sonra inmesine izin veriyorum.

İnişi çok daha az zarif. Kenardan yan tarafa doğru atlayıp daha yüksekteki merdiveni hedefliyor. Birkaç basamak aşağı yuvarlanıp hızla toparlanıp bana doğru ilerlerken irkiliyorum.

Sanki her şey yolundaymış gibi yürüyor ama birkaç adımda bir bacağı bükülüyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, yanımdan geçmesin diye önüne geçiyorum.

Mori'nin bakışları bir anlığına yumuşadı. "Acı hissetmiyorum, tıpkı senin gibi, hatırlıyor musun?" dedi sertçe, sonra elini nazikçe omzuma koyup beni kenara çekti.

"Hayal edebileceğinden daha fazla acı hissediyorum," diye mırıldandım, onun bu kısalığına sinirlenerek. Nedense içimdeki acının gürültüsü, düşüncelerimi körelten fiziksel acı olmadan daha gür.

"Ne?" diyor aşağıdaki platformdan.

Başımı sallıyorum. "Hiçbir şey." Hızla merdivenlerden aşağı inip ona yetişiyorum.

Acaba bu binanın her yerinde gizli geçitler mi kazılmış?

Erik, kulaklığın üzerinden tekrar araya giriyor. "Kayden yerde." Sesi boğuk ve sadece bir fısıltı, yani muhtemelen saklanıyor.

"Kahretsin," diye homurdandı Mori, tüfeğini hazırlayarak.

Ona kısaca başımı sallıyorum. "Görevi bitirelim."

Merdiven boşluğunun altındaki kapıdan içeri giriyoruz. Hava duman ve tozla dolu, barut burnumun içini yakıyor. Birlik halinde hareket ediyoruz, cesetlerin yanından geçerken durup duruyor, ekip arkadaşlarımızdan olmadıklarından emin oluyoruz.

Kapının üst kısmına yakın bir tabelada A304 yazıyor. Bir sonraki oda, flash belleğin bulunduğu hedef bölgemiz olacak.

Mori'nin omzuna dokunuyorum, böylece yan odaya bakması gerektiğini anlıyor.

Laboratuvarın kapısı patlayıp dumanlar çıkınca nabzım hızlandı. Yakın dövüşe hazırlanırken kafamdaki tüm düşünceler duruldu.

Mori içeri daldı ve kapıdan geçerken gözlüğünü aşağı çekti.

Onu takip etmeye çalışıyorum ama belim alt kısmında bir baskı hissediyor. Bir şeye çarpmış gibiyim. Dönüp silahımın dipçliğini arkamdaki gardiyanın şakağına dayadım. Kafası duvara çarptı. Yere düştü, nefes nefese ve çığlık atarak, ona yaklaşıp tekme attığımda, kafası yere değdi. Kafatasının botumun altında ezilirken çıkardığı belirgin ses, dudaklarımda bir gülümsemeye neden oldu. Yine o coşkulu his. Adrenalin patlaması ve kontrol kaybı yavaş yavaş geliyor. Ne tehlikeli bir his.

Sonra belimdeki baskı geri geldi. Kahretsin, beni mi bıçakladı? Elimi sırtımdan aşağı kaydurdum ve yeleğimin hemen altında duran bir kabzaya rastlayınca durdum. Delik gövdemin dış kısmındaydı, yeleğim sayesinde etime birkaç santimden fazla girmemişti.

Hiç acı hissetmemem şaşırtıcı ama vücudumun ne kadar süre tepki vereceğini bilmiyorum. Zaten omzumdan vuruldum, şimdi de bu. Bıçağı çıkarıp yere çarptığında sırtımda oluşan baskıdan inliyorum.

Mori'nin bana ihtiyacı var. Bana güveniyor.

Gözlüklerimi indirip MK-17'mi kaldırıyorum, o odadaki ekibimde olmayan herkesi öldürmeye hazırım.

Isı izleri her yerde, ateş ve duman küçük alanı hızla dolduruyor. Düşündüğümden üç kat daha büyük olan laboratuvarı inceliyorum. Neredeyse bir tenis kortu büyüklüğünde. Bilgisayarlar devrilmiş ve masalar yan yatmış.

Herkes nerede? Gözlüklerimi taktım ve duman gözlerimi yakıp yaşlarla bulanıklaştırdıncaya yüzümü buruşturdum. Birkaç kez öksürdüm ve başka bir kapı aradım. Gizli bir kapı yerden kaldırılıp bir kat daha aşağı indi.

Ne oluyor yahu?

Boğazımdaki kuruluğu yutkunup, dar tüp benzeri tünelden aşağı inmeden önce tekrar bıçaklanmamak için

etrafıma hızla bakıyorum. Merdiven kanla kaplı ve hareket etmeye zorlarken ellerim titriyor.

Yukarıdan gelen bir patlama sesi daha duyuluyor ve beni son birkaç basamaktan aşağı atıyor. Kıçımın üstüne düşüyorum, kendimi hızla ayağa kalkmaya zorluyor ve kirpiklerime yapışan tozun üzerinden gözlerimi kırptıştırarak geçiyorum.

Kayden yanımda hareketsiz yatıyor. Gözleri donuk ve tavana bakıyor. Etrafında, içine karışan molozlarla yapış yapış olmuş bir kan gölü var. Ağzı zar zor açık, tavandan dökülen kırıntılar dudaklarına yapışmış.

Yüreğim duracak gibi oldu. "Daha önce gelemediğimiz için çok üzgünüm," diye fısıldadım alnımı alnına yaslarırken. Keder duygularımı boğarken gözlerimden yaşlar boşandı. Boğazımda bir düğüm oluştu. Hareketsiz ve ölü Kayden'a bakarken, zihnim gözlerime başka bir görüntü çaktı. Simülasyondaki genç kadın, ruhunda benimkini de ısıtan bir öfkeyle. Unuttuğum bir arkadaş.

Ama eldivenli elimi Kayden'ın yüzüne bir kez daha sürüp kendimi yukarı zorlayıp ilerideki açıklığa doğru iterken, dudaklarımın arasından bir isim fısıldıyor. Bree. İsmi duydüğüm an mideme yumruk yemiş gibi oluyorum ve alaycı tavrının ve nazik gülümsemelerinin anıları beynime üşüşüyor. Kollarım geriliyor ve baş ağrısı başımın içinden bir gelgit dalgası gibi geçiyor. İkinci denemede beni uçurumdan düşmekten kurtarmıştı. Sonra Arnold'ın cansız bedenini karda sürükleyip sanki hiçbir şey olmamış gibi geride bıraktığını hatırlıyorum.

Öfke damarlarımda nabız gibi atıyor ve bu görüntülerde çürürken öldürme isteği beni kör ediyor.

Yeraltı beton labirentinde silah sesleri yankılanmaya devam ederken gözyaşlarım kurudu.

Teğmen Erik'i yaklaşık yirmi metre ötede, kalın bir beton sütunun önünde oturmuş, kaskının altından başının tepesinden kanlar aktığını görüyorum. Boynunda bir kesik

var ve uydu telefonuyla ana üsse telefon ederken avucuyla kapatmaya çalışıyor, sanırım.

Mori, teğmenin tarafını koruyor ve sağındaki düz koridordaki gardiyanlara ateş ediyor. Bacağı kanıyor ve ayaklarından kırmızı kanlar akmaya başlıyor. Mori'nin kanı Erik'inkinden daha koyu, tıpkı benimki gibi haplarla zehirlenmiş.

Göğsüm balyozla vurulmuş gibi sıkışıyor. Onun yiğitçe savaşmasını izlerken korku, öfke ve endişe duygusu beni ele geçiriyor. Gözleri bir anlığına bana kayıyor, tüm kızıllığın ortasında yeşil, kanlı bir yaprak gibi. Benim de zayıflamış halimi gördüğünde, ceketimin sağ sırtımdan aşağı kan damlıyor, gözlerinden bir ıstırap akıyor.

Sen benim için kimsin? Neden kollarında olmayı özlüyorsun?

Kurşunların beton sütuna çarpmasıyla oluşan gürültüye kendimi kaptırırken düşüncelerim bomboş. Hepsini öldürün.

Bacaklarım kendi kendine hareket ederken sanki vücudumda geri planda kalıyorum. Bir anda, gardiyanların etrafından dolaşmak ve sırtlarına gizlice yaklaşmak için karşı koridorda hızla koştuğumu fark ediyorum.

Kaslarım yavaş yavaş zayıflıyor ama bu beni durdurmuyor. "Biraz daha," diyorum kendi kendime, muhafızların son direnişini gösterdiği yerin kenarında diz çökerek. El bombamın pimini çekip fırlatıyorum, kulaklarımı kapatıp artçı sarsıntılara hazırlanıyorum.

Patladığı anda, koridorda hızla ilerleyip, hâlâ nefes alan herkesin boğazına bıçağımı hızla saplıyorum. Bir gardiyan el bombasından hiç yara almamış ve beni karnımdan bıçaklamaya çalışıyor. Tam bıçağı aşağı doğru fırlayıp kolumu ön tarafından yukarı doğru çekip onu etkili bir şekilde deştiği anda geri sıçradım. Gözleri boş ve dehşet dolu bir ifadeyle yüz hatlarına çöküp önüme yığıldı.

Nefesim zorlaşıyor ve ter omurgamdan aşağı damlıyor, ama sanki vücudum otomatik pilota. Daha fazlasını

istiyorum.

Mori'nin sesi kulaklığıma geliyor. "Morfin, alan temiz mi?" Direkt. Ama sesindeki endişeyi tahmin ediyor olmalıyım.

"Olumlu," diye cevap veriyorum, ne kadar yorgun görüldüğümün farkında olarak.

Kulaklığı hâlâ benimkine bağlanıyor ve derin, rahat bir nefes aldığını duyuyorum. "Buraya geri dön. Sürücüyü elimizi attığımız anda oradan çıkmamız gerek."

Geldiğim yoldan geri yürüyorum, adrenalinin etkisi geçtiği için artık çok daha yavaş hareket ediyorum. Yelegimin altındaki göğsümün sağ tarafı ve belim ıslak.

Mori, köşeyi döndüğümü gördüğü anda gözleri fal taşı gibi açıldı. Artık sesindeki endişeyi duyduğumdan eminim.

"İyi misin?" Aramızdaki mesafeyi kapatmak için birkaç uzun adım attı, bana baktı ve iyi olmadığımı açıkça gördü.

Yalan söylüyorum. "Evet, iyiyim. Mikah nerede?"

Erik uydu telefonunun antenini indirip sonunda beni tanıyor. "Kasayı hackliyor. Her an gelebilir." Sesi sertti. Sonra kulaklığına, "Volt, Power, düşman takviye kuvvetlerinin tahmini varış saati nedir?" diye sordu.

Telsiz birkaç dakika sessiz kalıyor, sonra Thomas, yoğun çalılıkların arasından koşuyormuş gibi cevap veriyor. "Volt zirveyi tutuyor. Hava gücü için drone çağırıyorum. Düşman takviye kuvvetleri iki kilometre ötede ve hızla geliyor. En fazla iki dakika."

Vay canına. Bu hiç hoş değil.

Erik dişlerini sıktı. "Kaç tane var?"

Gage bu sefer cevap veriyor: "Sekiz araç var, üçü makineli tüfekle donatılmış. Arkadan çıkın, binayı terk edene kadar onları oyalarız. Çatışmaya girmeyin. Tekrar ediyorum, çatışmaya girmeyin. Sayıca sizden üstünler ve muhtemelen rehine almaya heveslidirler."

Bacağım sekiyor. Zamanında çıkabilecek miyiz?

Mikah, etrafın güvenli olduğundan emin olmak için odadan başını uzatıp yanımıza doğru koşuyor. "Arabayı

bulduk, hadi gidelim!" diyor sertçe. Geniş göz bebeklerinde dehşet apaçık görülüyor. Saçları kan içinde ve yanaklarının her yerinde kesikler var.

Teğmen Erik başını sallıyor ve beni buraya inmek için kullandığım merdivenin ters yönüne, farklı bir çıkışa yönlendiriyor.

Kayden'a tekrar baktım. Küller üzerine düşerken, bedeni merdivenin dibinde hareketsiz ve yalnız yatıyordu.

"Ya Kayden?" diye bağıryorum, sormanın bile aptalca olduğunu biliyorum ama kendimi tutamıyorum. Hele ki o hemen yanı başımızdayken.

Mori bana sempatik bir bakış attıktan sonra çenesini sıkarak, "Ölülerimizi her zaman eve getiremiyoruz, Em," dedi.

ZIMPARA

MİKAH, EN GÜVENDE OLACAĞI YER OLAN GRUBUMUZUN ORTASINDA kalıyor. Teğmen Erik bizi olabildiğince hızlı bir şekilde binanın karşı köşesindeki bir merdivene götürüyor.

Burası labirent gibi. Bu kat planlara dahil değildi, bu yüzden Erik'in nereye gittiğini bilmesine minnettarım, ama aynı zamanda daha fazla soru da uyandırıyor. Daha fazla şüphe. Dişlerim alt dudağıma batıyor.

Vücudumu elimden geldiğince hareket ettirmeye odaklanıyorum. Tanrıya şükür, çıkış yolunu bulurken aşağıdaki dumanın çoğundan kurtulduk.

Merdivenleri hızla çıkıyoruz ve neyse ki başka gardiyanlarla karşılaşmıyoruz. Rahat bir nefes alıyorum. Şu anda yapmak istediğim son şey daha fazla kan dökülmesine sebep olmak. Vücudumdaki her tendon dinlenmek ve tıbbi müdahale için haykırıyor. Bacaklarımın daha şimdiden pes etmemiş olması bir mucize.

"İyi misin?" diye sordu Mori alçak sesle, biz geri çekilirken Erik silahlı muhafızları kontrol ediyordu.

Gage, Erik'e kulaklıktan ayrıntılar veriyor ama ben onları duymazdan gelip "İyiyim" diye mırıldanıyorum. Kendimi dik tutmaya çalışıyorum ama uzuvlarım kendiliğinden titremeye devam ediyor.

Gözleri hafifçe benimkileri takip etti. "Çadırımıza döner dönmez sana bir şeyler ikram edeceğim."

Beni tedavi etme fikrine sırtıyıyorum. "O zaman sana kim bakacak?"

Gözünü bile kırpmıyor. "Öylesin tabii. Bunu zaten defalarca yaptın." İfadesi sakinleşiyor.

Benim var mı?

Gözlerim omzuna kaydı, kafamın arkasında bir şey, etini onardığım yerin orası olduğuna dair bir his vardı. Komik. Onu savunmasız bir halde, kusursuz bedeniyle ilgilenirken görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Sen de bana aynısını yaptın mı?" diye soruyorum, gerçekten rahatlayıp rahatlamayacağını görmek için.

Başını sallayıp gülümsüyor. Bakışlarında nostalji var. "Başka kim?"

Bu sözler onu her duyduğumda içimde yankılanıyor. Başka kim olabilir ki? Geçmişte bana bu sözleri defalarca söylediğini biliyorum. Gage'in sesi kulaklığın üzerinden aciliyetle yankılanırken, aynı şeyi söylemek için ağzımı açıyorum.

"Hemen dışarı çıkın! Kamyonlardan inip kaleyi çevreliyorlar. Hemen arkadan çıkmanız gerekiyor-" Gage ve Thomas'ın konuşlanması gereken kaya yüzeyine kurşun yağmuru yağmaya başlayınca sinyali kesildi.

Erik, Mikah'ı yakalayıp kaskını sıkmadan önce kısa bir an birbirimize bakıyoruz. Kulaklarımdan fişkırان kanın sesini duyabiliyorum.

"Bana tutun, sıkı dur ve ne olursa olsun koşmayı bırakma. Düşersen geride kalırsın. Bunu mahvetmeyi göze alamayız. Bu flash bellek hepimizden daha değerli."

"Evet efendim," dedik Mori ve ben aynı anda, gergin bir bakış paylaştık.

Mikah gergin bir şekilde yutkunuyor. Üçümüze, bu kadar sakin görüldüğümüz için deliymişiz gibi bakarken elleri fena halde titriyor. Üsse döndüğümüzde ona aslında ne kadar sakin olmadığımı söylemem gerekecek.

"Hemen arkanızda olacağız, Teğmen," diyor Mori temkinli bir şekilde. Erik omzuna sertçe vurup bana bakıyor. Yüzünden savunmasız bir ifade geçiyor ve endişesini belli ediyor. Buradan sağ çıkmamız için mi yoksa yaralarım için mi emin değilim ama gözleri bir anlığına alnımın yan tarafındaki yara izine kayıyor.

"Mori'nin yanından ayrılma," diye emrediyor. Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek birkaç kez başımı sallıyorum. Sırıttırıyor ve binadan çıkmaya hazırlanıyor.

Teğmen kapıyı hızla açıp kaleyi çevreleyen kalın kayalardan oluşan araziye doğru hücum ediyor. Thomas ve Gage orada bir yerde. Takviye kuvvetlerinden korunmak için tek şansımız bu. Açık alanda olmak berbat bir durum. Özellikle de çoğunlukla çöl ve ağaç örtüsü azken.

Serin sabah havası yüzümde cennet gibi hissettiriyor. İçerisinin ne kadar havasız ve sıcak olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim. Bacaklarım sabit bir tempoda inip kalkarken, Mori tam yanımda duruyor.

Dışarısı hâlâ oldukça karanlık, ama bunun bize bir faydası olacağını sanmıyorum. Takviye kuvvetlerinin muhtemelen gece görüş dürbünleri vardır ve gafil avladığımız adamlardan daha donanımlıdır.

Kayalıklara neredeyse yarı yolda olduğumuzda, tepemde bir drone sesi duyuyorum. Lütfen Tanrı aşkına, Thomas'ın drone'u ol. Bakmaya vakit ayıramıyorum, bu yüzden bakmıyorum.

Mori'nin eli belime dolanmış, daha hızlı koşmam için beni teşvik ediyor. Diğerlerine yetişmem için beni öne doğru ittiğini hissedebiliyorum.

Kahretsin, yavaşlıyorum ve vücudum bana uyum sağlamıyor. Sınırlarımdayım.

Panik damarlarımda hızla yayılıyor. Mori beni burada yalnız bırakmak istemiyor. Mikah ve Erik bizden altı metre öndeler bile.

"Git! Beni merak etme," diyorum derin nefesler alarak.

Mori'nin gözleri kısıldı ve güldü. "Beni gerçekten tanı mıyorsun, değil mi? Koşmaya devam et. Arkana bakma. Söz veriyorum, sadece birkaç adım arkanda olacağım," diye bağırdı ve yavaşlayıp geride kaldı.

Şok tüm vücudumu sardı. Başım içgüdüsel olarak ona bakmak için döndü - nasıl bakmazdım ki? Gerçekten de gözlerimi ondan nasıl ayırabilirdim ki?

Mori, MK-17'sini kaldırıp binanın köşelerinden kendisine doğru koşan adamlara ateş etmeye başlıyor. Adamlar da karşılık veriyor. Mori, burada tamamen savunmasız.

Hızla başımı çevirip bakışlarımı kaçırdım ve bana emrettiği gibi koşmaya devam ettim, ama Erik ve Mikah'ın kayalara doğru ilerlediğini ve tırmanmaya başladığını gördüğümde, bana sadece birkaç kez gülümseyen o pislik partnerimle ilgili son anımın bu olmasına izin veremeyeceğimi fark ettim.

Onun hakkında o kadar çok sevdiğim bir şey var ki, içim acıyor.

Ruhumun derinliklerinde kaynayan, beni yanıltıcı uykumdan uyandırmak için köpüren sıcak bir kömür gibi, geri dönmem gerektiğini anlıyorum. Onsuz devam edemem.

Düşüncelerim dikkatimi dağıtıyor ve yumruk büyüklüğünde bir kayaya takılıp düşüyorum. Hızla ayağa kalkıyorum, sendeliyorum ve beni yine terk etmeye çalışan bacaklarıma bakıyorum. Lütfen. Şimdi değil.

Kulaklığım devreye giriyor, statik sesler yoğun ve neredeyse hiç duyulmuyor, ama Thomas'ın sesi duyuluyor, bir şeyler mırıldanıyor.

"Güç, sen misin? Tekrar ediyorum!"

Bu sefer daha net konuşuyor. "Çek şu aptalı oradan! O d-drone bir ssl-"

Sinyal kesilmeden önce duyduğum tek şey bu. Ama Mori'yi atlama bölgesinden çıkarmamı söylediği anda geri koşmaya başlamıştım bile. Ciğerlerim yanıyor ve yorgunluktan isyan ediyorlar. Onun için tahmin ettiğimden

daha hızlı koşuyorum. Her an vücudumun kontrolünü kaybedebileceğim kadar hızlı.

Düşmanlar ikimize de ateş ederken mermiler vızıldayarak yanımdan geçiyor. Tüfeğimi kaldırıp birini tam gözlerinin ortasına saplıyorum ve cesedini yoldaşlarından birine geri fırlatıyorum.

Mori başını bana doğru çevirdi. Gözlerinde dehşet ifadesi vardı.

"Ne halt ediyorsun Emery?!" diye bağılıyor, başımızın üzerinden duman ve yüksek sesli füzeler geçerken eğilerek. Gökyüzündeki ateş çizgileri, arkasındaki zemine çarpıyor, kollarını çaresizce bana doğru uzatıyor.

PATLAMA.

CAMERON

NEDEN HER ZAMAN SÖYLEDİĞİMİN TERSİNİ YAPIYOR?

Ona doğru uzandığımda gözlerim kurudu. Kahretsin. Hâlâ çok uzaktaydı. Ellerini bana uzattığında pembe örgüleri arkasında dalgalanıyordu.

Benim gibi biri için neden geri dönsün ki?

Yer sarsılıyor ve patlamalar o kadar şiddetli yankılanıyor ki kulaklarım çınlamaya başlıyor. Duman duvarı ikimizi de yutarken gördüğüm son şey o oluyor. Güç beni yere fırlatıyor, üzerimize toz ve moloz yağarken gözlerim içgüdüsel olarak kapanıyor.

Lütfen bunun son olmasına izin vermeyin.

Onu son görüşüm olmasın.

Kırık bedenimi ona doğru sürüklerken, her nefeste hırıltılı bir şekilde öksürüyorum. Çok tozlu olduğu için göremiyorum ama onun düzensiz nefeslerini kendi nefesimin hemen altında duyabiliyorum. Acıyı hissetmiyorum ama ciğerlerimin tepki vermemesi, yandıklarını gösteriyor.

Vücudum üzerime yıkılıyor. Aklımdan geçen tek düşünce o.

Bu tarlanın ortasında yatıyorum, ölümün beni karşılamaya geldiğini biliyorum. Gerçekten böyle mi

bitiyor? Bu çok haksızlık. Kendime çekiliyorum ama elimi onun öksürüğün giderek zayıfladığını duyduğum yöne doğru uzatıyorum.

Bir başka çığlık atan füze yere çarpıyor ve gözlerim zorla kapanıyor. Aklım kayıp gidiyor.

Teğmen Erik, körfezin kenarında yavaşça yürüyordu ve bana sık sık yargılayıcı bakışlar atıyordu.

Uzun uzun iç çektim. "Ne?"

"Onu hatırlaması için elinden gelen her şeyi yapacağını sanıyordum. Eminim seni affedecektir," dedi kaşını kaldırarak.

Çenem öfkeyle kilitlendi. Anlamayacaktı. Vance Belerik her zaman sakinliğini korumuş ve Nolan ona sunduğu geliştirmeleri akılcıca reddetmişti. Hiç almadığı için, ne hissettiğimi anlayamazdı bile.

"Hangi kısmı?" diye çıktım. Erik bana dik dik baktı. "İlk duruşmadan önce kütüphanede canını sıkmak istediğim kısmı ona hatırlatmamı mı istiyorsun? Ya da kafeteryada onunla kavga ettiğim kısmı. Ah, dur, biliyorum." Ellerimi kavuşturup ona delice gülümsedim. "Dışarı çıkıp ona kim olduğunu hatırlayamamasının sebebinin ben olduğumu söylemeliyim. Kafasının yan tarafını lanet olası bir taşla kıran kişi bendim."

Nefesim zorlaşıyor ve şu anki tepkimle başımı sallıyorum. Saçlarımı hızla geriye atıp derin bir nefes alıyorum.

Erik omzuma dokundu. Bu temasla irkildim.

"Eminim ikinizin kötü anlardan daha fazlasını paylaştığına eminim." Sesi dikkatliydi.

Ona yan yan bakıyorum. "Yoktu," diye yalan söylüyorum.

Kıkırdadı. "Berbat bir yalancısın. Seni yedi yıldır tanıyorum ve hiç birine ona baktığın gibi baktığını görmedim. Kahretsin, onun etrafındaki enerjin bile değişiyor. Sanki hava daha az korkunç oluyor. Şimdi bile seni hatırlamadığında savunmasız kalıyorsun. Bunu biliyor muydun?"

Gözlerim büyüdü ve yavaşça başımı salladım.

Erik sırttı. "Duygularını kabul etmekten çok korkuyorsun Cameron. Bazen en zor durumlarda bizi yönlendiren duygularımızdır. O gün ormanda onu öldürmekten seni alıkoyan neydi sence?"

Onu inceledim ve aklıma bir şey gelince bir adım geri çekildim.

"Kasetleri izledin mi?" diye sordum, izlediğini biliyordum ama yine de onun söylemesini istiyordum.

Başını salladı ve bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Elbette, seni durduran onun adını haykırmasıydı, tabii ki o ilk korkunç darbeye kadar durmadın... ama onu öldürmedin. Ne büyük bir başarı."

Midem bulandı.

Bunun için övgü almamalıydım. Zaten baştan böyle olmamalıydı.

"Nolan'ın bana duruşmadan hemen önce yeni bir iğne yapacağını biliyor muydun?" Erik'in gözlerinin gerçekte donuklaşmasını izlerken tepki vermemek için dilimi ısırdım.

"Geçtin, ne önemi var?" Aniden arkasını dönüp üsse doğru yürümeye başladı. "Büyük Havza'ya doğru yola çıkmaya hazırlanmadan önce geri dön. Bu görev şu anda Bridger'in en büyük ilgi alanı," diye mırıldandı omzunun üzerinden.

Neden? Geçmişte birçok bilgi keşif görevi yaptık. Bu görev onun için neden bu kadar özel? Ne saklıyorlar?

Plajı kaldırımdan ayıran metal korkuluğa yumruğumu sıktım.

Bryce, Emery'ye gerçeği söylüyordu; onu öldürdüğümde o trans halindeyken zar zor hatırladığım bir gerçeği. Ama sırrını duymuştum. Bir casus olduğunu biliyordum, sadece Mavestelli için casus olduğunu bilmiyordum.

Babası onun kaçırılmasına karşı gerçekten savaş açıyor.

Ama aklımın en ücra köşelerinde bir şeyler beni rahatsız ediyor. Greg Mavestelli gibi bir adamın sadece kızının dönüşü peşinde olmadığını tekrar tekrar söylüyor.

Gözlerimi yavaşça açtığımda bulanıklaşıyorlar. Etrafımda biriken tozları görmezden gelmeye çalışıyorum ama nafile.

Kulaklarımdaki çınlama dünyayı döndürüyor. Vücudumu hareket ettiremiyorum. Hiçbir şeyimi hareket ettiremiyorum.

Kanın metalik tadı dayanılmaz bir hal alıyor, ellerim korkudan titriyor.

İnledim, başımı kaldırıp etrafa baktım. Her şey bulanıktı ama biri zorlukla topallayarak bana doğru geliyordu.

"Em-" Boğazım guruldadı ve ağzıma daha fazla kan doldu. "Em." Oluşturabildiğim tek kelime bu. Söylemek istediğim tek kelime bu.

Şekil onlara doğru yaklaşıyor, ardından bir başkası onlara çarpıyor. İkisi de yere düşüyor, bir bıçak çekilip akciğerlerine saplanana kadar boğuşuyorlar. Bir adamın hırıltısını ve tiz çığlığını duyabiliyorum.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kaslarım kıpırdamıyor.

Nefesim hızlanıyor. Peki ya kulaklık? Elimi başıma götürmeyi başarıyorum ama füze saldırısında kaskımın uçup gittiğini fark ediyorum.

Siktir, onu bulmam lazım.

Kollarımla kendimi desteklerken uzuvlarım yavaş yavaş hareket kabiliyetini geri kazanıyor. Vücudumun her yerinde vızıltılı bir his var. İlaçlarımın engellediği şey acı olmalı. Ölene kadar ne kadar zamanım kaldığını kim bilir.

Az önce öldürdükleri adamın üzerinden kalan figür kalkarken gözlerimi daha sert kırıştırıp çenemi kaldırdım. Görüşüm, kan ve çamurla lekelenmiş ve parçalanmış güzel saçlarını seçebilecek kadar netleşti.

Gözleri kocaman ve boş.

Göğsümün içindeki her şey kasılıyor. Acaba... şu anda kontrolden mi çıktı? Bana doğru aksayarak gelirken, elinden kanlı bir bıçak damlıyorken kendimi düşünürken buluyorum.

Bu düşünce hemen siliniyor ve geriye sadece onun ölmemiş olmasının verdiği rahatlama kalıyor.

"Em," diye fısıldıyorum, sesim boğuk ve kuru. Beni parçalamak üzere olan öksürüğümü bastırıyorum. Boyuma iniyor, belime tam oturuyor ve bıçağının keskin ucunu boğazıma dayıyor.

Çarpık dudaklarımda geniş bir gülümseme beliriyor. Acaba yırtık maskemin ardından bunu görebiliyor mu diye merak ediyorum.

Yüzünde ifade yok, gözlerinde sadece öldürme isteği yansıyor.

"Bana iyilik yapmış olursun aşkım," diyorum nazikçe, başparmağımı çatlamış dudaklarına sürterken. Enerji bedenimden çekiliyor ve kolum tekrar yanıma düşüyor.

Karanlık bir kez daha görüşümü bulandırdı.

Lütfen beni öldür, Emery.

ZIMPARA

KİRLİ TENİNE VURAN PARLAK KAN. HAYATIN NE KADAR DEĞİŞKEN olabileceğini gerçekten görmenizi sağlayan türden bir kırmızı. Onu elinizden almak ne kadar kolay.

Elim gevşiyor ve bıçak elimden kayıyor. Nerede olduğumu ve ne yaptığımı anlamaya çalışırken birkaç derin nefes alıyorum. Ne yapmak üzere olduğumu.

Mori'nin başı yana eğik, baygın. Gözlerim vücudunun üzerinde geziniyor, taktik teçhizatındaki her yırtıkta ve yaralı etinden kanın akmasına izin veren her yarada kısılıyor. Alt çenesinden elmacık kemiğine kadar uzanan uzun bir kesik var.

Kaskı böyle mi çıktı? Göğsümün içinde kaynaşan duyguları bastırıyorum. Yırtık eldivenimi yüzüne sürüp maskesini yavaşça aşağı çekiyorum. Dudakları kanlı ve nefesi o kadar zayıf ki neredeyse çoktan ölmüş gibi.

Ölümün eşiğinde, bu kadar zalim bir dünyaya tutunmaya çalışıyor.

Kendimi toparlarken gözyaşlarım durmadan yanaklarımdan aşağı akıyor. Göreve odaklan. Odaklan. Başımın yan tarafına vuruyorum.

"Teğmen, içeri gel," diyorum, hayatta kalan düşmanlar hâlâ bölgedeyse diye. Ama ortalık uğursuz bir sessizlik

içinde. Sadece yanmış çalılar ve birkaç ağacın çıtırtısı duyuluyor. "Volt, içeri gel... Power, orada mısın?"

Hiçbir şey. Telsizim hava saldırısında hasar görmüş olabilir.

Gözlerimi tekrar Mori'ye çevirdiğimde korku midemde daha da derinlere işledi. Buradan çıkmamız gerek, hem de hemen.

Vücudunu kalın dikenli bir çalının yanına sürükleyip çalılar altına saklıyorum. "Hemen döneceğim. Lütfen ölme," diye mırıldanıyorum, avucumu yüzünün yan tarafına bastırırken. Kirpikleri sanki karşılık verir gibi titriyor. Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, sonra ayağa kalkıp zar zor kurtulduğumuz tarlaya bakıyorum.

Duman ve toz büyük ölçüde dağıldı. Düşman güçlerinden geriye kalanların yürek burkan bir görüntüsü ortaya çıktı. Böyle küçük görevler bile korkunç sonuçlar doğurabiliyor. Sığınağa geri dönerken kopmuş uzuvların ve kafaların etrafından dikkatlice geçmeye çalışıyorum.

Dış duvarın dibine çömeldim ve kollarımın her geçen saniye ağırlaşmasını görmezden geldim. Kahretsin. Yan çantama uzanıp hap şişemi çıkardım, altı kapsülü ağzıma atıp ezdikten sonra acısını yuttum.

Kanımda bir adrenalin dalgası yükseliyor ve dudaklarımda umut dolu bir gülümseme belirliyor. MK-17'mi sıkıca kavrayıp göğsüme bastırırken, binanın önündeki açıklığa doğru koşuyorum, ekibimde olmayan herkesi vurmaya hazırım.

Bölgeye hızlıca bir göz attığımızda burada kimsenin olmadığını görüyoruz.

Yardıma ihtiyacım var. Ekibimiz nerede? Sığınağı işgal etmek için gittiğimiz yolda aksayarak ilerlerken kulaklığı tekrar deniyorum. Cevap yok. Geriye sadece biz mi kaldık?

Göğsümde kaygı birikmeye başlıyor ve her nefeste oksijen yokmuş gibi hissettiriyor. Kampa ulaşmam on dakika sürüyor. Çadırların yerle bir edildiğini, araçların,

ekipmanların ve sandıkların gittiğini gördüğüm anda dizlerimin üzerine çöküp yumruğumu yere vuruyorum.

Elimi birkaç kez daha toprağa vururken dudaklarımdan kuru bir çığlık yükseldi. Ne kadar süre dışarıda kaldık? Öldüğümüzü mü sandılar? Kahretsin!

Güneş sırtıma vuruyor, saklanma yerine doğru hızla arazide ilerliyorum. Şakaklarımda ter birikiyor ve kıyafetlerimin altındaki her şey sıırıslıslam olduğu için artık nerede yaralandığımı anlayamıyorum.

Açıklıkta yanan araçlara ulaştığımda, yukarıdan sesler geliyor. Gözlerim büyük, kırmızımsı kayalara kayıyor ve hâlâ dumanlar tüten bir Humvee'nin iskeletinin arkasına düşüyorum.

Tüfeğimin dürbününü gözlerime doğru kaldırıp seslerin kaynağını buluyorum. Kumla bütünleşen kahverengi giysiler giymiş dört adam zirvede volta atıyor. Bir şey hakkında tartışıyorlar. "Flash bellek" kelimelerinin birkaç kez ağızdan ağıza dolaştığını duyuyorum. Binalarına neden girdiğimizi çok iyi biliyorlar gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıp, dürbünümü kafalarından birine doğrulttuğumda nefesimi tutuyorum. Adam bana doğru dönüyor. Sakalı gür ve tüm çenesini sarıyor. O kadar tanıdık görünüyor ki, zihnimin derinliklerinde bir teli titretiyor ve beni bir anlığına felç ediyor.

Atışı yapabilmemden önce bir el omzuma bastırıyor.

Kalbim bir an duraksadı. Mori olmadığını biliyorum. Kilo gitti ve bu avuç içi, Mori'nin okşayan dokunuşuna kıyasla soğuk bir dokunuşa sahip.

Yavaşça yüzümü tüfekten kaldırıp yukarı bakıyorum.

Bana bakan genç adamın kumral saçları, soluk kesimli ve yana doğru şekillendirilmiş. Elmacık kemikleri keskin, neredeyse çenesi kadar keskin. Yakışıklı, lacivert, pahalı bir takım elbise giymiş, kollarında altın manşetler ve oniks bir saat takıyor. Ama daha da önemlisi, onu tanıyorum. Bundan eminim.

Yüzümdeki şaşkınlık belli oluyor ki bana soğuk bir şekilde sırtıyor, kaşlarının ortası kalkık, sanki bana acıyormuş gibi.

"Merhaba, Emery."

ZIMPARA

ADIMI NEREDEN BİLİYORSUN? SESİM SADECE BİR FISILTI, AMA ŞU anda dünyadaki her şeyden daha yüksek geliyor.

Adam cevap vermiyor. Bunun yerine koyu gözleri üzerime dikiliyor ve ben tepki veremedenden başımın üzerine bir çuval indiriliyor. Hemen ardından başımın yan tarafına bir tüfek dipçığı iniyor.

Kaslarım gevşiyor ama tüm ihtimallere rağmen bilincim yerinde. Yine de rolümü oynuyorum, eğer beni rehin tutacaklarsa, kendimden geçtiğimi düşünürlerse bazı detayları öğrenme şansım olsa iyi olur.

Adam beni yakalayıp kolayca kollarına alıyor. Düşündüğüm gibi beni omzuna atmıyor. Beni göğsüne bastırıyor. Bu tanıdık hareket kalbime bir sessizlik getiriyor. Gözlerimi kapatıp çamların arasından geçen bir fırtınanın kokusuna odaklanıyorum. Rahatlatıcı. Tehlike hissi veren bir şekilde ürkütücü.

Bunlar kim lan? O kim?

Dişlerimi alt dudağıma geçirip, kollarında olabildiğince hareketsiz kalıyorum.

"Diğeri nerede, Reed?" diye sordu kafama vurup bana vuran gardiyan sertçe. Adı zihnimin arka planını karıştırıyor, tahtaya yapboz parçaları yerleştiriyor ama

henüz yerlerini bulamıyorum, tıpkı hatırlayamadığım ve ulaşamayacağım bir rüya gibi.

Reed, rahat bir tavırla yürümeye başlarken beni kollarının arasına alıyor. Görüşüm düşük ama büyük bir minibüse doğru gittiğimizi anlayabiliyorum.

"Ya ölmüştür ya da arka tarladadır. Toprağı iyice tarayın. Greg de onu istiyor." Reed'in sesi derin ve tüylerimi diken diken ediyor. Kötülük hissi yayılıyor.

"Anlaşıldı." Sonra sadece kuru zeminde yürürken ayak seslerinin sesini duyuyorum.

Reed minibüse binerken sessiz ve sakin bir tavır sergiliyor. İçeri girdikten sonra nerede olduğumuzu unutuyorum. Çuval bezinden bir şeyleri seçmek çok zor, özellikle de minibüs hareket etmeye başladığında.

Havada hâlâ yoğun bir barut kokusu var ve Reed'in eldivenli elleri, yırtık pırtık üniformamın tenimi gösterdiği kolumda soğuk duruyor.

Saklanma yerinden itibaren beş dakika kadar düz bir yolda ilerledikten sonra kenara çekiyorlar. Sürgülü kapı açılıyor ve Reed beni dışarı taşıyor.

Burada kendilerine ait başka bir bina mı var? Kalbim hızla çarpıyor ve kalkıp koşmam için beni zorluyor. Ama bundan daha iyisini biliyorum. Beni kovalamadan önce bir metre bile uzaklaşmam. Bu Reed denen adam Mori kadar uzun, mesafeyi göz açıp kapayıncaya kadar kapatır.

Tanımadığı binada ağır ağır yürüyor, bir an bile durmuyor veya hangi yöne gideceği konusunda tereddüt etmiyor. Dönüp durduğu o kadar çok viraj var ki, acaba burası da son bina kadar labirent mi diye merak ediyorum. Anlar geçtikçe içimdeki korku artıyor.

Bana ne yapmayı planlıyor? İşkence mi göreceğim? Acıyı hissedemediğimi hatırlayınca korkunun kıvılcımı hızla geçiyor. O küçük ertelemeyele ciğerlerim rahatlamayla doluyor.

Peki kim olduğumu nereden biliyor? Karanlık Güçler güvenlik konusunda sandıkları kadar dikkatli değil miydi?

Belki de bu grubun Mikah gibi bir hacker'ı vardır.

"Biliyorum ki bilincini kaybetmiş değilsin," diyor Reed ve bu beni irkiltir.

Beni mi sınamaya çalışıyor? Sessiz kalmaya ve onun kucağında hareketsiz kalmaya karar veriyorum.

Neredeyse eski günleri hatırlatan yumuşak bir kıkırdama sesi çıkarıyor. "Seni geri alabilmek için uzun zamandır bir fırsat bekliyorduk. Beni tanımadığına inanamıyorum. Demek ki o vahşi Alt Yargılamalar'da hafızanı kaybetmişsin." Alaycı bir tavırla gülüyor. "İlk istihbarat kaynağımız öldüğünü bildirmişti. Babanın ne kadar üzgün olduğunu biliyor musun?" Babamın üzgün olduğunu söylüyor ama rahatsız olan o.

Ne saçmalıyor bu? Gözlerimin arkasında bir basınç dalgası çaktı, onları kapatıp ağlamama sebep oldu. Bunu beklemiyordum. Bree'yi hatırladığımda aynı baş ağrısı beynimde yankılandı.

Reed duraklıyor, sonra bir kapıyı açıp arkasından kilitliyor, sonra odanın karşısına geçip beni bir yatağa ya da kanepeye yatırıyor. Ellerimi arkamdan bağlıyor ve ardından çuvalı başımdan çıkarıyor.

Oda küçük, gri ve soğuk. Uzun süredir orada duran ıslak odunun belirgin bir kokusu var. Bu kahverengi kanep, köşedeki küçük bir mutfak ve duvarlara istiflenmiş birkaç sandık dışında, çoğunlukla boş, karmakarışık bir alan gibi görünüyor. Reed'e bakmadan önce etrafımı incelerken nefeslerim hızlı ve endişeli.

Gözleri hareketsiz. Cansız. Hatta kaşlarının hafifçe çatılmasından, söylemek istediğini söylemekten kaçındığını belli edecek kadar rahatsız görüldüğünü bile söyleyebilirim.

Ona sert sert baktım. "Sen kimsin?" Sorum onu eğlendirmiş gibiydi, keskin kaşlarını kaldırıp sırtıttı.

"Yakın çocukluk arkadaşıldık. Beni en iyi akıl hocan olarak tanıyorsun, sanırım eskiden tanıyordun. Mavestelli'yi hatırlıyor musun? Hmm, hayır. Ah, kafana ne yaptılar

Emery?" Elini kaldırıp temkinli bir şekilde bana uzanıyor ama ben hemen kanepede doğrulup ona kaşlarımı çatarak bakıyorum. İfadesi sertleşiyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Bana ne yapacaksın?" diye soruyorum, sesim kısılmış. Su istemeyi reddediyorum ama Reed boğazımdaki kuruluğu duyup odanın diğer ucundaki lavabodan su almak için ayağa kalkıyor.

Bir kağıt bardağı doldurup bana uzatıyor. Ona ters ters bakıyorum.

"Ah, seni bağlanmış halde unuttum." Sanki çay içiyormuşuz gibi güldü ve bardağın kenarını dudaklarıma dayadı. "Uslu durduğun sürece sana hiçbir şey yapmayacağız Emery. Ama partnerin için aynı şeyi söyleyemem." Başını sallayıp "tuh" dedi.

İçimde bir huzursuzluk var. "Ona zarar verme." Kelimeler ağızımdan hızla ve panikle çıkıyor.

Reed çenesini aşağı eğip sanki yaptığım her şeyi analiz ediyormuş gibi bir an bana baktı. "Şey, seni hiç bu kadar düşkün görmediğimi söyleyebilirim. Gerçekten bir şey olmalı, değil mi?" Omzuma vurdu. Bu ona sert bir bakış kazandırdı. "Seni bu kadar güvenen ve itaatkar yapan ne yaptı?" Reed, insanların nasıl bağ kurduğunu anlayamıyormuş gibi parmağıyla dudaklarına vurdu. Tuhaf.

"Ona zarar vermene gerek yok. Ne bilmek istiyorsan anlatacağım." Bunu söylerken gözlerimi kıstım. Teğmen veya general böyle konuştuğumu duysa, hain olduğum için beni anında öldürürdü ama Mori'ye zarar vermelerine izin vermeyeceğim.

"Daha sonra daha detaylı konuşuruz." Sırıttıyor.

Bu kesinlikle beni daha iyi hissettirmiyor.

Reed, bir şırınga çıkarıp birkaç kez şaklatırken başını anlayışla eğdi. "Ama orada ölmeye çalıştın, değil mi? Seni tedavi ettirmemiz gerekecek. Bu uyumana yardımcı olur," diye mırıldandı iğneyle bana yaklaşırken.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o, elini boynuma saplıyor ve bir sonraki saniyede her şey kapanıyor.

Sanki sadece birkaç dakikalığına uyanmışım gibi hissediyorum ama uyandığımda kendimi sert bir yataкта yatıyor buluyorum. Tavandan parlak ışıklar bana bakıyor ve beyaz çarşaf lar boynuma kadar çekilmiş.

Kanım donuyor ve doğruluyorum. Soğuk ve çelik gibi bir şey bileğimi çekiyor. Bir tıbbi yatağa kelepçeliyim. Bana ne yaptılar? Boştaki elimle çarşaf ları kaldırıp vücudumda anormal bir şey olup olmadığını kontrol ediyorum.

Görevden ne kadar yaralandığımı nihayet anladığımda boğazımda bir düğüm oluştu. Beni tekrar onarmak için bolca bandaj ve tıbbi sargı kullanıldı. Eminim dikişler de vardır. Çoğu şimdiden parlak kanla dolmuş ve yeniden dikilmeyi bekliyor.

Kendimi hatırlayıp etrafıma bakıyorum. Eski bir hastane odası gibi görünüyor. Zeminler beyaz kare fayanslardan yapılmış ve duvarda gerektiğinde mahremiyet sağlamak için perde çekme ipleri var. Bir gardiyan odanın ucunda duruyor ve ağzına bir radyo götürerek beni dikkatle süzüyor.

"Uyandı," diye bildiriyor ve elini tekrar yanına bırakıyor.

Dudaklarım şüpheci bir ifadeyle çatıldı, ama oda hâlâ boşken etrafı taramaya devam ediyorum. Toplamda beş yatak var ve başka kimse yatmıyor.

Bu, Mori'nin kaçabildiği anlamına mı geliyor? Damarlarım umutla doluyor.

Kapı gıcırdayarak açılana kadar birkaç dakika geçiyor.

Ellili yaşlarında gibi görünen ince bir erkek içeri giriyor. Üç katlı, cilalı lacivert bir takım elbise giyiyor ve sağ elinde bir bastonla yürüyor. Sapı yaldızlı ve kenarı kıvrık, pençe benzeri bir form oluşturuyor. Öldürecek kadar keskin. Bastonu ağırlık taşımak veya yaralanmak için kullanmıyor, sadece görünüşte. Belki de onun için bir güç sembolü.

Bir buçuk metre ötemizde dururken ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Bana soğuk soğuk bakıyor. Tam olarak kim olduğu belli değil. Reed'in sözleri zihnimde yankılanıyor. Mavestelli.

Bu o olmalı.

"Em-Bee," dedi sert bir şekilde, sanki aslında o kelimeleri söylemek istemiyormuş gibi.

Ama onlar içime işliyor.

Em-Bee. Gözlerimin arkasında yine bir baskı hissediyorum. O kadar yoğun ki başımı tutup çenemi sıkıyorum.

Genç bir adamın görüntüleri zihnimde canlanıyor. O bir zehirleyici. Bryce. Gözleri ve öldürüldüğünde çıkardığı hırıltılar ruhumu delip geçiyor... Bana "Em-Bee" kelimelerini söyledi ve bu, babam için çalıştığını kanıtladı. Mavestelli benim babam. Onu hatırlamasam da, doğru olmalı. Birbirimize çok benziyoruz.

Anılar henüz net değil ama başımdaki ağrı dindikçe bir soru midemi bulandırıyor.

Bryce değilse kafama kim vurdu?

Babam gözlerini benimkilerle aynı hizaya getiriyor. "Emery, çok şey atlattın, değil mi?" Çelik çerçeveli yatağın kenarına oturuyor ve bana doğru dönerken yatak gıcırıyor.

Cevap vermekte tereddüt ediyorum. Şu anda kafamın içinde birçok bulanık görüntü yaşıyor. "Bana ne oldu? Buraya nasıl geldim?" diye sormayı sonunda başarıyorum.

Donuk kahverengi gözleri yere kaydı. "Eh, bu uzun hikaye. Partneriniz size bizzat anlatmadı mı? Aldığım duyumlara göre, ikiniz oldukça yakınsınız. Bunlardan hiçbirinin gündeme gelmemesine biraz şaşırdım." Sesi sorgulayıcıydı.

Ne yaptığını biliyorum. Kafamda şüphe uyandırıyor ama haklı da. Mori bana adını söylemeyi bırakın, pek bir şey söylemedi.

Bana güvenmiyor mu?

Bu düşünceyle göğsüm ağırlaşıyor.

"Bana sadece zaman tanıyor," diyorum tereddütle, yanlarımda duran çarşafı yumruklayarak.

Babamın bakışları küçümseyici ve kendinden emin. Onun yanında geçirdiğim her an, geçmişimin daha da

fazlasını yüzeye çıkarıyor. Soğuk çocukluk. Aile işi. Cellat rolüm. Reed bile. Onu tanımadığım için kendimi aptal hissediyorum. O benim akıl hocam, yıllardır birlikte çok şey atlattık. Anıların saldırısına karşı gözlerimi kapatıyorum.

"Bunu sana kimin verdiğini söyledi?" Babam parmaklarını şakağımdaki yara izinin üzerinde gezdiriyor.

Yutkunup başımı sallıyorum. "O... Bryce'dı." Karşımda ölü yatan zehirleyicinin anısı geri gelince sesim titriyor. Çok canlı. Daha fazla zorlarsam daha fazlasını bulacağımı biliyorum ama bir yanımda gerisini hatırlamaya isteksiz.

Babam gülüp bileğimden tutuyor. Sadece baskı bile ölüm hapları olmasa canımın acıyacağını söylüyor. Ciğerlerim kasılıyor. Ölüm hapları! Bir zamanlar onlara ne dediğim aklıma geliyor. Babamın gözlerine odaklandığımda kalbim göğsümde hızla çarpmaya başlıyor.

"Bunu kimin yaptığını biliyorsun. Mori'ydi," dedi yavaşça.

Bu üç kelime içimden sızlıyor.

Yalan söylüyor.

"Yalancı." Sesim titriyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama kelepçe fazla uzağa gitmeme izin vermiyor.

Bana uğursuz bir gülümsemeyle bakıp gardiyana parmaklarını şıklatıyor. Adam yanıma gelip babama bir telefon uzatıyor.

"Kendin gör." Telefonu yüzüme tutuyor ve görüntüleri izlettiriyor.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıp kucağıma damlıyor. Nedenini anlamıyorum ama içimde bir kargaşa büyüyor. İhanet ve ızdırap. Yine de, bulanık bir görüş ve yürek burkan bir acıyla, Mori'nin beni ormanda kovalayıp yere mıhlamasını izliyorum. Adını tekrar tekrar haykırıyorum: Cameron.

Ona durması için bağıırıyordu.

Cameron. Ne güzel bir isim, hem yüreğimi eritiyor hem de hüznlendiriyor.

Gerçek kemiklerime işlerken boğazım düğümleniyor. Dehşetim ve çaresizliğim videoda açıkça görülüyor. Elindeki taşı kaldırıp kafama öyle sert vuruyor ki tüm orman hareketsiz kalıyor, bu yüzden acıklı çığlıklarımın görmezden gelinmesini izlemek zor.

Aklıma geliyor. Hepsi. Karanlık Güçler'den önceki zamanımda yaptığım tüm iğrenç şeyler ve sonrasındaki her şey. Cameron'a olan aşkım ve beni öldürmeye çalışmasını izlerken çektiğim acılar. Gözlerim doluyor ve boğazım düğümleniyor.

Babam telefonu indiriyor ve göz ucuyla baktığımda gülümsüyor gibi görünüyor. Duygusuz herif. Başkalarının acısını her zaman sevmiştir.

Şu anda her şey gerçeküstü geliyor. İçim boşalmış gibi hissediyorum; içimde sadece hüznün var.

Neden bana söylemedi? Hiçbir şey söylememektense her şey daha iyiydi. Neden beni itti? Alt dudağım sertleşti ve çarşafırlara sinirle tutundum. Ona gerçekten bu kadar az mı şey ifade ediyordum?

"O çocuk sana hep acı çektirmeye çalıştı. Seni öldürmek istedi. Tanrı aşkına denedi." Gözlerimi kolumla sildim ve hüznünle ellerime baktım. "Seni eve geri getirme zamanı geldi Emmie. Her şey bittiğinde güvende ve sağlıklı olacaksın. Annen bekliyor. Hatta seni hep gitmek istediğin o aptal okula bile göndereceğim."

Onun adını anmak bile tüylerimi diken diken ediyor. Annem başıma gelenlerle pek ilgilenmiyormuş gibi. Sanat okulu mu? Gerçekten bu dünyanın dışındaki dünyaya dönebilir miyim? Düşüncelerim Mori'ye, yani Cameron'a dönüyor. İçimde ona karşı büyüyen derin, yaralı bir özlem var. Öfkeliyim. Üzgünüm. Kalbim kırılmış.

"Şimdi nerede?"

Babam gözlerini kıstı, hemen Cameron'a döneceğim için sinirlendi. "Asker mi? Ameliyatta. Reed, doktorlar onu tedavi ederken yanında oturuyor. İyileşirse bize ne faydası olacak bilmiyorum ama Nolan'a paha biçilmez bir ders

vermeyi planlıyorum. Eğer o benim olanı alırsa, ben de onun olanı alırım."

Gözleri karanlık ve şu anda zihinsel olarak endişelenebileceğim kapasitede olmadığım kötü niyetli planlarla dolu.

Az önce aldığım tüm bilgiler ve kalp kırıklıkları beni yıprattı.

Omuzlarımı gevşetiyorum, kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyorum. Tüm bunlardan önce başladığım yere geri döndüm. Ama nedense şimdi daha da kırılmış hissediyorum. Ruhumda bir yorgunluk kök saldı.

"Şimdi ne olacak?"

Sırıttıyor, beni bu kadar yenilmiş görmekten açıkça memnun. "Şimdi onlara Mavestelli Ailesi'nin köşeye sıkıştırıldığında neler yapabileceğini göstereceğiz. Dışlarımızın ne kadar keskin olduğunu hatırlamaları gerekiyor."

Kanlı avuçlarıma bakarak hafifçe başımı sallıyorum. Elimi okşayıp ayağa kalkıyor. Hayatım gerçekten bundan mı ibaret? Ne uğruna Under'dan sağ çıktım? Sadece cellat olarak geri dönmek için mi? Geleceğim bu olamaz.

Bunu istemiyorum. İstediğim şey... Göğsümde bir batma hissi.

Benim istediğim Cameron'dı, şimdi onun da benden çalındığını hissediyorum.

"Biraz dinlen. Yarın karşı çabalarımız hakkında bilgilendirileceksin." Kapıya vardığında duruyor ve gardiyanın odadan çıkmasına izin veriyor, böylece huzur içinde uyuyabiliyorum. "Ah, bir de celladımızın dönüşünü kutlayacağız. Akşam yemeği saat altıda seninle, ben ve Reed'le," diyor neşeyle, ama bu kisvenin ardında öldürmemi istediği bir sürü insan var. Silahını geri aldığı için mutlu. Kırık, hep olmasını dilediği gibi.

Kapı kapandıktan sonra uzanıp tavana bakıyorum, panellerdeki çilleri ve sanırım önceki çatışmalardan kalma kurşun deliklerini sayıyorum. Tek ses, duvardaki bir saatin

tik tak sesi; metalin her vuruşu beni daha da umutsuzluğa sürüklüyor.

Sızdığımız sığınak tanıdıktı çünkü daha önce oraya gitmiştim. Hatta defalarca. Korkunç gerçek karşısında gözlerimi kapattım. Gizli oda benimdi. Gardiyanları gözetlemek ve duymamam gereken şeyleri dinlemek için saklandığım yerdı.

Şimdi çok bariz görünüyor. Ama geçmişinizden hiçbir şey hatırlamamak gerçekten korkutucu bir şey. Gerçekten de zihninizin büyük bir kısmını çalıyor.

Cameron, son davadan sonra beni bitirmediği için pişmanlık duyduğu için mi bana farklı baktı? Beni öldürmeye çalıştı ve yine de benimle ortak olmak zorunda kaldı. Tüm o soğuk bakışları ve benimle bağlantı kurmayı reddetmesi... neden?

Doğrulup avuç içlerimle gözlerime bastırarak gözyaşlarımı engellemeye çalışırken dudaklarımdan yüksek, sinirli bir inilti çıktı. Kollarımdan aşağı süzölüp çarşafı ıslatırken bacaklarım endişeyle yerde zıplıyordu.

Çok aptalım.

Bana bunca zamandır yalan söylüyordu.

ZIMPARA

ÇATLAK PENCERELERDEN İÇERİ SIZAN HAFİF BİR ESİNTİ, ameliyathanedeki tıbbi nane kokusunu dalgalandırıyor. Cameron'ın soluk sarı saçları alnına dökülüyor ama gözleri kapalı, nefesi uzak hayallerle dolu, sakinliğini koruyor.

Çenemi avucuma yaslıyorum, dirseğimi destek almak için yatağa dayayıp ona doğru eğiliyorum. Son üç gün, birbiri ardına gelen sinir krizleriyle geçti. Onu kendim öldürmek istemekten, onu sarsarak uyandırmaya ve son birkaç haftadır bana verdiği o hüzünlü gülümsemeyi öpmeye kadar.

Tekrar kendimiz olabilir miyiz? Hiç öyle hissetmiyorum. Kolunda tembelce daireler çizirken derin bir nefes alıyorum.

Bu süreçte uzun zamandır yanımda olan kargaşa oldu. Kafamdaki anı karmaşasını çözemiyorum. Bana daha önce söylediği hiçbir şeyin doğru olup olmadığını artık anlayamıyorum. Neden beni sanki hiçbir şeymişim gibi itti? Neden ona güvenmeme izin verdim?

Kalbim sarsılmayan tek şey gibi görünüyor; mantıklı bir cevap bekliyorum ki, parlak gözlü, aptal bir askere geri dönebileyim. Ama o halimi bir daha asla görebileceğimden

emin değilim. Aşk onu lekelememişti. Kendi iyiliği için fazlasıyla memnundu.

Bakışlarımla Cameron'ın çenesini ve keskin elmacık kemiklerini takip ediyor, sevimli askerin uykusunu izleyerek kendime işkence ediyorum. Güzelliği eşsiz, rüyalarında bile işkence görüyor. Onun gibi kendine zarar veren şeylere neden çekildiğimi asla tam olarak anlayabileceğimden emin değilim. Beni öldürmeye çalıştığını bilsem bile, onun ağır bakışlarının tadını çıkarmayı özlüyorum.

Yanındaki yatağa tırmanırken aralık dudaklarımdan uzun, soluk bir nefes kaçıyor. Göğsünün yanında bedenim küçücük kalıyor. Sadece gövdesi bile kıvrılıp yatabileceğim kadar büyük. Başımı göğsüne yaslayıp taze huş ağacı kokusunu içime çekiyorum.

"Nasıl oldu da seni unuttum? Cameron..." Adını hüznle söylüyorum, tadı buruk ve dilimde hüzn bırakıyor.

Boğazımı temizleyip, her yere yanında taşıdığı o aptal küçük şiir defterini çıkarıp, en yıpranmış ve en çok okunmuş sayfasını açtım ve ona avucunun içi gibi bilmesi gereken bölümleri okudum.

Kendime bunu onu rahatlatmak için yaptığımı söylüyorum ama bencilce, bunu kendimi rahatlatmak için yaptığımı biliyorum.

"Uyanık."

Reed'in sesi kablosuz kulaklığımdan gelirken ayaklarım durakladı. Ufuktaki çatı boyunca, sık sık oturduğum korkuluğa doğru yürüyordum. Son birkaç gündür, huzur bulabildiğim tek yer burası. Şehir ışıkları uzakta titreşiyor ve bu yüksek yerden yollardaki arabaların sürekli akışı nehre benziyor.

Yabancı karakollarımızdan birinde dünya ıssız görünüyor. Şehrin ışık kirliliği, bize ulaşmadan önce zifiri karanlığa dönüşüyor. Yıldızların nerede başlayıp nerede bittiğini merak ediyorum. Yine de, Cameron'la birlikte Under Trials'tayken gördüğüm yıldızlarla hiçbir şeyin kıyaslanamaz olduğunu düşünüyorum. Belki de en çok

sevdiğim şey arkadaşlıktı. Bulduğum dostluklar ve aidiyet duygusu.

Reed'in mesajını görmezden gelip kulaklığımı çıkarıp çatıya düşürdüm. Bacaklarım beni her zamanki yerime götürdü ve binanın çıkıntısına oturdum, kollarım dirseklerimden sarkıp korkuluğa yaslandı ve bacaklarım soğuk esintide sallandı.

Kuzey Almanya'da bir yerlerdeyiz. Babam göreve gittiğimizde bana tam olarak nerede olduğumuzu asla söylemez. "Ne kadar az insan bilirse o kadar iyi," derdi hep ve bu sığınak da farklı değil.

Cellat her zaman karanlıktadır. Bilgi kaynağımı gizli tutmam muhtemelen bir kontrol taktiğidir veya rehin alınırsam işe yarar. Daha önce pek rahatsız etmemiştim ama şimdi ediyor. Özellikle de babam çalışmadığım zamanlarda güvenliği artırdığından beri. Nefesimi verip avluda, yoldan geçen başka bir adamla sohbet ederken beni boş boş izleyen bir gardiyana bakıyorum.

Büyük Havza'dan uzun bir uçuşun ardından soğuk eklemlerimi sertleştiriyor. Derin bir nefes alıp, sisin dudaklarımdan yuvarlanışını uyuşuk bir şekilde izliyorum. Havadaki sert esinti, Alaska esintisiyle aynı hissi veriyor ve beni kemiklerime kadar ürpertiyor.

Hap şişemi çıkarıp elimde yuvarlarken kapsüllerin tıkırtısını dinliyorum. Hâlâ yarı dolu ve Reed, ekibine daha fazlasını kopyalamaları için çalışma yaptırıyor. Dozları ve zamanları onunla paylaşmakta tereddüt ettim çünkü ilaçlarla ilgili her şeyi duymaya aşırı hevesli görünüyordu, ama Cameron'ın tekrarlamaması için uyurken bile dozlarına ihtiyacı vardı.

Cameron. Bana tatlı tatlı yalan söylerken, uzun uzun bakışlarını ve parmaklarının saçlarımda nazikçe gezinirkenki dokunuşunu düşünüyorum. Saçımı daha önce hiç örmediğini iddia ediyor. Alay ediyorum. Mori gibi tehlikeli birinin bu kadar nazikçe saç örmeye cesaret

edebileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Bu değerli anıyı hatırlayınca kalbim yumuşadı.

Sonra onun zalim ve mesafeli tavrı aklıma geliyor. İnliyorum, başımı kollarımın üzerine koyuyorum.

Onu görmeye hazır değilim.

Ne diyebilirdim ki? Ona yaşadığımız her şeyi hatırladığımı mı söylesem, yoksa onu unutan kız olarak mı devam etsem? Bana olan davranışlarına bakılırsa, kesinlikle bunu tercih ediyor gibi görünüyor.

Göğsüm kış soğuğuyla burkuluyor. Kendi sesimdeki acıyı ve korkuyu duyduktan sonra, beni öldürmemesi için yalvarırken nasıl hissetmem gerekiyor? Uyanmak.

Ve şimdi uyandı.

O uyanık, bense hâlâ yarı uykulu halde bu kabusun içinde sıkışıp kalmış durumdayım ve yine de Greg Mavestelli'nin hazırladığı iş listesini "halletmem" için baskı altındayım. Odamın alt katındaki bir panoya iliştirilmiş bir isim listesi. Babamın bu lokasyonda çalışırken kalmamı sağladığı geçici dinlenme alanı. Dünyanın dört bir yanında birçok odam var. Yatakları olan birçok terk edilmiş yer var, belki bir kez uyumuşumdur.

Tek istediğim, içinde bulunduğum bu gerçeklikten uyanmak. Bu hayatın dışında bir hayat hayal etmek benim için çok mu uzak?

Yorgun gözlerim şehrin ötesine, gecenin karanlığında süzülen arabalara kaydı. Herkes bensiz yoluna devam ediyordu.

Cameron olmadan.

Zaten hayalet gibiyiz, belki de hep öyleydik. Henüz tam olarak karar veremedim. Üssün gerisindeki herkes öldüğümüzü mü düşünüyor? Elim içgüdüsel olarak yukarı uzanıp takip cihazının çıkarıldığı enseme dokunuyor. Umarım herkes sağ salim dönmüştür.

Yarım saat sonra metal çatı kapısı gıcırdayarak açıldı. Kim olduğunu görmek için arkamı dönme zahmetine girmedim. Reed, buraya geldiğimiz ilk günden beri

kaçtığım yerin burası olduğunu keşfetti. Ne kadar anlayışlı olduğundan nefret ediyorum ama en azından babamın aksine, iyiliğimi önemsiyor gibi görünüyor. Yine de, ilgisinin sadece ona faydalı olmamla sınırlı olduğundan eminim. Reed bana her zaman nazik davrandı ama o farklı. Bir şeye gerçekten değer vermenin ne demek olduğunu anlayıp anlamadığından emin değilim.

Siyah şişme montumun koluna değen yanaklarım buz gibi ama aldırış etmiyorum. En azından donmak, hissedebildiğim en acıya en yakın şey.

Adım sesleri yavaşça yaklaşıyor ve sonra gökyüzünden ince bir kar tabakası düşmeye başlayınca tamamen kesiliyor.

Reed'in beni azarlayıp içeri girmemi emretmesini bekliyorum ama sessiz kalıyor. Birkaç saniye sonra soluma geçip yanıma oturuyor. Sadece otuz santim uzağımda ve göz ucuyla görebildiğim tek şey, korkuluktan boş boş sarkan eldivenli elleri.

Sessizce oturup aşağıdaki şehre yağan karı izliyoruz. Tam Cameron'ın nasıl olduğunu soracağım sırada, o çok iyi bildiğim huş ağacı kokusunu alıyorum.

Konuşmadan önce sırt kaslarım geriliyor.

"Ben... Ben çok üzgünüm, Em."

Cameron'ın sesi tüylerimi diken diken ediyor ve içgüdüsel olarak irkiliyorum. İçimdeki küçük bir ses, "Koş!" diye bağılıyor. Şu anda denesem bile kaslarımı çalıştırabileceğimi sanmıyorum.

Yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum. Araziyi çevreleyen sokak lambalarının sıcak turuncu ışığı, figürünü aydınlatıyor ve soluk sarı saçlarını ateşten bir yalama gibi gösteriyor. Yumuşak yeşil gözleri başka tarafa çevrilmiş ve acıyla dolu.

Sanki daha yeni uyanmış gibi görünüyor, teni o kadar soluk ki rüzgarın soğuğu yanaklarını parlak kırmızıya boyamış, gözündeki yara izi de koyulaşmış. Bu onu daha da sevimli kılıyor. Gözlerimi ondan alamıyorum.

Bir şey dediğini unuttum. Şu anda burada olmasına o kadar şaşırdım ki, aklım bomboş.

Elleri kucağında kenetlenmiş, kelepçelerle bağlı. Reed'in onu buraya kadar çıkarmasına bile şaşırdım. Omzumun üzerinden baktığımda, yanında bir MK-17 ile sigara içen Reed'i görüyorum. Gözleri sadece bir anlığına benimkilere kayıyor, sonra tekrar kış arazisine bakıyor. Sadece işine geleni yapıyor. Etkileşimimizi mi inceliyor?

Ama neden Cameron'ı buraya sohbet etmeye davet ediyorum ki? Öfkeyle homurdanıp dikkatimi tekrar kendime çekiyorum, neredeyse anında Reed'in gözlerinin sırtımda olduğunu hissediyorum.

Yatılı okulda da aynısını yaptı, başkalarının şefkat göstermesini izlemek onun en büyük merakıydı. Sanırım öğrenmek için onları en çok o analiz ediyordu, bu da biraz ürkütücü.

Cameron çenesini oynatıyor, kelimeleri bulmaya çalışıyor, tıpkı benim gibi. Ona hangi versiyonumu sunacağıma karar vermeye çalışıyorum.

"Yaptığım şeyin görüntülerini gördüğünü biliyorum. Binlerce kez izledim ve her seferinde içimi kemirdi. Ben..." Sesi titriyor ve yutkunuyor.

İçimde duygular kabarıyor, kalbimi buruyor ve sonunda sadece öfke çıkıyor. Ne kadar üzgün olursam olayım, onu ne kadar özlersem özleyeyim, beni böyle ittiği için çok kızgınım.

"Üzgün değilsin Cameron." Adını duyunca irkildi ve sonunda bana baktı. Bir erkeğin gözlerindeki acı gerçekten görülmeye değer bir şeydi. "Sana yalvardım. Ağladım ve adını haykırdım ama yine de... benden bildiğin tek yolla kurtuldun. Sonra bana yalan söyledin ve beni tanıımıyormuş gibi davrandın. Sanki senin için hiçbir şeymişim gibi." Başımı iki yana sallıyorum, yüreğimdaki acıyı koluma taşıyorum.

Yüzündeki ifade bozuldu ve gözlerinden yaşlar süzülürken alt dudakını ısırıldı.

"Biliyorum," diye fısıldadı boğuk bir sesle. "Benden nefret etmelisin."

Adil değil, diye içimden savunuyorum. Kontrol onda değildi. "Şu anda aklım tam bir karmaşa." Ellerimi sıkıyorum. "Senden tek istediğim gerçektir."

Gözleri, hiçbir şeyi kalmamış boş bir adamın gözleri. Bir kez başını sallayıp bana acı dolu bir sırtışıla baktı. "Biliyorum."

Hâlâ kapalı kalmayı mı seçiyor? Göğsümün derinliklerinde öfke birikiyor. Korkuluktan kayarak iniyorum ve ayağa kalkıp gitmek üzere dönüyorum.

"Kahretsin, Em, çok üzgünüm... sana anlatabileceğimden çok daha fazla. Sadece-" Çaresizce parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ne kadarını hatırlıyorsun?" Cameron'ın sesi tekrar sertleşti ve buna sevindim.

Böylesi daha kolay. Her zaman böyleydi.

Ellerim iki yanımda sımsıkı kenetlendi. "Her şeyi hatırlıyorum Cam." Sözlerim, aramızdaki yere düşen karda kaybolmuş gibi. İfadesini görmek için omzumun üzerinden bir bakış attım ve hayal edebileceğimden daha işkence vericiydi. İtirafım onu tamamen yıkmış gibiydi.

Artık nasıl hissettiğini biliyor. Başımı öne doğru itiyorum. Şimdi gitmezsem, onu sadece rahatlatmak isteyeceğim ve bu olmayacak.

Reed'e bakmadan yanından geçiyorum. Cameron'ın buraya gelmesine izin vermesine o kadar sinirliyim ki. Reed arkaya uzanıp bileğimi tutuyor. Karşı yönlerde bakacak şekilde duruyoruz.

"Bırak gitsin," diyorum sertçe.

Beni görmezden geliyor. "İyi misin?"

Dönüp bakışlarına karşılık veriyorum. "Senin için önemliymiş gibi davranma." Kolumu elinden kurtarıp merdivenlerden aşağı iniyorum.

Akşam yemeğinden sonra odama dönüp babamın geride bıraktığı isimlerin listesine bakıyorum. Bu hafta bazılarının

üzerini çizeceğim. Sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum.

Greg, ilk buluşmamızdan beri bana tek kelime etmedi; bu da aslında beni geri istemediğini, çünkü bana değer verdiğini kanıtlıyor. Tek istediği, son derece eğitilmiş varlığının kendisine geri verilmesiydi. Annem, söylediği gibi beni beklemiyordu. Benimle konuşmak için bile aramadı. Zaten aramasını beklemiyordum. Muhtemelen bana bu konuda yalan söylediğini biliyordum ama yine de içimde bir umut vardı.

Sadece iki hayat tanıdım: Mavestelli Ailesi'nin ve Karanlık Güçler'in. İkisi de berbat.

Tanıdığın şeytan tanımadığından iyidir... Öyle değil mi?

Cameron'ın parçalanmış bakışlarını düşünüp kolumu alnıma koydum. Daha birkaç saat oldu ve söylediklerim yüzünden şimdiden kendimi kötü hissediyorum ve onunla aramı düzeltmek istiyorum.

Ayrışma zamanı. Komodinin üzerinden bir kitap alıp yatağa kıvrılırken dudaklarımı büzüyorum. Kitabı açıp kaldığım yeri buluyorum. Yatmadan önce boktan gerçekliğimden kaçmanın bildiğim tek yolu bu.

Koridorun aşağısındaki odadan metal takırtıları duymadan önce neredeyse bir saat geçiyor. Ayracı sayfaların arasına geri koyup dinlemek için doğruluyorum. Saçlarım dağınık, daha iyi duymak için öne eğilirken tutamlar omzumdan ve göğsümden kayıyor.

Ses tekrar geliyor, bu sefer daha yüksek.

Zihnimin derinliklerinde bir huzursuzluk hissi beliriyor, artık onu görmezden gelemiyorum. Kitabı bırakıp kapıya doğru yürüyorum, koridora bakmak için kapıyı aralıyorum.

Boş. Başımı sallayıp kapıyı kapatırken yüksek bir tıkırtı sesi çıkarmaması için kapının kolunu çevirmeden önce birkaç dakika bekliyorum.

Bu bina eski. Borular gıcırıyor olmalı.

ZIMPARA

"TAMAM, OTUR EMERY, DİKİŞ ATILMASI GEREKECEK," DEDİ REED, uyluğumdan bir kurşun çıkarırken sertçe. Koyu kan fışkırıyor ve ben donuk, hissiz ve yorgun gözlerle izliyorum.

Ellerimi bile yıkamadım henüz. Tırnaklarımın altında kırmızı kir parçacıkları kalmış. Reed beni kapıdan içeri bile sokmadan önce revir odasına götürdü.

Cameron'ı çatıda görmeyeli bir hafta oldu.

Aile işi her şeyden önce geliyor. Kafamı toparlamak için alana ihtiyacım olduğunu söylememe bile gerek yok. Haplar da her şeyi netleştirmiyor ama en azından fiziksel acıyı dindiriyor. Zihninizin bulanık olması o kadar da kötü değil, özellikle de işiniz acımasız bir cinayet içeriyorsa. Nolan'ın önerdiği gibi her dört saatte bir dozlarımı almaya dikkat ediyorum. Bundan saparsam ne olacağını öğrenmek istemiyorum.

Geriye kalan tek şey Cameron'a duyduğum bu korkunç melankolik özlem. Under'da ve Fury Squad'da birlikte geçirdiğimiz zamanlar kafamda tekrar tekrar yankılanıyor. Bir zamanlar bana nazikçe dokunan nasırlı parmakları. Çok fazla acı barındıran gözleri.

Derin bir nefes veriyorum.

"Bu gerçekten dikkat çekici. Gerçekten hiçbir şey hissetmiyor musun?" Reed, hala bir şişe dolusu ölüm hapım olduğu için ağrı kesici ilaç kullanmadan beni dikeyyor. İşe gitmeden önce ne olur ne olmaz diye şişemi tamamen doldurdu ve dürüst olmak gerekirse, onun yaptıklarıyla Nolan'ın yaptıkları arasındaki farkı anlayamıyorum.

Başımı sallıyorum. "Ama hiçbir şey hissetmemenin bedeli nedir?" diye pasif bir şekilde mırıldanıyorum.

Sırıtip kanlı iğneyi bana doğru salladı. "Neyse ki, biyokimya ekibinde olağanüstü bağlantılarım var. Sanırım haplarda eksik olan dengeleyici maddeyi buldular." Reed pembe bir şişe alıp bana fırlattı.

Anladım. "Biyokimya ekibimiz yok." Sesim düz ve şüpheliydi.

Reed, neredeyse hiç gözünü kırpmadan geniş gülümsemesini koruyor. "Bizim olduklarını söylemedim." Göz kırpıp, şu anda kullandığım şişeyi almak için elini uzatıyor. Şişeyi uzatıp pembe olanı saklıyorum.

"Hı hı." Ona meraklı bir bakış atmadan edemedim, Cameron'ı sorup sormama konusunda kararsızdım. Greg, acı verme taktiklerinin işe yaramayacağını söyleyerek ona zarar vermeyeceğine söz vermişti ama içimde uğursuz bir his var.

"Cameron nasıl?" diye sessizce sordum, Reed'in tıbbi lavabonun etrafında dolaşmasını izlerken sorum karşısında durakladım.

Ellerini tezgaha koyup sözlerini düşündükten sonra bana döndü. "Muhtemelen onun için endişelenmemelisin Emery. Hiçbirimiz seni öldürmeye çalışmasından pek memnun değiliz." Sesi kararlıydı, aynı yaşta olmamıza rağmen sanki çocukmuşum gibi konuşuyordu.

Ona kaşlarımı çatarak baktım. "Babamın pek umurunda değil."

Reed bana kötü kötü bakıyor, sonra bakışları anlayışa dönüşüyor. "Zihnini iyileştirmeye odaklanmalısın. Mori'den bir daha bahsetmeni duymak istemiyorum, tamam mı? Onu

ne zaman geri alabileceğini sana bildiririm." O bir bez bebek değil. Bakışlarım endişeyle kısılıyor, Reed'in kaskatı duruşunu inceliyorum ve tatmin olması için başımı sallıyorum.

"Hiç aşık oldun mu?" diye soruyorum, onu hazırlıksız yakalayacağını bilerek.

Reed'in gözleri bir anlığına açılıyor, sonra her zamanki duygusuz bakışlarına geri dönüyor. "Bizim yaşımızda kim sevmez ki?" diyor umursamazca. Yalan söylediğini anlayabiliyorum. Reed sevmeyi bilmiyor. Sadece sahiplenmeyi ve insanları kullanmayı biliyor. Ama bu, onu hissetmenin ne demek olduğunu anlamak için can attığı anlamına gelmiyor. Gerçekten üzücü.

Lavaboya dönüp yüzünü tıbbi aletleri temizlemekle meşgulmüş gibi yapıyor. Başka bir şey söylemeyince omuzlarını indiriyor. "Onu seviyor musun?" diye soruyor sonunda.

Dudaklarım sıkıca birbirine bastırıldı. "Yaptım... Yapıyorum." Göğsüm çelişkili duygularla sıkıştı.

Yanıma dönüyor. "Nasıl hayatta kalmayı başarıyorsun, anlamıyorum." Kıkırdarak konuyu değiştiriyor. Bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum, bu yüzden durumu kabullenmeye karar veriyorum.

"Çünkü bir suçluyu seviyorum?" Tıbbi bant rulosunu ona fırlattım.

"Evet, hem o hem de masum tavrın. Çok yanıltıcı."

"En iyisinden öğrendim," diye alay ediyorum daha önce kullandığı tonla ve kıkırdıyor.

"Neyse, Greg'in bu akşam saat sekizde bir brifingi var. Dördüncü kattaki görüşme odasında buluşuruz." Gülümsedi, her ne kadar gözlerine hiç çarpmasa da, yine de bir gülümseme verip masadan kalktım.

"Herkes katılacak mı?" diye soruyorum kapının yanında oyalanırken.

"Evet, babanın aileye önemli bir duyurusu var, bu yüzden erken gelmeyi unutma. Ha, bir de koridordaki

gardiyanı rahatsız etme, o da brifinge katılacak." Parmaklarını etimden çıkan kanlı kurşunun üzerinde gezdiriyor. Gözlerim orada oyalanıyor, sonra başımı sallayıp çıkıyorum.

Evet, bu tuhaftı.

Reed'in brifingler hakkında belirsiz cevaplar verdiğini hiç görmedim. Cameron hakkında da bana net bir cevap vermedi. Gardiyan yorumu neydi peki? Bu etkileşim beni huzursuz ediyor ama aklımdan çıkarmaya çalışıyorum.

Cameron'ın odasının önünden geçerken başımı hafifçe eğerek gardiyanı selamlıyorum.

Acaba onu görmeme izin var mı diye merak ediyorum. Ameliyatlardan uyandığında izin verilmişti. Reed, toplantıya gardiyanın katılacağını bu yüzden mi söyledi, böylece gizlice içeri girebileyim? Örgülerimin uçlarını endişeyle kıvrıp, nöbetçi nöbetçiye omzumun üzerinden bakmaya cesaret ediyorum.

Bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum.

İnleyip ellerimi yüzüme bastırırken arkamdan kapıyı kapatıp yatak odamın zeminine doğru kaydım. Beni kelimenin tam anlamıyla öldürmeye çalışan birini umursamamalıyım. Bana yalan söyleyip beni iten birini. Ama onu aklımdan çıkarmak için ne kadar uğraşsam da başaramıyorum.

Duş sıcak akıyor. Saçımı son kez durulamadan önce cildimdeki tüm kanı ve kiri temizliyorum. Babamın gardırobuma eklediği resmi "aile kıyafetimi" giymeye karar veriyorum. Babam, diğer ailelere sadece gücümüzü göstermenin değil, aynı zamanda onlara klas olduğumuzu da göstermenin önemli olduğunu düşünüyor.

Ah, lütfen. Ellerim sürekli kırmızıya çalıyor. Klas olmaktan çok uzağım. Rakip ailemizin fabrikasında talihsiz birinin bulması için bıraktığım köfte gibi beden, bunu kesinlikle kanıtlayacaktır.

Lacivert elbise, bir takım elbise gibi şık. Kol uçlarındaki manşetler altın iplik ve düğmelerle süslenmiş. Beyaz yaka

dikilmiş, üst kısmı şık görünüyor. Alt kısmı pileli, bu da hareket kolaylığı sağlıyor.

Bacağımdaki bandajın görünür olduğunu görünce ağzımın kenarları çatıldı. Siyah tayt giyip, askeri sınıf kama botlarımı ayağıma geçirdim. Topuklarında 10 santimlik hançerlerle birlikte, şimdiye kadar yapılmış en iyi eser bunlar. Bilirsin, ne olur ne olmaz diye.

Saçlarımı kıvırmadan önce kurumaya bıraktım. Saçlarım belime kadar iniyor ve elbisemi düşündüğümde daha iyi tamamlıyor. Aynada kendime bakıp dudaklarımı büzdüm ve alnımdaki yara izini perçemlerimin altına sakladım. Sonra, bana bakan kişiyi pek tanımadan, görünüşümün geri kalanına baktım.

Bu bir güç gösterisi. Babam, ailelerin küçük celladını geri aldığını görmelerini istiyor. Aklımın başında olduğunu biliyorum, gerçi bu gerçeklerden çok uzak.

Geç kalma ihtimaline gülümsüyorum çünkü bu onu kesinlikle sinirlendirecektir. Aşağı inmeden önce Cameron'ı görmeyi planlıyorum. Konuşmasak bile, iyi olduğunu bilmek istiyorum. Reed'in bende bıraktığı huzursuzluk hâlâ aklımın bir köşesinde.

Odamdan çıkmam yasak değil ama yine de kapıyı dikkatlice açıp her iki tarafa da göz attıktan sonra koridorda altı metre ilerleyip Cameron'ın odasına gidiyorum. Gardiyan, tahmin ettiğim gibi gitmiş. Bu toplantılara geç kalanlar ağır şekilde cezalandırılıyor, bu yüzden herkesin şimdiye kadar dördüncü katta olmasını bekliyorum.

Umarım bu beni başımın derde girmesine sebep olmaz. Gerçi her zaman emirleri yerine getirdiğim için başımın neyle belaya gireceğini tam olarak hatırlayamıyorum. Muhtemelen o kadar da kötü değildir.

Eşikte duruyorum, elimi tahtaya uzatmış, kapıyı çalmaya hazırlanıyorum. Neden tereddüt ettiğimi bilmiyorum ama zincirlerin şingirdediğini duyduğum anda, okurken aynı sesi duyduğum geceyi hatırlıyorum. Omurgamdan aşağı bir

korku dalgası iniyor ve beni harekete geçiriyor. Kapıyı çalmayı bırakıp kapı kolunu deniyorum. Kilitli.

Bunu görmezden gelemem.

Kapıyı tekmeleyerek açtım. İçeri girerken kapı duvara sertçe çarptı. Onu masaya kelepçelenmiş halde bulmayı ya da keşfettiğimden daha masum bir şey bulmayı bekliyordum.

Cesedini görünce midem bulanıyor. Gözlerim kaburgalarındaki koyu morlukları, göğsündeki, kollarındaki ve sırtındaki kanlı bandajları görünce Cameron'a karşı beslediğim tüm düşmanlık eriyor. Elleri başının üzerinde, kolları önünde zincirlenmiş, yukarıdaki duvardan sarkan bir uzantıyla dinlenemiyor. Ne sandalyesi, ne yatağı ne de battaniyesi var ve acı içinde ayakta durmaya zorlanıyor.

Cameron'un saçları dağınık ve alnına dökülüyor, yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor.

Gözleri beni gördüğünde savunmasızlık ve şaşkınlıkla dolduğunda her şey bir yük treni gibi üzerime geliyor.

Yanakları çökük, dudakları çatlamış. Ama her şeyden çok, bakışlarında kaybolmuş ruhu görüyorum.

Daha bir hafta oldu, karşımda duran adamı neredeyse tanıyamıyorum.

"Cameron," diye fısıldıyorum, yanına koşarken başka bir şey söyleyemedim. "Cameron." Zincirleri boşuna kurcalarken yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. Orada büyük bir asma kilit var, anahtar gerekiyor.

"Em." Sesi boğuk ve zayıftı. Dikkatimi tekrar ona verdim, kollarına nazikçe dokundum, daha fazla incitmekten korkuyordum. İnledi ve kan öksürmeye başladı.

Altında koyu renkli bir sıvı birikintisi oluşmuştu bile.

Odanın renkleri sanki kırmızıya dönüyor, boğazımda bir düğüm oluşuyor.

Cameron birkaç saniye derin nefes aldıktan sonra yüzünü buruşturup, kalbimi kıran acı dolu bir gülümsemeyle gülümsedi. Yorgun yeşil gözleri, pes etmeye

hazırmış gibi, yenik düşmüş görünüyordu ama bana bakarken içinden bir ışık huzmesi geçti.

"Cameron," diye tekrarlardım titrek bir sesle. Söyleyebildiğim tek şey bu gibi görünüyor. "Ö-Öyle çok..." Kelimeler boğazımda düğümlenirken ağzımı kapattım ve gözyaşlarımı silmeye çalıştım.

"Yakalarlarsa sen de hapse atılırsın-" acıyla inliyor. "S-sen. Hemen git."

Elim titreyerek dikkatlice yanağına bastırıyor. Gözleri, sanki bir an daha açık kalmaya dayanamayacakmış gibi kapanıyor. "Acı çekiyor musun? Hissedebiliyor musun?" diye soruyorum inanmazlıkla. Onun gibi yenilmez bir gücün böylesine yıkılacağını hiç düşünmemiştim. Etten kemikten, içten içe hep hayal ettiğim gibi acı çekiyor. İnsan.

Yavaşça başını sallıyor. Gözlerinin etrafındaki kırmızı ten ve elmacık kemiklerindeki morluklar, özellikle de hissedebildiğini bildiğim için, bakması zor. Onu böyle acı çekerken görmeye dayanamıyorum.

"Nasıl?" Sesim dehşetle çatladı.

Cameron tekrar öksürüyor, sonra kısık sesle cevap veriyor, "Babanın deneysel hapları vardı" - bir öksürük daha - "etkileri rev-verse olarak almıştı."

Safram yemek borumda beliriyor. Babamın yaptıklarından hiç bu kadar dehşete düşmemiştim. Reed'in gizemli biyokimya ekibine vermek üzere hapları istemesini düşününce gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Acaba bunca zamandır peşinde oldukları şey bu muydu?

Bryce'ın sözleri kafamda uçuşuyor: "Amacım, Karanlık Güçler'in kullandığı test ilaçları hakkında istihbaratla geri dönmekti."

"Bunca zamandır ölüm haplarının peşindeydi," diye mırıldandım, pembe şişeyi çıkarırken cebime bakarak. Cameron kaşlarında kederle başını salladı.

Alt dudağıma dişlerimi geçirip dilimin üzerinde demir tadı hissederken, dört hapi sallayıp ona vermeye çalışıyorum.

Cam dudaklarını sıkıyor ve onları almayı reddediyor.

"Sorun ne?" diye yalvardım. "Greg beni bulmaya birini göndermeden önce zamanım tükeniyor."

"Eğer bunları alırsam artık hissedemediğimi anlayacaklar, Em. Anlayacaklar ki" -bir başka acı dolu iç çekiş- "buradaydın." Zorlukla aldığı nefesler göğsümdeki ağrıyı büyütüyor.

Hapları ağzıma atıp öne eğildim ve onu, ölmeme izin vermeyeceğine karar verdiğinde bana yaptığı gibi vahşice öptüm. Ben de onun ölmesine izin vermeyeceğim. Şaşkınlıkla derin bir nefes aldı ve dudaklarını araladı. Fırsatı değerlendirip hapları ağzına tıktım.

Cameron geri çekilip bana şaşkın bir bakış attı.

"Şimdi ödeştik."

Tükürmesin diye çenesini sıkıca tutuyorum ve tıpkı beni zorla aldığı gece bana yaptığı gibi boğazını ovuyorum. Beni üzerinden atmaya çalışıyor ama zincirler ona fazla hareket etme imkanı vermiyor. Çok zayıf. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ama yanaklarımdan aşağı serbestçe akıyorlar. Sonunda yutkunduktan sonra, "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum alnına.

Duygularını bastırmaya çalışırken başı düşüyor ve omuzları titriyor. Gözyaşları yere damlıyor. "Em, eğer benim yüzümden sana zarar verirlerse... Kendimi asla affetmem."

Başını dikkatlice eğip bana bakmasını sağladım ve yüzündeki saç tutamlarını geriye ittim. "Bana hiçbir şey olmayacak. Seni buradan çıkaracağım, tamam mı?" Kolumu yüzüne sürterek o güzel gözyaşlarını sildim. Odanın içinde anahtarı aramaya koyuldum, ancak köşede bir sandalye buldum. Çok fazla bir şey değil ama en azından ayakta durmaktan biraz olsun kurtulmasını sağlayabilirim.

Onu alıp altına koyuyorum. Cameron kollarını hâlâ başının üzerinde uzatmış halde yere iniyor, ama aralanmış dudaklarından bir rahatlama iniltisi kaçıyor. Dişlerini sıkarken vücudu titriyor, ifadesinden endişe okunuyor.

Sözleri şimdi daha yumuşak çıkıyor. "Seni önemsemekten hiç vazgeçmedim Em. Sadece benden güvende olmanı istedim." Onun bu kırık ve hal içindeki sesi, içimde şimdiye kadar varlığından haberdar olmadığım bir şeyi serbest bırakıyor. Ona yaptıkları için tüm dünyayı yakmak istiyorum. İkimize yaptıkları için.

Bunu yapan babamı öldüreceğim.

Gözlerim arka duvardaki aynaya kayıyor, yansımamda pahalı kıyafetler giymiş, hazır giyimli bir asker görüyorum. Gözleri yorgun. Gördüğüm kadından nefret ediyorum.

Ona doğru eğilip kollarımı omuzlarına doladım. Cameron başını benimkine yaslarken başı ağırlaştı. "Beni ittiğin için ne kadar kızgın olsam da, aynı deliye iki kez aşık olan çok az insan vardır," diye mırıldanırken sesim titredi.

Vücudu kasılırken, dudaklarından kesik, şaşkın bir kıkırdama döküldü ve geri çekilip gözlerime baktı. "Hangisi daha çok acıtıyor bilmiyorum: Seni uzak tutmaya çalışsam da bana aşık olmanı izlemek mi, yoksa her gece seni göğsüme çekip tutamamak mı... Sadece sarılmak bile bana yeterdi." Duraksadı ve alt dudağını yavaşça emdi. "Senin sonsuz versiyonun olabilir ve her birini aynı tutkuyla ve bütünüyle severdim."

İtirafında hissettiğim duyguları bastırıp alnımı alnına yasladım. Dudaklarımız birbirine değdi ve sıcaklık, yokluğunun içimde bıraktığı her soğuk çatlağı doldurdu.

"Seni seviyorum. Yaptığın her yanlış, her doğruyu seviyorum. Mükemmel olmaktan çok uzağız Cam. Sana hâlâ kızgın olsam da, sen yanımda olmadan bir daha asla nefes almak istemiyorum," diye mırıldandım, kelimeler arasında ara sıra öpücükler atarken, her seferinde ağzımın kenarları daha da yukarı kalkıyordu.

"Seni her zaman seçeceğim Em. Her şeye tercih ederim. Bunu sana kanıtlamak istiyorum. Başıma ve beni yarattıkları canavara ne gelirse gelsin, sadece sana itaat edeceğim." Şakağımı bir kez daha öptükten sonra, onu

kederli bir şekilde ittim, başparmağımı çenesine dokundurdum, gitmeye isteksizdim.

"Başım çok fazla belaya girmeden gitmeliyim. Anahtarı bulacağım ve çok uzun sürmeyecek," diye söz verip ayağa kalktım. Başını hüznle sallayınca, göğsümdeki ağrı daha da arttı.

"Dikkatli ol. Baban tam bir manyak," dedi ve gözlerini özlemle yüz hatlarımda gezdirdi. Hapların etkisini göstermesine ve biraz daha rahatlamış görünmesine sevindim.

Kapıyı kapatmaya zorlamadan önce yüzüme en güven verici gülümsememi takındım. Zırhımdaki çatlakları görmemesini umuyordum. Gerçek şu ki, ölesiye korkuyorum.

Asansöre doğru koridorda hızla ilerlerken avuçlarım terliyor. Toplantıya çoktan geç kaldım ve muhtemelen azar işiteceğim. Çağrı düğmesine basıp numaraların yavaşça yanmasını ve sekizinci kata ulaşmasını bekliyorum.

Kapılar açılmadan önce elbisemi gelişigüzel düzeltip duruşumu metanetle düzeltiyorum. İçerisi boş. Derin bir nefes verip içeri giriyorum ve dördüncü katın düğmesine basıyorum.

Asansör vızıldayarak iniyor ve beşinci katta duruyor, üç gardiyan içeri giriyor. Bana merakla bakıyorlar, muhtemelen neden daha önce gelmediğimi merak ediyorlar ama yorum yapmıyorlar. Dördüncü kata ulaşana kadar yutkunup sabırsızlıkla ayağımı yere vuruyorum.

Bu kat, konferans salonunda yapılan büyük toplantılar dışında neredeyse hiç kullanılmıyor. Yüzden fazla kişiyi rahatlıkla alabilecek kadar geniş. Gri koridorlar, koridorun sonundaki birkaç silahlı adam dışında bomboş.

Konferans odasının dışında duran iki adama başımı sallıyorum. Biri sessizce kapıyı açıyor. İçeri adımımı atarken yumruklarımı arkamda sıkıyorum.

Karşıma çıkan ilk kişi Gregory Mavestelli. Babamın siyah-gri saçları jöleyle şekillendirilmiş. Ellerini birbirine

geçirmiş, gösterişli ceviz kahvesi konferans masasının üzerine eğilmiş. Dudakları ellerine bastırılmış, ama kaşlarının belirginliğinden ve gözlerindeki sabırsızlıktan somurttuğunu anlayabiliyorum. Siyah takım elbisesi, koyu gri yeleği ve kan kırmızısı kravatı var.

Reed solunda oturuyor ve bana endişeli bir bakış atıyor; bu da geç kaldığım için azar yiyeceğimi bir kez daha doğruluyor. Gerekirse tekrar yaparım.

Gözlerimi zorla yere indirip hemen bir yer bulmaya çalışıyorum ama Greg yüksek sesle, "Emery, senin yerin burada, yanımızda," diyor. Sesi donuk ve sakın ama içten içe öfkeden kudurduğunu biliyorum. Kahretsin, bu kadar uzun süre kalmamalıydım.

Kaygım artıyor, başım dönüyor, kanım beynime hücum ediyor, odanın önüne doğru olabildiğince düzgün ve ifadesiz bir şekilde yürüyorum.

Babamın arkasına doğru beceriksizce hareket ediyorum ve o da brifinge devam ediyor. İçeride en az elli kişi var, hepsi bana ve babama bakıyor.

"Dediğim gibi, Henderson ailesi ürünü şehrin Brooksdale binasından teslim alacak." Slayt kontrol düğmesine bastığında bir harita ve bir bina fotoğrafı beliriyor. "Henderson'ın anlaşmayı sabote etmeye çalışacağından şüphelendiğim için, celladımızı planlanan teslim alma saatinden iki gün önce göndereceğiz. Daha önce benden çalmaya çalıştı ve bir daha buna izin vermeyeceğim."

Gözlerim Greg'in ensesine kaydı. Bu işi ilk defa duyuyorum. Bakışlarımı aşağıda oturan aile üyelerine çevirdim. Burada en az elli kişi var ki bu, uluslararası sığınaklarımız için şaşırtıcı bir sayı.

Eğer flash bellek babama aitse, Karanlık Güçler açıkça onun peşindedir ve takas ettiği şey her neyse onu almak için oradadır. Peki General Nolan'ın bile isteyeceği kadar önemli ne olabilirdi? Bir yem miydi?

Yanağımın içini ısırp, şu anda Cameron'ı kurtarmaktan başka hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Daha sonra

biraz araştırma yapıp babamın o diskte ne olduğunu bana söylemesini sağlamam gerekecek.

Umarım herkes sağ salim kurtulmuştur. Mikah, Erik, Thomas ve Gage'i düşünüyorum. Kayden'in cesedi muhtemelen yıkılan binanın enkazının altında kalmıştır. Bu düşünce bile içimi karartıyor.

"Hazırlanmak için bir ayımız var. Tüm ürünleri gemiye yüklemek ve bu hafta sonuna kadar yola çıkmalarını istiyorum. Yukarıdaki adres, Rømø'de ticaret gerçekleşene kadar her şeyi depolayacağımız yer. Yirmi dört saat güvenliğimizin olması önemli. Şimdi bizden çalan, son derece eğitilmiş askerlerden oluşan ilginç bir grubumuz olduğu için, bir taşeron ekibi de tutmak zorunda kalabilirim." Babamın sesi ciddiydi ve başını hafifçe bana doğru çevirmek için verdiği duraksamayı fark ettim.

Danimarka mı? İşlerinin çoğu genellikle İtalya veya Almanya'da. Neden bu ani değişiklik? Çünkü uçsuz bucaksız bir plaj ve deniz mi? Şüphelerim az mı? Gergin bir şekilde yutkunup sakin kalmaya çalışıyorum. Çok uzun zamandır gitmedim ama şimdiden çok şey değişmiş gibi görünüyor.

Cameron'a, flash belleği çalmak için Büyük Havza'ya neden geldiğimize dair bilgi almak için zarar veriyor. Teğmen Erik görevle ilgili ayrıntıların çoğunu paylaşmadığı için zaten hiçbir şey bilmiyordu... özel olarak görüşmedikleri sürece.

Çılgın düşünceler insanı delirtmeye yeter. Cameron'ın anahtarla geri dönmeme beklediğini bilmek bile beni huzursuz ediyor.

Ona hangi gardiyanın alacağını sormalıydım. Greg brifinge devam ederken sözlerinin geri kalanını bastırdım ve gözlerimi bir anahtar setini aramak için belimden belime gezdirdim.

Başlıklarda, Reed'in kalçasında veya Greg'in kalçasında hiçbir iz göremeyince içim parçalanıyor. Kahretsin.

Cameron'ın kapısının önünde duran adamın neye benzediğini hatırlamıyorum.

Brifing bitiyor. Mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmaya çalışıyorum ama Reed beni yakalıyor. Bileğimi sıkıca kavramış. Ona dik dik bakıyorum ama yüzündeki ifade beni hareketsiz bırakıyor. Kaşları çatılmış ve gözleri isteksiz. Hayatımın yarısıdır birbirimizi tanıyoruz, bu yüzden bana bir şeyler anlatmaya çalıştığından şüphem yok.

"Bu sefer gerçekten kendini zor bir duruma soktun." Sesi alçaktı ve göğsümde karıncalar geziniyordu.

Cameron'ın odasına girdiğimi bilmesine imkan yok. Herhalde yüzümden okunuyor çünkü Reed başımın üzerinden etrafımıza bakıp sonra daha da yakına eğiliyor.

"Korkarım aileden uzakta geçirdiğin zaman seni beceriksizleştirmiş. Cezayı olabildiğince asgari düzeyde tutmak için elimden geleni yapacağım ama Greg daha önce hiç görmediğim kadar öfkeli," diye mırıldandı Reed ceketinin kol düğmelerini düzeltmeden önce.

Telefonunu kaldırıp koridorun ve kapıyı kırdığımın görüntülerini gösterdiğinde kalbim daha hızlı atmaya başladı. Reed parmağını bir sonraki videoya kaydırды; Cameron'ın odasının içindendi.

Mide bulantısı ve baş dönmesi yüzünden yüzümdeki kan çekiliyor.

Reed başını eğip sempatik bir bakış atıyor. Bana o bakışı sadece daha önce gördüm ve bunun sebebinin babamın ne kadar acımasız olabileceğini bizzat görmüş olması olduğunu biliyorum. Reed'in standartlarına göre bile.

"Bunu gördü mü?" diye mırıldandım, Greg bu gece dışarı çıkan üyelerle el sıkışırken kalabalığa bakarak.

Reed yavaşça başını sallıyor. "Evet, ve bana cezayı çektireceğini biliyorsun. Şimdiden özür dilerim ama ne olursa olsun, bunun uzun sürmesine izin vermeyeceğimi bil." Başımı geriye atıp ona bakıyorum ve bana nadir görülen bir gülümsemeyle bakıyor.

"Sana güveniyorum," diye mırıldandım koluna yaslanarak. "Her zaman güvendim. Sonuçları ne olursa olsun, sözlerini tutuyorsun." Kendi iyiliği için bile olsa. En azından ben de orada bir yer edindim.

Omzumu güven verici bir şekilde sıktı. "Ne kadar karanlık ve uzun soluklu olursa olsunlar," diye ekledi dalgın dalgın.

İlk başta infazları nasıl daha az korkunç hale getireceğimi bilemedim.

Reed her zaman ofisindeydi; babamın anne ve babası öldükten sonra onun için ayırdığı boş bir odaydı burası. Ders çalışıyor ve benim ilgimi çekmeyen şeyler hakkında olabildiğince çok şey öğrenmeye çalışıyordu. Her zaman benden çok daha fazla karanlığa yaslanırdı.

Ona, bir sonraki Mavestelli celladı olarak doğmayı kabullenmekte ne kadar zorlandığımı anlattım ve o da onlarla bir şeyler, sanat gibi bir şey yaratmamı önerdi. Her zaman yaratmak istediğim şekilde, sadece aynı mecrada değil. Yakınından bile geçemez.

"Sana verilen imparatorluğun farkında değilsin Emery. Yerinde olsam aileyi çoktan devralmıştım." Kalemimi parmak ucuyla ileri geri salladı, tükenmez kalem masaya koydu. "Ama sen acımasız şeyler hayal etmeyi pek beceremiyorsun. Sen bir sanatçısın. Kaçman gerek." Reed'in gözleri yumuşadı ve bana bir deste sayfa uzattı.

Et ve kemikten yapılmış, karmaşık pozlarla eski Rönesans tablolarını andıran çizimler vardı. Kalbim bir an duraksadı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Reed gülümsedi. "Gördün mü?"

Ona baktım. "Bunları sen mi yaptın?"

Başını salladı. "Sana neler yapabileceğini göstermek için. Al bakalım." Reed bana pembe jel kalem fırlattı. Tuhaf bir şekilde yakaladım ama ona gülümsedim. "Ailemin malikanesinin yandığı zamanı hatırlıyor musun?" Kelimeleri söylerken dili yumuşaktı.

Sanırım Reed'in ne kadar manipülatif ve korkutucu olduğunu ilk o zaman fark ettim.

Başımı salladım ve sırtışının genişlediğini gördüm, acaba bunu sadece bizimle yaşamak için mi yaptığını düşünüyordum. Babamın onu yanına alacağını biliyordu, malikanemizde birçok oda vardı ve Greg, Reed'i çok severdi.

Ne kadar sinsi bir zihin. Hesapçı. Hiç akli başında değil.

Ama haklıydı. Kendimi daha iyi hissedeceğime söz verdi. Dünyanın, benimki gibi ellerin yapabileceği kötü şeyleri göreceğine söz verdi.

Öyle yaptım.

Ve işe yaradı.

İlk başta onları melankolik bir şekilde pozlandırıdım. Yalnız pozisyonlar. Elleri yüzlerini kapatmış, sanki hiçkırıyormuş gibi. Dizlerinin üzerinde, sanki dua ediyormuş gibi. Göz kapaklarında hep pembe X'ler. Sonra daha da koyulaştım. Cellat olarak kaldığım süre uzadıkça, yaratımlarım daha da grotesk hale geldi.

İçimden bir parçanın ona hâlâ bu kadar güvenmesi, arzularına hizmet ediyorsa insanların hayatlarını mahvetmek için elinden geleni yapacağını bilmesi neredeyse üzücü. Reed, babamdan çok daha fazla rol model oldu benim için.

"Evet... ama sana Cameron'ı rahat bırakmanı söylemiştim," diye çıkıştım Reed'e. Omzumda duran parmakları irkildi. Babam duyduklarını duydu ve konuştuğu gardıyanı başından savdı. Çok sinirlenmeden açıklamaya çalıştım. "Cameron'ın anlatabileceği her şeyi anlatacağım. O bilmiyor ki..."

Babam açık eliyle suratıma vurdu. O kadar sert vurdu ki dengemi kaybedip sendeledim. Reed beni hâlâ mengenede tutmasaydı, doğrudan yere yığılırdım.

"Sus artık, küstah kız!" diye bağırıyor babam.

Korku kemiklerime kadar işledi ve kendimi dağılmamak için yumruklarımı sıkarak zorunda kaldım.

"Bana bak," dedi yavaşça. Duraksayıp dudaklarımı büzdüm ve ona dik dik baktım.

"Daha önce hiç böyle davranmamıştın. Under'da sana ne öğrettiklerini bilmiyorum ama hiçbir Mavestelli varisi kendi soyuna itaatsizlik etmez. Anladın mı?" Çenemi tutup başımı sallamamı sağladı. "Güzel. Şimdi onu hücreye götür ve daha fazla talimat bekle, Reed."

"Evet efendim." Reed'in yüzü ifadesiz. Babamın yaldızlı siyah bastonunu kapıp bana bakmadan gidişini izlerken umutlarım sönüyor. Gerçekten de sadece ölüm haplarının peşindeydi. Onlara tam olarak istediklerini verdim. Hiçbir şey beklemediğim halde, şimdi bile onun tarafından reddedilmek canımı yakıyor.

Her zaman acıtacaktır.

"Bundan sonra da cellat olmaya devam etmemi bekliyorsan, delirmiş olmalısın," diye homurdandım Reed'in tutuşundan kurtulmaya çalışırken, o çoktan ellerimi arkamdan kelepçelemiştir.

Reed sıradan bir şekilde, "İnsanların bazı şeyler uğruna neler yaptığını görsen dehşete düşerdin, Emery. Özellikle benim gibi adamların." diyor.

CAMERON

EMERY'NİN KAPIYI KIRIP GERİ DÖNECEĞİNE SÖZ VERMESİNİN üzerinden iki gün geçti. Kalan azıcık umudumu da çaldı.

İlk saatten sonra endişelenmeye başladım ama güneş doğmaya başladıktan sonra umutsuzluğum dayanılmaz hale geldi. Geçen her gün, beynimi uyuşturan, "ya olsaydı" sorularıyla göğsüme bir ağırlık bindirdi. Babası ona ne yaptı? O geceden beri odasına yürüdüğünü duymadım.

Başına korkunç bir şey geldi. Dişlerimi sıktım ve başımı salladım.

Greg Mavestelli, artan tepkisizliğimden dolayı öfkелendi. Beni konuşturmak için kullandığı taktikler işe yaramıyor ve zamanının daraldığını biliyor. Ölüm hapları hakkında tek bir kelime bile söylemedi, bu yüzden Emery'nin en azından bunları bana gizlice vermeyi başardığını tahmin ediyorum. Ya da belki Reed bize merhamet gösteriyor ve görüntülerin boyutunu ona göstermedi.

Ölüm haplarının etkileri ilk tersine döndüğünde acı çok şiddetliydi ama ilk şoktan sonra kabullendim. Bunu, tüm kötülüklerimin cezası olarak düşündüm. Emery'ye yaptığım her şeyin ve öncesinde yaptığım her şeyin.

Ama şimdi acı çektiğimi iddia etmek zorunda kalmak beni sadece zihnimin derinliklerine daha da gömüyor.

Ona ne yaptılar? Greg, yani öz babası, ona zarar vermezdi, değil mi?

Dudaklarımdan kanlar akarken başım gevşekçe sarkıyor. Omuzlarım artık ağrııyor ama zincirlerle yukarı çekildikleri için alev aldıklarını, bileklerimin metalin tenime sürtünmesinden dolayı sızladığını biliyorum. Gösterebileceğim hiçbir güç yok.

Dürüst olmak gerekirse, düşündüğümünden çok daha fazla kırıldım. Ve beni bu şekilde görmek zorunda kalmasından nefret ediyorum.

"Çok inatçı bir adamsın," diye mırıldandı sırtıma copla vuran gardiyan. Greg'in duyduğundan emin değilim çünkü duysaydı muhtemelen onu bir hücreye kapatırdı.

Bugün özellikle morali bozuk. Bunun kızıyla bir ilgisi olduğunu tahmin ediyorum.

Kaburgalarım bir darbe daha iniyor. Kemiklerimin çatırtısı tüm vücudumu kasıp kavururken nefes nefese kalıyorum. Bunu hissettiğime ikna edici geliyor çünkü vücudum uyarana çok şiddetli tepki veriyor.

Ama artık dayanacak gücüm kalmadı ve hapların etkisi yakında geçecek.

Bacaklarım sonunda dayanamayıp pes ettiğinde daha fazla kan fışkırıyor ve inliyorum. Bu durum bileklerim ve tavana bağlı omuzlarım üzerindeki baskıyı artırıyor.

Greg elini kaldırıyor. Arkamdaki gardiyan durup sandalyeyi sırtıma koyuyor. Bana bir anlık erteleme fırsatı verene kadar dikkatlice yönlendiriyor.

Çenem serbestçe titriyor ve uzuvlarım saf yorgunluktan neredeyse işe yaramaz hale geliyor.

Günlerce ayakta durmaya zorlanmak acımasız bir taktik. Yere yığıldıktan sonra ancak bir iki saatlik molalar. Dayaklar. Zihinsel azarlamalar. Bana sadece artıklar ve kirli su veriliyor.

Henüz denemediği tek şey şu:

"Tanıdığım en güçlü iradeli adamsın Mori." Her zaman yaptığı gibi bastonunu yerde sürükleyerek arkamdan

dolanıyor. Bu, tıpkı bir hayvanın kötü uyaranlarla ilişkili belirli seslerden korkmayı öğrenmesi gibi, vücudumu tetikliyor, kaslarım bilinçaltında geriliyor, bastonunun başıma veya ayak bileklerime çarpmasını bekliyorum.

Cevap vermiyorum. Bu başladığından beri cevap vermiyorum.

Bana çarpmadan öne doğru geri dönüyor. Bastonun ucu çeneme değiyor, Greg başımı kaldırıp gözlerimi kendisine doğrultuyor. Umarım ruhumda büyüyen o mutlak boşluğu göremez, ama içindeki karanlık, içimi görebildiğini söylüyor.

"Sevgili celladımı boşa harcamaktan nefret ediyorum ama bana pek fazla seçenek bırakmıyorsun, değil mi?" Sözleri üzerine gözlerim bir parça açıldı ve sırttı, bakışlarında yolsuzluk ve günahkâr niyetler dans ediyordu.

Telefonunu kulağına götürüp, "Hadi, getir onu içeri," diye mırıldanıyor.

Son birkaç gündür bitmek bilmeyen endişelerimin ardından Em'i görme ihtimali damarlarımda aptalca bir heves dalgası dolaşıyor. Ama onun iyi olduğunu bilme özlemi, Reed onu içeri sürüklediği anda cam gibi paramparça oluyor.

Emery'nin güzel pembe saçları darmadağın ve omuz hizasında, düzensiz ve dağınık bukleler halinde kesilmiş. Kırmızı çizgiler, saçlarının bazı kısımlarını diğerlerinden daha koyu lekelemiş. Dizleri mor ve kolları benimkiler kadar morarmış.

Hiçbir kelime, onu bu halde görünce kemiklerimin çektiği acıyı, bana yaşattıklarından daha fazla açıklayamaz. Göğsümde sürünen sızı, gözyaşlarının görüşümü bulanıklaştırmasına ve daha önce hiç bilmediğim bir nefretin benden geriye kalanları ele geçirmesine neden oluyor.

Reed onu benden sadece birkaç adım öteye, yere bırakıyor, ama ben onu ihtiyacım olduğu gibi tutamıyorum. Avutulmaya ve bakılmaya çok ihtiyacı olduğu gibi.

"Emery!" Çılgılığım çiğ ve kabaydı, boğazımda bir acı hissettim. "Ona ne yaptın?!" diye bağırıp zincirlerimle mücadele ettim ama boşuna.

O kadar yakın ki, çok hareketsiz yatıyor.

Başımı şiddetle sallayıp babasına dik dik bakıyorum. Onu öldüreceğim. Ona nasıl böyle iğrenç bir şey yapabilir?

Greg, kızının yanına yürüyüp bastonuyla sırtını dürttü. "Emery, artık benim için işe yaramadığını kanıtladı. Eğer onu böylesine berbat bir örgütten kurtarmaya çalışan öz babasına ihanet ederse, o zaman işe yaramaz. Mavestelli bile olmayabilir."

Sözleri boş ve sevgiden yoksun. Şeytana bakarken dişlerim gıcırıyor.

"Bütün bunlardaki asıl canavar sensin," diye tükürdüm ona.

"Çok basit Mori, bana sadece Kaptan Bridger ve General Nolan'ın imparatorluğumu neden ele geçirdiğini söyle. Bana, seçebilecekleri tüm suçluların celladı olan cellattan ne istediklerini söyle, ben de seni acısız bir şekilde öldüreyim." Dudaklarının uçları tıpkı bir yılanınki gibi kıvrıldı.

Ona öfkeleniyorum, tek bakışım la onu yakıyorum.

"Kendini buna hazır hissetmiyor musun?" Parmaklarını şıklattı. Reed ve yedek muhafız, Emery'yi kollarından tutup kafalarımız aynı hizaya gelene kadar havaya kaldırdılar.

Gözleri zar zor açık, ama bir şekilde bana ulaşıyor ve acı dolu ruhumun son kırıntılarını alıyorlar. Sadece bakışlarında işkence, beni görünce kaşlarının çatılmasında, tıpkı benimkilerin onunkileri görünce çatılmasında olduğu gibi, acı var.

Emery'nin yüzü sıyrılmış ve kıvrak. Reed elini boğazına doladığında acıyla yüzünü buruşturuyor. Aniden aklıma hiç gelmeyen bir düşünce, yorgun ciğerlerimde kalan her hava molekülünü boğuyor.

Her şeyi hissedebiliyordu. O...

"On saniyen var." Greg saatini dramatik bir şekilde kaldırıp saniyeleri geri saymaya başlıyor. Reed'in eli daha fazla baskı uyguluyor ve Emery'nin vücudu oksijen eksikliğine tepki vermeye başlıyor. Hafifçe kıvrandıktan sonra gevşeyip gözyaşları içinde bana bakıyor.

Onsuz ben hiçbir şeyim. O, bir zamanlar kaybettiğim her parçam. Ölüm tarlamdaki her çiçek.

"Nolan onu istiyordu çünkü onu geri almak için misilleme yapacağını biliyordu. Çöl üssüne saldırmak için başkomutandan onay almaları için gereken tek girişim buydu." Gözlerimi Emery'den bir an bile ayırmıyorum, uğruna bu kadar çok savaştığım her şeye ihanet ediyorum.

Mavestelli'nin yüz hatları şaşkınlıkla bükülüyor. İstedığın cevap bu değil mi? Hayatımın en kötü anı olmasaydı gülerdim herhalde.

"Neden flash bellek? Neden şimdi?" İlk kez soğukkanlılığını kaybedip ellerini koltuğumun kolçaklarına vurdu. Gözleri vahşi ve çaresizdi.

Bu sefer onu sinirlendirmek için kendimi zorlayarak güldüm.

"Neden böyle düşünüyorsun? Teğmen Belerik senin üvey kardeşin değil mi? Mavestelli soyundan çaldığın şeylerin yarısına hakkı yok mu?" Gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu kadarını bildiğimi bilmiyordu.

"Belerik mi? Hayır... Teğmeninizin adı Erik. Casusum doğruladı."

Ona ölümcül, kışkırtıcı bir bakış attım. Bryce her şeyi olduğu gibi kabul etmekle aptallık etmişti. Ama teğmen casusları en başından beri tahmin ediyordu. Bu yüzden hep Erik lakabını takmıştı.

Greg'in yüzü soldu ve sendeleyerek geri çekildi. "Nasıl..." Gözlerinde dehşet çaktı ve hızla geri çekilip Reed'e baktı. "Yapmamız gereken şey—"

Tüm elektrik kesintileri ve tüm ışıkların ve tesislerin sesli bir şekilde kapanması odada ve koridorda yankılanıyor.

Artık zamanı geldi, Mikah.

CAMERON

FURY DÖRT GÜN GECİKTİ.

Mikah ve Erik, insansız hava aracı füzeleri düştükten sonra çölün çalılıklarında saklandığını gördüler. Beni oraya saklayanın Emery olduğunu tahmin ettim.

Biri beni uyandırdığında kan öksürdüm. Neler oluyordu? Gözlerimi kırptıştırıp gözlerimdeki kiri sildim.

Mikah üzerimde duruyordu, Erik ise tüfeğini kaldırmış, sağ kalanları bulmak için etrafı tarıyordu.

"Mori, seni almalarına izin vermen gerek. Morfin almaya hazırlanıyorlar, bu yüzden acele etmeliyiz." Erik'in sözleri aceleye getirilmişti ve bana hiç mantıklı gelmiyordu. "Boyun takip cihazını bulacaklar ama bunu yutmanı istiyorum. Sonunda tüm saklanma yerlerini ele geçireceğiz ve bu da Greg'in lanet olası oyunlarının sonu olacak. Benim olanı, tüm sığınaklar ve bağlarla birlikte geri alıyorum."

Boğazım tozdan o kadar tıkanmıştı ki konuşmakta güçlük çekiyordum. "Efendim, ne saçmalıyorsunuz?"

Mikah ağızma küçük bir metal mermi tıktırdı ve yutkunmam için çenemi yukarı kaldırdı. Robot gibi mırıldandı: "Seni beş gün içinde kurtaracağız. Tabii korkunç bir şey olmazsa." Sanki hiç önemli değilmiş gibi söyledi.

Erik'e anlamlı anlamlı baktım. "Emery nerede? Onu almalarına izin veremeyiz!" Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni itti. Soğuk, kehribar rengi gözleri beni süzdü. "İkiniz de Mavestelli tarafından kaçırılıyorsunuz. İşin bu noktaya gelmesine üzgünüm ama Kayden'ı kaybettiğimiz için şu anda başka seçeneğimiz yok."

Kayden'a bunu mu yaptıracaktı? Neden? Tekrar ayağa kalkmaya çalıştığımda başım dönerek beynim ağırlaştı. Kahretsin, çok fazla kan kaybettim.

Bakışları tekrar tarlaya ve karşısındaki sığınağa dönüyor. Bir kamyonun gürültüsü duyuluyor ve nabzım olup biteni görünce hızla atıyor.

"Efendim," dedim gözlerim şüpheyle buğulanarak. Yıllardır tanıdığım teğmen gibi görünmüyordu. O gün barda beni karşıladığı için durmadan güvendiğim ve gurur duymasını istediğim teğmen. "Bu çılgınlık. Beni buldukları anda kafama bir kurşun sıkmalarını engelleyen ne?"

Erik sırttı ve ayağa kalkmadan önce yeleğime iki kez vurdu. "Hiçbir şey. Ama kardeşimi tanıyorum. Karanlık Güçler'e karşı pazarlık kozu olarak bir şey saklamak isteyecektir. Bunu yapabilirsin Mori."

Dur, Greg onun kardeşi mi? Gözlerimdeki şaşkınlığı görüyor.

"Biz üvey kardeşiz. Seni almaya geldiğimizde daha detaylı anlatırım, tamam mı? Şu anda vaktimiz yok."

Mikah kayalara doğru koşarken Erik de hemen peşindedir.

"Bekle!" diye fısıldadım ama yalvarışımı duymazdan geldi. Gözlerim kayalara kaydı ve Thomas ile Gage'in uzaktan bana benim hissettiğim şaşkınlıkla baktıklarını gördüm.

Karanlığa doğru sürüklenirken gözümü kırıştırdım.

Emery gözlerini daha fazla açmaya zorluyor ve bana cılız bir gülümsemeyle bakıyor. Ters çevirme hapları etkisini gösterdikten sonra bile karanlıkta görebiliyorum, bu yüzden onun da beni görebildiğini biliyorum.

"Gürültü yap," diye bana bağıırıyor.

Aklından ne geçiyor olabilirdi ki? Başımı sertçe sallayıp zincirleri var gücümle şakırdatmaya başladım. Reed, Greg ve odadaki tek gardiyan sese tepki verdiler.

Emery, dikkati dağılmış gardiyanın kemerinden anahtarları kaptığı için olabildiğince hızlı hareket ederken yüzünü buruşturuyor. Hemen bir tanesini çıkarıp yüzüğü tekrar beline takıyor. Zincirlerimin şingirtısı, telefonuyla uğraşırken dikkatini dağıtıyor.

Çabalamaktan nefesi zorlaşıyor ve bitkin görünüyor. Tanrım, beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyor. Bu haldeyken bile aklını kaybetmemiş.

Reed hemen telefonunun flaşını açarken Greg gözetleme ekibini arar.

"Neler oluyor? Elektrik neden kesildi?" diye soruyor, loş ışıklı odada telaşla volta atarken.

Dudaklarımın kenarlarında hafif bir sırtıma belirdi. Mikah sistemlerine daha mükemmel bir zamanda giremezdi. Yine de dakik olmasını çok isterdim. Hele ki Emery ve ben bu cehennemden dört gün kurtulmuşken.

Greg, muhafızının kendisine ilettiği hiçbir bilgiden hoşlanmaz. Telefonunu yere vurur ve odadan çıkarken yüksek sesle küfür eder. "Onları burada bırakın. Kapıyı kilitleyin ve binayı emniyete alın!" diye hızla emirler yağdırır, koridora bağıırır ve küfürler savurur.

Kalbim bir an duraksadı.

Onu burada benimle yalnız mı bırakıyorlar?

Kapı arkalarından çarparak kapandığı anda, "Emery. Hey, iyi misin?" diye fısıldıyorum.

Hala hareketsiz yatıyor ama hafif bir inilti beni duyduğunu gösteriyor. Kahretsin, aklımı kaçırmadan önce buradan çıkmalıyım. Onun bana ihtiyacı var. Benim de ona ihtiyacım var.

Bir patlama binayı sarsıyor ve midem bulanıyor. Çatıdan mı yoksa alt katlardan mı geldiğini anlamak imkânsız. Her iki durumda da, sekizinci kat bir çöküşten sağ çıkamayacak

kadar yüksek. Alçıpan kırıntıları etrafımıza kum gibi düşerek beni harekete geçmeye zorluyor.

"Emery. Kalkman gerek, aşkım." Onu bu kadar acı çekerken zorladığım için kendimden nefret ediyorum, işin bu noktaya gelmesinden nefret ediyorum.

Yavaşça hareket ediyor ve kollarını altına sokuyor. "Acıyor," diye bağılıyor, gözyaşları yere doğru akıyor.

Onu böyle perişan halde duymak içimi parçalıyor. Alt çenem kasılıyor ve ona ulaşmaya çalışmaktan kendimi alamıyorum, boşuna olduğunu bilsem de zincirleri çekiştiriyorum.

Emery durup bacağıma yaslandı. Sıcak elinin tenime teması boğazımı düğümledi.

"Biliyorum bebeğim, çok üzgünüm. Bu benim hatam. Lütfen ağlama," diye mırıldandım onu yatıştırmaya çalışarak. "Seni çok istiyorum. Seni kollarıma alıp güvende tutamadığım için üzgünüm. Ama duyuyor musun? Öfke geliyor, bizi kurtaracaklar. Sadece biraz daha dayanmamız gerekiyor."

Kucağıma tırmanıp yanağını göğsüme yaslarken hafifçe inliyor. Başımı onunkine eğip çiçeksi kokusunu içime çekiyorum. Ben sadece şeytanlarla dolu kötü bir adamım, ama o bana fırtınasız bir gecedeki deniz gibi hissettiriyor; sakin ve berrak.

Sesi fısıltı gibi çıkıyor. "Teğmen hakkında söylediklerin doğru mu?"

İçim burkuluyor. Bunu benden duymasını gerçekten istemiyordum. Ama böyle oldu ve artık yapabileceğim pek bir şey yok.

Başımı sallıyorum. "Evet, o senin amcan."

Emery bunu kabullenirken yavaşça kucağıma oturdu ve bileğimdeki kelepçeyi açmak için sola doğru eğildi. Sessizliğiyle içimde büyüyen suçluluk duygusunu yuttum.

"Ne zamandır tanıyorsun?" Sesi acıyla çatladı, nefesi kulağıma sıcak geldi.

Tanrım, bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Babanız tarafından yakalanmamızdan hemen önce biliyordum."

Emery yavaşça başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. Orada derin bir keder var, kanıyor ve benimkiyle birleşiyor. "Neden o gece çatıda bana söylemedin?"

Sözleri karşısında irkildim. "Bunun benim anlatacağım bir hikaye olduğunu düşünmemiştim."

Aslında öyle değildi ama bu, bunu ondan sakladığım için daha az pislik olduğum anlamına gelmiyor.

"Fury nerede olduğumuzu nereden biliyor?" diye temkinli bir şekilde sordu.

Gözlerim kapıya doğru kaydı, bu rahatsız edici konuşmayı bitirmek için ekibimin her an hücum etmesini istiyordum. Zaten benden nefret ettiğinden daha fazla nefret etmesini istemiyordum. Ama oda sessizleşti ve yalvaran gözleri beni kelimeler söylemeye zorluyordu. "Eminim zaten biliyordur, takip cihazlarımızı çıkardılar." Dudaklarımı boynunun arkasındaki küçük kırmızı yara izine sürttüm. Reed muhtemelen bizi ameliyata alır almaz bulmuştu, benimki de muhtemelen aynıydı. "Mikah, bulamasınlar diye bana bir tane yutturdu."

"Ve bunca zamandır geleceklerini biliyordun, değil mi?" Ses tonundaki zayıflık giderek soğudu ve sertleşti. İlk pranga çözülüyor ve kolum bir ağırlık gibi yanıma düşüyor. Bir sonraki koluma geçip kilidini açmaya başlıyor.

"Beni yakalamalarından hemen önce bunu öğrendim."

Gözleri kısıldı. "Ve sen de benim bilmemem gerektiğini mi düşündün?"

Bir sonraki manşet tıktırtısı ve kolum kucağıma düştü. Pazılarımdaki kaslar yoruldu ama elimi yanağına kaldırmayı başardım, diğer kolumu beline doladım ve onu göğsüme doğru çektim. "Bir yanım babana söyleyebileceğini sandı. Bana o kadar kızgındın ki... İttifakının nerede olduğunu bilmiyordum."

Arkasına yaslanıp bana sanki kalbini göğsünden sökmüşüm gibi bakıyor.

"Hadi buradan gidelim. Konuşmak istemiyorum," diye fısıldadı, sesi bitkin bir şekilde. Gözleri acıyla dolu. Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Emery sendeleyerek ayağa kalktı.

Kendimi ayağa kalkmaya zorlayıp ayakta kalmaya çalışıyorum ama kapıya ulaşip kolumu duvara dayamayı başarıyorum. Kapı kolunu deniyorum. Kilitli. Kahretsin, tabii ki kilitli. İkimizin de tekmeleyecek gücü yok.

Emery öksürür ve dudaklarından kan sızarken ağzını kapatır.

Gözlerim kocaman açıldı ve onu omuzlarından sıkıca kavradım. Şimdiden bu aşamaya mı geldi? Kalbimin gümbür gümbür atışı kulaklarımda yankılanıyordu.

"Ne zaman kan öksürmeye başladın Em?" Gözlerini yere indirip bana cevap vermeyi reddediyor. "Seni Reed'e götürmemiz gerek. Ona bu aşamaya gelebileceğini söyledim, böyle bir durum olursa diye sana bir dengeleyici iğne yaptırdı."

Emery bana dik dik bakıyor, ama gerçeği o da bana baktığı anda anlıyor.

Ben hata yaptım.

ZIMPARA

BİNA BİR PATLAMAYLA SARSILIYOR. BU SEFER DAHA YAKIN AMA ÇOK acı çekiyorum ve zihnim fazla düşünemeyecek kadar ağır. Kafamda ve kalbimde yer olan tek şey, bildiğimi sandığım her şeyin koca bir yalan olduğu gerçeğinin korkunç farkındalığı.

Dizlerim yere çöküyor ve ışıklar söndükten sonra babamın yere bıraktığı bıçağı hemen buluyorum.

"Ona bunu nasıl söyleyeceğini nereden biliyorsun Cam? Onu ne kadar zamandır tanıyorsun?" Bıçağı çaresizce kavriyorum, zihnimin histeriye kapıldığını hissediyorum. Artık neye inanacağımı bilmiyorum.

Cameron bana doğru topallayarak yürürken yüzünü buruşturdu ve benim seviyeme çömeldi.

"Emery, lütfen dinle. Düşündüğün gibi değil." Bana doğru uzanıyor ama ben elini itiyorum.

"Tam olarak düşündüğüm gibi. Bunca zamandır beni kullanıyordun, makaradaki iplik gibi döndürüyordun, değil mi? Reed'i nereden tanıyorsun?" Destek almak için duvara yaslanırken bacaklarım titriyordu.

İki gün boyunca tam bir cehennem azabı çektim ve Reed bana hiçbir şey söylemedi. Bu da canımı daha da çok acıtıyor.

İfadesi kederle donuklaşıyor. Bakışlarındaki hüznü neredeyse mahvolmama yetecek kadar.

"Buradan çıktıktan sonra her şeyi açıklayacağım, söz veriyorum ama bana güvenmen gerekiyor," dedi sakince ve bıçağı ona vermem için elini açtı.

Bunu bana bu kadar kolay vereceğimi düşünmesi gülünç.

"Sana güvenmek ihtiyacım olan son şey. Reed'in son birkaç gündür bana neler yaşattığı hakkında bir fikrin var mı?" Boştaki elimi öfkeyle havaya kaldırdım. "Beni bodruma indirdi ve bir gardiyanın beni bayıltana kadar dövmesini sessizce izledi, ta ki gerçekten hissedebilene, sonra da çılgılık atmayı kesemeyene kadar. Saçımı kesip imajımı mahvetti." Boğuk sesim sertti.

Reed'in ona güvenmemi söylediğini ve Greg'in kendisinden istediklerinden hoşlanmayacağını biliyorum ama içimden bir ses bu sözlerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyor.

Cameron'ın gözleri kırışıyor ama kararlılığını koruyor. "Lütfen Em. Beni dinlemelisin." Kollarını bana doluyor ve beni sıkıca göğsüne çekiyor. Sıcaklığına kapılıyorum, kalp atışları bildiğim tek şey haline gelirken daha da derinlere gömülüyorum.

"Tek yaptığımız birbirimize zarar vermek gibi görünüyor," diye kısık bir sesle mırıldandım.

Silah sesleri duyuluyor ve koridorda yankılanırken, binanın içinden bir başka gümürtü geçiyor. Birkaç kat aşağıda bir el bombası gibi. Ses aramızda yankılanıyor. Sanki şu anda ödünç alınmış bir zamanda olduğumuzu hatırlatmak ister gibi.

Ayak sesleri koridordan gürleyerek gelip kapıya çarpmadan önce bir an daha geçiyor. Her yere tahta parçaları çarpıyor ve etrafımıza çarpıyor. Gözlerimi korumak için kolumu kaldırmam gerekiyor ama Gage'in kum sarısı saçlarını düzeltirken görebiliyorum. Maskesi boynundan gevşekçe sarkıyor ve yüzü boya izleriyle dolu.

Gage, odada herhangi bir gardiyan olup olmadığını kontrol ettikten sonra pantolonundaki tozu silkeleyip bize çılgınca bir gülümsemeyle baktı. Gözbebekleri adrenalinden kocaman açılmıştı.

"Sizi tekrar görmek ne güzel," diye mırıldandı Gage, bizi baştan aşağı süzerek. "Aman Tanrım, sizi gerçekten mahvettiler, değil mi? Morfin, Mavestelli baban değil miydi?"

İnanın bana, ben de sizin kadar mahcup oldum.

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, ama burada olduğu için fazlasıyla rahatlamış durumdayım. "Ben de seni gördüğüme sevindim, ahmak." Dudaklarımdan zayıf bir kıkırdama kaçıyor.

"Hey." Gage, omzunu geriye itme girişimimden kolayca sıyrılırken gülüyor. Boğazıma bir acı dalgası yükselince irkiliyorum ve daha fazla kan öksürüyorum. Kahretsin. Gage, Cameron'a bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

Cam bize dik dik bakıyor. "Reed'e ulaşmamız gerek. Birinci katta olmalı. Emery'nin bir sonraki enjeksiyona ihtiyacı var, yoksa durumu kurtaramayacağımız noktaya kadar kötüleşecek."

Eğer hâlâ acıya karşı duyarsız olsaydım, söylediklerini dikkate almazdım ama kemiklerime yayılan acı neredeyse dayanılmaz. Ölüm haplarının etkisi altındayken ameliyat yapabilmemiz mucize.

Sanırım Cameron'ın Under Trials'da sonunda kendini kaybetmesini sağlayan şey buydu. Nolan hemen öncesinde ona bir enjeksiyon daha yaptı. Taşı indirirken şah damarındaki küçük deliği gördüğümü hatırlıyorum.

"Geçen davada kontrolünü kaybetmene neden olanla aynı değil, değil mi?" Sesim yalvarıyor. Eğer gerçeği söylemeye başlayacaksa, şimdi olmalı.

Gage bana kaşını kaldırarak baktı. "Cam?" diye alaycı bir şekilde sordu. Onu görmezden geldim.

"Hayır. Birkaç hafta sonra alman gereken bir tane daha var. Ama alsan bile bu konuda bir seçeneğin yok, Em.

Almak zorundasın, yoksa vücudun pes edecek." Cameron'ın kaşları acıyla çatıldı, cehennemden sürüklenip geri dönmüş gibi görünüyordu. Muhtemelen ben de pek iyi görünmüyorum.

"Em?" Gage, yorumlarına devam etmeye karar verdikçe sesi yükseliyordu.

"Ya senin gibi ben de kontrolümü kaybedersem?" Bu düşünce boğazımı düğümledi. Çöldeki saklanma yerinden sonra onu neredeyse öldürüyordum. Alaska'da kendini kaybettiğinde, onu gördüğüm en kötü haliydi, aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Cameron bıçağı elimden alıp botuma sokarken bana çarpık bir sırıtış attı. Ayaklarımın dibinde diz çökmüş haldeyken gözleri parladı. "Seni geri getireceğim." Sonra ayağa kalkıp elini kısa saçlarımda gezdirdi. "Her zaman getireceğim."

Dudaklarım birbirine yapıştı. Ona sarılıp öpmek istiyorum ama kalbim ikilemde. Reed, tesadüfen tanıyabileceğiniz biri değil. İlgi duyduğu kişilere kendini belli eden biri.

Gage belindeki tabancasını çıkarıp Cam'e fırlatırken ona kısaca başımı sallamakla yetiniyorum. "İğrençlik yapmayı bıraktıysanız, yola koyulalım."

Cameron ona dik dik bakıp tabancanın emniyetini açıyor. "Teğmen nerede? Teğmen sana bizim için bir şişe hap verdi mi? Yoksa pek işe yaramaz, şu anda ayakta bile duramıyorum." İkincisini daha da tereddütlü bir şekilde söylüyor.

Gage siyah bir şişe çıkarıp Cameron'a fırlatıyor, sonra hepimizin dört tane içişimizi izlerken kendine bir sigara yakıyor. Cam hızla içiyor. Ben de kan dolaşıma daha hızlı ulaşsın diye çiğniyorum. Acımsı bir tadı var ama yine de zorla içiyorum.

Gage sigarasını Cameron'a uzatıyor ve ben de taktik ceketini giyerken dumanı derin derin içine çekmesini, bir lezzet gibi tadını çıkarmasını izliyorum. Ceket kirli ve kanla

kaplı. Ben de pek iyi giyinmiş değilim. Hâlâ geçen geceki toplantıdan kalma elbisemle takılıp kalmış durumdayım. Gerçi şimdi yırtıklar ve kanla mahvolmuş durumda.

"Teğmen Erik, aşağıda Mavestelli'nin adamlarıyla yakın dövüşe giriyor. Güç onda, yeni gelenler de öyle. Mikah telsizde, bir kilometre ötede park etmiş Humvee'den izliyor." Gage, karanlık koridorda onu takip etmemizi işaret ederken sessizce konuşuyor.

Asansörün yakınındaki ölü nöbetçilerden birinden susturuculu bir tabanca kapıyorum, böylece silahsız olan tek kişi ben olmuyorum.

"Bekle, hangi yeni adamlar?" diye sordum merdiven boşluğuna girerken.

Gage'in el feneri, aşağı inerken her üç basamağı aydınlatan küçük acil durum fenerleri dışında sahip olduğumuz tek ışık kaynağı. Katlar arasında hızla ilerlerken savaş botlarımız hatırı sayılır bir ses çıkarıyor, ancak aşağıdan gelen silah sesleri ve bağırışlar çok daha yüksek. Sadece üç askerimizin onlarla çatışması için fazla gürültülü. Babamın sadece bu binada en az yirmi adamı var.

Nefes almak için üçüncü katın sahanlığında duruyoruz. Gage, "Kayden'ı kaybettikten sonra yerine birini bulmamız gerekiyordu. Under'da konuştuğun adamın adı neydi..." diye anlatırken somurtuyor. Gage düşünmek için duruyor.

Nabzım hızlandı. "Damian?"

"Evet, işte bu!" Gage ellerini çırpıp başını bir sonraki merdivene doğru çevirerek tekrar ilerlediğimizi işaret etti. "O ve bir tane daha ekledik. Biraz daha asi ve tehlikeli ama Fury bu tür askerler için iyi, o yüzden neden olmasın diye düşündük."

"Sanırım sen de onun adını henüz bilmiyorsun," diye araya giriyor Cameron.

Gage gülüyor. "Zaten böyle bir göreve çıkmak için hazırlanıyorduk, hatırlamaya değmez. Hepimiz geri dönersek, onlara soracağım."

İkinci katın kapısı, bir gardiyanın tekmelemesiyle açılıyor. Gage'in tüfeği hemen havaya kalkıyor. Adamın göğsüne iki kurşun sıktıktan sonra botuyla bileğine vurarak gardiyanı yere seriyor. Ardından gardiyanın alnına son bir kurşun sıkıyor.

"Bir keskin nişancı için oldukça iyi," diye düşünüyor Cam.

Gage'in tekrar aramızda olmasına rahatlamış gibi görünüyor. Fury'nin bunu başarabilmesine şaşırdım, ama yine de, Reed onlarla çalışıyorsa, Karanlık Güçler'in sonunda kaleye sızabilmesi mantıklı. Artık o flash belleğe sahip olduklarına göre, tüm saklanma yerlerinin ve ticaret noktalarının nerede olduğunu biliyor olmalılar. Hatta birçok yerde ve ülkede gömülü sığınaklar bile oradaydı. Babamın onları kataloglamasına yardım ettiğim için bilirdim. Reed'in bile bilmediği şeyler.

Under Trials'tayken kullandığımız sığınığın tanıdık olduğunu biliyordum. Babamın tasarımları ve yozlaşmış yöntemleri kullanılarak inşa edilmişti.

"Yirmi beş gardiyana karşı dört kişi. Binayı nasıl ele geçirmeyi planlıyorlar?" diye soruyorum nefes nefese.

Gage neredeyse bir basamağa takılıp düşecekti ama kendini tutmayı başardı. "Binayı ele geçirmeye çalışmayacağız, sadece ikinizi kurtarıp defolup gideceğiz. Mikah güvenlik kameralarını ve otomatik kilitlenen kapıları hackledi, böylece gardiyanların yarısı elektrik gelene kadar odalarında mahsur kalacak."

"Akıllıca," diye mırıldandım. Şüphesiz bu tamamen Mikah'ın parlak fikriydi.

"Evet, evet. Ben de burada ağırlığımı koyuyorum," diyor Gage alt kattaki inişe geçerken.

"Mikah'tan bahsediyordum."

Gage, "Hiçbir zaman minnettarlık duymuyorum" diye yakınıyor.

Cameron bizi tekrar konuya getiriyor. "Laboratuvar sadece—"

Burayı ondan daha iyi bilmesi gereken tek kişi olduğum için Cameron'ın sözünü kesiyorum. "İlk soldaki kapı, sonra da sağdaki ikinci kapı." Cameron bana tereddütlü bir bakış attıktan sonra bakışlarını kaçıırıyor.

Gage kapıyı açmak üzereyken ışıklar tekrar yandı ve makinelerin elektriğinin geri gelmesinin uğultusu havayı doldurdu. Ağır metal kapıların kilitleri dalgalar halinde açıldı, bağırışlar ve üst kattaki gardiyanların serbest bırakılmasıyla.

"Lanet olsun, acele etmemiz gerek," diye fısıldıyor Gage, bizi koridora çıkarırken ve talimatlarımı izleyerek laboratuvara gidiyor. Burası şaşırtıcı derecede boş. Sanırım hasarın çoğu birinci katta meydana geliyor. Tanrıya şükür temel sağlam kalmış.

"Reed burada olduğumuzu bilecek mi?" diye soruyorum, sonunda kaburgalarımnda ağrı hissetmeden nefes alabiliyorum. Hapların yatıştırıcı etkisi umduğumdan daha hızlı etkisini gösteriyor.

Cameron sırtını duvara yaslayıp Gage'in laboratuvarın kapısını tekmelemesini bekliyor. "Burada olması gerekmiyor. Nerede bulabileceğimi söyledi bile ve başka işlerle meşgul olması ihtimaline karşı etiketli," diye açıklıyor çenesini sıkarak. Suçluluk duygusu Cameron'ın haftalardır en sadık yoldaşı. Bunu özlem dolu bakışlarında ve gülümsemesindeki zayıflıkta görebiliyordum. Ona kızgın kalmak istemiyorum. İçten içe bunu haklı bir sebeple yaptığını biliyorum.

Muhtemelen Reed'in gerçekte ne kadar canavar olduğunun farkında değıl.

Bazen Cameron'ın bu karanlık dünyada geriye kalan tek iyi şey olduğunu düşünüyorum, yaptığı şeyler ters gitse bile.

Midem buruluyor ve dizlerim kendiliğinden bükölüyor. Eğilip avucumu fayans zemine bastırarak kendimi yakalıyorum ve daha fazla kan kusuyorum. Karanlık ve uğursuz, tıpkı Cam'in Under'daki gibi.

"Acele et!" diye bağılıyor Cameron, Gage'e, yanıma eğilip beni ayağa kaldırırken.

Gage laboratuvarın kapısını tekmeleyerek indiriyor ve hızla odadan çıkıyor. Kapıyı kapatıyor ki, kameralarda bizi görmedikleri sürece kimse bizi anlamasın; kameralar hala kapalıdır umarım.

"İçeri gel Kızıl Kaplumbağa, birinci katta açık bir çıkış yolu var mı? Tamam." Gage, Damian'a ulaşmaya çalışarak bir masaya yaslanıyor sanırım. Saçları onunki gibi bordoya boyanmış başka birini tanımıyorum, bu yüzden bu kod adı ona çok uygun.

Cameron ve benim dinlemek için kulaklığımız yok ama Gage'in yüzündeki sert ifadeden pek de iyi görünmediğini tahmin ediyorum. Dikkatimi zorla başka yöne çekip Cameron'ın çekmeceleri karıştırmasını ve bulması ne kadar uzun sürerse o kadar öfkelenmesini izliyorum.

"Burada olmalı," diye mırıldandı kendi kendine. Alnından ter damlaları süzülüyor.

"Belki de yanında götürmüştür?" diye akıl yürütmeye çalışıyorum ama Cameron'ın boynundaki kaslar kasılmış, atardamarları öfkeyle şişmiş. Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama Gage araya giriyor.

"Lanet olsun, hemen dışarı çıkmalıyız." Yüzü bembeyaz kesilmişti ve bu beni daha hızlı hareket etmeye zorladı. Gage ve ben kapıya vardığımızda, Cam'in bizi takip ettiğini duymayınca arkamızı döndük.

Hala çekmeceleri karıştırıyor, kendi kendine anlayamadığım şeyler mırıldanıyor.

"Cam, gitmeliyiz!" diye bağııyorum ve omzunun üzerinden bakarken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Buldum!" Kutuları ve cam kapları önünden atıp masanın arkasından bir şırınga kapıyor.

Gözlerim, hâlâ bir hayalet kadar solgun olan Gage'e kaydı. Ne yapacağını düşünürken gözleri titriyor. Cameron çenemi eğip iğneyi bana batırıyor, kaçmaya çalışırken kırılmasını göze alamazken. Damarlarımda coşku yükseliyor

ve bana adrenalini salgılatıyor. Dudaklarımdan hafif bir iç çekiş yükseliyor, Cam'in eli çenemi biraz daha sert kavırıyor.

"Ne?" diye bağırdı Gage, kulaklığının üzerinden birine, sonra da ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldı.

"Gage, ne dediler?" diye sordum, cevap vermediğinde ve Cameron'a bakmaya devam ettiğinde kolunu çekti.

Cam yüzünün önünde parmaklarını şıktatınca irkildi, gözlerinde saf bir korku belirdi. "Telefonun diğer ucundaki bizden biri değildi. Reed adında biriydi." Göğsüm sıkıştı. Kulaklıklarımızdan birini nasıl buldu? Damian'a zarar vermemiş olmalı. "Reed, laboratuvardaysak, bu binayı yerle bir etmeden önce çıkmak için iki dakikamız olduğunu söyledi. Mavestelli'nin hayatta kalan tüm adamları çoktan çıktı. Teğmen ve Mikah'dan haber alamadım."

Panikle sarsılıyorum. "Babam tam bir pislik, ama beni öldürmez!"

Gage başını sallıyor. "Reed, odada olmadığınız için ikinizin çoktan dışarı çıktığınızı varsaydığını söyledi. Burada olduğuna dair tüm kanıtları temizlemek için binayı boşaltıyor. Ana binadan uzaklaşan koridorun sonunda bir havalandırma deliği var," diye açıklıyor Gage, bodrum katından hızla geçerken. Kaşlarımı kaldırıyorum, dışarı çıkan bir havalandırma deliği olduğunu bile bilmiyordum. Cameron'ın Kaliforniya üssünde bana gösterdiğine şüpheli bir şekilde benziyor.

Damian'ın aniden irkilmesiyle havalandırma deliğinin bile aynı göründüğünü fark ediyorum. Cameron'a da fark edip etmediğini görmek için bakıyorum ama kirisler sönmeye başladığında dikkati arkamızda.

Kanallardan beceriksizce sürünerek geçip, uzun bir merdivenin yukarı çıktığı beton bir odaya giriyoruz. Çıkışı, tıpkı diğeri gibi, kapatan küçük bir kapı olduğunu görünce dudaklarımdan küçük bir inilti çıkıyor.

İşte o zaman Greg'in Karanlık Güçler'le ilk başta düşündüğümde çok daha derin bir bağı olduğunu

anlıyorum. Tek bildiğim, Mavestelli'nin yeraltı dünyasında bir ticaret lordu olduğu, ama hayatının en az yirmi yılı hakkında hiçbir şey bilmediğim bir kısmı var. Bir bağlantısı var mı? Yoksa operasyonlarında bu kadar nasıl bu kadar yer alabilirdi ki?

Aklımdaki bilgilerle meşgulken nefesim ağırlaşıyor ve hava benden kaçıyor gibi görünüyor. Aklıma bir kişi geliyor. Nolan.

"Bizimle kal Morfin." Gage, benimle aynı hızda ilerlemem için kolunu omzuma doladı. Dikkatini Cam'e çevirdi. "Muhbirin sana bunun şifresini verdi mi?" Başını sallayarak şifre panelini işaret etti.

Cameron'ın tuş takımına gidip Coronado'da kullandığı uzun şifreyi girmesini midemde taşlarla izliyorum. Kapı açılıyor ve yukarı tırmanmaya başlıyoruz.

Her adım bir öncekinden daha zor. Cameron, Reed'le Belerik'in amcam olduğunu bildiğinden çok daha uzun süredir çalışıyor. Şu anda bunu inceleyecek vaktim yok ama hem Cameron'a hem de Erik'e sormak istediğim soruların listesi katlanarak artıyor.

Gage tepeye ilk ulaşan oluyor ve bize başını sallamadan önce ortalığın temiz olduğundan emin oluyor. Soğuk çimenlere tırmanıyorum ve bu, dünyadaki en güzel his. Cameron'a yer açmak için geri çekilirken, ıslak çiy toprak lekeli ellerime taze geliyor.

Vücudunu zorla kaldırıp yere yığılıyor, sonra tekrar ayağa kalkıyor ve bu arada beni de yarı yarıya kaldırıyor. "Diğerlerini bulamazsak, birkaç kilometre doğudaki şehre gitmemiz gerekiyor. Kaçmaları gerektiğini hissediyorum, bu yüzden ne olursa olsun koşmaya devam et," diye emrediyor Cam. Gage çoktan diğer tarafıma geçip ilerlememe yardım ediyor.

Üçümüz de elimizden geldiğince hızlı koşup aksayarak ilerliyoruz, saniyeleri sayıyoruz.

Sonra yer şiddetle sarsılıyor ve üçümüz de yere düşüyoruz.

ZIMPARA

ÜÇ KORKUNÇ DAKİKA GEÇİYOR, YER ALTIMIZDA VAHŞİCE sarsılıyor. Ölüm döşeğim olabilecek yerde, ufalanan beton kirişlerin ve kopan elektrik tellerinin sesi içime işliyor.

Hayatım boyunca yaptığım denemelerden ve tehlikeli şeylerden sonra, yıkılan lanet olası bir bina neredeyse benim sonum olacaktı.

Boğazımdaki kuruluğu yutuyorum.

İkinci mayın patlaması sırasında üçümüz de burunlarımız toprağa değecek şekilde yere serildik. Yoluna çıkan her şeyi yutan toz dalgası bizi birkaç saniye içinde yakaladı, ama neyse ki tehlikeli enkazdan kurtulacak kadar uzağa gittik.

Bir gözümü açıp Cameron'ı yanımda görüyorum; bakışları çoktan üzerimde ve ona baktığım anda içim ısınıyor. Yer titremeyi bırakıp hava tekrar sessizleştğinde, Gage'in kulaklığından sesler gelmeye başlıyor.

Nefes nefese cevap veriyor: "Ben Volt, binanın kuzey tarafından yaklaşık çeyrek kilometre uzaklıktaki alandayız." Gage, diğer kişinin cevap vermesini dinliyor ve sonra sesli bir iç çekiyor. "Anlaşıldı. Tamam."

"Ee?" diye homurdandı Cameron sabırsızlıkla.

Sahada yüzüstü yatarken gülünç görünüyoruz ama aynı zamanda ekibime bu kadar yakın olmak da tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Geçmişte hep tek başıma çalıştım ve sıkı sıkıya bağlı bir ekibin ne kadar önemli olduğunu gerçekten anlayabildim. Onlar olmasaydı Cameron ve ben hâlâ saklandığımız yerde kilitli kalırdık. Bu his, Bree ve Bryce'ı da aklıma getiriyor.

Gage başını kaldırıp bize gülümsüyor. "Teğmen Erik, herkesin helikoptere döndüğünü bildirdi. Mavestelli'nin adamları bölgeyi çoktan boşalttı ve şehre kaçıyor. Ekip bizi on dakika içinde alacak."

Bu, sanki bir ömür gibi gelen sürede duyduğum en iyi haber.

Üçümüz gülmeye başlıyoruz. Şoktan mı yoksa adrenalinden mi bilmiyorum ama az önce yaşadığımız her şeye rağmen bunu tercih ederim.

On dakika geçiyor ve sonunda helikopterin gece gökyüzünü delip geçen o mutlu sesini duyuyoruz.

"Hey, Volt, vurulma konusunda endişelenmemize gerek yok, değil mi?" diye düşündüm. Bu korkunç düşünceyi kafamda canlandırdım.

Gülüyor ve sanki sorabileceğim en aptalca soruymuş gibi başını sallıyor. "Mikah, sistemlerinin tekrar çalışır durumda olduğunu doğruladı ve sinyal bozucusu, Mavestelli'nin tüm füze izleme ekipmanlarını aktif olarak engelliyor."

"Karargahlarında ne kadar uzun süre kaldıklarını düşünürsek bu rahatlatıcı," diyor Cameron alaycı bir şekilde, benim kadar kendinden emin bir şekilde.

Helikopterin başarıyla alçalmasını nefesimizi tutarak izliyoruz. Üçümüz, iki ekip arkadaşımızın yardımıyla uçağa biniyoruz. Kasklarını takmışlar ve yüzlerine maske takmışlar, bu yüzden kim olduklarını bilmiyorum.

Uçağa bindiğimde, Mikah'ı kulaklığı takılı ve kucağında bilgisayarıyla görünce rahatladım. Sanki iki hafta boyunca kaçırılmamışız gibi bizi görmezden geliyor, ama bence bizi düşman füzelerinden korumaya odaklanması daha iyi.

Erik ellerini omuzlarıma koyuyor, sonra Cameron'ı kendine çekip sarılıyor.

Cameron'un gözleri şaşkınlıkla açıldıktan sonra tereddütle aynı duyguyu dile getirdi ve kollarını teğmenin boynuna doladı.

İçimde bir huzursuzluk dolaşüyor ve bakışlarımı kaçırıyorum. Hayatımı onlara emanet etmeme rağmen, sanki ikisini de neredeyse hiç tanıımıyormuşum gibi hissediyorum.

Gage yanıma çöküyor ve kaskını ayaklarının dibine bırakıp Thomas'ın pilot koltuğundan bize fırlattığı ses geçirmez kulaklığı alırken dramatik bir nefes veriyor. Uçabildiğini bilmiyordum.

Helikopter yavaşça havalanıyor. Tekrar havaya yükseliyoruz ve aşağıdaki şehir ışıklarından uzaklaşıp kıyı şeridinin güvenli bölgesine doğru ilerliyoruz. Fury bizim için okyanusu aştıysa, yakınlarda bir nakliye uçağı hangarı olmalı. Karanlık Güçler'in gizli operasyonlarımızın olası yabancı versiyonlarıyla bağlantıları olduğundan şüphem yok.

Maskeli iki asker sonunda yerlerine oturup yüzlerini açıyor. Damian'ın umut dolu gülümsemesi yüzüme konuştuğunda gülümsüyor ve ona sarılıyorum. Onu Under'da tanımamış olmam mideme bir yumruk gibi iniyor. Onu ve Bree'yi nasıl kaybedebilirdim ki... hatta Bryce'ı bile. En çok Cameron'ı unutmak acı veriyordu, özellikle de şimdi neden onun yanındayken hep bu kadar perişan görüldüğünü bildiğim için.

Kulaklığımdaki radyo kanalını değiştiriyorum, böylece sadece Damian'ın kanalına bağlanıyor ve o da aynısını yapıyor. Eminim takım arkadaşlarımızın birçoğu dudak okuyabiliyordur, ama yine de konuşmamızı biraz özel tutmak konusunda kendimi daha iyi hissediyorum.

"Onu hem rüyalarda hem de simülasyonda hatırladım. O zamanlar adını hatırlayamıyordum ama Bree bana birçok farklı şekilde geldi," diyorum kederle. Duruşmalarda

öldürölmesinin üzerinden bir aydan fazla zaman geçti ama camdan fıskıran su gibi hafızamdan silinmeden önce doğru düzgün yas tutmaya vaktim olmadı.

Damian'ın kaşları çatık, onu kaybetmenin yasını tutacak vakti olmuştu ve bu yorgun gözlerinden okunuyordu. Uykusuz geçen tüm geceleri hayal bile edemiyorum. Kaçırılan tüm konuşmaları. "Yeraltı'na ilk indiğin gün seni tekmelediğimi hatırlamamana şaşırdım." Damian göz kırptı. Duraksadı ve bakışlarını soğuk bir şekilde Cameron'a çevirdi. "Son duruşmada ne olduğunu hatırlıyor musun? Şüphelerim vardı ama elbette hayatta kalan birkaçımıza hiçbir şey söylenmedi," dedi daha kısık bir sesle.

Yavaşça başımı sallayıp, yanlışıyla Cam veya Erik'le göz göze gelmemek için bakışlarımı indiriyorum. "Evet, sonra anlatırım... Bu arada, artık kışlamızda mı kalacaksın?" Yakınımda bir arkadaşım olacağını bildiğim için sesim daha neşeli. Gage'i de bir arkadaşım olarak görsem de, zorluklardan birlikte geçtiğin birinin olması farklı. Daha sıkı bir bağ.

Damian koltuğuna yaslanıp saçlarını karıştırdı. "Şey, evet. Başka nerede uyuyabilirdim ki?" diye güldü. Rahat bir nefes aldım, duymam gereken rahatlatıcı haber buydu.

"Ek takım arkadaşımız kim?" Damian'ın omuzlarının üzerinden yanında oturan adama baktım. Pencereden dışarı bakıyor ve diğerleriyle etkileşime girmiyordu.

Damian'ın ifadesi düştü ve kaşları çatıldı. "Bundan hoşlanmayacaksın." Bu sözleri söylediğinde midem anında bulandı ve askerin daha fazlasını görebilmek için tereddütle öne eğildim.

Saçları koyu kahverengi, bukleleri kaskının altından görünüyor. Cameron gibi o da daha uzun ve sert oturuşu tanıdık.

Aman Tanrım. Damian gerçeğin farkına vardığını gördü.

"Evet," diye cıvıldıyor, sanki bu eğlenceliymiş gibi. Eminim kendisi için de öyledir, çünkü bunca zamandır Under'da bu askerle sıkışıp kalmıştı.

"Neden Wraith?" diye sordum, Wraith içgüdüsel olarak omzunun üzerinden bana dik dik bakarken. O karanlık gözler bana göre kötülükle dolu, ama şimdi biraz kasvetli bir havası var.

Söz konusu pislik kaşını kaldırıp bana gülümsüyor. Bu beni anında ürpertiyor. "Beni özledin mi, ufaklık?" Kulaklığım takılıyken onu duyamıyorum ama dudaklarından çıkan kelimeleri gayet iyi okuyabiliyorum.

Ona orta parmak gösterip diğer tarafa dönüyorum. Onunla isteyerek geçinmem mümkün değil. Aslında Arnold olmamasına biraz sevindim. Öyle olsaydı onu helikopterden iterek kendim öldürebilirdim.

Teğmen Erik ve Cameron'ın, beni gözlemledikleri anda aniden kesilen sohbetlerini izlerken, bu düşünce bana biraz teselli veriyor. Ben daha ne konuşulduğunu anlayamadan sustular.

Bakışlarım yere kayıyor ve zihnimin bu gece olan her şeye odaklanmasına izin veriyorum.

Cameron ve yabancılaştığım amcamla neler olup bittiği hakkında konuşmayı gerçekten de sabırsızlıkla beklemiyorum.

Ben de Damian gibi arkama yaslanıp, ona yetişirken uçak hangarına kadar olan kısa uçuşun tadını çıkarıyorum. Yaklaşık otuz dakika sonra başımı omzuna koyup uykuya dalıyorum.

Sonunda Almanya'nın kuzey kıyılarında bir yere indiğimizde sağanak yağmur yağıyordu. Bölgeyi belirgin işaretlerden ayırt edemeyecek kadar karanlıktı, ancak iniş pistinden birkaç yüz metre uzakta kulübe benzeri bir yapı fark ettim. Bunun ötesinde sadece yoğun ormanlık bir arazi ve devasa bir uçak hangarı vardı.

Dondurucu yağmurun içinden hızla geçip, bir nevi üs görevi de gören hangara giriyoruz. Üstü kubbeli ve ana girişi, uçakların girip çıkmasını sağlayan devasa, kayan ambar kapılarından oluşuyor. Suyun metale çarpma sesi, kubbeli çatının ve duvarların çoğunun çelik sacdan

yapıldığını açıkça ortaya koyuyor. Binanın geri kalanı ise tuğlalar ve ikinci kattaki demir çerçeveli sivri pencerelerle karmaşık bir yapıya sahip.

Uçak hangarlarının estetik olabileceğini kim bilebilirdi ki diye düşünüyorum, keşke babam aile işletmemizde buna benzer daha fazla yer edinseydi diye düşünüyorum.

Gece yarısı, muhtemelen sabahın üçünü biraz geçiyor, bu yüzden yedi gün yirmi dört saat görevliler dışında kimseye rastlamıyoruz. Bizimkine neredeyse tıpatıp benzeyen koyu gri üniformalar giymiş iki adamdan oluşuyorlar. İçeri girerken, ütülü bir subay ceketi giymiş bir adam, teğmenimize bilmiş bir şekilde başını eğiyor.

Cameron buraya kadar olan uçuş boyunca beni yakından takip etti ve şiddete başvurma ihtimalimin olduğunu biliyor. Hâlâ neyin tetiklediğini tam olarak çözemedim; artan savaş ya da kaç tepkileri, elbette, ama Cameron aşırı endişeli görünmüyor. Serinin son sahnesinin onu çıldırttığını biliyorum, bu yüzden bunun beni çok etkilememesini umuyorum. Üzerinde durmamaya çalışıyorum. Nolan'ın istediği gibi deneyi yaptığım için kendime kızıyorum.

Herkes günün yorgunluğunu atmış, bu yüzden merdivenlerden inerken pek konuşmuyoruz. Ortak bir odaya giriyoruz. Odanın birçok kapısı ve bizim gibi yoldan geçen askerler için ayrılmış birkaç koridoru var sanırım.

Her birimize bir oda verildi ve bize kıyafet değiştirme imkânı verildi. Birkaç gündür giydiğim elbiseyi çıkarmak için can atıyordum ama soyunurken Cameron kapıyı çalıp içeri göz attı. Nefesim daralırken, beni yarı çıplak görünce göz bebeklerinin kocaman açılmasını izledim. Yutkundum, bu hareketiyle Adem elması sızladı. Damarlarımda bir sıcaklık hissettim ve nedense tek düşünebildiğim, eskisi gibi yanına sokulup yatmak istememdi. Ona dokunmak ve onu tekrar içimde hissetmek istiyordum.

Müstehcen düşüncelerimi temizlerken dişlerimi alt dudağıma geçirdim. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" Omzumun üzerinden özlem dolu bir bakış attım. Konu ona gelince

öfkemin ne kadar kolay sönüp gittiğinden nefret ediyorum. Bana bunu yapıyor.

Boğazını temizleyip bakışlarını yere dikeyor. "Hem benden hem de Erik'ten cevap istiyorsan, hemen gelmelisin," diyor Cameron nazikçe. Soluk saçları, odama girip girmeyeceğine karar vermekte zorlanmış gibi darmadağınık. Bunu neden bu kadar sevimli bulduğumu bilmiyorum ama gülümsemeden önce bakışlarımı kaçırıyorum.

İç çekip elbisemin düğmelerini tekrar ilikliyorum ve Cameron'ı konferans salonuna benzeyen bir yere kadar takip ediyorum. Yarım asırlık binaların her zaman taşıdığı belirgin bir koku var, havayı ağır ve biraz da misk gibi yapıyor. Taşlar ve eski halı.

Kapıyı kapatıp uzun ahşap masayı işaret ediyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum ama masaya atlayıp Erik'in bize katılmasını ve amcam olduğunu söylemeyi nasıl unuttuğuna dair tuhaf bir tartışmaya girmemizi bekliyorum.

Aramızdaki sessizlik bir kafayı koparabilir. Oturduğum en korkunç birkaç dakikaydı, çünkü ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz.

Şimdi buradan nereye gidiyoruz?

Cameron ilk kırılan oluyor.

Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, karşımdaki duvara yaslanmış, başını hafifçe yana eğmiş bana bakıyor. Sonunda iç çekip "Bana kızmaya hakkın var," diye mırıldandığında bu çok acı verici ve minnettarım.

"Evet, öyle yapıyorum." diye homurdandım.

Cam, kullandığım alaycı tona sırtıttı ve daha fazlasını söyleyemeden sözümü kesti. "Biraz daha bekle. Erik yakında burada olacak. Tüm bu kaosun nasıl çözüldüğünü göreceğine söz veriyorum." Ona kaşlarımı çattım. Güldü ve duvardan itilerek aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımla kapattı. "Seni ne kadar özlediğimi anlatamam Em. Geri dönmen çok güzel. Benden nefret etsen bile," diye itiraf etti boynumun kıvrımına doğru, ellerini geniş masanın iki

yanına bastırırken. Bana dokunmuyordu ama yakınlığında vücudunun sıcaklığının omuzlarıma yayıldığını hissedebiliyor, nefesinin omurgamda ürperti yarattığını hissedebiliyordum.

Derin bir nefes alıyorum ve içimde biriken sıcaklığı dindirmeye çalışıyorum.

"Senden nefret etmiyorum Cam." Arkasına yaslanıp gözlerimin içine bakıyor, burunlarımız bir nefes kadar uzakta. O bilge gözler, tanıştığımız zamankinden farklı görünüyor; ruhumda biriken özlem ve hüznle dolu. Beni ona daha da çok çekiyor. Beni ne kadar sevdiğini bildiğim gibi. "Asla senden değil. Sadece... incindim," diye fısıldıyorum.

Kapı açılmadan önce bir an gözlerimin içine özlemle baktı ve ikimiz de başımızı çevirdiğimizde teğmenin içeri girdiğini gördük. Erik, yüzlerimizin birbirine ne kadar yakın olduğunu görünce duraksadı ve sonra sırtını dönüp yavaşça kapıyı kapattı.

Cameron bu fırsatı değerlendirip doğrulur, birkaç adım geri çekilir ve ellerini umursamazca ceplerine sokar.

Erik, iki sandalye öteme oturup yanıma bir tabak ekmek ve iki şişe su bırakıyor. Bakışları ağır ve omuzları çökük, yorgunluğunu ima ediyor. Şimdi ona yakından bakınca babama olan benzerliğini görebiliyorum. Büyükanneme ait olan gözlerinin koyu kehribar renginde ve burnunun güçlü kemerinde. Ama amcamda, Greg'in imajının her zerresinde yanan o kötülük ve açgözlülük yok.

Teğmenimizin sadece nazik olduğunu gördüm. Takımına değer verdiği belli. Onu dinlemeye karar vermemin tek sebebi bu.

Erik parmaklarını kucağında birleştiriyor ve başlamadan önce kısa bir süre bana bakıyor. "Emery, Karanlık Güçler'e girmeden önce bir kez tanıştığımızı biliyor muydun?"

Anılarımı karıştırıp onun yüz hatlarına sahip birini arıyorum ama bulamıyorum. Muhtemelen tesadüfen karşılaşmış olmalıyım.

"Hayır," diyorum hafif bir merakla, bir rulo alıp mideye indirirken. Tereyağlı sosun kokusunu alana kadar ne kadar aç olduğumu fark etmemiştim bile.

Erik anılarla gülümseyip yavaşça başını sallıyor. "On iki yaşına yeni giriyordun ve annen seni şehirdeki bir fırına götürmüştü. Hatırlıyor musun?" Rulo tabağına bakıyorum, tadı hâlâ dilimde nostaljik. Tıpkı o dükkana her gittiğimizde sipariş ettiğim ballı rulolar gibi.

Gözlerim Erik'in gözlerine kayıyor ve gülümsüyor.

"Hatırlıyorsun. O gün ayrılmadan önce annenle kısa bir görüşme yapan bendim. Beatrice her zaman çok hoş bir kadındı, sana karşı bu kadar soğuk davrandığı için onu suçlamamalıydın. Seni bekleyen hayatla ilgili korkularını bana ne yazık ki anlattı. Duygusal olarak elinden geldiğince uzaklaştı. Hepimiz Gregory'den kaçış olmadığını biliyoruz."

Büyüdüğümde bunu daha iyi anladım ama çocukken neden benden uzaklaştığını hiç anlayamamıştım. Sevgisizliği ve duygusal terk edişi beni depresif bir sanatçı yaptı; babamın soğuk kalbi beni bir katil yaptı. Ancak Reed, beni hatırlanacak bir cellat yaptı.

Canavarlar yaratmak için mükemmel kokteyl.

Cameron bana taziye dolu gözlerle bakıyor. Ailen tarafından ihanete uğramanın ne demek olduğunu çoğu kişiden daha iyi biliyor. O yara izini her gün göğsünde taşımak zorunda. Annesinin onu öldürdüğü gün aklından neler geçtiğini merak ediyorum.

Su şişesinden birkaç yudum aldıktan sonra ifadesiz bir şekilde "Onunla neden buluşuyordun?" diye mırıldandım.

Erik iç çekip başını sallıyor. "İkinizi de aileden çıkarıp saklanmanıza yardım etmeye çalışıyordum. Maalesef Gregory çoktan onun peşindeydi. O zamanlar Karanlık Güçler'de çavuş olduğumu öğrenmesini göze alamazdım, bu yüzden o gün onunla bağlarımı kopardım ve onu devirmeye hazır olana kadar yapabileceğim hiçbir şey olmadığını söyledim."

"Bize yardım etmeye mi çalışıyordun?" diye soruyorum, perde arkasında olup bitenlerden hiçbir şey bilmediğim için şaşkın. Annem neden bana söylemedi? Yeterince büyüktüm. Dudaklarım, beni herhangi bir şeye dahil etme konusundaki isteksizliğiyle sertleşmişti. Benden korkuyor muydu? Zaten cellat olarak şekillendiriliyordum, ama babam onu öldürmemi emrederse onu gerçekten dinleyeceğimi mi düşünüyordu? Ellerim yumruk halinde yanlarımda.

Başını sallıyor. "Mavestelli'ler kadar büyük bir operasyon ve aile bir gecede halledilemez Emery. Birkaç yıl içinde bile. Onu köşeye sıkıştırdığım bir noktaya gelmem neredeyse on yıl sürdü. Sabırlı, önceden plan yapan askerdir."

Her şey sonunda kimin tahta çıkacağına bağlı, değil mi? Herkesin her hikâyesinin sonunda peşinde olduğu şey bu. Belerik'in gerçekten istediği tek şey de bu.

Mavestelli Ailesi.

Komik çünkü ben bunu hiç istemedim. Bunun başında olmanın bana mutluluk getireceğini düşünecek kadar aptal değilim.

"Yani sen devralacaksın? Karanlık Güçler'de aktif bir subay olduğunda bu nasıl olacak?" diye sordum temkinli bir sesle.

Bu bana uğursuz bir his veriyor. Cameron'a bakıyorum, gözleri tiksintiyle parlıyor. Erik'in gelecek planlarını da ilk kez mi duyuyor acaba? Ne kadar bildiğinden hâlâ emin değilim ama ensesinde biriken terden, bunların çoğunun onun için yeni bir haber olduğunu tahmin ediyorum.

Erik ceketinin cebinden bir şırınga çıkarıp Cameron'a uzatıyor. Gözlerim şüpheyile parlıyor. Diğer şeffaf olanların aksine siyah.

"Bunu, yeraltı güçlerimizin yeni bir cephanelik, limanlar ve mülkler zinciri devralması olarak düşünün. Babanızın halihazırda elini attığı her yere yayılabileceğiz."

Ne oluyor yahu. Bu babamın zaten yaptığı şeyden daha iyi değil.

Kalbimin atışları hızlanıyor.

"Babam neden ölüm haplarını istedi?" diye sertçe sordum, tüylerim diken diken olurken. Tüm bunlar, simülasyonu tamamladıktan sonra General Nolan'ın bana yaşattığı o berbat hissi yaşıyor.

Erik başını eğip, sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi belirsiz bir şekilde sırtıyor. Poker suratım sabit, gardımı almış durumdayım.

"Muhtemelen aynı sebepten dolayı yapıyoruz. Acıya dayanabilen ve tüm zorluklara rağmen mücadeleye devam edebilen askerler yaratmak - ta ki yıkılana kadar. Yine de, Gregory'nin onları ticaret ailelerine bir servet karşılığında satmayı planladığına bahse girerim. Aileler içinde ittifaklar kurup Greg'in artık aramızda olmayacağını anladıklarında biz de aynısını yapacağız."

Midem bulanıyor ama çenemdeki tek bir kasın bile oynamasına izin vermiyorum. Buna izin veremeyiz. Bunu yapmalarına izin veremeyiz, tüm dünyaya kaos getirir.

Cameron huzursuzca kıpırdandı ve bu hareketi dikkatimi tekrar elindeki şırıngaya çekti.

"Bu siyah atış da neyin nesi?" Bakışlarım soğuk olmalı ki Erik sandalyesine yaslandı ve gözlerini bana dikti.

"Z Serisi. Son çare olarak tasarlandı. Kullanıcı, süresi dolmadan önce bir süre yenilmez olacak," diyor Erik ve yüzünde bir gölge belirliyor.

Sona ermek kelimesi gerçek anlamda kullanılıyor gibi görünüyor. Ölüm.

Cameron ve ben cevap vermeyince Erik devam etti. "Pekala, ikinizi rahat bırakıyorum. Sanırım Cameron'la sizin çözmeniz gereken bazı meseleleriniz var."

Ayağa kalkıp kapıya doğru ilerliyor, ancak ben "Bryce'ın casus olduğunu biliyor muydun?" diye sorduğumda duruyor.

Oda o kadar sessiz ki, berbat panelli tavandaki eski boruların gıcırdamasını duyabiliyorsunuz.

Teğmen hafifçe döndü, omzunun üzerinden temkinli bir bakış atabilecek kadar. "Evet. Şüphelerim vardı ama bu yüzden Dominic'e son duruşmada seni ve onu aynı kefeye koymasını söyledim. Eğer öyleyse, sana söylemeye çalışacağını düşündüm. Yine de zeki bir veletti. Bir gece önce neredeyse tüm kameraları indirmişti ama birkaçını kaçırmıştı. Bunlardan biri Cameron'ın seni öldürmeye çalıştığını yakaladı. Ama Bryce'ın ölümünü ya da sana anlattığı önemli bir şeyi yakalayamadık." Ezilmiş ifademden memnun kalmış gibi başını sallayıp odadan çıkıp kapıyı arkasından kapattı.

Bilincime bir yorgunluk dalgası sızıyor ve boynumdaki iğnenin olduğu yer karıncalanıyor. Ovuşturup derin bir nefes veriyorum. "Yarın devam edebilir miyiz? Senin tarafını da dinleyemeyecek kadar yorgunum."

Az önce ne kadar öfkeli olduğumu düşününce bütün gece bunu konuşacağımı sanmıştım ama şimdi toz duman yatıştı ve içimdeki tüm öfkeyi silip süpüren derin bir üzüntü var.

Cameron da yorgun görünüyor, gözlerinin altındaki koyuluk ağır. Bana hafifçe sırtıyor. "Evet, seni yatağa yatırmalıyım... Ama önce temizlenmemiz gerek. Ter, kir ve her neyse işte, sıırıslıkla oldum."

Yüzümde kuru bir gülümseme beliriyor, bu gülümseme vücudumun başka hiçbir noktasına ulaşmıyor. "Tamam."

Bodrum katında yavaşça ilerliyoruz. Karanlık Güçler karargahı kadar güvenli veya modern değil. Pencere yok ve buradan birden fazla çıkış yolu olmaması beni huzursuz ediyor. Tek bir çıkış olmasının bir sebebi var. Bu düşünce, içime sinmesine izin vermeden hemen aklımdan uçup gidiyor.

"Sadece tek kişilik banyolar mı var?" diye soruyorum küçük bir tuvalete girerken. Askerliğimden beri bildiğim tek şey büyük ortak banyolar, bu yüzden bodrum katında bu kadar küçük bir banyo görmek sistem için tam bir şok. Metro fayansları tüm arka duvarı kaplıyor. Odanın geri

kalanını duş ve tuvaletten ayıran bir mahremiyet perdesi veya kabin yok. Her şey açıkta. En azından içeri girmek için kilitlenen bir kapı var, ama Tanrım.

Cameron dolaptan iki havlu alıp hiç düşünmeden lavaboya koyuyor. Yanaklarım yanıyor ve "Diğerinde duş alırım," derken arkamı dönüp gidiyorum.

Elbette, onun hiçbir yönüne yabancı değilim ama aramızda hâlâ var olan bir acı var. Bu gece bununla başa çıkacak durumda değilim.

Eli yavaşça kapı koluna indi ve açmak yerine kilidi çevirdi. Derin bir nefes aldım ve beni çevirip parmak uçlarını köprücük kemiklerimde gezdirirken tuttum. Dokunuşunu özledim, onu unutmuş olsam bile, ellerinin beni okşamasını özledim.

Sadece Cameron, nasırlı ellerinin dokunuşuyla duygularını belli edebiliyordu. Onun içinde derinlerde gizlenen özlem, benim içimde de kıpırdıyor.

"Bu elbisenin sana ne kadar yakıştığını söyleme fırsatım olmadı," diye fısıldadı, ön düğmelerini yavaşça açarken. Ellerini tenimde gezdirirken dudaklarım aralandı, omuz parçalarımın her birini aşağı kaydırđı ve kollarımda ürpertiler oluştu.

Başını eğip boğazımdaki çentiğe ateşli bir öpücük konduruyor. Nefesinin sıcaklığı bacaklarımı birbirine sürüyor. "Kısa saçlarınla ne kadar güzel göründüğünü anlatmaya fırsatım olmadı. Ve bu elbisenin üzerinde ne kadar seksi durduğundan hiç bahsetmeyeyim." Cam, dağınık saçlarından birkaçını kulağımın arkasına iterken kıkırdıyorum. Gözlerimi kapatıp kucaklamasının ve sözlerinin tadını çıkarıyorum.

"Saçlarımı aldılar çünkü sevdiğimi biliyorlardı ama saç gibi değişken bir şey için tek bir gözyaşı bile dökemezdim, çünkü asıl sevdiğim sendin. Sen olmadığın sürece her şeyimi alabilirler," diye mırıldanıyorum gözlerinin içine bakıp avucumla yanağını kavrarken. Cam saçlarına yaslanıp

yavaşça gözlerini kırptırdıktan sonra o yumuşak adaçayı taşlarının yüz hatlarını çizmesine izin veriyor.

"Benim gibi canavar birini sevmene izin yok Em. Yaptığım onca şeyden sonra asla," diyor üzgün bir şekilde, fısıldarken İngiliz aksanı daha da ağırlaşıyor. Duyduğumda gülümsüyorum. Öne eğiliyor, bir an tereddüt ediyor, sonra pes edip dudaklarımızın birleşmesine izin veriyor.

Dünya dağılıyor. Endişe okyanusu dalgalarını tutuyor. Tüm evrende benim için önemli olan tek şey burada. O.

"Elimde değil. Kim olduğunu unuttuğumda bile sana yeniden aşık oluyordum," diyorum açlık dolu öpücüklerinin arasında. "Hâlâ sana kızgınım ve cevap bekliyorum ama bu gece birbirimiz hariç her şeyi unutalım."

Cameron öpüşmemizi yarıda kesip alnını alnıma dayadı. "Öfkeni hiç kaybetmedin. Bir kez bile." Hafifçe kıkırdayıp beni soymaya devam etti. "Seni seviyorum Em. Son duruşmadan beri seni seviyorum. Bir yanımda beni asla sevmeyeceğini umuyordu çünkü her şeyi mahvedeceğimi biliyordum. Ve mahvettim de—"

Elleri yavaşlayıp yanlarına düşerken kendini kesiyor. Cam'in ifadesi kederle buruşuyor.

"Sanırım içindeki bir parça, beni sevmekten asla alıkoyamayacağını biliyordu," diyorum ceketinin fermuarını açarken.

Vücudu mor çürükler, izler ve kesiklerle kaplı. Hatta bazıları hâlâ kanıyor ve yaralı görünüyor. Artık onları hissedemediğini biliyorum ama onları aldığında hissetmişti ve bu bilgi bile kalbimi kırmaya yetiyor. Parmak uçlarını kızarmış kürek kemiklerime nazikçe bastırıyor, sonra da kendi işkencemden kalan önemli izler olduğunu bildiğim her yere yumuşak öpücükler konduruyor.

"Hepsini öldüreceğim," diye yemin ediyor Cam kısık bir sesle.

"Yapacağız," diye mırıldandım.

Yine de bunun Reed'den kurtulmayı da kapsayıp kapsamadığını merak ediyorum. Şu anda ondan ne kadar

nefret etsem de, Reed çocukluğumdan beri tek arkadaşım. Benimle birlikte büyüüp benim kadar yozlaşmış tek kişi. Hatta tartışmasız daha da yozlaşmış.

O da bizim çıkmamıza yardımcı oldu.

Keşke beni de planlarına dahil etseydi.

Cameron'ın yarın onun hakkında neler söyleyeceğini merakla bekliyorum ama bu gece yıkanıp yatağa girmeye hazırım. İki gündür ilk defa rahat bir uyku çekeceğim.

Cameron bizi duşa götürüyor ve suyu ısınana kadar akıtıyor. Yeni sabun kalıbına uzanıyorum ama o sabunu elimden kapıyor ve cildimi nazikçe köpürtürken bana buruk bir gülümsemeyle bakıyor. Normalde insanların benim için bir şeyler yapmasından hoşlanmam ama bu samimi bir şey ve kendimi onun sevgisine yaslanırken buluyorum.

Gözlerimi kapatıp sırtımı göğsüne yaslıyorum. Sabunu tenime masaj yaparken elleri kaygan ve sıcak. Çam ağacı gibi kokuyor ve doğal huş ağacı kokusuyla karışıyor. Bana verdiği rahatlamayla hafifçe iç çekiyorum. Cam elini boynuma doluyor ve dudakları boğazımın hassas etine değdiğinde başımı geriye doğru yatırıyor.

Dişleri tenimde kayarken dudaklarımdan nefes nefese bir inilti çıktı. Ellerini göğüslerime doğru indirdi, köpürttü ve avuçladı, ta ki ben onun bedenine dönüşene kadar. Kıcımlı dışarı ittiğimde ve sertleşmiş penisi bacaklarımın arasına girdiğinde Cameron inledi.

Dudakları omzuma doğru hareket ederken bir göğsümü yoğuruyor, diğer eli yavaşça merkezime kayıyor. Kalçalarını pompalamaya ve vajinamı sikmeye başlıyor. Boğazımdan bir inilti daha yükseliyor. Tanrım, dikkatini ne kadar da özlemişim. Parmakları sabunla daha da kayganlaşıyor ve şişman aleti bacaklarımın arasında hevesle titrerken beni tahrik edici bir şekilde ovuştururken klitorisime çok iyi geliyor.

Tüm vücuduma eşit ilgi göstermeye devam etmek için geri çekildiğinde meydan okurcasına inliyorum.

Kıkırdadı. "Sabırlı ol canım. Seni tatminsiz bırakmayacağım." Nazikçe elleriyle bacaklarımı ve sırtımı ovduktan sonra saçlarımı şampuanladı ve Reed'in gardiyanlara bıraktığı dağınıklığı nazikçe çözdü.

"Sana utanç verici bir şey söyleyebilir miyim?" diye soruyorum, geniş göğsünde daireler çizerken. Gözleri elindeki işe odaklanmış ve homurdanmadan önce sadece bir anlığına gözlerime kayıyor. Odaklanmasına gülümsüyor ve göğsünden aşağı inen yara izini takip ederken, "Göreve gitmeden önce seninle ilgili bir seks rüyası gördüm," diye mırıldanıyorum. Yanaklarım ateşle dolaşıyor. Bundan utanmak çok aptalca ama ellerinin birkaç teli çözmeye devam etmeden önce bir milisaniyeliğine duraklaması midemde kelebekler uçuşturuyor.

"Biliyordum." Sesi boğuktu.

İrkildim. "Ne? Hayır, yapmadın!" Güldüm, bir avuç su alıp yüzüne çarptım. Tek gözünü kapatıp güldü, gerçekten güldü ve bu benim sonum oldu. Uzun zamandır böyle güldüğünü duymamıştım. Her gün böyle güldüğü bir hayatı hak ediyor. İkimiz de hak ediyoruz.

Cam alt dudağını içeri çekip ısıyor, kaşını kaldırarak başını sallıyor. "Benim hakkımda yaramaz düşüncelere daldığını anlayabiliyordum çünkü tatlı bacaklarını birbirine sürme alışkanlığın var ve yanaklarına çok tatlı bir allık sürüyorsun."

"Cam!" diye kahkaha attım.

Omuzlarını kaldırıp sonra tembelce indiriyor, dudaklarında gördüğüm en kibirli sırıtış. Bu anı çok nadir olduğu için ezberliyorum. Cameron saçlarımı ve ardından kendi saçlarını yıkarken, kendimi bu yeraltı dünyasından kurtulduğumuz bir gelecek dilerken buluyorum. Hem onun yaratıldığı dünyadan hem de benimkinden. Sonumuz olabilecekleri için listeleyip hayatım boyunca saklamak zorunda kalmayacağım anılar diliyorum.

Onunla birlikte kalan zamanımda böyle bir mutluluğu özlüyorum.

"Ne?" diye sordu, bana baktığımı fark edince gözlerini şakacı bir şekilde kısarak. Duşu kapatıp bana bir havlu uzattı.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum, gülümsüyorum ve kurulanıyorum.

"Yalancı."

Gece rutinimi tamamlamak için lavaboya doğru ilerlerken omuz silkip ona göz kırpıyorum. Buradan geçenler için yepyeni diş fırçalarıyla dolu bir kutu olması beni çok mutlu ediyor.

İşimizi bitirip, ellerinde bulunan yedek, uzun kollu, sıradan gri kıyafetleri giydikten sonra Cameron bizi odasına geri götürüyor.

Ortada sadece bir adet çift kişilik yatak var. Düz bej çarşaf lar ve penceresiz duvarlarla uyumlu çimento zeminler. Burası bir hapis hane gibi hissettiriyor ama en azından üssün arkasındaki kış l anın aksine özel.

Cameron arkamdan gelip beni yatağa doğru ittiğinde şaşkınlıkla nefes alıyorum.

"Kalmam gerektiğini mi ima etmeye çalışıyorsun?" diyorum geniş bir gülümsemeyle.

Cameron sırtıp kaşını kaldırıyor. "Korkuyor musun?" diye alay ediyor. Gözleri kısık ve şehvet dolu.

Çenemi kaldırdım. "Korkacak ne var?" Onu baştan aşağı süzdüm ve kayıtsızlığımı belli etmek için yüzümü düzelttim.

"Ah, işte bu kadar," diyor beni kucaklayıp yatağa bırakmadan önce ağzından çıkan tek kelimeler. Yanlarımı gıdıklayıp yatağa tırmandığında kahkahalarımız birbirine karışıyor.

Üzerimize giydiğimiz kıyafetler inceikti ve devasa penisini gizlemeye yetmiyordu. Pantolonundan çıkmak için seğiren penisini görünce dudaklarımı yaladım. Cameron üzerime çöküp kollarını başımın iki yanına koydu.

Ağzı aralanıyor ve yumuşak kumaşın içinden penisinin başını avuçlarımla geçirirken kısık bir inilti çıkarıyor. Ön sıvısından sızan ıslak bir nokta var.

"Lanet olsun, içine girmek istiyorum Em." Alnıma ve yanaklarıma baş döndürücü öpücükler kondurduktan sonra dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Ama artık hissetmesen bile vücudun acıyor. Neden seni yüzüme boşalana kadar yiyip bitirmiyorum? Seni daha fazla incitmek istemiyorum," diye mırıldandı.

Ah Cameron, ne kadar tatlısın. Seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin. Eğlendiğimi gizlemeye çalışıyorum.

"Sana ihtiyacım var Cam," diye yalvarıyorum, dudaklarımı büzerek ve bu onu hırlatıyor. Titreşimler göğsünden geçip benimkine yansıyor.

"Nazik olacağıma söz veremem." Pantolonunu dizlerine kadar indirip penisini serbest bıraktı. Damarları belirginleşmiş, açgözlülükle okşanmak için yalvarıyordu. Çıplak amımı görebilmesi ve onu tahrik etmek için kalçalarını döndürebilmesi için yeterince kıvrandım. Alt dudağını emerken ve bir köşesini ısırırken bakışları sertleşti. "Taşaklarım çok dolu. Seni mahvedeceğim. Boşalmamı içine sokmamı mı istiyorsun, bebeğim?"

"Evet," diye yalvardım, içim ısınırken. Pis ağzı bana bir şeyler yapıyor.

Elleri kalçalarını kavrarırken ve kendini hizaya getirirken başımı tekrar yastığa koydum. Penisinin başıyla beni tahrik etmesini bekliyordum ama o, parmağını yavaşça vajinamın içinden geçirmeye başladı.

"Ah, küçük askerimin benim için bu kadar ıslak olmasını çok seviyorum," diyor, alt karnımda ağrıyı artıran baştan çıkarıcı bir ses tonuyla.

Cameron parmağını klitorisimin üzerinde gezdirerek tüm vücuduma bir zevk dalgası gönderdi. Hareketime tepki verdi, diğer eliyle kalçamı daha sıkı kavrarırken, penisini girişime doğru itti ve beni inlememi sağlayacak kadar açtıktan sonra geri çekti.

"İşte bu. Benim için ağla Em. Sana nasıl taptığımı ve tatlı amının içine boşalmam için yalvarana kadar seni nasıl

becerdiğimi hatırlamanı istiyorum." Kirli sözleri, göbeğimin kasılmasına ve ucunu sıkmasına neden oluyor. Çenesi gıdıklanıyor ve öne eğilip bacaklarımı omuzlarına atıyor. Beni tamamen savunmasız bırakıyor, bir ziyafet gibi yayılmış halde.

Uzunluğunu içime acı verici bir yavaşlıkla gömerken bir çığlığı bastırıyorum. Göğsünün göğsümün üzerindeki sıcaklığı ve boğazının derinliklerinden gelen inilti, kalçalarımın ona çarpmasına neden oluyor. Eğilip beni derinden öperken ateşli bir şekilde içime giriyor. Toplarının kıcıma şaplak atma sesi, beni ağzıma kadar doldururken gözlerimin başımın arkasına kaymasına neden oluyor.

"Kahretsin, aman Tanrım Cam. Beni zorluyorsun," diye mırıldandım, sözlerimi yutarken ağzına doğru. Sırttı ve yukarı doğru eğilirken itmelerini yavaşlattı. Eli içimdeki yere inerken karnımdaki baskı arttı.

"İçindeki halimi unuttun." Beni öptü ve alt dudağımı emdikten sonra derin bir nefes aldı. "Ama hatırlayacaksın. Bundan emin olacağım." Sesi arzuyla doluydu.

Gözlerim, karnımın alt kısmındaki hafif şişkinliği avuçladığı yere kaydı; karnım ağzına kadar onunla doluydu. Ona sıkıca sarılırken, kanımda bir zevk dalgası dolaşıyor.

İnliyor ve kalçalarını daha hızlı bir şekilde ileri geri hareket ettiriyor. Her biri duvarlarımı kendi boyutuna göre ayarlıyor ve boğuk çığlıklarla zevkin içimde parçalanmasını sağlıyor.

"İşte bu kadar bebeğim. Şimdi aletini hatırlıyorsun." Kendini tamamen dışarı çekti ve sırtıma doğru hareket ederken beni bir anlığına boş bıraktı, göğsünü omurgama bastırdı ve sıcaklığının tenimde yayılmasına izin verdi.

Cam arkamdan yavaşça penisini tekrar içime sokuyor, bir kolunu boynumun altına doluyor ve diğeriyle göğsümü okşarken tembelce girip çıkıyor. Temposu yavaşlamış olabilir, ancak her pompalamada uyguladığı sürtünme ve kuvvet, tüm vücudumun doğal bir coşkuyla boşalmasına

neden oluyor. Parmakları saçlarımda gezinirken diliyle boynumun yanlarını okşuyor.

Onun benden çektiği sesleri hiç çıkarıp çıkarmadığımı bilmiyorum. Her inilti çaresizce ve beni doldurması için yalvarıyor.

Bu, şimdiye kadarki en yakın anları. Onarılamayacak kadar hasarlı iki insanın bir araya gelmesinin verdiği coşkulu his, başlı başına güzel. Keşke başkalarının ona yaklaşmasına izin verme konusundaki isteksizliğiyle barışıp barışmadığını bilseydim. Onu önemseydiğini. Benimle bu yumuşak, sevimli anı yaşamasına izin vermesi kalbimi eritiyor.

Başımı çeviriyorum ve dudaklarımız buluşuyor. Kıvılcımlar çakıyor. Duvarlar yıkılıyor. Ruh hali açlık ve ihtiyaçtan şefkat dolu bir şeye dönüşüyor. Vücudundaki her kas uyuşuyor ve beni kollarında tutarken baş döndürücü öpücükleri tutkulu bir iç çekişe dönüşüyor.

"Seni sonuna kadar kovalarım. Sen benim gerçekten bildiğim tek yuvamsın," diye mırıldandı dudaklarıma doğru.

"Ve unutursam sana tekrar tekrar aşık olurum. Gözlerinde her zaman teselli bulurdum. Kalbinin içinde sevgi."

Cameron'ın gözleri kısık, kaşları kederli ruhunu ele veren bir şekilde kalkık. Benim kadar uzun süredir sıcak bir dinlenme yeri arayarak, sınırsız yıllar boyunca yolculuk etti. İki farklı asker, iki işkence dolu hikâye, tek bir son.

Dudaklarını boynumun kıvrımına gömüp inlememe yetecek kadar ısıyor. İtmeleri hızlanıyor, elini karnımın alt kısmına doğru kaydırıyor ve beni sıkıca kendine bastırarak daha derin, daha uzun ve daha sert pompalıyor.

Karanlık, yalnızca bizim zevk nefeslerimizle ve sevgi fısıltılarımızla dolu.

"Aramızda hiçbir ayırım kalmayana kadar amına gireceğim. Bir olana kadar." Kulağıma inliyor, parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, beni uçuruma kadar çalıştırıyor ve tamamen boşalıyorum. Aletinin titreşimi

artıyor ve beni sıkıca sarıyor, öyle ki içimde gömülü olmayan tek bir santimi bile kalmıyor.

Penisine boşaldığımda kalçalarım titriyor, vücudumun her yerini saran saf zevkle titriyor. Başımı çeviriyorum ve orada bekliyor, testisleri içime boşalırken dudaklarımız çarpışıyor. Kalınlığı nabız gibi atıyor ve sıcak spermini serviksime doğru itiyor.

Birkaç dakikalık uzun ve doymak bilmez öpücüklerden sonra, sonunda başını geriye atıp bana yeni gözlerle bakıyormuş gibi bakıyor. Birbirimize bakarken, Karanlık Güçler gibi acımasız ve affetmez bir yerde aşkımızı nereye kök salabileceğimizi merak ederek bağlı kalıyoruz.

ZIMPARA

DAĞINIK SAÇLARIMDAN GERİYE KALAN SON PARÇALAR YERE dökülüyor. Başımı iki yana çevirip dudaklarımı büzerek en kötü halini aldığımdan emin oluyorum. En azından hâlâ omuz hizasında ama alıştığım gibi öremiyorum.

Reed, seni pislik. Makası bulduğum sepete geri atıyorum ve yatak odasına dönmeden önce birkaç dakika daha yansımama bakıyorum.

Henüz sabah olmadı, en azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Pencere olmadığı için burada ne olduğunu anlamak neredeyse imkansız, ama herkes hâlâ baygın ve koridor onların horlamalarının uğultusu ile dolu. Yani sanırım henüz çok erken.

Sevişmemizin ve tatlı itiraflarımızın ardından Cameron bile hemen uykuya daldı. Nedense, aşırı yorgun olmama rağmen birkaç saatten fazla uyuyamadım. Her şey durgunken huzursuzum.

Bir saat bulmak için yoldan sapmaya karar veriyorum. Kalkmadan önce sadece yirmi dakikam varsa tekrar uyumaktan nefret ediyorum.

Koridorlar loş ışıkla aydınlatılmış. Balıksırtı desenli ahşap zeminler, banyolar hariç tüm bodrum boyunca uzanıyor. Ekip arkadaşlarımdan horlamasından uzaklaştıkça,

bu erken saatlerde burası daha da ürkütücü geliyor. Eski binaların da böyle bir etkisi var, değil mi?

Bir köşeyi daha dönüp mola odasının ışığının yandığını görüyorum. Erik'i orada, ya tek başına ya da Mikah'la dizüstü bilgisayarında veri alışverişinde bulurum diye bekliyordum ama kapıdan içeri adımımı attığımda Wraith'i görünce şaşıyorum.

İçgüdülerim beni görmeden önce dönüp odama gitmek yönünde, ama bu saatte burada ne yapıyor olabileceğini merak ederek tereddüt ediyorum. Sonunda bunu öğrenmenin bana düşmeyeceğine karar veriyorum. Tam ayrılmak üzereyken Wraith bana bakıp işaret parmağını ağzına bastırıyor.

Sessiz ol? Bacaklarım kilitleniyor ve onu dikkatlice inceliyorum.

Bir zamanlar tanıdığım Wraith kibirli ve zalimdi. Gürültücüydü ve kimsenin başına ne geldiğini umursamıyordu. Soğukkanlı bir katil ve bunu herkes biliyor. Ama onu helikopterde gördüğüm anda bir şey fark ettim, sanki hayatı emilmiş gibiydi. Bir zamanlar kötü niyetli olan o ahmak, haddini bildirmiş gibiydi.

Hiçbir şeyin ona olan nefretimi tamamen söndürebileceğini sanmıyorum ama bakışlarındaki endişeli ifade beni duraksatıyor.

Sessizce ona yaklaşıyorum ve oturduğu masanın karşısına geçiyorum. Birkaç saniye duymuyorum ama sonra boğuk sesler bana ulaşıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Wraith'e baktım. Kimi dinliyordu acaba?

Wraith'in kaşları çatıldı ve başını yukarıdaki havalandırmaya doğru salladı; bu, seslerin oradan geldiğini gösteriyordu.

Dikkatlice, yedek bir sandalyeyi havalandırmaya yaklaştırıp üzerine çıkıyorum ki daha iyi duyabileyim. Az önce kurtulduğumuz patlayan binayı, bu kadar sessiz fısıltıları duyamamamdan sorumlu tutuyorum.

Metal havalandırma deliğinden iki erkek sesi geliyor ve en azından birini tanıdığımı fark ettiğimde tüylerim diken diken oluyor.

General Nolan? Burada ne yapıyor?

"Morfin bir sonraki dozu aldı mı?" diye soruyor Nolan. Sabırsız geliyor, sözlerine fayanslarda adımlayan ayakkabıların donuk sesi eşlik ediyor. "Yeni kısa süreli ilacı test edebilmemiz için birkaç hafta içinde bir sonrakine ihtiyacı olacak. Sunucu ana seriye önceden hazırlanmadığı sürece işe yaramadığı kanıtlandı."

"Evet." Kısa cevap, kime ait olduğunu anlamam için yeterli değil. Alt dudağım ürperdi. Siyah enjeksiyon, Seri Z mi? Bana mı uygulamak istiyorlar? Cameron, konuşurken odasında bulunduruyor.

"Güzel. O ve Mori bu son aşamada hayati önem taşıyacak. Takıma, bu son görevden sonra hepsinin kozlarını kazanacağını söyle." Nolan'ın sesinde alaycı bir ton var. Anlamıyorum, kozlarımızı kazanmak iyi bir şey, değil mi?

Diğer erkek birkaç uzun an sessiz kalıyor. Nolan'ın sözlerini düşündüğünü duyar gibi oluyorum.

"Emin misin? Onlara bayıldım. Üçü de yeni."

Teğmen Erik?

Gözlerim kocaman açıldı ve boğazım kurudu. Wraith'e baktım, ifadesi ciddiye. O da onu tanımış olmalıydı.

Mavestelli, ürününü bir ay sonra Danimarka'daki bir plaja götürmeyi planlıyordu. Ancak bu geceki kurtarma operasyonu nedeniyle, ücra bir İtalya'ya taşıdı. Orada birkaç saklanma yeri var. Hangisi olduğundan henüz emin değilim ama yakında detayları öğreneceğiz. O zamana kadar Fury'nin burada görevlendirilmesini istiyorum. Onları merkeze geri getirmenin bir anlamı yok. Riöt'un buradan dört kilometre uzaktaki bir sığınağı işgal etmesini sağlayacağım, görev bitene kadar beklemede kalacaklar. İkinci aşamada aksilik olmamalı. Kaptan Bridger, herhangi bir sorun çıkması durumunda halledilmesini sağlamak için

yüklemeden bir gün önce gelecek. Ri t'un yanında kalacak ama ziyarete gelmeye karar vermesi ihtimaline karşı hazırlıklı olun.

Durun bakalım, Riot Squad'ın tek amacı artık ihtiyaç duyulmayan diğ er askerleri avlamak değıil mi? Neden onları buraya getiriyor? Tabii eğer...

Meğ er ki.

Wraith aniden ayağı a kalkarak dikkatimi çekiyor. Yüzü solgun ama bakışları sabit. Başını kapıya doğıru eğiyor. Sandalyeyi bulduğum yere geri koyuyorum ve sanki hiç orada olmamışız gibi ışığı söndürerek onu takip ediyorum.

Ortak salondan aceleyle geri dönüp koridordan aşağı doğıru yürüyoruz ve Wraith'in odasına vardığımızda duruyoruz.

Alçak sesle fısıldıyor, öyle ki Yeraltı'ndan ve beni öldürmeye çalışmasından kalma iğrenç anıları geri getiriyor. "Yarın kahvaltıdan sonra iniş pistinin yakınında gördüğümüz o kulübede buluşalım. Damian'ı da getir."

Kalbim hızla çarpıyor. "Peki ya Cameron?"

Kaşını kaldırıyor.

"Mori." Kod adını düzeltiyorum      kimse in ona ismiyle hitap etmediğini hatırlıyorum.

Wraith başını sallıyor. "Ona söyleme. Henüz ona güvenmiyorum."

Ona ters ters baktım. "Sana güvenmiyorum."

"Sen de benim duyduğumu duydun. Bunu burada konuşamayız, o yüzden yarın gelmek istemiyorsan gelme. Damian'a haber veririm. Seni beklemeyiz." Sonra dönüp kapısını sessizce kapattı.

Cameron'ın odasına geri dönüp  arşafkların altına girdim, sırtına kıvrıldım ve sıcaklığına gözlerimi kapattım. Zihnimin derinliklerinde karanlık ve rahatsız edici bir teori dolaşıyor ve bu gece bulduğum tüm huzuru elimden alıyor.

Erik, "planlar değıştiğı için" bulunduğumuz yerden ayrılmayacağımızı söylediğinde herkes şok olmuş görünüyor. Tabii ben ve Wraith hariç herkes.

Bana yan yan bakarken gözlerindeki hafif değişimi fark ediyorum.

Cameron, Erik'in önerdiği yeni stratejiyi kavrarken ifadesinin zorlaştığını hissediyor.

"İstihbaratımız, Mavestelli'nin önümüzdeki birkaç hafta içinde takasını gerçekleştireceğini söylüyor. O zamana kadar yerimizde kalıp olabildiğince fazla bilgi toplamamız daha iyi. Amacımız, yeraltı dünyasının kralı Mavestelli'yi ortadan kaldırmak."

Nabzım hızla çarpıyor ama yüz hatlarımı olabildiğince pürüzsüz tutuyorum.

O hala benim babam. Şeytan'ın bir çocuğu olsa bile.

Mikah söze giriyor: "Saygısızlık etmek istemem ama burası dizüstü bilgisayarındaki veriler için yeterince güvenli bir yer değil, teğmen. Bunun tek gecelik bir konaklama olduğunu varsaymıştım." Koyu saçları bugün daha da yıpranmış görünüyor, sanki günlerdir iyi bir gece uykusu alamamış gibi. Ama yorgun görünümünün ardında derin bir stres ve endişe yatıyor. Gözleri kan çanağına dönmüş, işaret parmağıyla masaya defalarca vuruyor.

Damian rahatsız bir şekilde yerinde kıpırdandı ve bana ne oluyor bakışı attı. Bunu önemsemedim ve hiçbir fikrim yokmuş gibi davrandım.

"Endişelenme Mikah, yarın sabah ilk iş olarak uçağa bineceksin, çünkü görevin bitiyor." Kehribar rengi gözleri başımızın geri kalanını tarıyor. "Geri kalanımız şimdilik burayı bir üs haline getirip ticaret yerinin değişmediğinden emin olacağız."

Thomas, Gage'e bakarken kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde duruyor. Gage'in alnında hantal bir kırışıklık var.

En azından hepimizin bu değişim konusunda ortak bir kaygısı var.

Gage elini hafifçe kaldırarak salladı. "Teğmen, bu aşamayı Malum'un üstlenmesi daha mantıklı olmaz mıydı?

Daha çok onların işine gelir, değil mi? Üç yeni gelenimiz var ve Mori ile Morfin hâlâ yaralılar—"

Erik ellerini masaya vurarak hepimizin irkilmesine neden oldu. "Malum şu anda ayrı bir görevde, Gage. Strateji konusunda üstlerinizden daha fazla bilgi sahibi olduğunuzu mu ima etmeye çalışıyorsunuz?"

Gage'in gözleri kocaman açıldı ve başını hızla salladı. "Hayır efendim. Elbette hayır."

"Hepiniz mazeretsizsiniz. Bugün üssü iyice tanıyın ve rahatlayın," diyor Erik odadan çıkarken soğuk bir şekilde. Bugün gergin görünüyor, sanki Nolan'dan gelen haber onu da benim kadar tedirgin etmiş gibi. Acaba o da bizim gibi bu işin içinde sıkışıp kaldı mı, sadece mecbur olduğu için emirleri mi uyguluyor diye merak ediyorum. Kendi ekibini kaybetmek pahasına bile olsa.

Tüm ekip, aramızda büyüyen bir korku havasıyla oturmaya devam ediyor. Sonunda, yüzü dün geceki kadar solgun olan Wraith'e bakıyorum. Ona ne kadar güvenmesem de, aslında bu konuda bir seçeneğim yok, onunla ve Damian'la kulübede buluşmam gerekiyor.

Ama Reed ve bu olaydaki rolü meselesi hâlâ ortada. Cameron bana bir açıklama borçlu.

Cameron ve benim dışımda herkes kalkıp yavaşça odadan çıktıktan sonra ben de kalkıp kapıyı kilitledim, böylece konuşmamız bölünmesin. Konuşmamızı etkileyebilecek herhangi bir havalandırma deliği olup olmadığını kontrol etmeyi ihmal etmiyorum ve bulamayınca rahat bir nefes alıyorum.

Cameron'ın saçları uykudan dağılmış ve dün gecedен daha yorgun görünüyor. Keşke daha fazla dinlenebilseydi ama muhtemelen ona rahat bir nefes aldırmayan şey ağır zihni. Hâlâ şakağımdaki yara izine ağır bakışlarla bakıyor. Keşke son birkaç haftadır bana değil, kendine duyduğu küçümseme olduğunu bilseydim.

Yanındaki koltuğa geri yerleştim. Bana tereddütlü bir bakış attıktan sonra elini uzattı. Dokunuşu yumuşak ve

nazikti, hatta nasırları bile. Cam'in gözleri beni içine çekiyordu.

Her şeyi ortaya koymanın zamanı geldi.

"Kalbim ilk kez Nolan seni hücreme sürüklediğinde durdu. İkincisi ise o kayanın kafatasına çarpmasına izin verdiğimde." Cam'in sesi acı dolu ve somurtkandı. Uzanıp onu sımsıkı kucaklamamak için kendimi zor tutuyordum.

Derin bir nefes alıp devam ediyor.

Reed'i ilk kez iki yıl önce Montana'da bir görevde gördüm. İnek otlığının karşısındaki bir ahırın ikinci kat penceresinden bizi gözetliyordu. Gölgede neredeyse görünmüyordu ama bizi izlediğini, ekibimizi incelediğini gördüm. Daha çok, ortağımı öldürdüğüme tanık olmuş olmasıyla ilgileniyordum, bu yüzden cesedini o lanet ahırda çürümeye bırakmak niyetiyle peşine düştüm. Ama yapıya girdiğimde onu hiçbir yerde bulamadım.

Ağzım ince bir çizgi haline geliyor. O ahır biliyorum, samanların altında kocaman bir sığınak var. Bu bilgiyi kendime saklıyorum. Mavestelli malikanesinin yolun sadece on mil aşağısında olduğunu bilmesine gerek yok. Reed neden oradaydı? Nereden biliyordu? Düşünceler kafamda uçuşurken dudağımı ısırıyorum.

"Ekiple yeniden toplanmak için hareket ettiğimde, yerde bırakılmış bir telefon çalmaya başladı. Açtım ve Reed kendini bana tanıttı. Uzun süredir Karanlık Güçler üzerinde çalıştığını ve bir anlaşma teklif etmek istediğini söyledi." Cameron durdu ve elini yüzünden aşağı doğru süzdü.

"Anlaştık mı?" diye tekrarlıyorum.

Başını sallıyor. "Reed, beni acıya karşı bu kadar duyarsız kılan her neyse onu istiyordu. Hapları istiyordu. Mavestelli için çalıştığını biliyordum. Bana kendisi söyledi ama kesinlikle söylediğinden daha fazlasını biliyordu. Her şey hakkında çok şey biliyordu."

Tüm bu karmaşa, o lanet olası uyuşturucular yüzünden. Kanımı kaynatıyor. Cameron'ın Reed'i iki yıldır tanıdığına inanamıyorum. Doğrudan birlikte çalışmıyor olsalar bile,

havayı bozuyor. Daha da kötüsü, Reed'in bunca zamandır kötü işler çevirdiğine inanamıyorum.

Cameron, sıkıntılı ifademi incelerken gözleri yumuşadı. "Onu kovmayı seçtim. Ama telefonu kapatıp onu geçmişte bırakmadan önce, bir gün hizmetlerine ihtiyacım olacağına ve Karanlık Güçler'e öyle bir şekilde yerleşmiş olduğuna dair söz verdi ki, onu aramam kaçınılmazdı. Cevap vermedim... ama telefonu sakladım. Neden sakladığımı bilmiyorum, içimden bir ses bana bunu söylüyordu. Ara sıra arayıp onunla çalışmaya hazır olup olmadığımı sorardı. Her zaman reddederdim. Önceden bile düşünmemiştim. Ama sonra sen geldin."

Koltuğumda kaskatı kesiliyorum ve Cameron bana suçlu bir sırıtış sunuyor.

"Sen oldun ve Reed'in haklı olduğunu biliyordum. Seni koruyamayacağım için ona bir şekilde ihtiyacım olacaktı. Benim halim böyleyken olmazdı... Bu yüzden akşam seni sokakta buldum—"

"Cesetlerden böyle kurtuldun," diye mırıldandım inanmazlıkla.

Cameron başını sallıyor. "Onu aradım ve halletti. Onun kadar güçlü bir adam daha önce hiç görmemişim. Kurnaz ve kötü niyetli. Yakınlardaydı çünkü her şeyi halletmesi sadece bir saat sürdü. Karanlık Güçler'de nasıl bir rol oynadığını hâlâ bilmiyorum ama iyi bir adam olamaz."

Ellerim kucağımda yumruk oluyor. Reed'in ne kadar kurnaz olduğunu çok iyi biliyorum. Ama tüm bunlar ne içindi? Reed asker mi? Yoksa Mikah gibi İstihbarat sektöründe mi? Kollarımdan ürperti geçiyor. Aslında hiç düşünmemiştim ama mümkün. On sekiz yaşına bastıktan sonra birkaç yıl babamla veya benimle çok az iletişim kurarak gitti. Sonra ara ara geri geldi. İşletmeye fayda sağlamak için daha fazla meslek öğrenmek üzere üniversiteye gittiğini düşünmüştüm ama şimdi bundan şüpheliyim.

Reed'in gözleri her zaman evin en yüksek koltuğundaydı. Güç açlığı kadar kayıtsızdı da.

"Teğmene gitmediğine sevindim," diyorum sessizce. Dün gece duyduklarımın henüz farkında olmadığını biliyorum ama yine de başını sallıyor.

"Ben de, dürüst olmak gerekirse, onlar hakkında epey şüphe duymaya başladım." Sesi fısıltıya dönüştü. "Sanırım babanı tuzağa düşürmek için Alt Yargılamalar'da rolünü oynamanı istediler. Cellatını geri istiyordu, hatta casusunun seni yakalamak için rotasını değiştirmesini bile istedi. Sanırım Greg casusluk görevini seni çıkarmak olarak değiştirdiğinde artık senin işe yaramazın kalmıştı. Seni bitmiş bir yemek gibi kurtlara atmaya hazırdılar. Yoksa seni Mavestelli'nin saklandığı yere gideceğini zaten bildikleri ekibe neden koysunlar ki? Bence bu başından beri onların son oyunuydu. Yargılamalardan sonra hayatta kalıp kalmaman ise sadece bir sos ve Greg'i aptalca kararlar almaya zorlamanın bir yoluydu."

Yutkundum, ter omurgama yapıştı. İktidar peşindeki adamlar ne kadar karmaşık olabilirdi ki? Araya sıkışmış insanları bu kadar umursamamak. Kendi babam bile beni sadece kirli işlerini yapabilme yeteneğim için istiyordu, ama sebeplerinin bu kadar kötü niyetli olduğunu sanmıyorum.

Derin bir nefes alıp gözlerimi kapatıyorum. "Cameron, dün gece duyman gereken bir şey duydum." Ona gerçekten güvenip güvenemeyeceğimden endişelenerek tırnağımı gergin bir şekilde çekiştiriyorum. Ama bana anlattığı her şey teorimle örtüşüyor. Hepsi tek bir korkunç gerçeğe dönüşüyor.

Kaşlarını çattı.

Söyle ona. Cameron'a güvenebilirsin, diye kendimi rahatlatıyorum.

"Sence Karanlık Güçler'den birileri gerçekten kazançlı çıkabilecek mi?" Soruyu, tonum ima ediyor.

Kafasının içinde çarkların döndüğünü görebiliyorum. "Bunu bana daha önce de sormuştun," diyor yavaşça,

çenesini oynatarak.

"Ben de Mikah'a sordum, ama cevabı pek iyi değildi," diye itiraf ediyorum.

"Henüz kimse çıkmadı. Gerçekten birini serbest bırakıp bırakmayacaklarını bilmiyorum," diyor ve bu sözler zamanı yavaşlatıyor. Zihninde dönen düşünceyle gözleri uzaklaşıyor. Yara izi daha da belirginleşiyor. Boğazıma bir düğüm saplanıyor.

"Dün gece Nolan ve Erik'in konuşmalarına kulak misafiri oldum. Sesleri mutfaktaki havalandırma deliklerinden geliyordu... Nolan, ona kozlarımızı paylaştığımızı söylemesini söyledi. Bizi ortadan kaldıracaklarını açıkça söylemedi... ama her ihtimale karşı çevik kuvvet ekibini buraya gönderiyorlar." Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, beni duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldayıp fısıldamadığımı anlayamıyorum.

Sanki vurulmuş gibi geriye yaslandı, gözleri bu iddiayı çürütecek bir şey bulmak için yüzümü aradı ama bulamamış olmalı ki hızla ayağa kalktı ve beni yukarı çekerken elimi tuttu.

"Cam, ne yapıyorsun?" diye fısıldayarak bağırdım.

Elini kapıya koyup duruyor, bana bakıyor ve hızla konuşuyor. "Kalamayacağız, buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyız. Takip cihazlarımız çıkarıldı, bu yüzden bizi bulamayacaklar."

Cameron'ı hiç bu kadar sıkıntılı ve dağınık görmemiştim. Panik hali apaçık ortada, bu da durum hakkında kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyor.

Ona endişeli bir bakış attım. "Normal davranmalıyız. Wraith dün gece mutfaktaydı ve o da her şeyi duydu. Kahvaltıdan sonra iniş bölgesinin ilerisindeki kulübede buluşacağız. Damian da geliyor. Bunu onlarla konuşup oradan devam edebiliriz, tamam mı?" Ellerini ellerimin arasına aldım ve bağlantıya baktı. Bakışları boştu, sanki az önce söylediğim hiçbir şeyi kavrayamamış gibiydi.

Cameron bir an beni süzdükten sonra derin bir nefes alıp başını salladı. "Tamam."

Wraith, Cameron'ın arkamdan içeri adım attığını gördüğünde beklediğim şekilde tepki verdi.

"Neden hiç dinlemiyorsun?" Wraith ellerini havaya kaldırdı.

Damian mahcup görünüyor, bu yüzden Wraith'in dün gece duyduklarımızı ona anlattığını düşünüyorum.

"Sakin ol pislik, o da bir süredir onlardan çekiniyor. Gerçekten bir plan yapma umudu varsa Mori gibi birine ihtiyacımız var," diye karşılık verdim, kollarımı göğsüme sıkıca dolamış eski kulübenin ortasında dururken. Buradaki hiçbir şeye dokunmak istemiyorum, ahşap çürüyor ve çatı her an çökecek gibi görünüyor. Burası bir hantavirüs cenneti.

Cameron homurdanıyor, Wraith'e sertçe hançer saplıyor. Hepimizin ona karşı çekinceleri olduğunu kimse bilmiyor. Yani, beni birkaç kez öldürmeye çalıştı. Anılarıma gözlerim daralıyor. Arnold'a ne olduğunu merak ediyorum. Bir mangaya mı atandı? Ellerim iki yanımda sımsıkı kenetleniyor. Umarım o orospu çocuğu, Bree'ye yaptıklarından sonra geceleri uyuyamıyordur.

Damian sinirli bir şekilde başparmağını kemiriyor. "Kartlarımızı gerçekten almamızı istemediklerinden emin misiniz? Belki de tüm bunlardan kurtuluruz." Sesindeki umut acı verici. Sınavları yeni geçtikten sonra bizi gerçekten serbest bırakacaklarını mı düşünüyor?

Ona sempatik bir bakış attım. "Öyleyse neden buraya İsyan Timi'ni yerleştirsinler ki? Fury oldukça yetenekli bir ekip. Askerleri avlayan tek ekibi bize yardım etmesi için göndermenin bir anlamı yok. Ayrıca bize hiçbir şekilde yardım edeceklerini de söylemedi. Görev tamamlanana kadar nöbet tutacaklarını söyledi."

Wraith ekliyor: "Sonlandırmaya hazır gibi." Dördümüz bu sözleri sindirirken küçük kulübede rahatsız edici bir sessizlik oluyor.

"Ama bu belirtilmemişti, değil mi?" diye soruyor Damian. Tüm bunların gerçeğiyle boğuşmasını izlemek acı verici. Bazen başkalarının önlerinde olanı görmekte ne kadar isteksiz olabildiklerini unutuyorum. Damian için bu kadar zorsa, Thomas ve Gage'i ikna etmenin ne kadar kolay olacağını bilmiyorum.

Cameron homurdandı. "Öyle olmak zorunda mı? Kanıtlar ortada. Karanlık Güçler'de yeterince uzun süredir bulundum ve bir İsyân askerini, atılacak kişi sen değilsen göremeyeceğini biliyorum." Sesi mesafeli ve duygusuz geliyor. Ona bakıyorum ve tüm bunlardan gözlerinin donuklaştığını görüyorum. Acı çekiyor ve acısını en iyi yaptığı gibi içine atıyor. Teğmeni bir baba figürü olarak gördüğü için bu durum onun için daha da acı verici olmalı.

Başkalarının yanında onu teselli etme isteğine karşı koyuyorum.

"Tamam, tamam. Peki bu doğru olsa bile, plan ne? Ne yapacağız?" Damian üçmze de bakıyor. Kimse hemen cevap vermeyince yüzünü iki eliyle kapatıp inliyor.

"Bana kalırsa iki seğeneğimiz var. Ya kaçmaya çalışırız ki bu muhtemelen takip cihazlarımızdan birinin veya ikisinin patlamasıyla sonuçlanır ya da en kötüsüne hazırlıklı oluruz," diyor Cam sertçe. İki takip cihazımız da yok edildi, ama geri kalanını katledilmeye terk etmeyeceğim, eminim Cameron da bunu biliyordur. Bana güven verici bakışı da bunu söylüyor.

Wraith ellerini pantolonunun ceplerine sokup omuzlarını gevşetiyor. "En kötüsünü tanımla."

Üçümüz Cameron'a bakıyoruz. Birkaç saniye düşündükten sonra mırıldanıyor: "En kötüsü, görevi tamamlayıp ya oracıkta yok edilmemiz ya da kartlarımızı aldığımız söylenip ana üsse geri dönmeden önce büyük ihtimalle zehirlenmemiz."

"Aman Tanrım." Damian sanki kusacakmış gibi ağzını kapattı.

"Ve siz benim kötü olduğumu mu düşündünüz?" diye homurdandı Wraith özellikle bana.

Ona dik dik baktım. "Öylesin."

Öfkeyle homurdandı. "Ben sadece Under'da hayatta kalmaya çalışıyordum. Tıpkı şu an olduğum gibi ve tahmin et bakalım, ufaklık, ben olmasaydım şu anda hiçbirimiz burada olmazdık bile. Bu yüzden rica ederim." Sözlerini yüzüme fırlattı.

Ondan ne kadar nefret etsem de haklı olduğu bir nokta var. Kollarımı kavuşturup derin bir nefes verdim.

"Peki, Mori, buna nasıl hazırlanacağız?" Damian ikimizi de görmezden gelip planına devam ediyor.

Cameron odada birkaç kez volta attıktan sonra durup aklına bir fikir geldi. "Öncelikle, izleme cihazlarını havaya uçurmadan çıkarmamız gerekiyor. Ulaşabileceğim biri var ve sanırım onları güvenli bir şekilde nasıl çıkaracağımı biliyor." Gözleri bana kaydı ve Reed'in açıkça çılgınca bir şeyler çevirdiği bir sırada ondan yardım isteme fikrinden ne kadar nefret etsem de, isteksizce başımı salladım. Başka seçeneğimiz yok.

"Bu hiç de karanlık bir şey değil," diye yorumluyor Wraith kesin bir dille.

Damian, Wraith'in ensesine bir şaplak indirdi. "Kaçmak istiyor musun istemiyor musun? Çeneni kapa ve dinle." Aralarındaki tartışmaya sııttım. Damian çoktan baltayı ona gömmüş gibi görünüyor. Yine de aynı nezaketin Arnold'a da gösterileceğinden şüpheliyim.

"Bu gece onunla iletişime geçmeyi deneyeceğim. Sanırım isteyeceği bir şey buldum, bu yüzden bize yardım etme şansı yüksek. İzleyiciler devre dışı kaldıktan sonra, Gage ve Thomas'ı ikna edemezsek onları nasıl koruyacağımızı düşünmemiz gerekecek. Bağlantım bu konuda da bizim için bir çözüm sunabilir."

Damian kaşlarını çattı. "Gerçekten bize inanmayacaklarını mı düşünüyorsun?"

Cameron arkadaşına genç bir tavuk gibi bakıyor. "İkisi de iki yıldan uzun süredir yeraltı güçlerinde. Size verilenlerin dışında bir şeye inanmak zor. Ve ikisinin de özgür olmak için can attığını biliyorum."

Gage. En azından onu kurtarmalıyız. Sanırım sonunda dinleyecektir, işler sarpa sardığında onu bağlayıp bir yere saklamamız gerekse bile. Ama Thomas, onun buna razı olacağını sanmıyorum. Karanlık Güçler'e oldukça bağlı ve onlara güveniyor. Bu, tavrından belli oluyor.

"Başka ne yapabiliriz?" diyor Wraith sabırsızlıkla.

"Göz önünde olmayacağız. Hayatta kalma şansımız en iyi şekilde normal davranmak, görev için olabildiğince iyileşmek ve onlara neler olup bittiği hakkında hiçbir fikrin olmadığına inandırmak. Nolan, Bridger... veya teğmen görev sırasında herhangi bir noktada seninle yalnız kalırsa, seni öldürmeden önce onları öldürmeni öneririm. Riöt'un görev tamamlanmadan çıkacağını sanmıyorum, ama tanımadığın siyah taktik teçhizatlı askerler görürsen, onları öldür."

CAMERON

REED SAYESİNDE ÖLÜM HAPLARINA GERİ DÖNMENİN VERDİĞİ EN kötü tepkiyi vermediğimi iddia etmeye çalışırken boynumdan ter damlaları süzülüyor. Tabii ki, artık herkesin yanında olduğum için zirveye ulaşıyor. Boynumda damarlar kaşınıyor ve ön kol kaslarımın içindeki her şey ters gidiyor, sanki onları parçalayıp yerlerini değiştirmem gerekiyormuş gibi. Tıpkı ilk aldığım zamanki gibi, kendimi kontrol edemiyormuşum gibi hissediyorum.

Siktir. Şu anda kendimi kaybedemem.

"Hemen döneceğim," diye seslendim omzumun üzerinden ekibe. Bugünkü antrenman ve idman için hepsi ısınıyor. Beni tanıyan tek iki kişi Emery ve Gage ve genel ilgi eksikliğinden memnunum çünkü şu anda kendimi pek iyi toparlayamıyorum.

Ana kattaki banyoya girip yüzüme su çarpıyorum, elimi lavabonun kenarına dayayıp diğer elimi çenemden aşağı doğru çekiyorum. Yansımam her zamanki gibi bir adamın kabuğu, ama şimdi gözlerimin ışığında daha önce olmayan bir şey var.

Umut.

Emery. Adını düşünüyorum ve onun benimle geri döndüğünü bilmenin verdiği heyecanla göğsümde

kıpırdanan o titremeye tutunuyorum. Onu sandığım gibi sonsuza dek kırmadığımı düşünüyorum.

Başımı öne eğdim ve derin bir nefes aldım.

"Kendine gel," diye fısıldıyorum kendi kendime.

Kafamın içindeki o sızlayan öldürme isteğini kontrol altına almak mümkün değil. Emery'ye yaptığım şeyden sonra kaşıntı kaybolduğunda, sonuncusunu hallettiğimi sanıyordum... ama dozlar arasındaki aranın ardından geri döndü.

Yumruğumu lavaboya vurup başımı sallıyorum, içimde güçlü bir dürtü var. Sanki beynimin derinliklerine saplanan, kaşınan ve iltihaplanan pençeler gibi hissediyorum. Deli bir insanı bile kendine getirmeye yeter.

Ama beni yıkmaya yetmeyecek.

Bazen dudağımın içini ısırarak işe yarıyor, bu yüzden köpek dişlerimi kendi etime batırıyorum, ta ki demir tadı alana kadar. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Hiçbir şey. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Bir kişi ne ki? Sanırım yerel muhafızlardan birini öldürebilirim. Issız bir yerdeler. Biri sorarsa, firar ettikleri fikrini ortaya atarım.

Bir kişi.

Bir tanesi iyi.

"Cam?" Tatlı sesi beni etkiliyor ve düşüncelerimden koparıyor.

Vücudum kaskatı kesiliyor ve birdenbire kendimi banyoda bulmuyorum; uçak hangarının arkasındayım ve en az üç yüz metre ötede olan bir gardiyanın peşinden gidiyorum, varlığımın farkında olmadan çevreyi taramak için patikadan aşağı doğru ilerliyor.

Hayır. Ne oluyor?

Nefesim daralıyor, yavaşça arkamı döndüğümde Emery'nin bana baktığını görüyorum. Sanki daha önce hallettiğini sandığı bir hayalet görmüş gibi bakıyor.

Yüzü soldu ve tereddütlü bir adım geri attı. Ellerimi yumruk yaptım ama onun geri çekilmesi, peşinden koşma

istegimi tetikledi.

Emery, kararlılığını pekiştirip çenesini bana doğru kaldırmadan önce kısa bir nefes alıyor. Kaşlarım kalkıyor ve dudaklarımda acımasız bir gülümseme beliriyor.

Bunu istemiyorum. Dişlerim i dudağımın içine daha da batıyor, ta ki çenemden aşağı kan sızana kadar. "Defol buradan." Kelimeleri zorla ağzımdan çıkartıyorum.

"Senden kamayacağım Cam. Bir daha asla." Bir adım ne çıkıp korkusuz bakışlarıyla bana meydan okuyor.

Omurgamdan yukarı doğru yayılan kaşıntıyla mücadele ederken inliyorum, ellerim yavaşça kalkıyor ve boynunun kıvrımına yerleşiyor, anında nefesini kesmeye hazırlanıyorum.

"Em, lütfen," diye boğuk bir sesle ismini söylerken, ellerim boğazını sıkıyordu. İfademin boş olduğundan ve şu anda kalbimi parçalayan duygulardan yoksun olduğundan eminim, ama yanaklarımdan sıcak gözyaşları süzülüyordu.

Bir daha böyle bir şey yapmama izin verme.

Elini kaldırmadan önce gözleri şefkatle kısılıyor. Bir an yanağımı okşayacağını, bana sevimli bir şey söyleyeceğini, hatta tokat atacağını düşünüyorum. Ama iki parmağını alt dudağıma değdirip ağzıma sokarak tüm bunların ötesine geçiyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Ne halt ediyorsun Em? Ama işe yarıyor, dokunuşunun yarattığı karmaşayı ve yakınlığı, özlemi farklı bir enerjiye dönüştürdüğünü hissedebiliyorum.

Emery parmaklarını alt dişlerimin etrafına doladı ve sertçe aşağı çekti. Beni tek bir hızlı hareketle dizlerimin üzerine kerttiğinde bir inilti duydum.

akıl taşları avuçlarıma yapışıp dizlerime batıyor ama odak noktam sadece onda. Hiç bu kadar güçlü olmamıştı ve yemin ederim ki tüm kan doğrudan penisime akıyor.

Aklında ne olabileceğini düşünürken heyecanımı yutarken boğazımın nasıl titrediğini görmeli.

"Artık korku yok Cameron. Artık işe yaramayacak." Tenimde ürpertiler yaratan karanlık bir tonla konuşuyor. Ciddi ifadesini incelediğimde, belki de insanlardan beklediğim tek şeyin korku olduğunu fark ediyorum. O güvensiz ve bilgisiz bakış. Korku olmadan, neredeyse tüm dürtüyü yok ediyor.

Emery parmaklarını ağzımdan yavaşça çekti ve o anki dağınıklığымda alnıma düşen saç tutamlarımı geriye doğru taradı. Dudaklarımı bileğinin hassas tarafına bastırdım.

"Daha iyi misin?" diye mırıldandı yumuşak bir sesle.

"Evet, dozlar arasında ara verdikten sonra hâlâ haplara alışmaya çalışıyorum. Bir iki güne normale dönerim. Eskisi kadar kötü değil," diye söz veriyorum ona.

"Güzel. O zaman sana yakın kalacağım." Emery şakacı bir şekilde beni dürttü.

Bu muhteşem kadını hak etmiyorum.

Başımı sallayıp elinin başparmağını ısıırıyorum. Dudaklarında muzip bir gülümseme belirirken gözleri çadır pantolonuma kayıyor.

"Birisi itilip kakılmaktan hoşlanıyor," diyor, bu kadar keyif aldığımı bilmediğim o buyurgan sesle. Penisim hevesle zonkluyor ve inlememi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Evcilleştiremediğin şeyle uğraşma, aşkım," diye mırıldandım. Nefes nefese çıkan bu ses, gözlerinde bir eğlence parıltısı oluşturdu.

"Senin gibi vahşi bir yaratığı evcilleştirebileceğimi mi sanıyorsun?" Bana sırtını dönüp yürümeye başlıyor. Ayağa kalkıp peşinden koşuyorum.

Emery omzunun üzerinden bana baktı, gözleri beni delip geçiyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Elini yüzünün yanına kaldırdı ve işaret parmağıyla imalı bir şekilde onu takip etmemi işaret etti.

İçeri girme ihtiyacıyla penisim zonklarken kuru bir şekilde yutkundum.

Tanrım, bana ne yaptığının farkında bile değil herhalde.

Uçak hangarını çevreleyen tarlaları çevreleyen gümüş huş ağaçlarına doğru koşmaya başlamadan önce bana göz kırptı. Arkasından koşarken dudaklarımı yalayarak sııttım. Kısa saçları arkasındaki rüzgarda dans ediyor ve ben ona yaklaşıırken o da çok tatlı bir kahkaha attı.

Hayatımdaki tüm boktan şeylerden aklımı ancak o alabilirdi. Bu gülümsemeyi bu kadar acıtabilirdi. Onunla hiç bu kadar güzel gülmemiştim. Hiç bu kadar huzurlu nefes almamıştım.

Yaptığımız şey bu, değil mi? O ve ben en kötü şeylerle bile baş ediyoruz. Tıpkı kışın ortasında, güneşin sıcaklığını hiç tatmadığımız bir zamanda açan İngiliz çuha çiçekleri gibi. Zihnimizi sahip olduğumuz azıcık şeye, yani birbirimize odaklamaya zorluyoruz.

Yoğun çalılıkların arasından geçerken dallar acımasızca çatırdıyor ve bize çarpıyor. Sonunda onu yakalayıp elimi bileğine doladım. Göğsüm sırtına çarpınca ve yere yuvarlandığımızda tiz bir çığlık atıp gülüyor.

Hava durgunlaşıyor ve huş ağacının kokusu bizi sararken yapraklar yerleşiyor. İkimiz de ufak kesiklerle doluyuz, üniformalarımız da bu kesiklerden en çok etkilenenler.

Emery'nin saçları yüzüme dökülüyor, bana bakarkenki masum ifadesini gölgeliyor. Nefesim yavaşlıyor, onunla geçirdiğim her saniyenin benim için ne kadar önemli olduğunu görüp büyüleniyorum ve şaşkına dönüyorum.

"Bu ormanın tamamı senin gibi kokuyor," diye mırıldandı, dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıp hafifçe öpücüğe yakın bir şekilde birleştirirken.

Dudaklarımin kenarları kıvrılırken ona doğru eğilip bir öpücük çalmamaya çalıştım. "Dünyada seninkine denk hiçbir koku yok." Gözleri, kavurucu bir gün batımının tüm renkleriyle parlıyordu; gülümsemesi tek başına koca imparatorlukları mahvedebilirdi.

Daha fazlasını söylemek için dudaklarını araladı ama ben aramızdaki mesafeyi kapattım. Dudaklarımız buluştuğunda

kalplerimiz birleşti. "Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Emery alnını alnıma bastırıp burnunu benimkine sürtüyor. "Birinin yapması gerek." Sırıtiyorum ve o da hemen öpüp diliyle derinleştiriyor ve göğsümün derinliklerinden gelen alçak bir iniltiye neden oluyor.

Dirsekleri onu dik tutuyor ama ben onu kendime yaslamak istiyorum, bu yüzden ellerimi onun üzerine düşene kadar dürtüyorum, göğüslerimiz buluşuyor ve bacaklarımız birbirine dolanıyor. Soğuk hava, sıcak nefeslerimizin dans etmesine neden olurken, öpücüklerimiz yoğunlaşıyor ve acilleşiyor.

"Bunu milyonlarca kez söylediğimi biliyorum ama seni çok özledim." Dudaklarına doğru fısıldıyorum, amını penisimin üzerinde sürterken başımı geriye atıyorum. Kıyafetlerimiz bize karşı pek direnç göstermiyor.

Ellerini gömleğimin altına daldırıp kaslarımın her kıvrımını, her iniş çıkışını keşfediyor. Bu, omurgamda bir ürpertiye ve penisimde de bir başka hevesli zonklamaya neden oluyor.

"Telafi etmen gereken çok şey var, efendim," diye beni kızdırıyor, dizlerinin üzerine çöküp pantolonumun düğmelerini açıyor. Pantolonumu uyluklarımın ortasına kadar indiriyor, sonra penisimi serbest bırakıp ucundan ne kadar çok ön sıvının döküldüğünü görünce yutkunuyor.

"Ne istediğini söyle, senin olsun," diye neredeyse hırladım, o da penisime vurup pompalamaya başladığında. "Ah, siktir." Parmaklarım toprağa saplanırken kalçalarını kavramaya, pantolonunu çıkarmaya ve onu deli gibi sikmeye direnmeye çalışıyorum.

Emery beni bırakıp hızla pantolonunu çıkarıyor, sadece kimsenin bizi burada görmediğinden emin olmak için etrafına şöyle bir bakıyor. Hepsi izliyor olsa bile umurumda olacağını sanmıyorum. Bu anı hiçbir şey durduramayacak.

Benimle aynı hizaya geliyor ve tam ucum girişini öpecek şekilde havada asılı kalıyor. Tekrar inliyorum ve sırılsıklam

penisimi yumruklayıp yarığına sürüp sularını etrafa yayıyorum. Nefesi kesiliyor ve klitorisinin üzerinde defalarca gezdirdiğimde tatlı bir inilti çıkıyor.

Şehvet dolu gözleri benimkilerle buluştu. "Bana tam olarak ne yapmak istediğini söyle." Em'in gülümsemesi sevimliydi ama şu anda onunla alay etmenin çok ötesindeyim. Kalçalarım ona çarpmakla tehdit ediyor ve hareketsiz kalmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Utangaç olduğumu mu düşünüyorsun? Bu çok tatlı." Sesim kısık. Tehlikeli.

Kolumu beline doladım ve doğruldum. Kucağıma kayarken derin bir nefes aldı ve şişman aletim karınlarımızın arasına sıkıştı. Ağlayan amının kıvrımları boyuma sarılırken neredeyse titriyordu. Gülümsemek zorundayım çünkü onun da benim kadar içinde olmamı istediğini biliyorum. Ama ben sabırlı bir adamım.

"Em, vücudunun dişlerimle çürük olmayan hiçbir yeri kalmayana kadar her yerini ısırarak istiyorum. Seni penisimin üzerine oturtup, içindeki spermim için ağlayana kadar seni hissizleştirene kadar sıkmak istiyorum. Penisime o kadar sert boşalmanı istiyorum ki, kasılmalarını hissedebileyim ve kimsenin sana benim hissettirdiklerimi hissettiremeyeceğini bil." Göğsünü göğsüme doğru çekip gözlerimi kapatarak ruhuna bakıyorum. "Seni sonsuza dek istiyorum."

Emery'nin dudaklarının köşeleri son sözlerle şaşırarak kıvrıldı. "Bunların hepsi harika geliyor, ama özellikle ikincisi." Uzanıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken kendini üzerime konumlandırdı. Penisimin ucunu girişine doğru yönlendirmesine yardım ettim ve yavaşça üzerime doğru alçaldı, ağzıma doğru inledi ve içine girene kadar iç çekti.

Ellerimi kalçalarına koydum, beni duvarlarıyla sıkarken dudaklarımı boynunun kıvrımına gömdüm. İnledim. "Beni böyle sıkı tutmaya devam edersen seni mahvedeceğim aşkım."

Kıkırdıyor ve titreşimler içimde dolaşıyor. "Belki de mahvolmak istiyordumdur," diye fısıldıyor kulağımın dibine ve bu benim mahvoluşum oluyor.

Söz verdiğim gibi omzunu ısıırıyorum. Hemen kalçalarını bana sürtmeye başlıyor. Seslerimiz aramızda karışıyor ve yukarıdaki ormanın bir yerinde kayboluyor.

Boynunu ve tatlı dudaklarını öpüyorum, ta ki yavaşlayıp yorulana ve bana buruk bir gülümseme verene kadar.

"Ah, yardımımı istiyorsan yalvarman gerekecek aşkım," diyorum karanlık bir şekilde, parmaklarım onun kıkına girerken, gerçekten istediğim şekilde içine girmeye hazırlanıyorum.

Kaşları çatıldı ve alt dudağını büzdü. "Lütfen Cam. Ben —"

Ellerimi beline sıkıca doladım ve yalvarışını bitirmeden onu kolayca kaldırıp penisime indirdim. Dudakları aralandı ve boğuk bir çığlık koptu. Elleri utançla ağzına gitti ama ifadesi sadece tatmin ve acımasızca içine girerken sakladığı inlemelerle doluydu. Vücudu hafifti, benim iri yapıma kıyasla çok küçüktü.

"Aman Tanrım, Cameron." Nefesleri daralıyor. Tırnaklarını boynuma geçiriyor ve baskı o kadar iyi geliyor ki.

"Tanrı'nın benim için yaptığı tek şey bana kocaman bir penis vermek oldu," diye homurdandım, kalçalarımı ona daha hızlı ve daha sert bir şekilde vururken, o bana boşalırken. Orgazm oluyor, o kadar hareketsizleşiyor ki onu incittiğimden korkuyorum, ama Emery'nin yüzü saf bir coşkuyla dolu.

Dalgasına biniyorum, dişlerimi sıkıp onu olabildiğince sıkı bir şekilde penisime bastırmadan önce sadece birkaç kez daha içine girmem gerekiyor. Kollarını omuzlarıma dolamış, titreyerek bağılıyor, ben de toplarımı içine boşaltırken.

Penisim her zonklayıp rahim ağzına girdiğinde, ondan yumuşak bir inilti yükseliyor. "Siktir et, tüm spermimi al

Emery. Tüm spermimi al ve tek bir damla bile dökme," diye mırıldanıyorum omzuna öpücükler kondururken.

Sarhoşça başını sallayıp beni derin bir öpmek için yeterince geri çekildi. Sonra fısıldadı: "Bunu gündeme getirmek için geç olduğunu biliyorum ama doğum kontrol hapi kullanmıyorum." Ses tonunda endişe azaldı.

Saçlarını kulağının arkasına itip o kehribar gözlerine bakıyorum. "ocuk sahibi olabileceğimi sanmıyorum Em. Yıllar önce üzerimde denedikleri erken dönem ilaçlardan birinin kısırlığa yol açma olasılığı yüksekti." Sesim tahmin ettiğimden daha kırılgan. Bunu içini rahatlatmak için söylüyorum ama aynı zamanda ona Şunu da söylüyorum: Ya bir gün buradan çıkarsak? Ya kaarsak? ocuk istiyor mu?

Hiçbir Şey bilmiyorum.

Bildiğim tek Şey karanlık.

Emery duraksıyor, bakışlarını yüz hatlarımda gezdiriyor. Acaba canavarı mı yoksa beni mi görüyor diye merak ediyorum. Dudaklarına küçük bir gülümseme yayılıyor ve avucunu nazikçe yanağıma koyuyor.

Gözlerimi kapatıp ona yaslanıyorum.

Sana kadar hayatım boyunca neden sevgi benden esirgendi? Demek istiyorum. Sevgiyi nasıl kabul edeceğimi bilememiő olmam canımı acıtıyor. Bektan ocukluğum yüzünden bunu bu kadar uzun süre ertelemiő olmam canımı acıtıyor.

Sadece gülümsemesi bile kafamın içine girmeye alıőan Őeytanları yatıştırıyor.

Emery alnıma bir öpücük kondurdu. "Tek ihtiyaım olan sensin. Gerisi önemli değil."

"Seni çok seviyorum." Onu pyorum.

Ve onu p.

Ve onu tekrar sertleőene kadar peceğim.

"Cameron." Gülüyor ve o güzel ses beni öldürecek.

ZIMPARA

MİKAH BÜTÜN AKŞAM KIPIR KIPIR. BU BANA TUHAF GELİYOR ÇÜNKÜ teknik olarak ana üsse dönen tek kişi o. Cameron, ortak salondaki kanepede yanında otururken odanın öbür ucundan beni izliyor. Gözlerimiz buluşuyor ve dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor. Ormanda yaptığımız şey yüzünden yanaklarım yanıyor. Hem de iki kere.

Kalbim düşüncelerle tekrar hızla çarpmaya başlamadan önce, tekrar Mikah'a odaklandım. Sabah ayrılmadan önce ondan alabileceğim tüm bilgileri almanın faydalı olacağını düşündüm.

"Ah." diye irkildi. "Merhaba, Emery."

Bacaklarımı yukarı çekip kollarımı onlara doladım. "Hey, Mikah. Her şey yolunda mı? Bütün gün biraz gergin görünüyordun," dedim, kimse duymasın diye kısık bir sesle.

Belli belirsiz gülümseyip başını sallıyor. "İyiyim, sadece yarınki üsse dönüş yolculuğuna hazırlanıyorum." Sesi sonlara doğru titriyor. Gözleri yere odaklanmış, dudakları çatlamış.

Pek ikna edici değil.

Biraz daha yaklaştım.

"Bir sorun olsa bana söyledin, değil mi?" diye adeta yalvardım. Hepimizin öleceğini bilseydi, söylerdi, değil mi?

Mikah'ın gözleri Erik'in Thomas ve Gage ile konuştuğu yere kaydı.

Bana bakmadan önce, adamın sohbete tamamen daldığından emin oluyor. Ne söyleyeceğini düşünürken boğazı birkaç kez inip kalkıyor. "Teğmen Belerik'in alıcısında rahatsız edici mesajlar buldum." Gerçek soyadının Erik değil de Belerik olduğunu neredeyse unutuyordum, bu yüzden kafamda netleşmesi biraz zaman alıyor.

"Bunlar neydi?" diye fısıldıyorum, dikkat çekmemeye çalışarak tırnaklarıma bakıyorum ve parmağımla çizikleri gidermeye çalışıyorum.

"Bir dizi şifreli cümleyle yazılmışlardı. İlk başta dikkatimi çeken buydu ama daha fazla okudukça... endişelendim." Erik ona bakarken esniyormuş gibi yapıyor, masum bir sohbet ettiğimizi sanıyor ve dikkatini Thomas'ın bir şeyler anlatmasına çeviriyor. "Yarın Coronado'ya ineceğimi sanmıyorum Emery," diyor, ancak korku olarak yorumlayabildiğim çarpık bir ifadeyle.

Midem bulanıyor. "Neden böyle düşünüyorsun? Güvende olması gereken biri varsa o da sensin." Gözleri şaşkınlıkla bana bakıyor, bu yüzden açıklıyorum: "Bu görevin bir sonraki aşamasını tamamladıktan sonra tüm Öfke Timi'nin yok edileceğine inanmak için sebeplerim var."

Bakışlarımı süzdükten sonra ayağa kalkıp kıkırdadı, elimi tuttu ve "Tamam, peki. Sana yeni bir saç modeli bulalım. Bana güvendiğin için teşekkürler Emery," dedi. Hemen anladım ve ödüllü bir gülümsemeyle başımı salladım.

"Teşekkürler Mikah." Çok eğleniyormuşuz gibi yapıyorum. Cameron hariç tüm erkekler buna inanıyor. Bakışları odanın öbür ucuna kadar bizi takip ediyor. Erik hiç gözünü bile kırpmıyor.

Tuvalete vardığımız anda Mikah kapıyı kapatıp eski bir kapaklı telefon çıkarıyor. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ona bir telefon verilmesine izin verildiğini sanmıyordum. Yani

ya bir ara bir memurdan çalmış ya da gizlice saklıyor olmalı. Sanırım BT departmanının askerlerin sahip olmadığı şeylere sahip olma ihtimali var, ama tek kullanımlık bir telefon pek uygun görünmüyor. Kim verirdi ki ona bunu?

Alçak sesle, hızlı hızlı konuşuyor. Tüm tavrı değişmiş gibi ve bu beni huzursuz ediyor. "İlk görevimizde bana 'kartlar' hakkında sorduğunu hatırlıyor musun? Hiçbir şey söylemedim çünkü söyleyemezdim. Teknik olarak hâlâ söyleyemem ama eğer her şey tahmin ettiğim gibi gelişirse, artık kaybedecek pek bir şeyimiz yok." Mikah duşa doğru yürüyüp duşu açıyor.

Birisi gelip bizi kontrol edene kadar muhtemelen on dakika kadar bir zamanımız var.

"Kimse kartlarını hak etmedi çünkü bu bir saçmalık. Bir yalan. Askerlere motivasyonunuzu korumak için söyledikleri bir şey, çünkü bir gün bir çıkış yolu olacağına gerçekten inanıyorsunuz. Ölüm hücresinden kurtulduğunuza ve Karanlık Güçler'e hizmet ederseniz düzelebileceğinize. Aslında bu doğru değil. Gerçek şu ki, kimse asla kurtulamayacak. Ya sadakatinizi kanıtlayıp subay olursunuz ya da" -Mikah yutkunuyor ve yüzü soluyor- "size kartlarınızı hak ettiğinizi söyleyip kısa süre sonra sizi idam ederler."

Geriye doğru sendeliyorum ve kendimi lavaboya doğru itiyorum. Bunu biliyordum. Ama yine de karnıma tekme yemiş gibi hissediyorum.

"Geri dönmeyince diğer birliklere ne diyorlar? Neden bu kadar çok asker buna inanıyor?" diye umutsuzca soruyorum.

Mikah titrek bir nefes aldı. "Diğerlerine tüm ekibin görev sırasında öldüğünü söylediler. Yüzbaşı Bridger'ın iç dosyasında emrin verildiğini gördüm. Her şeyi çoktan harekete geçirdi. Öfke Timi'nin ölüm raporunu hazırlatıyor."

Boğazım kuruyor, gözlerim yanıyor. "Neden?" diyebiliyorum sadece.

Başını hüznle sallıyor. "Çünkü Fury Squad çok uzun süredir ortalıkta ve artık yeni bir takımla yer değıştirme zamanı geldi. Fury'nin yerine yeni bir takım kuruyorlar: Hades. Sonunda Alt'taki havuzdan birkaç kişi seçecekler ve döngü tekrar tekrar devam edecek. Sürekli olarak 'takımın ilk çıkış hakkı kazanan olabilir' fikrini bir motivasyon kaynağı olarak kullanıyorlar."

Dişlerimi sıkıyorum. Öfke, acıyı bir kenara itiyor.

Bunun sona ermesi gerekiyor.

Söyleyecek sözüm yok. Sadece damarlarımda dolaşan ham ve yıkıcı duygular. Bize test hayvanı gibi davranıyorlar. Onlar için fareden bile aşağıyız.

Mikah anlamış gibi görünüyor. Beni hızlıca kendine çekip sarılıyor. Ayrılırken telefonu avucumun ortasına yerleştiriyor ve diğer elini altına koyup elimi sabit tutuyor. "Bunu al. İzi sürülemez. Burada takip cihazı olan tüm Karanlık Güçler mangası üyelerini görebilirsin. Takip cihazı olmayan birkaç seçkin asker var ama bunu görüyor musun?" Ekrandaki tek mor yanıp sönen noktayı işaret ediyor. Başımı sallıyorum. "O benim. Mor bilgisayar korsanları için, kırmızı askerler için ve mavi gizli ajanlar için."

Hala. "Uyuyan ajanlar mı?"

"Evet, topluma kazandırılmış ve normal bir hayat süren memurlar. Hayatlarını yaşıyorlar ve gerektiğinde her şeyi bir anda bırakıyorlar. Yalnız askerler, çoğu polis veya koruma olarak görev yapıyor, böylece her zaman üzerlerinde silah bulundurabiliyorlar."

Haritayı uzaklaştırıp, Avrupa'nın dört bir yanına dağılmış ne kadar çok uyuyan olduğunu görünce kalbimin daha hızlı attığını hissediyorum. Benim gibi yetenekli ve en iyi yalnızlıkta çalışan askerleri oraya gönderiyorlar. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Cameron ve babam olmasaydı, uyuyan rolüne atanır mıydım? Yine de, zaten hiç cellat olmazdım. Kruvasan yer ve galerimde sanat yapardım.

Mikah telefonu kapatıp cebime koyuyor. "Yarın Coronado'ya giderken noktamın kaybolduğunu görürsen, beni işten çıkarmışlar demektir. Eğer böyle bir şey olursa Jayce'e mesaj göndermelisin. O benim doğrudan irtibat kişim ve onu hemen bilgilendirmen gerekiyor. Anladın mı?"

Ellerim titriyor, bu yüzden yumruklarımı sıkıyorum. "Jayce... Ne yapacak? Mikah, madem endişeleniyorsun, neden bu gece gitmiyorsun? Yardım edebiliriz—"

Sözümü sertçe kesti. "Hayır. Gitmem gerek. Bir şey yapmaya kalkarsam, yozlaşmış sayılırsınız ve ekibin benim erişmemem gereken bilgilerle tehlikeye girdiğinden şüphelenirler. Nolan hemen Riöt'u gönderir ve kaçma şansınız bile olmaz. Bunu yapmalıyım. Jayce'e haber verin ve dünyanın en seçkin güçlerinden kaçmaya hazır olun. Fury Squad yeterince çılgın, siz bunu başarabilirsiniz." Hüzünle güldü.

Onunla tartışma ve bu Jayce denen adamın bu işte ne rolü olduğunu tekrar sorma isteğimi bastırıyorum. Bakışlarındaki sertlik, bu konudaki fikrini değiştiremeyeceğini gösteriyor.

"İzleyeceğim," diye mırıldanmaya karar verdim. Mikah ellerimi tutup sıktı.

"Teşekkür ederim." Gülümsedi ve gözyaşlarını silip boğazını temizleyip duşu kapattı. "Şimdi, saçların."

Mikah'ı tanımak için harcadığım azıcık zamanın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Başımın ortasına dolanan bir taç örüyor ve diğer tarafta da aynısını yapıyor, saç uçlarını örgünün içine sokuyor, böylece kuyruğu yokmuş gibi görünüyor.

"Çok güzel görünüyor." Beni tekrar kendime benzetmeyi başarmasına şaşırdım. Örgülerimin dökülmesine üzüldüm ama bu küçük bir bedeldi. Yansıyıp bakarken saçlarımı düzelttim. Gerçekten taç takıyormuşum gibi görünmesini sağlamıştı.

"Sen bizim ölümcül pembe morfin dozumuzsun. Hepsini al, tamam mı? Söz, hepimiz adına." Ellerini omuzlarıma

bastırıp aynada bana kararlı bir şekilde başını sallıyor. Bakışlarında umut ve güven var. Gözlerinde artık korku yok ve sanırım bu bile bana teselli vermeli.

Ama ben onu yatakta tavana bakarken ve gecenin ilerleyen saatlerinde düşünüyorum.

Ertesi sabah nakil uçağına binerken onu düşünüyorum. Ona el sallıyorum, olabileceklerden duyduğum korkuyu belli etmeyen bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

Mor noktanın Alaska'nın Rusya ile neredeyse birleştiğı noktaya kadar uzandığını izliyorum.

Ve sonra o ışığın söndüğünü izliyorum.

Cameron beni çarşafının altında yatağı sarılı halde tutuyor ve ben onun için gözyaşı dökerken bana yatıştırıcı bir şekilde fısıldıyor.

Kendimi zorlayarak telefonu tekrar açtım ve Jayce olarak listelenen kişiye gidip ona söz verdiğim gibi mesaj attım.

Ben: Mikah'ın ışığı söndü.

ZIMPARA

MİKAH'IN TELEFONU, ÖLÜMÜNDEN SONRAKİ İKİ GÜN BOYUNCA göğüs cebimde ağır ağır duruyor. Jayce mesaja hiç cevap vermedi ama okuduğunu gösteren bir simge vardı. Bunların hiçbirinin ne anlama geldiğini bilmemek beni huzursuz ediyor.

"Lanet olsun, çok yorgun görünüyorsun Emery," diyor Gage, ekibimiz hangarın çitle çevrili alanının çevresinde koşarken Cam ve benimle aynı hızda ilerlemek için yavaşlarken. Tüm alan yaklaşık bir mil uzunluğunda, bu yüzden Erik bize dört tur attırıyor. Özellikle Erik'in babamı devirmek için yaptığı planlara hazır olmak istiyorsam, en üst düzey fiziksel formda kalmak çok önemli.

"Teşekkürler, pislik." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. Gage gülüyor ve Cameron'dan da sert bir bakış alıyor.

"Defol git." Cam omzunu itiyor ve Gage, Damian'ın yanına koşmak için hızlanıyor. Wraith ve Thomas daha önde, rahat bir şekilde konuşuyorlar. "İyi misin?" Cameron bana bakıyor. Yakın ilgisi yanaklarımı ısıtıyor.

Mikah'ın vefatına verdiğim tepkiden sonra benim için endişelendiğini biliyorum. Yas tutmaktan çok daha fazla kopukluk yaşadım, uzun süre yere bakıp sık sık dalıp gittim.

Huzursuz uykularım ve geri kalanımıza ne olacağı konusundaki iç parçalayıcı üzüntüm beni yıprattı. Yani, onun gibi bir bilgisayar korsanından bu kadar kolay kurtulabiliyorlarsa, onlar için neredeyse hiç olmalıyız.

"Evet, iyiyim," diye yalan söylüyorum ve ona gülümsüyorum.

"En sevdiğin çayı bana hatırlat." Konuyu değiştiriyor. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum çünkü sorusu tamamen gelişigüzel.

"Sanırım bu konuşmayı hiç yapmamıştık. Mürverli zencefil çayı." Bana attığı somurtkan bakışlara sırtıyıyorum. Soluk saçlarının tutamları alnına doğru terliyor. Sırtıp terlerken çok yakışıklı oluyor. Gözlerim geniş omuzlarına kayıyor. Dar siyah uzun kollu gömleğinin altında bile, her bir kası kendini belli ediyor.

Eski haline döndü. Hatta, bir gardiyanı neredeyse öldürürken yakaladığım günden daha da istikrarlı.

"Tanrım, tabii ki mürver kızıydın. Peki ya Earl Grey?" Sesi hafif ve espriliydi. Göğsümde bir titreme yarattı.

"Herkes Earl Grey'i sever."

"Çay tercihini hatırlamam gerekecek." diye mırıldanıyor. Daha fazlasını söylemesini bekliyordum ama birkaç dakika geçip de söylemeyince, onu sıkıştırıyorum.

"Ne için?"

Cam bana o çok aşık olduğum o tembel gülümsemesini sunuyor. "Özgürleştikten sonra," diyor kısık bir sesle. Sözleri göğsümde umutla kabarıyor. Sonra, bugüne kadar özgür olma şansı yakalayamamış herkes için suçluluk duyuyorum. Mikah. Bree. Kayden.

Acaba şimdi her biri nerede dinleniyor?

Savaş odası tamamen tuğladan yapılmış olup binanın ana katında yer almaktadır. Üç metre yüksekliğindeki siyah çelik çerçeveli üç pencere, öğleden sonra ışığının içeri girmesini sağlayarak konuyu çok daha az kasvetli hale getirir.

Teğmen Erik, elinde beyaz tahta ve kalemle odanın önünde duruyor. Bana Cameron'ın birinci aşama görevimizi bana dayatmaya çalıştığı zamanı hatırlatıyor. Eminim Büyük Havza sığınağında meseleyi kendi ellerime almam onu hâlâ öfkeliendiriyordur. Ona bakıyorum ve bana, "Bunu aklından bile geçirme," diyen bilmiş bir bakış atıyor.

Kendi kendime sırtıtp Erik'in bantladığı fotoğraflara odaklanıyorum.

Hedef yeri hemen tanıdığım da midem bulanıyor.

Bitiş.

Güney İtalya'da, Craco'ya benzer bir mimariye sahip, terk edilmiş bir şehir; ancak ıssız, dağlık arazide çok daha ileride. Dünya tarafından gizlenmiş ve unutulmuş. Gerçek adını hiç öğrenemedim; babam ona hep Finis derdi. Latince "son" anlamına gelir. İmparatorluğunun bir gün yıkılacağı bir yere ihtiyacı olacağını söylemişti. Şansın lehine dönebileceği bir yer. Yüksek rakım avantajı ve uzaklığı nedeniyle korunması kolay bir yer.

Erik, babamın adamlarının ve muhtemelen kendisinin de Finis'te olduğunu doğrulamak için bize insansız hava araçlarımızdan birinden çekilmiş hava fotoğraflarını gösteriyor. Binalar taştan yapılmış ve uzun süredir çürüyor. Pencerele fırtınalardan çoktan kırılmış ve bitkiler, sanki toprak ödünç aldığı kaynakları geri almak istiyormuş gibi duvarlara yayılmış.

Hiçbir şeyin sonsuza dek ayakta kalmaması ne güzel. Her şey sonunda toprağa geri dönecek. Zaman başka hiçbir şeye durmayacak.

Sanırım bu yüzden onu seçti, saltanatının kaçınılmaz olarak sona ereceğini biliyordu.

Tahmin etmem gerekirse, Reed'in de aynı şeyi istediğini söyledim. Tıpkı Belerik gibi.

Mavestelli'nin imparatorluğu.

Ve ben de seve seve Reed'e devrederim. Tüm operasyonu gözü kapalı yönetebilir ve ne bana ne de ekibe zerre kadar aldırmayan, küstüğüm amcama değil de ona

devretmeyi tercih ederim. Babamın adamlarının, Greg de dahil olmak üzere, Reed'e herkesten daha fazla saygı duyduğu açık. Reed, zaten babama olan bağlılıklarının yarısını çoktan teslim etmiş olmalı.

Reed için her şey bir oyun; sonunda bu çılgınlıklardan bıkacak. Yakında imparatorluklar ele geçirme heyecanı onu artık heyecanlandırmayacak, bu da hayattaki her şey için geçerli. Sürekli bir sonraki şeyin peşinde koşarsan, mutluluk asla senin olamaz.

Erik, köşede duvara dayalı duran bir copu ilk görüntüye vurmak için kullanıyor. Görüntü, havadan çekilmiş belirli bir binanın, ikinci en büyük çatısının fotoğrafı.

"İşte burada direndiklerini düşünüyoruz. Greg Mavestelli muhtemelen bu binanın bodrumunda bir yerlerdedir, ama hiçbir ihtimali göz ardı etmiyoruz. Buradaki asıl amaç, hedefi yok etmek ve hayatta kalan muhafızları sağ olarak getirmek olacak. Teslim olmayı reddederlerse, hepsini yerinde infaz edeceğiz," diyor Erik, tüylerini diken diken eden alçak bir sesle.

Gage bunun üzerine kollarını rahatsız bir şekilde kavuşturdu.

Damian elini kaldırır, ancak teğmen onu kolayca savuşturur.

"Burasının Craco gibi terk edilmiş bir şehir olduğunu doğruladık. Binalar stil ve inşasında kullanılan malzemeler açısından benzer. Siviller konusunda endişelenmemize gerek olmadığı için şanslıyız, ancak düşmanların ağır silahlı ve güvenli olması bekliyoruz." İşaret kapağını çıkarıp tahtaya yazarken duraklıyor. "Bu yüzden şehre HALO atlayışı yapacağız."

Hepimizin dudaklarından toplu bir nefes çıkıyor.

HALO atlayışları son derece tehlikelidir ve kapsamlı pratik gerektirir. Uçağın irtifası, tespit edilmekten kaçınmak için normalden daha yüksektir ve aynı sebepten dolayı üç bin fitin altına inene kadar serbest düşüş yaparız.

Deneyimsiz bir ekibin bu tür bir atlayışı, karanlıkta ve bilinmeyen bir arazide gerçekleştirmesi intihar sayılır.

Cameron yanımdaki masaya doğru eğildi ve sıkıntılı ifadesini gizlemek için ipliksi parmaklarını dudaklarına bastırdı.

"Efendim-" diyor Thomas sertçe, sonra sözü kesiliyor.

"Başka yolu yok. Eğer herhangi birinizin bu konuda bir sorunu varsa, benimle konuşabilir ve yarına kadar yerinize birini gönderirim," diye çıkıştı Erik ve bu Thomas'ın yüzünde ekşi bir ifadeye neden oldu.

Kabul etmekten nefret etsem de Erik bu konuda haklı. Terk edilmiş şehre girmenin başka yolu yok.

Erik dikkatini Wraith'e çeviriyor. "Herc, kas ve kuvvet olarak daha ağırsın, bu yüzden makineli tüfekle içeri girmeni istiyorum. Takım arkadaşların dışında hareket eden her şeyi biçmeni istiyorum. Bridger'dan oradaki herkesin düşmanca davranacağına dair izin aldık ve Mavestelli ölene kadar kimseyi hayatta tutmayacağız." Teğmen bizimle konuşurken masanın etrafında dolaşüyor. Bakışlarımı beyaz tahtaya dikip çatıları inceliyorum.

"Başardın teğmen," diye mırıldanıyor Wraith, kollarını sıkıca kavuşturmuş halde. Kod adına gözlerimi deviriyorum. Herc. Herkül'ün kısaltması. Kesinlikle bir kahraman değil. Tuhaf derecede güçlü, gerçi bunu kabul ediyorum.

"Kızıl Kaplumbağa, sen MK-17'yi taşıyacaksın ve Volt'un arkasında olacaksın. İnsanları oldukça hızlı bulma konusunda bir yeteneği var, bu yüzden Mavestelli'yi ararken olabildiğince sessiz kalacaksınız. Sadece karşınıza biri çıkarsa ateş edin."

Gage, Damian'ın omzuna hafifçe vurdu. "Onu hemen bulacağız ki üsse geri getirebileceğimiz birkaç kurtulanımız olsun," dedi Gage içtenlikle. Kaşlarımı çatmamaya çalıştım. Geri dönmeyeceğimizi bilmiyor. Yine de, gardiyanlardan hiçbirinin kurtulacağını sanmıyorum. Kurtulabilecekleri ihtimaline karşı, sadece Alt Yargılamalar'dan geçecekler.

Erik'in yanında tutmak isteyeceği tek kişiler, Reed gibi ailenin üst düzey yöneticileri olacak.

Damian homurdanıyor: "Bana verilen isme hala itiraz ediyorum."

Gage sandalyesine yaslanıp kıkırdadı. Damian'ın koyu kahverengiye boyanmış kızıl saçlarına baktım ve ismin çok yakıştığını fark ettim.

"Power sinyal vericidir ve binaların ötesindeki veya sokaklardaki hareketlerden bizi haberdar etmek için bir çatıda kalacaktır. Mori ve Morfin bizim öldürme ekibimiz, siz ikiniz içeri girip hızlı ve duraksamadan hareket edeceksiniz. Volt ve Red Turtle'ın Mavestelli'yi bulması için o heriflerin mümkün olduğunca çoğunun yoldan çekilmesini istiyorum."

Erik, Cameron'a ve bana ürkütücü bir bakış fırlatıyor. Midem bulanıyor.

"Bu, ne olursa olsun hareket etmeye devam etmen anlamına geliyor. Vurulursan, ilerlemeye devam et. Bıçaklanırsan, bırak ve devam et. Ne pahasına olursa olsun umurumda değil. İmparatorluğu çökecek. Karanlık Güçler tüm mal varlığına el koyacak. Anlıyor musun?" Erik'in sesi alçak ve emir dolu.

Takımdaki diğer arkadaşlarımızın gözleri bize çevriliyor.

Dudaklarımı küçümseyerek büktüm. Elbette, domuzlar gibi kurban edildik.

"Evet teğmenim," diyoruz hep bir ağızdan.

Ama onun istediği gibi onun için ölmeyeceğiz. Her şeyi mahvedip hayatlarımızı kendimiz için geri alacağız.

ZIMPARA

GAGE İKİYE BÖLÜNMÜŞ SANDVİÇLER DAĞITIYOR. AKŞAM YEMEĞİNE kadar günün geri kalanında yiyeceğimiz tek şey bu olacak çünkü bugün HALO zıplaması çalışacağız.

Genel kanı, benim dışımda herkesin bu durumu kabullendiği ve artık bundan heyecan duyduğu yönünde.

Üzgünüm ama yirmi bin fitten düşüp daha alçak bir irtifada paraşütlerimizi açmak pek heyecan verici değil. Tehlikeli bir sızma yöntemi ve genellikle bunu yalnızca yüksek eğitilmiş özel hareket ekipleri başarıyla gerçekleştirebilir. Özetle, mahvolduk.

Bu da beni doğrudan şu soruyu sormaya yöneltiyor: "Paraşütle atlama konusunda deneyimi olan var mı? Nasıl oluyor da tek endişelenen ben oluyorum?" Çok iyi bir noktaya değindiğimi hissederek somurtuyorum.

Damian kahvaltılık sandviçinden bir ısırık alırken omuzuma vuruyor. "Yere düşüp ölsek de, gözlerimizin arasına kurşun yesek de ölsek de ne fark eder?" diye kıkırdıyor. Wraith dizine vuruyor, gülüyor ve yarı yenmiş elmasını Damian'a işaret ederek ağzındaki yemeğin boğazına kaçmamaya çalışıyor.

"Atlayarak kimse ölmeyecek. Paraşütlerinizi tam üç bin fitte açacaksınız. Ne daha erken, ne daha az," diye

homurdanıyor Thomas, kel saçlarının yıpranmış ucunu tararken.

"Dün gece saçına sıkığımız reçine yüzünden suratın asık," diyor Gage geniş bir sırıtışla. İtiraf etmeliyim ki, şakaya katılmak istediğini söylediğinde şok oldum. Bir kereliğine de olsa biraz eğlenmek güzeldi. Hayat çok kısa. Cameron, Thomas'ın bizimle eğlenmemesi karşısında kıkırdıyor.

"Saçmalama," diye homurdandı Thomas, sonunda son karışıklıkları da çözerek. Ama yine de saçının geri kalanıyla aynı görünmüyordu.

"Evet," diyor Wraith elmasını bitirdikten sonra.

Hepimiz ona bakıyoruz. Cameron, Wraith'e denemelerde olduğundan farklı bakıyor. Sanki artık Wraith'e karşı bir kin beslemiyormuş gibi. Hâlâ ona karşı büyük çekincelerim var, ama ben bile itiraf etmeliyim ki, son birkaç günde, Under'da geçirdiğimiz tüm zamandan daha fazla insanlığını gösterdi.

"Ne?" diye sordum, Damian'ın elini tabağımdaki diğer yiyeceklerden uzaklaştırarak.

Wraith öne eğilip sırıtıyor. "Aramızda paraşütle atlama deneyimi olan var mı diye sormuştun. Var." Sonunu kibirli bir ses tonuyla tekrarlıyor.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Under'daki herkesin gizli tutmanın akıllıca olduğu karanlık bir geçmişi olduğunu unutmak kolaydı. Ama şimdi sanırım onu paylaşmaktan alıkoyan hiçbir şey yok. "Dökül." Sesim meraklıydı.

Wraith memnuniyetle kabul eder. "Edeceğim ama hikâyeni sonradan duymak istiyorum."

"Anlaşmak."

Boğazını temizlemeden önce bir yudum su içiyor. "Nevada'da paraşütle atlama eğitmenliği yapıyordum. İnanın bana, rüzgar ve adrenalinin verdiği hissin yerini hiçbir şey tutamaz."

Cameron alaycı bir tavırla "Dur tahmin edeyim, çok fazla kişinin paraşütü açılmadığı için yakalandın." Cam, sinsi

gölümsemesini gizleme gereği duymuyor.

Wraith masumca iki elini birden havaya kaldırdı. "Ben olduğumu kanıtlayamadılar ama resmen tutuklanmadan önce Karanlık Güçler beni yakaladı." Kaçırılmaktan bahsediyor.

"Olmaz öyle şey!" Damian dehşet içinde doğruluyor. "Bu çok kötü bir şey. Sırt çantama yaklaşmana izin vermeyeceğim."

Gage başını sallıyor ama aynı zamanda sırtlıyor da. Aman Tanrım, berbatız.

Wraith omuz silkti. "Ölümün yaklaştığını anlayan birinin yüzündeki o ifadeye doyamadım. Duyguların coşkusu. Bana hissettirdiği şey şuydu:—"

"Çok mutlu," diye mırıldanıyor Cam sıkıntıyla.

"Evet, ama her güzel şeyin bir sonu vardır." Wraith duraklıyor ve çatalıyla oynuyor, sonra devam etmeye karar veriyor. "Yine de tamamen kötü biri değildim. Küçük kardeşlerimin geçimini sağlayan tek kişi bendim. Liseyi bitirmek üzereydiler, bu yüzden iyi bir hayat yaşadıklarından eminim, ama yine de. Ben sıradan bir katil değildim." Sanki bir noktaya değinmek istiyormuş gibi bir hava yaratıyor.

"Hiçbirimizin sadece günahlarımızdan oluştuğunu sanmıyorum," diye ekliyorum, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. Hayır, elbette değiliz. Biz sadece kötü şeylerden çok daha fazlasıyız. İnsanlar karmaşıktır, birçok yüzü ve sırrı vardır.

"Bu merhametli duygu Arnold'a da uzanıyor mu?" diye yavaşça sordu Wraith, ima ettiği şey açıktı.

Elbette hayır, ona bağışlamak istiyorum ama onun ne demek istediğini anlıyorum.

"Eminim birileri için önemli biridir," dedim sinirle kaşımı bastırıp kıpırdanmadan önce. "Bu arada Arnold nerede? Bir ekibe mi yerleştirildi?"

Cameron araya giriyor. "Evet, tereddüt etmeden veya nedenini sormadan öldürebilme yeteneği nedeniyle onu

Ri t'a verdiler.  avuşları, yakın zamanda yaşadıkları kayıptan sonra onu istiyordu."

 rperiyorum. Bu, Arnold'un buradan sadece dört kilometre uzakta olduğu anlamına geliyor.

Tüm ekipleri de Finis'te mi olacak? Faydamız sona erdikten sonra bizi yok etmeyi mi bekliyorlar?

"Ona yakışıyor," diye mırıldandım içimden. Onu orada görürsem öldürürüm.

Birkaç saniye süren sessizliğin ardından Wraith onu bölüyor.

"Sıra sende."

Onlara kim olduğumu anlatıyorum. Ama neden yaptığımı söylemiyorum. Babamın  rg t  için, sırf ceset kalıntılarını var olmayan sanat sergimde kullanmak için öldürdüğümü bilmelerine gerek yok. Birinin fark etmesini sağlamak için.

"Ve şimdi midem bozuldu." Damian ayağa kalkıp aniden banyoya doğru yürüdü.

Gage bu dramatik duruma kahkahalarla gülerken, Thomas bana sadece güvensiz bir şekilde bakıyor.

"Pembe saçlı bir c ceyi bu kadar koyu renkle resmettiğimden bile daha koyu bir renk bu," diye itiraf ediyor Wraith, başının arkasını ovuşturarak.

"Her zaman en az şüphelendiğimiz kişilerdir." Cameron bana göz kırptı.

" fke Timi, on dakika içinde hazır olmanızı istiyorum. On beş dakika içinde uçağa biniyoruz," diye emretti Teğmen Erik odanın diğer ucundan.

Hepimiz başımızı  ne eğerek yemeğimizi olabildiğince çabuk bitiriyoruz.

"Hey, ya bunu eski güzel günlerdeki gibi bir yarışmaya d n şt rsek?" diye mırıldandı Wraith, Damian geri gelip oturduğunda.

"Hayır," diyor Thomas, ama hemen geçiştiriliyor.

"Dinliyorum." Gage heyecanlı görünüyor.

Damian yüzünü buruşturdu. "Eski güzel günler mi?"

Wraith'in gözleri yaramazlıkla doldu. "Paraşütünü en son açıp hayatta kalan kazanır."

ZIMPARA

YÜKSEKLİKTE, UÇMAKTAN, HATTA PARAŞÜTLE ATLAMAKTAN korkmuyorum. Ama HALO atlayışı bambaşka bir şey. 6.000 metreden fazla yükseklikteyiz ve fark edilmemek için paraşütlerimizi en az 900 metre yükseğe çekmemiz gerekiyor.

Ve biz kesinlikle profesyonel değiliz. Yakınından bile geçmiyoruz.

"Hazır mısınız?" diye sesleniyor Erik kulaklıklardan. Uçağın arkasındaki iniş kapısını açarken, bir hava akımı bizi savuruyor.

Hepimiz ona sertçe başımızı sallıyoruz ve yukarıdaki iniş hattına bağlı emniyet halatlarımıza sıkıca tutunuyoruz.

"Üç, iki, bir," diye geri sayıyor teğmen ve Thomas uçtan atlıyor. Gage ters takla atarken, Wraith ve Damian çoğu askerin yapacağı gibi kenardan aşağı iniyorlar.

Peşlerinden ayrılmadım ve tam uçuruma gelip atlamak üzereyken Cameron beni itti. Boğazımdan bir inilti koptu ama vücudum hızla aşağı inerken yerini hemen bir kahkaha aldı.

Cameron bir an sonra yanıma yığılıyor. Oksijen maskesi ve gözlerini kapatan siyah hava geçirmez gözlüğünden yüzünü göremiyorum. Güzel sesi kulaklığımdan geliyor.

"Atlamak için bu kadar uzun süre beklemeseydin seni itmezdim." Alaycılığı apaçık ortada ve dudaklarımda bir sırıtma yaratıyor.

"Sadece bunun karşılığını alacağımı unutma," diye cevap verdim umursamazca. Dudaklarımdaki gülümsemeyi duymasını umuyordum.

"Tanrı aşkına, ikiniz de kendi kanalınıza geçebilir misiniz artık?" diye yakınıyor Gage, ama bunu eğlenceli buluyor gibi görünüyor. Bu eğitim sırasında radyolarımızı grup kanalından çıkaramayacağımızı o da bizim kadar iyi biliyor. Bir şeyler ters giderse çok şey kaybedeceğiz. Açık iletişime ihtiyacımız var.

Cameron anlamlı bir şekilde aşağımıza bakıyor ve Gage'e orta parmak gösteriyor, ardından bana üç eldivenli parmağını uzatarak üçüncü kanala geçmemi istediğini belirtiyor.

Daha önümüzde uzun bir zaman var, bu yüzden onu eğlendirip kanalları değiştiriyorum. Thomas buna çok kızacak. Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Bunu yapamayacağımızı biliyorsun," diye takıldım ona.

Cameron gülüyor ve ses zengin ve endişesiz. Son zamanlarda biraz kontrolden çıktık, ama olan biten her şeyle başka nasıl başa çıkacağız ki? Eğer elimizdeki tek zaman buysa, tadını çıkarmak istiyorum. Bu adrenalini patlaması da kesinlikle farklı değil. Kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"İstediğimizi yapabiliriz Em. Ne yapacaklar? Bizi mi öldürecekler?" diye şaka yapıyor ve bu hiç de komik olmamalı çünkü ikimiz de bunun acı gerçeğini biliyoruz.

"Pfft!" Gülmemi bastırmaya çalışıyorum ama nafile. "Bunu söyleyemezsin! Ya biri dinliyorsa?" Omuzlarını silkiyor ve bu da kalbimdeki baş dönmesini geri getiriyor.

"Paraşütünü çok aşağı çekme, tamam mı?" Sesi tekrar sertleşiyor. Kararmış maskesine bakıyorum.

"Evet, yapmayacağım," diye onu rahatlatıyorum, ama buna inanıp inanmayacağından emin değilim. "Diğer kanala

geri dönüyorum."

O da aynısını yapmadan önce sadece başını sallıyor.

"1200 metre. Açılmaya hazır ol," diyor Thomas, ana kanala geçtiğim anda. Paraşütlerimiz birbirine dolanmasın diye Cameron'dan yeterince uzaklaşarak pozisyon alıyorum.

Takımın geri kalanı da aynısını yapıyor ve tüm sabahı yerde çalışarak geçirdiğimiz formasyona geçiyorlar.

Yerin gittikçe yaklaştığını gördükçe kanımdaki adrenalin yükseliyor. Sanki oksijen ciğerlerimi iki kat daha hızlı dolduruyor.

Parmaklarım çekme ipinin üzerinde oynuyor.

Telsizden Thomas'ın sesi bir kez daha duyuluyor. "900 metre. Yerleşin!" Önce ipini çekiyor, planlandığı gibi eğitime sadık kalıyor, ama geri kalanımız kimin düşeceğini görmek için daha uzun süre dayanıyoruz.

"Bırakın şunu," diyor Gage ipini çekerken.

Kahretsin, ancak birkaç yüz metre daha dayanabildi. Onu sessizce yargılıyorum.

Damian'ın başı her birimize doğru hareket ediyor ve sonra hiçbir şey söylemeden hemen bir sonrakini çıkarıyor.

Cameron'ın sesi kulaklığımı dolduruyor. "Paraşüt ipini çek, Emery." Ben çekmeden beni bırakmayacağını biliyorum, bu yüzden elimi kaldırıp yırtacakmış gibi yapıyorum. Cameron elini çekiyor ve numara yaptığımı anlayınca sesindeki paniği anında duyabiliyorum. "Emery!"

Özür dilerim Cam. Damarlarımda akan heyecanla gülümsüyor ve dudağımı ısırıyorum.

Başımı çevirip Wraith'e bakıyorum. Siyah miğferi güneşi parlatıyor ve onun da aynısını altındaki gözleriyle yaptığını biliyorum. "2400 fit." Sesi benim kadar korkudan titriyor.

"Seni bekliyorum prenses," diye tersledim.

"Emery, bu lanet olası bir oyun değil. Paraşütünü aç!" Cameron, daha önce hiç duymadığım kadar öfkeli geliyor. İçimde bir şeyler hissediyor, beni olduğundan daha fazla heyecanlandırıyor. İçimde bir sıcaklık birikiyor. Ah, bu yeni

bir şey. Cameron'ın cezalandırıcı sekste nasıl biri olacağına dair müstehcen düşünceleri yutuyorum.

Wraith küfrederek aceleyle çekme ipini çekiyor.

Benimkini çıkarmadan önce bir saniye daha beklerken gülüyorum. Sırt çantasının beni yukarı çekmesinin verdiği heyecan, damarlarımda kanın hızla akmasına ve kafamda gümbür gümbür bir ses çıkarmasına neden oluyor.

Cameron kulaklıktan tekrar bağırmaya başlıyor, ben de ahizeyi kapatıyorum, suçlu suçlu gülümsüyorum çünkü bana çok kızacağını biliyorum ve bu konuda bir şeyler yapmasını umuyorum.

Ben de bundan çok keyif alıyorum.

Reed'le eskiden geçirdiğimiz güzel zamanları hatırlatıyor bana. Tanrım, gerçekten de berbattık. Seksen dönümlük çimenlikte şiir ve tarih okumaktan, babamın eski spor arabalarından birini çalıp Malory'nin eski terk edilmiş ahırına gidip dünyanın yokluğumuzu ne kadar sürede fark ettiğini görmeye kadar giderdik.

O zamana kadar Reed, babamın oraya inşa ettiği sığınağı çoktan bulmuştu. Reed sığınaklara bayılıyordu. Benden çok daha zekiydi ve Greg'i şüphelenmediği bir anda gözetleyerek şifreleri bulmayı çok severdi.

Reed'in babası Carlton, onun ataları gibi mühendisliğe yönelmesini istiyordu ama Reed'in asla tek bir yolu izlemeyeceğini biliyordum. İçinde her zaman karanlık bir şeyler vardı ve bakışlarımda aynı gölgeleri gördüğü için bana ısındı. Etrafındaki insanların fazla temkinli olmasından bıkmıştı ve istemeden de olsa gözlerimdeki merakı gördü.

Geçmişe gülümsüyorum, ayaklarım yere değdiğinde o saf sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Cameron, yanıma gelip kaskımı yere fırlatmadan önce tokasını açıp gözlerimin içine baktığında o anı söndürüyor. Kaskını çoktan fırlatmış, dağınık saçları onu daha da öfkeli gösteriyor, omuzlarımdan tutup beni öyle bir sarsıyor ki kalbim ağzımdan fırlayacak gibi oluyor.

"Ne oluyor, Em! Çok alçaktı. Farkında olmadığın ağaçlar veya bir tepe olsaydı, lanet olası şiddetli bir rüzgar..." Zorlukla nefes aldı, çenesinden aşağı ter damlaları akıyordu.

Aman Tanrım. Şu anda ne kadar çekici görüldüğüne, nefes nefese ve sinirli olmasına odaklanmamaya çalışıyorum. Alt dudağımı içeri çekerken düşüncelerimi anında anlıyor.

Öfkesi bir anda yok oluyor ve bilge gözleri açlıkla parlıyor.

"Lanet olası velet," diye mırıldandı, dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni sertçe öperken. Paraşütlerimiz hâlâ sırtımızda ve herkes bizi izliyordu ama Cameron'ın umurunda bile değildi. "Beni delirtiyorsun, biliyor musun?" dedi dudaklarımın arasından ölümcül bir tonla.

Huş ağacı kokusunu içime çekiyorum ve ihtiyaç içimi ısıtırken bacaklarımı birbirine bastırıyorum. "Zaten delirdin, hatırlıyor musun?" diye fısıldıyorum.

Kıkırdıyor ve beni bir kez daha öperken ne kadar karanlık ve zevkli bir şey bu, alt dudağımı emip ısıırıyor. "Sanırım beni akli başında tutuyorsun ve nedense bu zihniyetin berbat olduğunu düşünüyorum."

Gülüp onu şakacı bir şekilde geri itiyorum. "Nedenmiş o?" Paraşüt çantamı açıp ceketimin fermuarını çekiyorum. Güneş ve adrenalin beni terletti ve Cameron'la düş alma fikri tam da şu anda ihtiyacım olan şey gibi geliyor.

"Çünkü tek yaptığım senin için sürekli endişelenmek gibi görünüyor." Sırt çantasını omuzlarından kayıp yere düşürürken sesi yumuşaktı.

Diğerleri onun arkasında dolaşıyor, bizimle konuşuyorlar, eminim, ama bulanıklar ve sözleri kulağıma ulaşmıyor. Tek görebildiğim, ter içinde, gözlerinde vahşi bir parıltı olan Cameron.

İki el omuzlarına inip aramızdaki transı bozuyor. Gage, Cameron'ın omuzlarını sarsıyor. "Yine kafayı yiyeceksin sandım!" Sonra Gage bana bakıyor, eğlendiğini zar zor

bastırdıktan sonra mırıldanıyor: "Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemiştim." Gülüyor. "Psikolojik olarak öldürüp gözbebekleri fırlattığında bile."

Damian'ın gözleri kocaman açıldı ve bana dehşet dolu bir bakış attı. "Ve sen bu adamdan hoşlanıyorsun?"

"Hey," diye hırladı Cameron ve Damian irkilerek Wraith'in arkasına saklandı.

Thomas bize bağıyor. "Bu tehlikeliydi!" Sanırım görev emrini hiçe sayan hepimize hitap ediyor ama diğerlerinden daha çok bana boş boş bakıyor.

Omuz silktim. "Ne kadar düşükse o kadar iyi, değil mi?"

"Binalar ve ağaçlar olacak," diye mırıldanıyor Damian sessizce ama ben onu duyup kaşlarımı çatarak bakıyorum. Sırıttıyor, sonra Cameron'ın yanından geçip yanıma geliyor ve dirseğiyle beni dürtüyor.

Teğmen Erik dönüş yolundan paraşütle atlayıp grubun solunda 6 metrelik bir mesafeye iniyor. Buraya gelip bize bağırmadan önce hızla Wraith'e bakıyorum. Hâlâ vakit varken, "Aptal yarışmanızı kazandım," diye övünüyorum.

Bir an boş boş bana baktıktan sonra sırtıp kollarını kavuşturdu. "Kazanmana izin verdim."

Damian kahkahasını bastırıp mırıldandı: "Sen de eğitmen olduğunu söylememiş miydin? Kendi mesleğini kaybettiğine inanamıyorum."

"Daha çok irade savaşı gibi." Wraith sinirlenmiş gibi görünüyor.

Erik yanımıza geldiğinde miğferini çıkarıyor. "Hanginiz iki bin fitte konuşlandı?" Gözleri üzerimize dikiliyor. Tereddütle kolumu kaldırıyorum. Erik beni içeri alıp gülümsüyor. "Herkesin bu kadar alçaktan konuşlanmaya alışmasını istiyorum. Savunma sistemleri tarafından tespit edilmekten kurtulma şansımız daha yüksek olacak."

Bu da herkesin bana topluca bakmasına sebep oluyor. Hiç etkilenmemiş, düz bakışlar.

"HALO atlayışı konusunda çok heyecanlananlar sizlerdiniz, hatırlıyor musunuz?" İçimden gelen kahkahayı

bastırmaya çalışıyorum ama Thomas'ın ifadesindeki mutlak korku onu bastırmayı zorlaştırıyor.

"Yarın öğleden sonra tekrar uçacağız. Herkesin kahvaltıdan sonra uçuş formasyonlarını tekrar denemesini istiyorum. Bugün her yerdeydiniz. Kovuldum." Erik, fareler gibi dağılmamızı istiyormuş gibi bize elini sallıyor. Nolan'ın bizden bu kadar kolay kurtulmasına izin vermesi hâlâ bana imkansız geliyor. Hâlâ kendisi gibi, sanki umursuyormuş gibi. Bunlar en korkutucu insanlar.

Cameron, sabunla kendini temizlerken baş döndürücü bakışlarıyla beni içine çekiyor. Beni defalarca çıplak görmesine rağmen, tüm kıvrımlarımı takip ederken gözlerinin tenimde bıraktığı ateşi hâlâ hissediyorum. Tenimin her ayrıntısına gösterdiği özen, yanaklarımı yakıyor.

Bu banyoyu üç gün önce uçak hangarının ana katında bulduk. Alt kattakinden çok daha güzel ve büyük ölçüde özel. Tıpkı buna benzeyen iki tane daha var ve henüz burada görevli askerlerden hiçbiri bizi rahatsız etmedi. Gerçi sadece birkaç tane var, bu yüzden hoş bir mola oldu.

Tezgahın üzerindeki küçük bir pencereden süzülen ışıkla beyaz fayanslar parıltıyor. Gün batımının renkleri buharın arasından süzülüyor ve Cameron'ın yeşil gözlerini tatlı otlarla kaplı bir tarla kadar parlak gösteriyor.

Bana dik dik bakıp o anı mahvediyor, yine de gülümsemeden edemiyorum.

"Beni bir daha asla böyle görmezden gelme," diye homurdandı, beni yavaşça fayanslı duvara yaslarken. Soğuk sırtımda bir ürpertiye neden oldu ama Cameron'ın çıplak göğsü benimkiyle buluştu ve vücudumdaki her hücreyi anında ısıttı.

Kollarını başımın iki yanına sabitlerken, işaret parmağımla boğazına doğru bir çizgi çekiyorum ve köprücük kemiklerime öpücükler konduruyorum, dudakları üzerimize akan su akıntılarıyla ıslanıyor.

"Yoksa ne, Cam? Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin," diye mırıldandım boynuna doğru ve tüyleri diken diken oldu.

Tepkisi bende de her zaman bir sızı yaratıyor. Onun gibi tehlikeli bir adamın, dudaklarımın tenine değmesi gibi hafif bir şeye karşı bu kadar hassas olduğunu bilmek, içimin sızlamasına yetiyor.

Dilini boynumun kenarında gezdirdi ve dudakları kulağımın kepçesine değdi, aynı anda iki parmağını da içimden geçirip içime soktu. Bir inilti koyup içgüdüsel olarak çenemi yukarı kaldırdım. Sıcak, şehvetli nefesi buharla birlikte kıvrılırken inledi, "O zaman sana risk almayı seven kötü kızlara ne olduğunu öğretmek zorunda kalacağım. Bana itaat edene kadar sana tekrar tekrar göstereceğim."

Onun müstehcen sözleri karşısında dizlerim titremeye başladı. Bu adam beni evcilleştirebileceğini sanıyor. Tanrı bilir, onu hiç düşünmeden kabul ederdim ama bu çok eğlenceli.

"Teslim olursam ne elde ederim?" Elimi uzatıp damarlı penisine doladım. Zaten erekte olmuştu ve avucumun dokunuşuyla bile seğiriyordu. İnleyip alnını omzuma koydu. Sıkıca kavrayıp onu çalıştırmaya başladım, kollarını yukarı kaldırdım ve kalçalarını hafifçe yukarı kaldırdım.

"Ah, bebeğim, eğer uslu durursan sana benim gibi tanrıça tapan bir adamın sana neler yapabileceğini gösteririm." Parmaklarını daha da derine sokup iç duvarlarıma sürtmeye başlıyor, başparmağıyla klitorisimi okşuyor, dudaklarımdan yumuşak bir çığlık kopuyor.

"Ben tanrıça değilim." Islak tenine gülüyorum. "En iyi ihtimalle bir periyim."

Durup geri çekilerek bana sertçe baktı. "Emery, en iyi ihtimalle hayal görüyorsun çünkü şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadınsın." Cam'in bakışları, denemeler sırasında ona söylediğim sözleri tekrarlarken rahat bir sırıtışa

dönüştü. Bu, bende kıkırdamalar uyandırdı ve o da inleyip yavaşça birbirimizi tatmin edene kadar onları öptü.

Durup dizlerimin üzerine çöktüm. Cam kaşlarını çattı ama kaşları hızla ona döndü ve başını geriye attı. Onu ağzıma aldığımda dudaklarından ağır bir iç çekiş döküldü. Onu tekrar emmeye çekiniyordum çünkü iriydi ve geçen sefer neredeyse çenemi kilitleyecekti. Ama ağzımın onun sonunu getireceğini izlemeye kararlıyım. Arzu ifadelerimiz arasında buhar ve henüz kazanılmamış savaşların yorgun düşünceleri dışında hiçbir şey yok.

Dilimle alt tarafını okşarken, penisini ağzımın derinliklerine doğru itiyorum. Elleri ıslak saçlarıma ulaşıyor ve boğazımı sıkmeden önce kocaman bir avuç alıyor. Yanaklarımı çukurlaştırıp onu aşağı doğru emiyor, hamleleri daha çaresiz ve istekli hale gelirken ağır testislerine masaj yapıyorum. İnemeleri kontrollü ve soluk soluğa. Boynundaki damarların şişip çenesinin gevşemesini gözlerimle izliyorum.

Cameron'un hamleleri yavaşladı ve beni izlerken çenesini indirdi, gözleri sıcaktı ve memnuniyetle titriyordu.

Dudaklarımdan çekilip beni dizlerimden kaldırıp kollarına alıyor. Şaşkınlıkla derin bir nefes veriyorum.

"Cam, ne yapıyorsun?" diyorum, çıplak bedenimi banyonun ana bölümündeki kanepeye taşırken. Eski ve muhtemelen tembel gardiyanlar tarafından öğle uykusu için kullanılıyor, ama Cameron'ın hiç umurunda değil gibi görünüyor.

Beni ayağa kaldırıp kanepeye iki havlu serdi ve beni onların üzerine itti.

"Hey!" Üzerime inerken kıkırdadım, beni derin bir şekilde öperken sadece ucunu içime soktu. Kalınlığına ve beni her zaman kendine uyacak şekilde nasıl ayırdığına inledim.

"Tek bir damla spermini bile boşa harcamanı istemiyorum. Seni öyle bir dolduracağım ki, günlerce spermimi damlatacaksın," diyor nefes nefese. Dişleri alt

dudağımın üzerinde geziniyor ve onun iğrenç sözlerine inliyorum.

Cameron şişman penisini acı verici bir şekilde yavaşça içeri itiyor, beni esnetiyor ve amımın onun beni dolduracağı için ağlamasına neden oluyor.

Bir an için, geleceğini bildiğim sert hamleler için yalvarmama neden olacağını düşünüyorum ama göğsüme doğru eğilip göğsümü emdiğinde ve acımasız, keskin bir hamleyle penisini tamamen içine yerleştirdiğinde beni şaşırtıyor. Ucu rahim ağzımı öpüyor ve bu baskı dudaklarımdan vahşi bir ses çıkarıyor. Çıglık atıp penisinin beni ne kadar etkilediğini duymasını sağlamak istiyorum ama burada yakalanmak istemiyorum.

"Sorun değil bebeğim." Meme ucumu diliyle dürttü. "Ağlamak istediğini biliyorum. Ama endişelenme. Yakında kendi evimiz olacak ve istediğin kadar gürültülü olabileceksin. İstersek bütün gün sevişebiliriz, ister pizza yiyip film izleyebiliriz. Ya da günlük işler falan bulabiliriz. Normal insanların ne yaptığını bilmiyorum." Boynuma hafifçe kıkırdadı.

Kalçalarını bana doğru pompalarken, beni orgazmın eşğine getirirken resmettiği rüyayı mırıldanıyorum.

"Günlük işler, ha?" İnleyerek çıkıyor. İtmelerini artırıyor, tüm orgazmını beklerken duvarlarımdan onu daha da sıkı kavramasını sağlıyor.

Elleri kalçalarıma dolanıyor ve beni öyle hararetle sikiyor ki, yıldızların penisine boşaldığını ve onu ölmek üzere olan bir adam gibi inlettiğini görüyorum. Sonra bedeni hareketsizleşiyor ve penisi içimde öyle derinden atıyor ki, sanki rahmime dökülüyormuş gibi hissediyorum. Uzunluğunun içimde zonklama hissine kapılırken başım geriye düşüyor. Cam, kalçaları her hafifçe hareket ettiğinde hafif inlemeler çıkarıyor ve benim yüzümden çözöldüğünü görmek kalbimi çalıyor.

"Çok mükemmel, Em." Karnımın alt kısmına, penisinin birkaç santim altında olduğu yere masaj yaparak beni

mahvediyor. "Sen benim sonumsun. Gerekirse seni cehennemin derinliklerine kadar takip ederim."

Uykulu kirpiklerimin altında ona bakıyorum, bana sonsuza dek vadettiği o güzel, büyüleyici gözlerini takip ediyorum.

"Ya hikâyemizin sonu yoksa?" diye fısıldıyorum. Çıplak ve savunmasız bedenime bakıp parmaklarını nazikçe kolumda gezdiriyor.

"O zaman sonsuza dek var olacağız. Tanrılar olmamız gerekiyorsa, sonsuza dek. Bitti diyorum," diyor şiirlerini okumayı sevdiği o karanlık, kasvetli üslupla.

Uzanıp dudaklarındaki alaycı sırıtışı öptüm. "Şiirsel askerim. Çok yersizsin, ama sen hiçbir zaman başka hiçbir yere ait olmadın... belki de kollarım hariç." Dudaklarımı bir kez daha dudaklarına bastırdım ve o da beni her zaman özlemine çektiğim sevgiyle süsleyerek onu takip etti.

CAMERON

EMERY'NİN İYİ OLDUĞU BİR ŞEY VARSA, O DA ACILARINI ATEŞE dönüştürmektir. Öfkesini yaldızlı bir mızrağa dönüştürüp tek başına bir adamı öldürebilirdi.

Em'in Mikah hakkında konuşmayı bırakmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman geçti. Hâlâ geri kalanımızın başına ne geleceği konusunda endişelendiğini biliyorum ama antrenmanlara elinden gelen her şeyi yapıyor ve hazırlıklı olmak için elinden geleni yapıyor.

Dudaklarımda bir gülümseme ve bana umut veriyor. Çünkü gerçekliğimiz çok daha kötü bir hal almak üzere. Son göreve yaklaşıyoruz ve bunun yükü herkes için ağır. Nolan'ın hepimizi öldürme emrini hâlâ bilmeyen Gage ve Thomas bile.

Zippo çakmağımı çıkarıp bir sigara yakıyorum ve Gage ile Thomas sabah rutinleri sırasında yanımdan koşarken dumanını üflüyorum. İçimden bir ses Gage'e planımızı anlatmak istiyor ama gerçek ittifaklarının nerede yattığından emin değilim. Bir şeylerin ters gittiğinin farkında değil gibi görünüyor ve farkındaysa da belli etmiyor. Thomas'tan hiç bahsetmeyeyim. Ne planladığımızı bir duysa, anında teğmene ihbar eder. İşte o böyle biri.

Beni en çok üzen şey, Erik'in tüm bunlarda ne kadar masum görünmesi. Hâlâ bizimle gülüyor ve hiçbir şey olmayacakmış gibi davranıyor. Bu durum canımı acıtıyor, özellikle de gerçekten bundan daha yakın olduğumuzu düşündüğüm için. Belki de Emery yanılmıştı ve Nolan o gece başka biriyle konuşuyordu diye umuyorum, çünkü nasıl bu kadar acımasız olabilirdi? Belki de bunca zamandan sonra onu hiç tanımamışımdır.

İçimde bir duygu fırtınası kopuyor; annemin beni öldürmeye çalışacağını hiç tahmin edemediğim bir zamana götürüyor beni. Sigaramı söndürüp küllerinin düşüşünü izlerken gözlerimi kısıyorum. Görünüşe göre sadece beni öldürmek isteyen ebeveyn figürleriyle karşılaşmışım.

Teğmen Erik uçak hangarından çıkıp dikkatimi çekmek için el sallıyor. Ona bir bakış atıp isteksizce yanına gidiyorum.

"Benimle yürü Cameron," diyor neşeyle. Erik her zamanki gibi siyah taktik pantolonunu giymiş, ama bugün altın kol düğmeleri ve rozetleriyle tertemiz subay ceketini giymiş. Kaşlarımı kaldırıyorum ama sormaya zahmet etmiyorum. Sadece Yüzbaşı Bridger veya Nolan orada olacakları zaman böyle giyindiğini zaten biliyorum.

"Emery nasıl?" diye sordu yumuşak bir sesle, arazinin sınırındaki toprak yolda yürürken kendi sigarasını yakarak.

Cevap vermeden önce sigaramdan derin bir nefes çekiyorum. "Çoğunlukla iyileşti."

"Ben onu kastetmemiştim."

"Eğer kastettiğin buysa, sana kesinlikle amca demeyecek." Kıkırdadım ve bu küçük anların tadını çıkarmaya çalıştım. Sahte de olsa, rahatlatıcı his hâlâ orada. Erik'in yanındayken kendimi bir canavar olarak görmüyorum, bana hiç canavar gibi davranmadı. Hayatta kalmak için bilmem gereken her şeyi bana o öğretti.

Erik başını iki yana sallayıp kısa bir kahkaha atıyor. "Bunu yapacağını düşünmemiştim ama daha önce

söylemediğim için bana kızıyor mu?" diye soruyor ve pişmanlık duyuyor gibi görünüyor.

Kaşlarımı çattım. Bizi öylece çöpe atacaksa neden umurunda olsun ki?

"Hayır, sanırım durumun ne kadar karmaşık olduğunu anlıyor. Bu arada, sen ve Greg nasıl bu kadar düşman oldunuz?"

Olayların sadece sonunu görmek kolay, ama Erik ve Greg'in üvey kardeş oldukları için çok eskilere dayandığını düşünüyorum.

"Aman Tanrım, sana korkunç hikayemi anlatacak vaktim olsaydı saatlerce burada kalırdık ama özetle, hiç anlaşılmadı. Annem tarafından üvey kardeşimdi. Soyadım Belerik çünkü kan bağımla Mavestelli değildim. Bay Mavestelli ise Greg'in içindeki karanlığı görmüştü. İmparatorluğu yerle bir edeceğini ya da gücüyle dünyayı yavaş yavaş ateşe vereceğini biliyordu, bu yüzden imparatorluğu ikimizin de paylaşmasını vasiyet etmişti. Ne yazık ki babamız hastalandı ve nispeten genç yaşta öldü. O zamana kadar biz çoktan kirli işleri yapıyor ve işleri yürütüyorduk. İşte o zaman Greg beni öldürdüğünü sandı ve paçayı kurtardı. Karanlık Güçler subayı Yüzbaşı Bridger tarafından izleniyordum ama o zamanlar çavuştu. Beni o getirdi."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bir dakika. Sen cellat mıydın?"

Başını sallıyor. "Bu acımasız bir iş, Emery'nin bunu üstlenmek zorunda kalmasına üzülüyorum."

Bunu yaptı ve bunu tüm dünyaya duyurdu, ama bunun bedeli ne oldu? Onu bu kurtlar çukuruna mı düşürdü? Şiddet ve uyuşturucunun kısır döngüsüne mi hapsedi?

Bu düşünceyle göğsüm sıkışıyor ve suçluluk duygusu beni sarıyor. Çünkü tüm bunları yaşadığı için mutluyum. O olmasaydı asla burada benimle olmazdı. Ben de onu asla bırakmayacağım.

Yolda yürürken aramızda bir sessizlik oluyor. Hava serin ve ciğerlerimi yakıyor. Arazinin kenarına, yerden eğri bir şekilde yükselen eski bir çit direğinin yanından geçiyoruz. Bu gece Reed'le burada buluşacağım. Binaya girebilmesi için ona bizimkiyle aynı bir üniforma veriyorum. Alt kattaki banyoda Damian ve Wraith'in iz sürücülerini çıkaracak.

Reed, Nolan ve Erik'in Riöt'un şu anda işgal ettiği sığınakta bir brifinge katılacakları için bu gece olması gerektiğini özellikle söyledi. Bize bu kadar yakın olmaları düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor.

Asıl merak ettiğim şey, Reed'in tüm bu istihbaratı nasıl bildiği. Mavestelli'nin Bryce'a yaptığı gibi içeride bir casusu var mı? Kim peki? Düşünüyorum.

Reed'in nihai amacının ne olduğu hâlâ benim için bir muamma. Haplar zaten onda. Siyah şırıngayla ilgileniyor, ama onu gerçekten harekete geçiren ne? Mavestelli'ye ihanet etmekten ne elde edecek? Emery'nin bana anlattıklarına göre, on yıldan fazla bir süredir ailelerinin bir parçası. Greg'in ailedeki konumunun peşinde olmalı. Mantıklı olan tek şey bu.

Bunu sormamın sebebinin saf aptallık mı olduğunu, yoksa her konuda kendimi karanlıkta hissetmekten yorulmuş olmam mı olduğunu bilmiyorum ama teğmene yan bir bakış atıp, "Mikah nasıl?" diye mırıldanıyorum.

Erik'in göz bebekleri büyüyor, omuzları kasılıyor, ardından dumanını dışarı verirken yüzünü gevşetmeye çalışıyor, sigarasını yere atıp çiğniyor. Gözlerim, toprağa sıkıca bastırdığı asker botuna takılıyor.

Bu hareket biraz kasıtlı gibi görünüyor ama ben sadece yorum yapıyorum galiba.

"Şu anda bir sonraki ödevi üzerinde çalışıyor." Sesi titriyor.

Yalan söylüyor. Beni kendi kabuğuma çeken acıyı yutmak zorundayım.

"Bunu duymak harika," diye yumuşak bir sesle cevaplıyorum, gözlerimi ufukta tutarak. Bakışlarının gizli

bir amacı olup olmadığını anlamak için beni süzdüğünü hissedebiliyorum. "Yürüyüşe mi çıkmak istediniz efendim?" diye soruyorum, beni buraya çağırmasının sebebini soruyorum.

Kıkırdadı. "Seninle her zaman doğrudan konuya giriyoruz Cameron. İşin özüne dalmadan önce küçük sohbetler etmeyi öğrenmelisin."

Hiçbir duygusallık göstermiyorum. "Her şey iş meselesi, efendim."

Moralimin bozuk olduğunu anlayıp konuya giriyor. "General Nolan burada." Duraksayıp Erik'e sanki kafama kurşun sıkacakmış gibi bakıyorum. "Seninle konuşmak istiyor. Yalnız." Bunu söylerken bana bakmıyor.

Boğazımı temizledim. "Efendim, Nolan'la en son yalnız kaldığımda bana öyle bir iğne yaptı ki aklımı kaçırdım. Saygılarımla, ya sizin ya da Emery'nin benimle birlikte olmanızı rica ediyorum."

Erik başını sallarken yürümeye devam ediyoruz. "Bu benim elimde değil, bunu biliyorsun." Sanki kötü bir şey olacağını biliyormuş gibi morali bozuk.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, adımlarımı yavaşlatarak.

Omzunun üzerinden bana baktı. "Hayır. On beş dakikan var, bu yüzden giyinip hangarda onunla buluşmanı öneririm." Erik ikincisini söylerken gözlerim başının üzerinden kaydı ve güneşi bana yansıtan ve içindeki şeytanı gizleyen pencerelere odaklandım.

Buradaki gardiyanların savaş odası toplantılarında kullandıkları sıradan ceketlerden birini giydim. Koyu mavi ve her yerinde altın rengi iplikler var. Ütülü, dik bir yakası var. Ana üssümüzdeki siyah ceketlere kıyasla çok sönük kalıyor. Oraya geri dönmeyi özlemem tuhaf ama ana üssü veya Under'ı bir daha görme ihtimalim pek yok sanırım. Dürüst olmak gerekirse, Emery yanımda olduğu sürece bu benim için fazlasıyla yeterli.

Bu uçak hangarı, iki katlı ve bodrumlu olmasıyla benzersiz. İnşaatçı, bu kaleyi sert rüzgarlara dayanıklı hale getirmek için tuğla ve çelik karışımı kullanarak ileri görüşlü davranmış. Galvanizli demir merdivenlerden ikinci kata çıkarken duvarları oluşturan metal paneller şingirdadı.

Bu kat, neredeyse şu anki kat kadar sade. Hangarın tüm uzunluğu boyunca uzanan büyük bir oda. Tavan kubbeli ve sonuna kadar eşit aralıklarla yerleştirilmiş, bol ışık alan birkaç camlı pencereye sahip. Tam bir stüdyo daire olurdu diye düşünüyorum.

Odanın ortasında eski bir ahşap masa duruyor. Yanında iki sandalye var. Bunların dışında, üçüncü pencerede ellerini sıkıca arkasında kavuşturmuş duran General Nolan var.

Onun gibi adamlardan nefret etmeye başladım. İnsanlıklarını o kadar iyi gizliyorlar ki, hiç çocukluk yaşamamışlar gibi hissediyorsunuz. Sahteliklerini bir an bile bırakamıyorlar mı? Bir gün bana gerçek yüzünü göstermesini sağlayacağım. Nasıl görüldüğünü hayal bile edemiyorum.

Korkunç adamlar ne hayal eder? Huzurlu bir dinlenme ve gardlarını indirmeyi mi hayal ederler? Odanın ortasına doğru tekdüze adımlarla yürürken ve o bana hitap etmeye hazır olana kadar hazır ol pozisyonunda beklerken bu düşünceyi düşünüyorum.

Uzun ve rahatsız edici bir zaman dilimi geçiyor. Genel olarak aşına olduğum bir zaman dilimi. Güneş ışınlarından düşen tozun beni boğacağından emin olana kadar Nolan arkasını dönmüyor.

Aydınlık pencerelerden uzaklaşıp asıl ait olduğu gölgelere adım attığında daha yaşlı görünüyor. Saçlarında hatırladığımdan daha fazla gri tutam var ve gözleri kasvetli düşüncelerle kararmış.

"Mori." Nolan her zaman yaptığı gibi oturmadan önce beni pasif bir şekilde selamlıyor. Sonra bana da oturmam için işaret ediyor.

"General Nolan, sizi görmek güzel efendim," diyorum sıradan bir şekilde.

"Biliyor musun, seni hep başımın belası sanırdım." Kabalığı karşısında irkildim. "Kaptan Bridger'a seni çöpe atmasını kaç kez söylediğimi anlatamam. Uyuşturucuya dayanıklı olsan bile, sende beni hep rahatsız eden bir şey vardı." Sesi umursamaz ve soğuktu.

Çenem titriyor ama ifademi boş tutuyorum. Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum.

Koltuğunda öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine yaslayarak beni daha yakından inceliyor, sanki bir vaka çalışmasından başka bir şey değilmişim gibi. Kırılmamı bekliyor ama nereden geldiğimi unutuyor. Nereden geldiğimi, kim olduğumu unuttu. Göğsümdeki yara izi bu düşünceyle yanıyor.

"Ama görünüşe göre kendini gerçekten kanıtlamışsın Mori. Tüm zorluklara rağmen. Seni uzun zaman önce görevden alma tavsiyeme rağmen, Yüzbaşı Bridger sana subaylar arasında bir yer teklif etmeye karar verdi. Hades Takımı'nda Çavuş Mortem olarak terfi etmeni öneriyor." Boncuk gibi gözleri, ifademin şaşkınlıkla değişmesini izlerken karanlık çukurlar gibi. Hades mi? Emery bana bunu söyledi. Mikah, bizimkinin yerine geçecek yeni takım hakkında bilgi bulduğunu söyledi. Ve çavuş olmamı mı istiyor?

"Ne?" Şaşkın bir nefes ciğerlerimden çıktı.

Bunu söylemesini beklemiyordum. Duygudan boğazım düğümleniyor, Karanlık Güçler'de subay olmak bunca zamandır hedefimdi. Yedi zorlu ve acımasız yıl boyunca, uğruna bu kadar çok çalıştığım şey bu değil miydi? Geleceğimin artık orada olmadığını biliyorum... Öyleyse neden bu ihtimal kalbimi sızlatıyor?

Bunun sebebi ne kadara mal olacağını bilmem mi? Yoksa daha iyisini bulmam mı? Emery. Dişlerimi gıcırdatıp içimde büyüyen kargaşayla boğuşuyorum.

Uzun zamandır Çavuş Mortem olmak istiyordum.

Nolan sırtıyor ve bu gerçekten de çok kötü bir Şey. Sandalyesinde doğruluyor ve arkasına yaslanıp bir tarafına altın harflerle kelimeler yazılmış siyah bir kağıt parçası alıyor.

"Her subayın hayatında zor bir karar vermesi gereken bir an gelir Mori. Karanlık Güçler'de yüksek rütbeli bir asker olmak için, Şimdiye kadar kat ettiğin yolların ötesinde kendini kanıtlamalısın. Hepimiz bulunduğumuz yere gelmek için bu zor seçimleri yapmak zorunda kaldık. Ama Teğmen Belerik seni Şiddetle tavsiye etti."

Ağrı göğsüme doğru yayılıyor, ciğerlerimi enfekte ediyor ve nefesimi daraltıyor. Çünkü bundan sonra ne söyleyeceğini biliyorum.

"Ne yapmalıyım?" diye yavaşça soruyorum ve bu tozlu, uğursuz odadaki ses çok sessiz geliyor. Bakışlarım boş, ışıık snmş.

Nolan bana siyah kağıdı uzatıyor. Kaptanın bizzat yazdığı bir emir gibi görünüyor.

Mavestelli öldükten sonra fke Timi'ni yok et. Karanlık Güçler arasında bir efsaneyi tek başına geri getireceksin.

ZIMPARA

CAMERON, GAGE'İN BURADAKİ BİRKAÇ UÇAK MODELİNİN NE KADAR eski olduğundan bahsetmesini dinlerken bakışlarıma karşılık vermekte zorlanıyor. Daha önce teğmenle yürüyüşe çıktıktan sonra daha sessizleşmiş. Tamamen içine kapanık değil ama bana söylemediği bir şey var. Öğleden sonraki tatbikatlarda başını öne eğip dalgın dalgın bakıyor.

Damian dizime hafifçe vurup kucağıma birkaç eldiven bıraktı. "Dün yanlışlıkla yaktığım eldivenlerin yerine," diye mırıldandı, hâlâ gülümsüyordu, bu yüzden aslında üzgün olmadığını anladım.

"Umarım görevden önce fişekleri nasıl kullanacağını öğrenirsin," diye takıldım. Anlaşılan Büyük Havza'daki saklanma yerimdeki küçük gösterim çok beğenilmiş. Cameron, kaçma zamanımız geldiğinde işe yarayacağını düşünüyor.

"Evet, evet." Damian beni el sallayarak geçiştiriyor ve Wraith'in yanına oturuyor.

Gözlerimiz buluştu ve bakışlarımı sabitledim. Wraith sırtarak mırıldandı, "Peki, bu Reed denen adamı nereden tanıdığınızı bize anlatacak mısınız?"

Damian da merakla başını sallıyor. "Hadi ama, bu gece boynumuzla uğraşacak. Bize bu kadarını borçlusun."

Omuz silktim. "Onu akademide, on iki yaşındayken gönderildiğim zamandan beri tanıyordum. Benimle aynı sınıftaydı ama zekâsı benimkinden çok daha üstündü." Reed hakkında konuşmak tuhaf, beni nostaljik hissettiriyor. O zamanlar çok yakındık. Şimdiyse bambaşka dünyalardayız gibi görünüyor, ama elbette kaderim üzerinde yine güçlü bir etkisi var. Her zaman olduğu gibi. "Birkaç akademik yıl yükseltildikten sonra birbirimizi eskisi kadar sık görmemeye başladık. Babam onu iç ekibine aldırıldığı sıralardaydı. Reed'e karşı bir sempatisi vardı, muhtemelen içindeki kötülüğü görebildiği için. Hepimiz gördük ama o kadar karizmatik ki bazen onu görmek zor."

Damian endişeli görünüyor, ancak Wraith bakışlarını sertleştiriyor.

"Ona fazla güvenme. İzleyicilerini çıkarmasına izin ver, ama konuşma taktiklerine alet olma. Dikkatli olmazsan Reed on dakika içinde tüm sırlarını ifşa etmeni sağlayabilir."

Wraith homurdanıyor ve akşam yemeği için tekrar bir araya gelen ekibimizin geri kalanına bakıyor. Gage bize katılmamız için el sallıyor.

"Yanlış hatırlamıyorsam, ağzı bozuk olan sendin, hatırlıyor musun?" Damian ortamı yumuşatmak için şaka yapıyor.

Ona sırtıyorum. "Neyden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Üçümüz kalkıp akşam yemeği için aşağı inmeden önce diğerleriyle buluşurken gülüyorum.

Cameron, Erik'in odasından çıkıp Reed'in söylediği gibi yukarı kata çıkmasını bekleyerek kapının yanında duruyor.

Akşam boyunca pek konuşmamış, düşüncelere dalmıştı.

Yanındaki duvara yaslanıp odaklanmış ifadesini inceliyorum. Muhtemelen daha yakına geldiğimi bile fark etmemiştir.

"Kam?"

İrkildi ve gözlerini yavaşça bana doğru çevirdi. Bakışlarında bir endişe denizi vardı; ufukta taşmayı

bekleyen bir fırtına.

"Em?" diye fısıldadı yumuşakça, cesaretimi çalarak.

"Bu sabah bir şey mi oldu? Erik'le görüştüğten sonra gergin görünüyorsun." Tavrı beni rahatsız ediyor, teğmen ona söylemediği bir şey mi söyledi?

Cameron bana parçalanmış bir gülümsemeyle baktı. "Hayır. Sadece güzel bir yürüyüş yaptık." Duraksadı ve bakışlarını tekrar koridora çevirdi. "Bitmeden önceki küçük anları ezberlemeye çalışmam garip mi?" diye sordu üzgün bir şekilde.

Dudağımın kenarını ısırdım. Onun ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Sana koruyucu gibi gelen birine veda etmek kolay olamaz ama kastettiği şeyin bu olup olmadığından emin değilim.

"Hayır, sanmıyorum. Bir bakıma, sessiz bir veda gibi." Parmaklarımı kolunda gezdirip sırtına doğru ilerledim, kollarımı göğsüne doladım ve ona sıkıca sarıldım.

Eli benimkinin üzerine bastırıyor ve sıkıyor.

Bir kapının kapanma sesi bizi donduruyor. Cameron sessizce izliyor ve daha uzaktaki ikinci bir kapının kapanmasını duyana kadar bekliyor, sonra bana başını sallıyor. "Aran Erik'ti. Ben Reed'le buluşacağım, sen Wraith ve Damian'ı al, banyoyu da sterilize et."

Bu kadar tuhaf davranmasaydı, hemen kabul ederdim. Ama bir sorun var ve teğmenin ardından gitmesi içimi rahatlatmıyor. Ona güvenmediğim için damarlarıma bir suçluluk duygusu doluyor, ama Reed'le görüşsem daha iyi olur. Zaten onunla yüzleşmem gerekiyor.

"Ben Reed'i almaya gidiyorum. Sen kal ve her şeyi hazırla. Onunla özel olarak konuşmam gerek," diyorum gergin bir şekilde, Cameron'ın bu konuda bana karşı çıkacağını bilerek.

Kaşını kaldırdı. "Neden?"

"İçimden atmam gereken bir şey var... Sormuyorum," diyorum sertçe.

Beni içine çekti, sanki benimle tartışacakmış gibi dudaklarını büktü ve sonra iç çekti. "Tamam, ama çabuk ol. Ne kadar vaktimiz kaldığını bilmiyorum."

Başımı sallayıp hızla gardıroba doğru ilerledim ve Reed'e vermek için ayırdığımız fazladan üniformayı aldım, böylece onu gizlice içeri sokmak daha kolay olacaktı.

Yağmur omuzlarıma şiddetle iniyor. Bu geceki hava durumuna bakmalıydım. Nöbetçiler hangarın girişindeki küçük odalarında her zaman kanalı açık tutuyorlar, ama tabii ki havanın her şeyde bir etken olduğunu unutuyordum.

Eğik çit direğine giden patıkada yürürken kanım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Orada beni bekleyen bir figür var. Onu karanlıkta bile tanırdım - kemiklerinin şeklinden başka bir şey göremesem bile - Reed olduğunu anlardım.

Koşumu yavaşlatıp ondan birkaç adım uzakta duruyorum. Kapüşonu başının üstünde ama beni süzen acımasız bakışlarını gizleyemiyor.

Kaşlarının arasında küçük bir kırısklık belirdi. "Emery mi?" Cameron'ı bekliyordu.

Ona ters ters bakıp fazladan üniformayı kollarına sıkıştırdım. "Acele et ve giyin," diye çıkıştım ve arkamı dönüp kollarımı sıkıca kendime doladım.

Kıkırıyor, uzun zamandır tanıdığım bir ses.

"Şey, benimle yaptığı anlaşmadan sana bahsetmesine şaşırdım. O kırık dökük askerin yapabileceğini sanmıyordum. Zaten hep sürprizlerle dolu." Reed çok memnun görünüyor. Bu kadar entrikacı olmasından nefret ediyorum. Neyin peşinde olduğunu anlamak imkansız. Onu hiç çözemedim. Tam olarak değil.

"Ne diye bütün bunlara bulaşıyorsun Reed? Greg, Karanlık Güçler'e bilgi sızdığını öğrenirse sana neler yapacağını biliyor musun?" Ne kadar endişeli görüldüğümden nefret ediyorum ama şu anda Reed'den ne

kadar nefret etsem de, o benim ailem gibi. Ölse... Ne yapardım bilmiyorum.

Çit direğine çamaşırları fırlatma sesi beni ürpertiyor. Sırtımın ona dönük olması korkutucu.

"Emery, benim için endişelenmene gerek yok, söz veriyorum. Beni bilirsin, her zaman dört adım öndeyim ve işler ters giderse bolca yedek planım var." Sanki gerçekten hazırlıklıymış gibi, sade bir şekilde söylüyor. "Ah, saç kesimini gerçekten çok yakışmış."

İşini bitirdiğini belirtmek için omzuma vurdu. Omzumun üzerinden ona sert bir bakış attım. "Sana hayır. En azından gerçekten ne istediğini söyle." Elini ittim.

Reed dudaklarını büzdü. "Biliyor musun, Greg saçını kazıtmamı istedi. O yüzden dağınık bıraktığın için kusura bakma. O kadar uzun süre kalmasına ancak bu şekilde izin verebilirdi." Sorularımdan bıkmış gibi derin bir nefes aldı. "Ne, henüz tahmin edemedin mi?" Bana gülümsedi ve midem dehşetle bulandı. Psikopatlar neden zihin oyunlarından bu kadar hoşlanır?

"Karanlık Güçler'de bu kadar çok istihbarata nasıl sahipsin? Cameron dışında içeride tanıdığın biri var mı?" Uçak hangarına geri dönerken ondan her türlü bilgiyi almaya çalışıyorum.

Gülüştü beni daha da sinirlendiriyor. "Ah, yakında öğreneceksin, Emery."

Ona doğru hızla dönüyorum ve aniden duruyor, gözleri hafifçe büyüyor.

"Bu bir oyun değil Reed. Bir sonraki görevde tüm ekibim yok edilecek ve hiçbirimizin kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorum." Dişlerimi sıktım ve başımı iki yana salladım.

İç çekiyor ve çenemi kaldırıyor. Yağmur damlalarına karşı gözlerimi kısıyorum.

"Ölmene izin vermeyeceğim, tamam mı? Söz veriyorum. Ama benden bilgi alamayacaksın. Bu gece olmaz. Arkadaşlarının takip cihazlarını çıkarmasını istiyorsan, hemen gitmeliyiz. Geri dönmem için fazla zamanım yok,"

dedi Reed ciddiyetle. Saatine bakıp tekrar yürümeye başlamam için beni dürttü. "İster inan ister inanma, tek arkadaşımsın, bu yüzden seni riske atamam Emery."

"Bana güven, inanıyorum." Kaşlarımı çattım ve o zalim sırıtış yeniden belirdi.

Bu beni kızdırmalı çünkü tam bir pislik, ama sözleriyle avunuyorum. Bir zamanlar benim de tek arkadaşımdı ama Karanlık Güçler'e girdiğimden beri hayal edebileceğimden çok daha fazlasını buldum.

Reed, Damian'ın yanına bir cihaz yerleştirerek başlıyor. Ekranı olmayan küçük, siyah bir kutu, sadece bastığında kırmızı yanıp sönen bir düğme var. Reed'in onu susturmamız konusunda ısrar etmesine sevindim çünkü Reed neşterle etini keserken Damian'ın acı dolu inlemeleri tüyler ürpertici.

Operasyon bir dakikadan az sürüyor.

Sonra takip cihazı çıkıyor. Ne kadar küçük olduğuna ve hap kapsülüne ne kadar benzediğine şaşıyorum. Reed acilen cihazı kutunun yanına koyup düğmeye bir kez daha basıyor. Işık yeşile dönüyor ve sonra kapanıyor.

Cameron, Reed'in hassas hareketlerine şaşkınlıkla bakıyor; muhtemelen benim gibi, Reed'in bunları nasıl çıkaracağını tam olarak nasıl bildiğini merak ediyor. Kullandığı cihazı nereden buldu acaba?

Wraith'inki çok daha az dramatik. Reed takip cihazını devre dışı bırakırken bile irkilmiyor.

"Bu kadar kolay," diyor Reed, kanlı ellerini havlulardan biriyle silerken.

İzleyicilere bakıyorum. "Ya biri o cihaz olmadan izleyicisini çıkarmaya çalışırsa ne olur?" Çok açık, ama yine de onun söylemesini istiyorum.

Reed bana aptalmışım gibi bakıyor. "Patlar. Güvenli bir şekilde çıkarmak için bu kutuyu takip cihazından yarım metre uzakta tutman gerekiyor." Bunu şeytanların sanatına hayranmış gibi kötü niyetli bir gülümsemeyle söylüyor.

"Ve sanırım sen de kirli ellerini nasıl bir şeye bulaştırdığını bize söylemeyeceksin," diye sordu Cameron, Reed Wraith'in küçük kesisini dikmeyi bitirirken kollarını kavuşturmuş bir şekilde.

Reed sırtıyor. "Tabii ki hayır." Saatine bakıp çıkmak üzere ayağa kalkıyor. "Eğlenceliydi ama zamanım doldu." Şırıngayı beklerken kaşlarını kaldırarak elini Cameron'a uzatıyor.

Cameron cebinden siyah şırıngayı çıkarıp sessizce uzatıyor. Bakışlarında yenilgi ve suçluluk var.

Reed ona arkalarına bandaj yapıştırılmış iki küçük metal plaka uzatıyor. "Bunlar diğer ikisi için. Kaçmadan önce sinyali kapatman gerekecek, aksi takdirde takip edilme veya bir takip cihazının patlaması riskiyle karşı karşıya kalırsın."

Hepimizin ortak bir kasvetli bakışı var.

"Harika. Birkaç gün içinde kışınızı göreceğim," diyor Reed göz kırparak ve sonra törensiz bir şekilde banyodan çıkıyor. Onu merdivenlere kadar takip ediyorum.

"Orada yolumuzdan çekil, tamam mı? İsteyeceğim son şey cansız bedenini bulmak," diye itiraf ettim ve elini tutup içten bir vedalaşmayla sıktım.

Alaycı bir sırıtışla. "Beni öldürmek için çok uğraşman gerekecek Emery. Her zamanki gibi bana yeterince değer vermiyorsun. Bunu uzun zamandır bekliyordum, bu yüzden benim için endişelenme. Sadece sahada iyiysen işime yararsın. Bu yüzden beni hayal kırıklığına uğratma, ben de seni hayal kırıklığına uğratmam." Gözlerindeki ateş şeytani ve her şeyi tüketiyor.

"Bencil herif. O kafanda neler planlıyorsun," diye fısıldadım kendi kendime, kapıyı arkasından kapattıktan sonra.

ZIMPARA

DAMIAN VE WRAITH, KESİKLERİ GİZLEMELİK İÇİN YELEKLERİNİ BÜTÜN hafta boyunlarına kadar fermuarlı tutuyorlar. Sanırım ilk günden sonra nefesimi tutmayı bıraktım. Kimse bir şeyden şüphelenmemiş gibiydi.

Formasyon çalışıp günde en az iki kez yirmi bin fitten iniş yaptığımız için günler yorucu geçiyor. Her antrenmana altı kilometrelik bir koşuyla başlayıp bitiriyoruz. Tam bir cehennem.

Ama bugün diğerlerinden daha fazla çünkü burnum yine kanamaya başladı. Elimden geldiğince kolumla siliyorum. Cameron'ın endişelenmesi gereken son şey benim. Ve isteyeceğim son şey de General Nolan'ın bana son dozu vermesi. Cameron'ın her iyileşmesinde yaptığı gibi, mükemmelleştirmek için çalıştığını biliyorum ama ne olacağını kimse bilemez. Kendimi çok daha stabil hissediyorum ve bunu kaybetmek istemiyorum.

Su istasyonunun yanında diz çöküp plastik bir şişe kapıyorum ve birkaç büyük yudumda içiyorum.

"Birazını da bize ayır," diye şakayla karışık söylüyor Damian yanıma yere çökerken. Saçları terden sıırılsıklam ve benim gibi hızla bir şişe su içiyor.

Gage koşusunu bitirirken elini havaya kaldırıyor. Ona bir su atıyorum ve hepsini kafasından aşağı döküyor.

"Görevden önce bir gün izin alabiliyoruz, değil mi? Bu çılgınlık," diye yakınıyor Wraith, ellerini dizlerine koyup nefes almak için eğilirken ilk kez. Çenem neredeyse düşecekti çünkü onu hiçbir şey hakkında sızlanırken duyacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım gerçekten de derinlerde bir yerde bir insan.

"Pek sayılmaz." Thomas sinirli ama her şeyden çok sıkıntılı görünüyor. Grubun her zaman alaycı ve kurallara uyanıydı, ama bu hava hangarına geldiğinden beri çok daha sessiz ve içine kapanık.

Acaba bir şeylerin ters gittiğini mi hissediyor da bu konuda bir şey söylemeye inat ediyor?

Cameron sessizce suyunu içiyor, ben yukarı bakarken bakışlarını aşağı indiriyor. Gözleri koluma kayıyor. Kahretsin. İç kolundaki kurumuş kanı gördüğünü biliyorum çünkü çenesi kasılıyor ve yüz hatlarında bir endişe ifadesi belirliyor.

Benim için endişelenmesini istemiyorum ama yine de bunu gizli tuttuğum için suçluluk duyuyorum. Başkalarının önünde hiçbir şey söylemediği için ona sessizce teşekkür ediyorum. Özellikle de teğmen benden sadece beş adım ötede durup sigara içip elindeki panodaki şeyleri incelerken.

Kısa süre sonra işten çıkarıldık ve düşündüğüm gibi Cameron kolumu tutup beni binanın yan tarafına doğru yönlendirdi. "Tekrar başlamasından bu yana ne kadar zaman geçti?" diye alçak sesle sordu, sanki başka kanama bölgeleri arıyormuş gibi başımı ileri geri sallayarak.

"İki gece önce," diyorum isteksizce.

"Em." Elleri omzuma sıkıca sarılmış. Hayal kırıklığıyla başını eğiyor. Zaten berbat hissediyorum, daha da kötüleştirmesi mi gerekiyor? Alt dudağımı içeri çekip hislerimi bastırarak kadar ısııyorum.

Önemsediğiniz birinin gözlerinizin önünde dağılıp gitmesini izlemenin ne kadar zor olduğunu deneyimlerimden biliyorum. Onlara yardım etmek için yapabileceğiniz hiçbir şey olmaması ne kadar çaresiz ve göz korkutucu. Benden haftalar önce onun nasıl yıkıldığını izledim. Bu durum ruhunuzu yıpratıyor ve ikimiz de biliyoruz.

"Biliyorum Cam." Elimi yanağına koydum. Bakışları kederle yumuşadı. "Biliyorum."

Derin bir nefes alıp alnını alnıma bastırdı, gözlerini kapattı. "En azından burnunun kanaması dışında herhangi bir yan etki yaşayıp yaşamadığını söyleyebilir misin? Sana yardım etmek istiyorum aşkım. İhtiyacım var. Seni kaybedemem, bu yüzden lütfen... yardım etmeme izin ver," diye şefkatle yalvardı.

Yumruklarımı sıkıp kalbimi yutuyorum. "Zihnimde dalgınlık hissettiğim ve zaman algımı kaybettiğim anlar oluyor... Birkaç gece önce başladı." Gözlerimdeki yaşları bastırmaya çalışıyorum. Cameron irkilip birkaç santim geri çekilerek bana bakıyor.

Göz kapaklarımdan birini yavaşça aşağı çekiyor. "Yukarı bak."

Bir şey bulamayacağını umarak yapıyorum ama gözlerimin beyazında yavaş yavaş büyüyen koyu, kanlı lekeleri gördüm. Hiç iyi görünmüyor.

"Bazen nerede olduğumu unutuyorum. Ama senin gibi şiddete meyilli değilim ve bildiğim kadarıyla kimseyi öldürmedim."

"Siktir." Sesi titriyor ve hemen diğerini kontrol ediyor. "Bu da." Cameron başını sertçe kavırıyor ve daireler çizerek yürüyor, küfrediyor ve başını sallıyor, bana kalbimi kıran birkaç parçalanmış bakış atıyor.

"Ne anlama geliyor?" diye soruyorum, etrafımızdaki dünyanın geri kalanını susturan kısık bir sesle. Kuşlar ve rüzgar, gökyüzündeki uçaklar ve binanın içinden gelen kahkahalar. Cevap vermesini beklerken her şey sessiz.

Yürümeyi bıraktı, ellerini iki yanına koyup yumruk yaptı ve bana bakamadı.

"Ölmeye başladığın anlamına geliyor," diye hırıltılı bir sesle, kendisine bu kadar acı veren kelimeleri söyledikten sonra dudağını ısıırıyor. Sonra çenesini kasıp bana bakıyor, gözleri kıpkırmızı ve yanaklarından yaşlar süzülüyor. "Vücudun kapanma sürecinde, ilacı reddediyor ve yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum ama her şeyi deneyeceğim."

Ölmek mi? Fiziksel acımı dindiren hapların aynı zamanda vücuduma da zarar vermesi fikri trajik bir ironi.

Kabullendiğimi anlamış olacak ki aramızdaki mesafeyi tek adımda kapatıp beni göğsüne sıkıca bastırdı. Parmakları saçlarımda gezindi ve başımın tepesine birkaç öpücük kondurdu.

"Cesedimin üzerinden. Bunu düzelteceğim Em. Bu dünyada benim gibi bir günahkâr için başka hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey. Reed'e ulaşacağım ve eğer yardım edemezse, dişimi sıkıp General Nolan'a soracağım. Bir yolunu bulacağız," diye söz veriyor alnıma bir öpücük kondururken.

Sanki bir sonraki an gibi, karanlık bir odada tek başıma oturuyorum. Cameron'ın odası olduğunu, çarşafların huş ağacı kokusundan anlayabiliyorum.

Elimi alnıma bastırıyorum. Bana ne oluyor böyle? Damarlarımda hızla yayılan korkuyu atmaya çalışıyorum. Yatağın birkaç adım ötesinde, kenarda küçük bir not duruyor.

Öne eğilip onu yakaladım.

*Unutursanız diye söylüyorum, saat 22:00'da
orta büyüklükteki nakliye uçağında buluşalım.*

Kam

Yatağın başındaki saate bakıyorum, neredeyse on olmuş. Kahretsin.

Koridor karanlık ve soğuktu, sweatshirt'ü vücuduma daha sıkı sararak ilerledim. Günün çoğunu hatırlamadığıma inanamıyorum. Cameron'ın odasına nasıl indim ki? Belli ki bir ara oradaydı.

Orta boy uçağa binerken alt dudağım titriyor. Muhafızların kilitsiz bıraktığı tek uçak bu ve akşam taramalarının ne kadar gevşek olduğunu zaten biliyoruz, bu yüzden içeri girip onu beklemem hiç zor değil.

Boş uçağın ortasında otururken, "Ne diye burada buluşuyorum ki?" diye düşünüyorum. Burası karanlık ve yağ ve kazınmış metal kokuyor. Burnumdan ılık bir sıvı akıyor ama onu durmadan silmek yerine, öylece bırakıyorum.

Akış sonsuz gibi geliyor. Boğazımı düğümlüyor. Hap şişemi çıkarıp avucuma dört tane sallıyorum. Günüm bomboş olduğu için en son ne zaman aldığımı hatırlamıyorum ama zararı olmaz. Kendimi sanki birkaç dakika gibi gelen bir süre boyunca onlara bakarken buluyorum.

Boynumda bir şey batıyor ve kaşlarımı çatarak üzerime çöken tuhaf hissi ovuşturuyorum.

Peki bu küçük siyah haplar nasıl oluyor da bu kadar çok acıya sebep olabiliyor?

Bakın bana ne yaptılar. Cam'e ne yaptılar. Babam, amcam, hatta General Nolan. Onlar varken herkes daha kötü durumda.

Hapları geri atmak için elimi kaldırıyorum ama biri bileğimi tutuyor. Gözlerim ön koluma kayınca kalbim duracak gibi oluyor, orada kanlı bir el tenimi sarıyor.

Boğazımdan bir inilti kopuyor ve keskin bir şekilde yukarı bakıyorum.

Koyu, uzun saçları bir kadının yüzünü örtüyor. Gözleri buz gibi. Karla kaplı ve taktik teçhizatına yapışan koyu kırmızı bir sıvı var.

Bree mi?

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve göğsümde keskin bir acı hissediyorum.

"Bree." Dudaklarım çatladı ve kelimelerim sürünüyor.

Ağız açıldı ve Arnold'un can havliyle uçağın içinde yuvarlanırken ormanda attığını duyduğum aynı çığlık. Geriye doğru sıçrayıp ayağa kalktım. Beni bileğimden yakalayıp yere serdi.

"Başına gelenler için üzgünüm!" diye haykırıyorum, onu tekmeleyip uçağın aralık kapısından fırlamayı başarırken. Soğuk hava ciğerlerime işliyor ve almaya çalıştığım her nefesle boğuşuyor.

Hangarın etrafındaki alana doğru koşuyorum, omzumun üzerinden bakmaya cesaret ettiğimde birkaç kayaya takılıp düşüyorum. Arnold'ın onu bıçakladığı kalbine elini bastırmış bir şekilde beni takip ediyor. Boğazımdan safra yükseliyor.

"Emery," diye sesleniyor bir diğeri. Bu erkek.

Başım sola doğru savrulurken gözlerim Bryce'a kilitlendi. Gözlüğünü burnunun üstüne doğru iterken boynundan kan fışkırdı.

Neden buradalar? Cameron nerede? Panik kulaklarımda gümbürdüyor ve onları öfkeyle kırıştırırken gözlerimden yaşlar süzülüyor.

Arazinin derinliklerine doğru koşmak için hızla dönüyorum ama karşımda iki yüz daha var: Kayden ve Mikah. Beni yakalayıp kaçmamı engelliyorlar. "Ne istiyorsun? Dur!" diye bağırıyorum, başımı sallayıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

Beni ne kadar süre rahatsız edecekler? En az yirmi adamın çığlıkları etrafımda yükseliyor. Yavaşça yukarı bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Etrafımda öldürdüğüm tüm adamlar var. Kestiğim her yerden ağlıyor ve kanıyorlar.

Kaburgalarım sanki kendi içlerine kapanacakmış gibi hissediyorum. Yumruğumu kalbime bastırıp ağlıyorum.

Yumuşak bir el omzuma dokunuyor. Çenemi kaldırıp Bree'nin sıcak ifadesiyle karşılaşıyorum.

Elime bir şey tutuşturuyor ve fısıldıyor: "Hepsi senin yüzünden öldü."

Damarlarım korkuyla dolarken, o uzaklaşıyor ve ölü yoldaşlarımı ortaya çıkarıyor.

Gage'in donuk gözleri yıldızlara dikilmiş, karnı yarılmış. Thomas'ın başı vücudundan 60 cm uzakta ve Wraith'in şakağına bir kurşun isabet etmiş.

"Hayır," diye mırıldandım, aşırı nefes alarak.

Damian yan yatıyor, hâlâ nefes alıyor. Çığlık atıp ağlayarak yanına sürünüyorum. "Damian! Ne oldu? Bunu kim yaptı?" Onu sırtüstü çevirirken ceketinden yaşlar süzülüyor. Gözleri oyulmuş ve dudaklarından kan fışkırıyor.

Boğazıma kadar yükselen kusmuk boğazımı tıkıyor. Şok hissi tüm vücudumu titretiyor. Dudaklarındaki kanı silmeye çalışırken ellerimi zar zor sabit tutabiliyorum.

"Sen... yaptın," son sözleri. Son bir nefes veriyor ve dünya onlarla birlikte yıkılıyor.

Yaptım mı? Hayır... hayır. Asla yapmam. Bu benim hatam değildi.

Bacaklarım zar zor sabit kalabiliyor, kendimi ayağa kaldırmaya çalışırken sahadaki ölü takımına bakıyorum. Peki Cameron nerede?

Bunu Cameron mu yaptı?

Çenem çalışıyor ve tüm vücudum adrenaline uyuşuyor.

"Emery..." dedi Cameron yavaşça, sesi beni ürküttü.

Ona doğru dönüp savunma amaçlı elimi kaldırıyorum. O anda elimde siyah bir çakı tuttuğumu fark ediyorum. Ne...

Cameron avuç içleri bana dönük, bana doğru yavaş bir adım attı. "Emery, benimle misin?" Gözleri vahşi, sulu ve kararsızdı. Bana daha önce hiç böyle baktığını görmemiştim.

Birkaç kez göz kırpıp arkama döndüm, arkamdaki kan ve ölüme baktım. Dehşet tüylerimi diken diken etti.

"Ben..." diye fısıldıyorum, çenemden kan ve tükürük damlıyor.

Cameron'ın bakışları zayıflıyor ama bana doğru bir adım daha atıyor. "Bıçağı bana ver, Em." Sesi değişiyor, sanki aramızda gölgeler dolaşıyormuş gibi.

"Onları duyabiliyorum," diye fısıldıyorum, sesim tiz çıkıyor.

"Kim?" diye tereddütle soruyor.

Çenemden yaşlar süzülürken gülümsemem titriyor. "Herkes. Tek duyduğum çığlıkları." Elimi alnıma bastırıyorum. Hava durgunlaşıyor ve beni boğuyor.

Aklım sanki çözülecek gibi.

Cameron'ın dudakları sertleşti ve öne atılıp kollarını bana doladı ve beni sıkıca tuttu. Sıcaklığı beni sardı. Kollarım boynuna dolandı.

Cameron başımı uzun, yatıştırıcı hareketlerle okşuyor. "Artık iyisin. Seni seviyorum Emery. Lütfen geri dön," diyor, kalbimi kıran kırık bir sesle.

Birkaç saniye sonra netlik içimi doldurmaya başlıyor.

"Cameron?" diyorum kollarımı sırtında yukarı kaldırırken. Sağ ön kolum ıslak ve yapışkan bir şeye kayıyor. Boğazım düğümleniyor. "Cameron?" diyorum daha telaşlı bir sesle.

Kan kaybediyor.

ZIMPARA

YARASINA BAKMAK İÇİN ELİMDEN KURTULMAYA ÇALIŞIRKEN PANİKLE nefesimi dışarı verdim. Cameron sadece beni daha sıkı kavradı ve kollarında çırpınırken beni bırakmadı.

"Yaralısın! Cameron, bırak beni... Cam, bırak beni!" diye omzuna doğru ağladım, sonra tüm vücudumu gevşettim. Beni göğsüne bastırıp yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

"İyiyim." Sesi kısık.

Ama öyle değil. O, iyi olmaktan çok uzak ve görünüşe göre ben de öyleyim.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve omuzlarım sarsılıyor.

"Şşş. Sorun değil bebeğim. Buradayım. İyi olacaksın." Beni kollarında tutarak ayağa kalkmaya çalışıyor ve beni hangara geri taşımaya başlıyor.

En iyi yargıma rağmen, şehit düşen yoldaşlarımı görmek için bir kez daha sahaya bakıyorum. Ama onları gitmiş buluyorum. Tek bir kan lekesi, yırtık et veya kopmuş bir kafa yok.

Parmaklarım Cameron'ın gömleğinin içine kıvrıldı.

"S-Sandım ki-" Karanlık geceye boş boş bakıyorum. "Ne oldu?" Ona çaresiz gözlerle bakıyorum.

Bana baktı, onu gördüğümde daha yorgun görünüyordu. "Sana son enjeksiyonu yaptım."

Kaşlarımı çattım ve elimi boynuma götürdüm. Küçük bir iğne batması hissettim. Bree'yi görmeden hemen önce hissettiğim şey bu muydu? Boğazımdaki düğümü yuttum. En azından aklımı tamamen kaçırmıyorum. Bunun ilacın etkisi olması ve daha endişe verici bir şey olmaması beni rahatlattı. Derin bir iç çektim.

"İşe yarayacak mı? Şimdi iyi miyim?"

Cameron usulca fısıldıyor: "Güvendesin ve bekleyip göreceğiz, ama ben seni destekliyorum. Her şey yoluna girecek."

Beni ofiste toplanmış, yargılayıcı ve endişeli gözlerle beni izleyen gardiyanların yanından geçiriyor, Cameron beni bodruma geri götürmek yerine yukarı çıkarıyor.

Neden diye soracak kadar yorgunum, bu yüzden sormuyorum. Şu anda kafamın içinde şeytanlar gibi dans eden çok daha büyük sorunlarım var.

Beni yere indirip tekrar ayağa kalktı, endişeyle bana baktı. "Hemen döneceğim, tamam mı? Şunu diktirmem gerek. En kısa sürede yanına geleceğim, tamam mı?" Saçlarımı geriye doğru tarıyor, sonra yorgun bir şekilde dönüp gidiyor. Kürek kemiğindeki uzun kesiği görüyorum ve kapı arkasından kapanırken göğsümün inip kalkmasına neden oluyor.

Ürpertici ses karşısında irkiliyorum ve büyük, karanlık kubbeli odayı incelerken kendi içime çekiliyorum.

"Aslında neredeyse kendi sonunu getirecektin."

Reed'in sesini duyunca ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Onu yerden tavana kadar uzanan pencerelerden birinin önünde, ellerini arkasında düzgün bir şekilde kavuşturmuş halde buluyorum.

Şu an burada olması umurumda bile değil. Tek yapabildiğim, yarı boğuk bir hıçkırık ve sımsıkı kucağına doğru yürümek.

Duygularıma gülüyor; hiçbir şeye, hatta bana karşı bile empati kurmakta hep zorlanmıştı. "Mori'nin, gardiyanları Belerik'i uyandırmadan seni almasına izin vermeye ikna edebilmesine minnettar ol. Teğmenin, imparatorluğunu ele geçireceğini düşünerek ona bu kadar yakınken sana ne yapacağını gerçekten bilmiyorum."

"Ne yaptım?" diye sordum göğsüne. "Binam hayatta mı?" diye sordum acı dolu bir ses tonuyla. Gördüklerim o kadar canlıydı ki, ayrıldıktan sonra gördüğüm boş sahanın gerçek olup olmadığını bilmiyorum. Anılar aklıma gelince kollarımda tüylerim diken diken oldu.

Reed saçlarımı geriye doğru düzelttikten sonra geri çekilip başımın tepesine hafifçe vurdu. "Gerçekten kafayı yemişsin. Ve evet, hepsi aşağıda uyuyor." Alaycı ses tonu yüzünden onu geriye ittim. Kötü kötü sırttı ve ben de göğsüne vurdum. "İşte, gördün mü? Şimdi tam gaz gidiyorsun," dedi biraz fazla neşeli bir şekilde.

Kolumu yüzüme doğru çekip derin bir nefes aldım. "Hayatımın en çılgın deneyimini yaşadım ve hepsi kafamın içindeydi, Reed. Buna yağmur demezdim." Dişlerim alt dudağıma battı. "Ve sanırım Cameron'ın sırtını kestim." Boğazımdaki hırıltı, çığlıklarımın fazlasıyla gerçek olduğunu gösteriyordu.

"Ah, kesinlikle onu kestin. Gerçekten romantik bir durumdu. Seni histeriden kurtarmaya çalışıyordu. Her şeyi buradan izledim—"

"Reed!" diye çıkıştım ona ve öfke dolu gözyaşlarım akmaya başladı.

Ellerini masumca kaldırdı. "Pekala, tamam. Sadece havayı yumuşatmaya çalışıyorum. Ne söylememi istediğini bilmiyorum. Nolan'ın Erik'le gönderdiği son iğneyi sana verdikten sonra kafayı yedin. Beni daha önce aradı ve seni kurtarmaya yeteceğini doğruladım. Sanırım bunu ancak zaman gösterecek." Sanki bu kadar kolaymış gibi omzunu kaldırdı. "İşler gerçekten çığırından çıkarsa diye burada

olmak istedim ama sana oldukça hızlı ulaşabildi, bu yüzden izleyip notlar aldım."

Bakışlarım ellerime kaydı. Kıpırmızı ve kir içindeydiler. Cam son duruşmada uyandığında böyle mi hissetmişti? Ama karşısına hareketsiz bedenim çıktı ve beni öldürmüş olabileceği bilgisi çıktı. Bu, birinin yaşayabileceği en kötü deneyimdi.

Ölümden beter. Hissettiği suçluluk duygusu akıl almaz.

"Ona saldırdığıma inanamıyorum," diye mırıldandım uyuşuk bir şekilde, sırtımı tuğla duvara yaslayıp yere kaydım ve dizlerimi göğsüme çektim. Kendimi çok boş ve bitkin hissediyorum.

Reed, belki de anlık bir düşünceyle başını sallamadan önce uzun uzun bana baktı. Ceketini çıkarıp omuzlarıma koyduktan sonra yanıma oturmak için yere çöktü. "Aman Tanrım, sanki onu gerçekten incitmişsin gibi konuşuyorsun."

Burnumu ceketine bastırıp kokusunu içime çekiyorum. Çocukluğum gibi kokuyor. Reed'le bir gün miras alacağımız sefil dünya hakkında ders çalışıp tartıştığımız gecelerin eski sayfaları gibi kokuyor.

"Öyle yaptım Reed. Hissetmese bile o bir insan. Senin aksine," diye mırıldandım. Reed ayağını benimkine sürterek bakışlarımı çamurlu asker botlarına çekti. Tıpkı Karanlık Güçler'in askerlerine verdiği botlara benziyorlar.

"Sus." Bakışları kubbeli odanın karanlığına odaklanmış durumda.

Birbirimize yaslanıp yağmurun metal çatıya damlamaya başlamasını dinliyoruz. Ona gerçekte ne planladığını sormak istiyorum ama boşuna olacağını biliyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp dinleniyorum.

Dakikalar akıp giderken elini elimin üzerine koyuyor. Soğuk. Elleri her zaman soğuktur.

Ona bakıyorum. Koyu gözleri kısılmış, yüz hatları yorgun. "İyi olacaksın." Sesi fısıltıdan biraz daha yüksek.

Kıkırdadım. "Her şeyi çözmüşsün gibi konuşuyorsun."

"Bunu yapmak imkansız, ama Nolan'ın bu ilaçla ilgili çoğu sorunu çözdüğünü biliyorum, yani sorun yaşamazsın. Eğer değilse, yanılmışım demektir."

Başım omzuna düşerken dudaklarımda uyuklu bir sırıtış belirdi. "Hiç üzülmez misin?"

Reed başını benimkinin üstüne koyuyor. "Duygusal konularda zorlandığımı biliyorsun... Mutlu olmazdım, bırakalım öyle kalsın."

Yumuşakça güldüm. "O gün çiftlikte Cameron'ı sadece ilacı almak umuduyla mı buldun?"

"Hı hı. İlaçları kullanmaya başladığında dikkatimi çekti ve herkes gibi ölmedi. Sonra zaman geçtikçe kendi ilacımızı yapmak ve elbette satmak için bir numune almaya karar verdim. Ama Emery, böyle bir ilacın gizli tutulması gerektiğine katılıyor musun?"

Ses tonu imalı ve sorusu yönlendirici. Bunu yapmaya çalıştığını biliyorum. Sadece nedenini henüz bilmiyorum. Elbette cevabım: "Evet."

"Güzel, senin de benim gibi düşüneceğini biliyordum."

"Bana sırrını söylemek ister misin? Ya da Karanlık Güçler'e ne kadar bu kadar bağlı olduğunu?" Sesim karanlıkta kaybolmuş bir ışık hüzmesi gibi.

Nefesleri yavaş ve düşünceliydi. "Bunun neresi eğlenceli?"

"Asker misin?" diye soğuk bir şekilde sordum, ne demek istediğini anlamaya çalışarak.

Reed'in omuzları, boğuk bir kahkahayla sarsıldı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Yukarı çıkan merdivenler gıcırdıyor. Cameron içeri girerken ikimiz de başımızı kaldırıyoruz. Kapüşonunu yukarı çekmiş siyah bir sweatshirt giymiş, soluk sarı saçlarından birkaç tutam alına yayılmış. Kucağına battaniye ve bir yastık almış.

Reed bacağıma hafifçe vuruyor. "İşte sıram." Sonra ayağa kalkıp Cameron'a başını sallayarak çıkarken selam veriyor. Çıkıp kapıyı arkasından kapatmasını izliyorum.

Bana gerçekten bir şey mi söyleyecekti yoksa yine beni oyalıyor muydu? Üzerinde duramayacak kadar yorgun olduğuma karar veriyorum.

Cameron önümde diz çöküp getirdiği malzemeleri yere bırakıyor. Kendime çekiliyorum, suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Gözlerine bile bakamıyorum.

Kasvetli ruh halimi seziyor ve buruk bir gülümsemeyle iç çekerek battanileri seriyor ve geçici bir yatak oluşturuyor. Kapüşonlu üstünü çıkarıp bandajlı omzunu ortaya çıkarmasını izlerken tereddütlerim kat kat erimeye başlıyor. Sargının altında kırmızı bir leke var.

Yatağı hazırlamayı bitirirken bana sırtını dönüyor. Gözlerim, Wraith'in ilk duruşmada beni öldürmeyi planladığı bıçaktan beni koruduğu, karşı kürek kemiğindeki yara izini inceliyor. Koyu kırmızı rengi ve uzunluğu, bir zamanlar kanatları varmış gibi görünmesini sağlıyor. Karanlığa yemin etmiş, düşmüş bir melek.

Ayağa kalkıp aramızdaki mesafeyi kapattım. Beni duyduğunu, sadece sessiz kalarak ve başını yavaşça çevirerek belli etti. Beni çevresinde görebiliyordu.

Parmaklarım yavaşça yara izine iniyor ve işaret parmağımın ucuyla yara izini takip ediyorum. Elimi omzuna koyduğumda, içinde bir ürperti dolaşıyor. Uzanıp bileğimi tutuyor, yumuşak dudaklarını kızarmış parmak eklemlerime değdiriyor.

"Çok üzgünüm Cam," diye fısıldadım ve gözlerimi yeni bandajlanmış omzuna çevirdim.

Sözle karşılık vermiyor, sadece bileğime bir öpücük daha konduruyor, sonra elimin arkasına bir öpücük daha. Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı omuzlarına dolduruyorum. Sırtının sıcaklığı gömleğimden sızıp ruhuma işliyor.

"Bıçağını bin kere alırım Em. Eğer bu benimle burada olmanı sağlayacaksa." Yerinden kıpırdanıp beni battanilere doğru götürdü, sırt üstü yatırdı ve ellerini başımın iki yanına koydu.

Kalbim titriyor. "Sana zarar vermek istemiyorum Cam. Asla."

Alnımdaki perçemleri düzeltirken ve parmaklarını bana bıraktığı yara izinin etrafında gezdirirken, şakacı olmaktan çok yorgun görünen buruk bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Sana bir daha asla zarar vermeyeceğim," diye söz veriyor, burnunu burnuma yaklaştırıp gözlerimin içine bakarak. Göğsüm ısınıyor ve derin bir nefes alıyorum.

Bakışlarında evrenin ağırlığı var. Uzuvlarının titremesinden, adrenalın salgılama ihtiyacından ikinci bir doz hap alması gerektiğini anlayabiliyorum. Damarlarım tenimizin değdiği her yerde vızıldıyor.

Göğsüne sıkışmış her bir kası incelerken, nefesimin kısaldığını ve bakışlarımın dalgınlaştığını fark ediyor. Boynundaki atardamarlar, tüm dövmeleriyle hafifçe örtülü, çıkıntılı. Boynunu saran orman, köprücük kemikleri boyunca dans eden yapraklar ve annesinin bıraktığı yara izini gizleyen orman.

Uzanıp boynunun yan tarafını öptüm. Bana doğru çökmesi, kollarını sanki dünyadaki tüm kötülüklerden beni koruyabilecekmiş gibi korumacı bir şekilde bana dolması için gereken tek şey buydu. Cameron'ın parmakları saçlarımda dolandı ve dudaklarından acı dolu bir fısıltı çıkarken kokumu içine çekti. "Bu gece seni kaybettiğimi sandım Emery." Bakışları kederle doluydu.

Ellerim çıplak sırtında gezinirken teni soğuk havaya sürtünüyor. "Son iğneyle ilgili halüsinasyonların ne kadar kötü olduğunu fark etmemişim. Ekipteki herkesi öldürdüğümü sanmıştım... Sonra da sen öldürdün sandım." Boğazımdaki kuru yumruyu yutkunarak siliyorum.

Alnını alnıma bastırıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor, beni göğsüne çekip battaniyeyi üzerime örtüyor. "Korkunç olabiliyorlar," diye itiraf ediyor.

"Ben-"

Cameron beni öpüp kelimeleri dudaklarımdan alıyor. "Artık özür dilemene gerek yok. Hadi biraz uyuyalım,

tamam mı? Sabah kendini çok daha iyi hissedeceksin ve eski şımarık haline geri dönebileceksin." Hafif İngiliz aksanıyla sırtışı inanılmaz derecede bulaşıcı.

Gülümseyip boynuna sokuluyorum. "Cam?"

"Evet?" Odunsu kokusu, çakıllı tonuyla birleşiyor.

"Ölüm hapları yüzünden ömrümüzün kısa olacağını mı sanıyorsun? Biliyorsun, kaçmayı gerçekten başardığımızı düşünürsek."

Düşünceli bir şekilde mırıldanıyor. "Bilmiyorum. Ama biliyor musun?"

"Ne?" Gözlerim kapalı, uykulu ve onun mükemmel sesiyle uyuşmuş durumdayım.

Kıkırdaması göğsümde yankılanıyor. "Hayatlarımız daha kısa olsa bile, her birini seninle yaşayacağım Em. Seni seviyorum. Rüyalarımda bile seni özlüyorum." Alnımdan öpüp sıkıca sarıldı. Hiç bu kadar derin bir uykuya dalmamıştım.

CAMERON

THOMAS, HANTAL ELİNİ ÇENESİNİN ÜZERİNE GÖTÜRÜYOR VE BİRKAÇ dakika boyunca el aynasındaki yansımasına bakıyor.

Acaba ne görüyor? Tüm takım arkadaşlarım kendilerini bizim dönüştüğümüz canavarlar olarak mı görüyor? Vahşi, akılsız hayvanlar gibi emirleri mi yerine getiriyorlar?

İçimden, Nolan'ın bana verdiği emri bile kabul edemeyeceğimi biliyorum. Kendi ekibimi mi infaz edeyim? Emery mi? Bunu yapacağım hiçbir gerçeklik yok. Ellerim yanlarımda öfkeyle kenetleniyor.

Çavuş olmak benim için asla bu kadar önemli olamazdı. Bir zamanlar asıl hedefim bu olabilirdi, ama hayat insana gerçekten neyin önemli olduğunu göstermenin bir yolunu buluyor, değil mi?

Bakışlarımı Emery'nin uyluğunun üzerindeki eline çevirdim.

Bu konudaki irademi hiçbir şey sarsamazdı. Kararımla gözlerim kapandı.

Eğer mecbur kalsaydım onu dünyaya tercih ederdim.

Yüksek irtifaya girip kalın bulutların arasından geçerken uçak sarsılıyor. Gage kulaklığını takmış, adrenalinini yükseltmek için kendini motive ediyor.

Wraith ve Damian'ın yoldaşlarımızı korumadaki rollerini anladıklarından emin oldum. Bunu mükemmel bir şekilde uygulamamız gerekiyor, ancak Gage ve Thomas'ın iz sürücüleri yine de baş belası olacak. Karşı planımıza başlar başlamaz üzerlerine korumalar yerleştirmeliyiz.

Bugün hiçbirimiz ölmeyeceğiz, hepsine bakarken içimden tekrarlıyorum. Teğmen Erik'i bile, eğer onu ikna edebilirsem. Yoksa...

Yumruklarımı kucağımda sıkıyorum ve düşünceleri kafamdan atıyorum. Onu öldürmeye gücümün yetip yetmeyeceğini bilmiyorum.

Oraya vardığımızda o köprüyü geçeceğiz.

Emery'nin bacağı yanımda sekiyor. Endişeli olduğunu biliyorum. Ben de endişeliyim.

Elimi uyluğuna koyup onu hafifçe güven verici bir şekilde sıkıyorum. Derin bir nefes alıp kolunu benimkine geçiriyor.

Küçük rahatlatıcı hareketler her şeyi değiştirir.

"Mori, fethetmek anlamında," diye mırıldanıyor kulağıma, elini dağınık, rüzgârda savrulmuş saçlarımda gezdirirken. Sırıtip başımı onunkine yaslıyorum. "Mori, ölmek anlamında," diye bana sataşmasını neredeyse özlüyorum ama Mori'nin benim için ne anlama geldiğine boyun eğmesi çok daha sevimli geliyor. Göğsüm ısınıyor.

"Rüya tanrıçası gibi morfin," diye karşılık veriyorum.

Kıkırdıyor ve keşke hayatımın geri kalanında onu tekrar tekrar duyabilseydim. Hayatımda duyduğum en tatlı ses.

"Gerçekten anlamı bu mu?" Kaşları şüpheyile kalktı.

"Latinleştirilmiş Yunancada öyle. Geçenlerde kitaplarımdan birinde rastladım." Ona göz kırptım. Başını salladı ama dudaklarındaki gülümseme silinmedi.

Pilotlardan biri çıkış kapısının kilidini açıp kapıyı açarken Erik, uçak kabininin ortasına doğru hareket ediyor. "Yirmi bin fit. Düşmeye hazır olun, Fury Squad. Sıkı durun ve görevinizin Greg Mavestelli'yi yok etmek olduğunu unutmayın. Onu canlı yakalamak değil." Teğmen, Emery'nin

babasının yüzünü herkese hatırlatmak için bir fotoğrafıyla her birimizin yanından geçiyor.

Erik geçerken Emery'nin kasları gerildi ve gözleri dizlerine kaydı.

"Bunu görev sonrasına saklayacaktım ama askerler, görevi bugün başarıyla tamamlarsanız, Öfke Timi Karanlık Güçler'den kartlarını kazanan ilk ekip olacak." Erik, yavaş ve istikrarlı adımlarla geldiği yöne doğru yürüyor. Thomas ve Gage'in gözleri parlıyor. Gözlerinde umut parlıyor ve ona bu kadar kolay inanmaları midemi bulandırıyor.

Sıraya girip atlamaya hazırlanıyoruz. Oksijen maskemi takıp gözlüğümü gözlerimin etrafına sabitliyorum. Hiçbirimizin teninin tek bir parçası bile görünmüyor. Üniformalarımız mat siyah ve sıfır parlama derecesine sahip, bu da karanlıkta el feneriyle bile bizi görmeyi neredeyse imkansız hale getiriyor.

Em ön kol desteklerini sıkılaştırıp tüfeğini göğsüne kilitliyor. İnişten önce silahlı çatışmaya dönüşmemesini umuyorum ama en azından çıkarsak hazır olacağız. İnsanlı çatıları olduğunu varsaymak abartı olmaz ve biz buna hazırız.

Ellerimi esnetiyorum, dondurucu havaya girmeye ve farkındalığımın zirvesinde olmam gerektiğine hazırlanıyorum. Emery uçağa binmeden önce haplarını içti, ben de işler gerçekten kötüye giderse diye birkaç tane daha aldım.

Çıkış kapısına yaklaşırken hava bize şiddetle çarpıyor. Emery'nin sesi kulaklığımdan geliyor. "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma, Mori." Dominic'in Under Trials'daki sözlerini okurken sesi hafif ve esprili. Gülmemi bastırıyorum.

"Aynen sana, Morfin," diye cevap veriyorum, ayaklarının üzerinde nasıl kıpırdandığını ve omzunun üzerinden bana nasıl baktığını fark ederek. Keşke oksijen maskesi ve teçhizatının ardından hissettiği duyguyu bana yansıtan yumuşak gözlerini görebilseydim, ama çenemi kaldırıp bana

bir tabanca ateşledikten sonra geri dönmesiyle yetiniyorum.

İşte başlıyoruz.

Kafamda kan dolaşımını hızlandırmak için birkaç hızlı nefes alıyorum.

Erik elini havaya kaldırıyor ve her milisaniye o anda sonsuzluğa dönüşüyor, kulaklıktaki sessizlik şiddetli, aldığım tek nefes canlandırıcı.

Sesi kulaklarımda bir kurşun gibi keskin. "Greg Mavestelli'yi öldürün, Fury Squad! Çökün, çökün, çökün!" diye mikrofondan bağırıyor ve grup karanlığa doğru fırlıyor. Yerden 6.000 metre yüksekte. Hiçliğin ortasında. Bu gece dökülecek kan için zamanın durduğu bir yerde.

Emery dalarken tereddüt etmiyor. Onu takip ediyorum, görüntü cehenneme atladığımı hayal ettiğim şeye çok benziyor. Arkamdan iniş ipi çekiliyor ve beni uçaktan çıkarıyor. Sonra, hiçliğe gömülüyoruz. Gökyüzü, uluyan rüzgarın esintilerine doğru serbest düşüş yaparken bizi açgözlülükle yutuyor.

Kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Damarlarımda çılgınlığın başladığını hissedebiliyorum. Adrenalin vücudumda dolaşıyor ve uzuvlarımı elektriklendiriyor. Odaklan. Dişlerimi gıcırdatıp Emery'nin karanlık bedeni yere serilmiş bir güvercin gibi zarifçe yere düşerken ona bakıyorum. Elleri yanlarına doğru uzanmış, bulutların arasında hapsolmuş yoğunlaşmaya dokunuyor.

Onun ne kadar sert biri olduğunu izlemeyi ne kadar sevsem de, kalbimde daha sıcak, daha nazik bir hayat için bir sızı var. Sonsuza dek bizden kaçacağından korktuğum bir hayat, ama en azından kısa bir süreliğine de olsa gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Yemin ederim.

Thomas formasyona giriyor, diğerleri de onu mükemmel bir şekilde takip ediyor. Son birkaç haftadır aralıksız pratik yapmamız bizi oldukça etkileyici kıldı. Zorlanan tek kişi

elbette Damian. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın doğru pozisyona bir türlü giremiyor.

"Kızıl Kaplumbağa, doğrul!" diye bağılıyor Thomas mikrofondan, kahkahamı bastırmak zorunda kalıyorum. "4200 fit. Dağılın, binalara dikkat edin ve hedeflerinizi unutmayın."

Hepimiz eğitildiğimiz yönlerle doğru eğilip güvenli bir şekilde konuşlanabileceğimiz kadar geniş bir alana yayılmışız. Umarım Erik bina yükseklikleri konusunda doğru bilgiye sahipti çünkü şu anda şeytanla dans ediyoruz.

"2100 fit. Yerleşin, sizi orada göreceğim pislikler!" İşler yoluna girdiğinden beri Thomas daha kendine benziyor.

"Evet, lanet olsun!" diye kükredi Gage, çekme ipini çekerken.

Bir savaş alanına bu şekilde girmenin verdiği heyecan gerçekten çok heyecan verici ve endorfinlerin tüm kafatasımı titretmesini engellemek için çenemi sıkamak zorunda kalıyorum.

Geri kalanımız iplerimizi çekiyoruz ve ardından aşağıdaki herhangi bir hareketi veya sireni dinlerken ölüm sessizliği çöküyor. Bu gece, tüm geceler arasında kalın ve alçak bulut örtüsünün olması canımızı sıkacak. Gece görüş cihazları ve kızılötesi gözlükler, bulutlar gibi atmosferik unsurlara karşı işe yaramıyor.

"İniş için hazırlanın, yapabiliriz-" Thomas'ın sesi, yüksek bir binanın çatısına çarptığında kesiliyor. Vücudunun yüzeyde birkaç kez yuvarlanmasını izlerken kulaklarıma kan hücum ediyor.

"Güç!" diye haykırdı Gage. Kahretsin, bu hiç hoş görünmüyordu.

"Kahretsin!" diye küfredip hazırlık olarak dizlerimi büküyorum. Altımda olana odaklanmam gerektiğini biliyorum ama bakışlarım içgüdüsel olarak Emery'ye kayıyor. Hâlâ formasyonda ve yere bakarak bir şey bekliyor. Aferin kız. Rahat bir nefes alıyorum.

Wraith tam zamanında bir ağaçtan kaçmayı başarır. Damian alçak bir çatıya iner.

Şakaklarımdan ter damlaları süzülüyor. En azından gardiyanların veya alarmların sesi yok, belki de bulut örtüsü o kadar kötü değildir.

Eski Arnavut kaldırımlı yol nihayet görüş alanıma giriyor. Yakınlarda muhafız göremiyorum. İki ayağımın üzerine inip paraşüt paketini hızla açarken küçük bir lütuf olduğunu fark ediyorum. Savaş bıçağımı kınından çıkarıp hızla Emery'ye doğru ilerliyorum.

Hiç zorlanmadan yere iniyor ve sırt çantasından kolayca çıkıyor. Sesi kaskıma net bir şekilde ulaşıyor ve tatlı ses tonuna bayılıyorum. "Hedeften birkaç bina saptık."

Bölgeyi hızla inceliyorum, bulutlar burada yoğun bir sise dönüşmüş ve gece görüşü neredeyse işe yaramaz hale gelmiş, bu yüzden gözlüğümü çıkarıyorum. "Hedefimize hemen geri dönelim. Buradaki sessizliği sevmiyorum."

Em başını sallıyor ve KA-BAR'ını kınından çıkarıp öldürmeye hazır bir şekilde öne doğru hareket ediyor.

Denemelerde gördüklerimle kıyaslandığında, onu böyle dövüşürken görmek tam bir tezat oluşturuyor. Elbette, ormanda ve yüzlerce diğer öğrenciyle birlikteyken kendi alanının dışındaydı. Ancak burada, her zaman bildiği dünyanın avcısı o. Vücudunun engebeli taşların üzerinde akıcı bir şekilde hareket etmesi, binaları siper olarak kullanması, etrafı taraması ve ardından saniyeler içinde hareket etmesi etkileyici.

Gerçekten beni çok beceriksiz gösteriyor. Ben daha çok direkt içeri girip öldürmeye çalışan bir adamım.

Wraith'in makineli tüfeğinin taş bir duvardan ve muhtemelen muhafızların arasından geçtiğini duyduğumda irkildim ve başımı sağa çevirdim.

"İşte siperimiz gitti," diye homurdandım ve Emery'ye hızımızı artırması için başımı salladım.

"Yere yat!" diye bağılıyor Em ve bacaklarım anında pes edip dizlerimin üzerine çöküyorum. Yan tarafa yuvarlanıp

tek ayağımın üzerinde doğruluyorum ve bir sonraki nefeste tufeğimi kaldırıyorum.

Bıçağının havada uçarken çıkardığı ıslık sesi, sert bir tak sesiyle son buluyor ve ardından bir bedenın yere yığılmasıyla devam ediyor.

Koşarak gelip acımasızca bıçağını gardiyanın yüzünden çekiyor. Kan fıskırıyor ama bir saniye bile kaybetmiyor. Kanı yeleğine silip yanımdan geçiyor, omzuma dokunuyor ve sessizce siktir git diyor.

Onu öldürürken izlemek beni çileden çıkarmasaydı, hareket etmek daha kolay olurdu. İnliyorum ve sakinleşmek için penisimi avuçluyorum.

Onun peşinden gidiyorum ve başımı çevirdiğim her yere tufeğimi doğrultuyorum.

Mermiler gökyüzünü aydınlatmaya başlıyor, en yüksek binayı hedef alıyorlar, sanırım Thomas görülmüş. En azından bu, iyi olduğu anlamına geliyor. Başımı eğip ilerlemeye devam ediyorum.

"Çatılardan yoğun ateş altındayız, hedef binada ve hemen bitişığindeki binada hareket tespit edildi. Hedefin bunlardan birinde olduğundan şüpheleniliyor, muhtemelen..." Thomas'ın sözü, daha fazla silah sesi duyulunca kesiliyor.

Hiçbir karşılık olmadan bir vuruş geçer.

"Volt, sen ve Red Turtle hedefe doğru ilerliyor musunuz?" diye alçak ve boş bir sesle soruyorum, tetiği çekip gardiyanın göğsüne iki kurşun sıkıyorum, sonra birini tam gözlerinin ortasına sıkıyorum.

Gage, nefes nefese araya giriyor. Sanki koşuyormuş gibi. "Kızıl Kaplumbağa benimle birlikte inmedi ama hedef binada yeniden toplanma yolundayız."

Makineli tüfekten yoğun bir ateş daha ve Wraith'in sesi kulaklıklardan yankılanıyor. "Duvarı aştım! Muhafızları biçiyorum ama Mori ve Morfin'in acele etmesi gerek!" Silahından çıkan mermilerin kükremesi yüzünden sesi

neredeyse duyulmuyor. Yakında silahını yeniden doldurması gerekecek.

Emery iç çektikten sonra cevap verdi: "Yoldayız, pislik." Sola sert bir dönüş yaptı ve dört silahlı adamla karşılaştık. Geldiğimizi duymuş olmalılar ki hemen üzerimize ateş etmeye başladılar.

Omuzum darbenin etkisiyle geriye doğru seğiriyor ama derin bir nefes alıp düz bir şekilde ateş ediyorum. Dizini patlattığımda ilk muhafız yere yığılıyor, ikincisi ise kanlar içinde kalan boynunu tutmaya çalışıyor.

Öforik coşku tüm vücudumu sarıyor ve dudaklarımdan cılgın bir kahkaha çıkıyor.

Emery ilk bıçağını bir gardiyanın uyluğuna fırlatır ve diğeri kaçmaya çalıştığında bıçağını onun kışına saplar.

Kahkahayla güldüm. "Az önce bunu yapmış olamazsın!"

Tabancasını çıkarıp adamın beynini dağıtırken küçük bir zafer dansı yapıyor. "Sizi hikayeyle baş başa bırakamazdım. Mutlaka izlemelisiniz, izleyin."

Gardiyanın bıçağı kışından çıkarmaya çalışmasını çekinerek izliyorum. Düşürdüğüm gardiyanlardan birinin kalbine vahşice bıçak sapladığımda dudaklarımdan bir kahkaha kaçıyor.

"Seni çok seviyorum," dedim ayağa kalkıp onunla buluşurken. Tanrım, keşke onu hemen öpebilseydim ama kaskımı onunkine çarptım ve o da kıkırdıyor, sonra bıçağı zavallı adamın kışından çekip çıkarıyor ve ikimiz de boğazını iki yandan kesip tek hamlede kafasını koparıyoruz.

Kalbim inanılmaz hızlı çarpıyor, kan etrafımızda yağmur gibi akıyor.

"Ben de seni seviyorum, psikopat." Bıçağının dipçiğiyle bana vuruyor ve tekrar öne geçmesini izliyorum. Onun bu cılgın, vahşi tarafını seviyorum. Önce ilk görevdeki pembe dumanıyla, şimdi de kara mizahıyla mı? Sonum olacak.

Wraith bir blok ötede, dizlerinin üzerinde, arkasında boğazına bıçak dayamış bir gardiyanla birlikte duruyor.

Adam bağılıyor: "Silahlarınızı bırakın yoksa ben—"

Cümlesini bitirmeden tüfeğimi kaldırıp geniş ağzına bir kurşun sıkıyorum. Geriye doğru devriliyor ve Wraith kahkaha atmaya başlıyor. Her tarafı kan ve toz içinde olduğu için delirmiş gibi görünüyor.

"Ona beni öldürmesini söyledim çünkü sen bunu yapardın." Makineli tüfeğini tekrar eline alıp büyük bir binanın iç kısmına doğru başını salladı. "Hadi gidelim!"

Emery yanından geçerken ona beşlik çakıyor, ben de dirseğimle onu cesaretlendirici bir şekilde dürtüyorum.

Aman Tanrım, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

ZIMPARA

BABAMIN ADAMLARINI ÖLDÜRMEK BİR BAKIMA RAHATLATICI geliyor. 'Under Trials'da diğer öğrencileri öldürmek zorunda kaldığımda hissettiğim suçluluk duygusunu artık hissetmiyorum.

Bu insanlara, özellikle de babama karşı hiçbir pişmanlık duymuyorum. Umarım şu anda sıçıyordur ve Reed'le bir kriz toplantısı yapıyordur.

Adeta kendi evine aldığı sağ kolu olan adamın kendisine böyle ihanet etmesi ne kadar da şiirsel.

Wraith sol koridora girip bize kısaca başını sallıyor. Yüzü kan içinde ve gülümsemesi en iyi ihtimalle tüyler ürpertici. Burada hayatının en güzel zamanlarını geçiriyor. Aslında Fury'nin yanına konmasına sevindim.

Cameron yanımda sımsıkı duruyor ve koridorda dört yol ağzına geldiğimizde aniden duruyor. "Volt, sen ve Kızıl Kaplumbağa birlikte misiniz ve hedefe doğru ilerliyorsunuz?" Sesi heyecandan ağırlaşmış. Ben de hissediyorum, adrenalin o kadar güçlü ki kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Ölüm haplarının bu kadar harika hissettirmesi biraz tuhaf ama şikayet etmeyeceğim.

Cevap veren Damian oluyor. "Mori, biraz zor durumdayız, henüz müdahale edemiyoruz ama dördüncü katta iki dönüşümlü devriye arasında sıkıştık. Onları temizlemeniz gerekiyor."

"Anlaşıldı," dedi hemen, ardından o bilge bakışlarını bana doğru çevirdi. Beni kısaca inceledi.

Orada birkaç kez vurulduğumu biliyorum ama henüz hiçbir engel hissetmiyorum ve nerede olduklarını anlamaya bile başlayamayacak kadar heyecanlıyım, bu yüzden ona sadece başımı sallıyorum. "İyiym." Tereddüt ediyor ama kabul ediyor.

Binanın içinde dışarıya göre çok daha yavaş hareket ediyoruz. Duvarlar taştan bir labirent oluşturuyor. Yapılar muhtemelen 1950'lerde inşa edilmiş, bu yüzden orijinal merdivenler çoktan yıkılmış. Yeni demir merdivenler takılmış ve asker botlarımızın altında çok ses çıkarıyorlar. Tabanlardaki kavrama, metal basamakların nervürlü kenarlarına takılıyor ve bu kadar dikkat çekmesi beni rahatsız ediyor.

Merdivenlerden çıkarken sırtımı Cameron'a dönüyorum. O tüfeğini öne doğrultmuş, ben de arkamızı kolluyorum.

Wraith'in gürültülü makineli tüfeği canlanıp koridorlarda yankılanıyor. Tavan biraz ufalanıyor, küçük moloz parçaları aşağıdaki zemine düşüp üzerimize kuru kil olduğunu düşündüğüm bir toz serpiyor.

"Sakin ol, Herc," diye çıkıştım mikrofonuma.

Wraith'in kahkahası vahşi. "Onlardan çok kalmadığında duracağım!"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Cameron bana. "Baban yabancı topraklarda her zaman bu kadar çok adama sahip miydi?" Bana baktıktan sonra bir sonraki merdivenleri çıkıp üçüncü kata çıktı.

"Hayır, diğer ailelerin yardım göndermesini istemiş olmalı."

Mavestelli Ailesi'nin bir sürü "borç senedi" olduğunu Tanrı bilir. Greg yıllardır biriktiriyor. Öngörüsü her zaman

güçlü yanıydı. Karanlık işlerinin sonunda onu yakalayacağını biliyordu.

Cameron bir aslan gibi hareket ediyor, her hareketi ve adımı hesaplı ve ona göre ayarlanmış. Dördüncü kata ulaştığımızda gözlerini kısıyor. Sahanlığa ulaştığımız anda ayaklarımıza bir el bombası düşüyor.

Ona bakarken aklım duruyor, yüreğim boğazımda.

"Taşınmak!"

Cameron beni geri itiyor ve birlikte bir kat merdivenden aşağı yuvarlanıyoruz. Demir basamaklara defalarca çarparken beni göğsüne sıkıca bastırıyor. Kaburgalarım tırabzana çarparken ciğerlerimdeki hava çekiliyor.

Patlama tüm merdiven boşluğunu sarsıyor ve dördüncü katın girişindeki kil duvarları yıkıyor. Enkaz parçaları üzerimize yağıyor, ama vücudumdaki hasarı değerlendirmeme fırsat kalmadan Cameron beni ayağa kaldırıp merdivenlerden yukarı itiyor. Yırtık pırtık maskesini çıkarıp fırlatıyor.

"Devam etmeliyiz!" Sıkılmış çenesinden kelimeleri güçlkle çıkardı. Onu görünce dehşete kapıldım. Çenesi kanla kaplıydı, tenine toz karışmıştı. Gözlerini kırıştırıp bakışlarımla buluştu. Yüzümde hissettiğim aynı mahcup ifade onun yüzünde de belirdi ve kalbimin durmasına neden oldu.

Yaralı gözü kanla doluyor, beni zorluklara geri götürüyor, ne kadar hissetmesek de hepimizin sadece insan olduğunu hatırlatıyor.

Biz sadece etten ve kemikten yapılmış sevimli canavarlarız.

Bu sefer birinci katın altından bir yerden bir patlama daha kopuyor. Merdiven boşluğundan toz ve duman yükseliyor ve bizi tekrar harekete geçiriyor. Molozların üzerinden tırmanıp dördüncü kata ulaşıyoruz. Cameron, kapısı aralık karanlık bir odaya işaret ediyor ve ben hemen oraya doğru yöneliyorum. Odayı hızla tarayıp dikkatini tamamen bana veriyor.

"Nereniz yaralı?" diye sordu telaşlı ve endişeli bir ses tonuyla, kararlılığını eritiyor. Elleri titriyor, kırmızı ve kahverengi lekelerle kaplı. Bazı parmakları ters yöne bükülmüş gibi görünüyor ama sadece bana ve yaralı yerime odaklanmış durumda.

Vücudumun envanterini çıkarmak için kendime bir saniye ayırıyorum. Basınç ve sıcak sıvı birçok bölgede yoğunlaşıyor, bazıları diğerlerinden daha kötü. "Sol kolum hiç hareket etmiyor." Kahretsin, sanırım tekrar çıktı. Cameron arkama geçiyor ve tekrar yerine oturtmadan önce sendeleyerek bir nefes alıyor. Basınç kayboluyor ve yeni bir basınç oluşuyor.

Gözlerim, bileğimin tuhaf bir açıyla durduğu bacağıma kaydı. "Kahretsin." Birkaç derin nefes aldım. Merdivenlerden yukarı çıkarken bunun üzerinden mi yürüdüm? Uzuvarım titriyor ve dişlerim birbirine çarpmaya başlıyor.

Sanırım bedensel travmaya verilen tepki tamamen ortadan kaldırılamıyor. Kalbim daha hızlı ve daha sert atıyor, dayanabileceği şok miktarına yaklaştığımızı bana haber veriyor.

Cameron küfredip bileğimin üzerinden bakıyor. "Ayarlayabileceğimden emin değilim," diyor titrek bir sesle. Gözleri benimkilere kayıyor, yüzündeki panik ifadesi çarpıtılıyor.

"Dene," diye mırıldandım, bir doz morfin çıkarıp uyluğuma batırırken. Vücudumdaki titremeler anında hafif bir sarsıntıya dönüştü. Rahatlamış bir iç çektim.

Başını sallayıp güçlkle yutkunduktan sonra ellerini bacağımın iki yanına koyup sertçe yerine yerleştiriyor. Sağ bacağımın tamamından kalçama kadar bir elektrik dalgası yükseliyor. Bu garip hisle çılgılık atıyorum.

"Lanet olsun, iyi misin?" Beni incelemek için hareket ediyor ama donup kalıyor ve göğsünü tutuyor.

"Cam!" Onu itip çenesini yukarı kaldırdım, böylece nefes yolu açıldı. Nefesleri hırıltılı ve zor çıkıyordu. Gözleri

odaklanmayı bıraktı ve göğsünü tutarak tavana baktı. "Ne yapacağım?" diye bağırdım. "Cameron. Cameron!" Yeleğinin fermuarını açıp tişörtünü yukarı çektim. Kan kumaşa sinmişti ve geri çektiğimde iki el silah sesi olduğunu gördüm; biri omzunda, biri de sağ tarafında. Hayati bir şey yoktu ama belki de vücudu şoka giriyordu. Yoksa bunca yıldan sonra sonunda duvara mı tosluyordu? Belki de vücudu böyle devam etmeyi reddediyordur.

"Cameron, neyin var? Morfine ihtiyacın var mı?" diye fısıldıyorum, elimdeki son morfin iğnesini uzatırken. Bana bakıp zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyor. O kadar zayıf ki hıçkırıklarımı bastırmak için dişlerimi alt dudağıma geçirmek zorunda kalıyorum.

"Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum. Acı hissetmiyorum... Hissetmiyorum..." Dalgın dalgın tavana bakıyor, sonra gözlerini kırıştırıp kendini yukarı itmeye çalışıyor. "Lanet olsun, vücudumda neler oluyor bilmiyorum."

Elimi göğsüne koyup onu bastırıyorum. Mikrofonuma konuşuyorum. "Volt, Kızıl Kaplumbağa. Mori yerde. Tekrar ediyorum, Mori yerde. Neredesin?" Birisi nihayet cevap verene kadar birkaç korkunç saniye geçiyor. Ama beklediğim ses bu değildi.

"Göreve devam et Morfin. Durmak yok. Hatırladın mı?" Erik'in soğuk sesi damarlarıma buz gibi bir hava katıyor.

Cameron'a baktım. Yıkılmışım. En kötüsü, kulaklığı takılıydı ve baba figürünün kullandığı umursamaz ses tonunu duyuyordu. Dudaklarında yaşlarla dolu bir sırtıma belirdi. "Onu duydun. İyiyim, sadece nefes almam gerek." Kuru bir öksürük krizine girdi ve başını tekrar yere koydu.

Yapmak istediğim son şey onu burada bırakmak. Ama kafamın içindeki bir ses, eğer bunu çabucak bitirirsem, bu işi bitirip özgür kalabileceğimizi söylüyor. O etkisiz haldeyken nasıl kaçacağız? Düşünceyi kafamdan atıyorum. Onu kurtaracağım.

Onu yeraltına götürmem gerekse bile.

O düşerse ben de düşerim.

"Geri döneceğim. Söz veriyorum." Kanlı dudaklarına bir öpücük kondurup dilimde demir tadı alıyorum. "Seni seviyorum Cameron." Konuşmamı engellemeye çalışan boğazımdaki düğümü yutuyorum. "Seni seviyorum ve ölmene izin yok, tamam mı?" Kaşlarımı çattığımı görmek acı verici olmalı çünkü küfrediyor ve şakaklarından yaşlar akıyor.

"Ölmüyorum. Siktir et." Sırıttı, gözlerinde küçük bir ateş kıvılcımı parladı. "Seni seviyorum. Hemen arkanda olacağım."

Başımı sallıyorum, ama umarım yerinde kalır ve kendimi ayağa kalkmaya zorluyorum. Şimdi gitmezsem, yanından hiç ayrılmam.

Kulaklıktan Wraith'in sesi geliyor. "Morfin, geliyorum. Devam et, onu iyileştireceğim."

Rahat bir nefes verdim. "Teşekkürler, Herc."

İki fişek hazırlayıp kalan iki ölüm hapını ağzıma boşaltıyorum ve acı bir macun haline gelene kadar çiğniyorum, bu da kalp ağrımı bir nebze olsun dindiriyor. Elimde sadece iki yedek şarjör var ve Gage ile Damian'ı bulana kadar tek başımayım.

Koridorlar silah sesleriyle dolu ve binanın merkezine yaklaştıkça kulaklığımın sesi cızırtılı gelmeye başlıyor.

Cevap vermemelerinin sebebi bu mu? İletim engelleyici olabilir.

Bir köşeye çekilip, karşı yönde gizlice hareket eden iki gardiyana on kurşun sıkarken diz çöküyorum. Tuttuğum merhamet çoktan kalbimden silindi. Bu lanet olası imparatorluğu bitirmemin önünde hiçbir engel duramaz.

Birkaç adamı daha öldürdükten, birinin boğazını kesmeden önce ön kolumdan vurulduktan ve gardiyanın kilitli çenesinden çıkaramadığım bıçağımı geride bıraktıktan sonra sonunda Damian ve Gage'i buldum.

Beni gördüklerinde hemen yüzleri aydınlanıyor, ben de onlara aynı rahatlığı veriyorum.

"Bütün bu görevi kendimiz üstlenmek zorunda kalacağımızı sanıyorduk," diye yakınıyor Gage. Üzerinde tek bir çizik bile yok ve bu beni güldürüyor.

Her seferinde nasıl bu kadar yara almadan kurtulabildiğini anlayamıyorum. Şans sanırım.

Ya da saklanmakta çok iyi, diye düşünüyorum.

Damian'ın üniforması ise kir ve döküntülerle dolu. Sol eldiveninden sadece az miktarda kan sızıyor.

"Aman Tanrım, berbat görünüyorsun!" Damian beni yanlarına çömelmek için aşağı çekerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Tam o sırada arkalarında bir muhafız olduğunu fark ettim. Kalbim bir anlığına durdu ve tüfeğimi kavrayıp, Gage'in eli hızla namluya inmeden önce onu vurmak için kaldırdım.

"Hey, sakın ol. Bunu saklıyoruz," diye azarladı Gage beni.

Onlara deliymiş gibi bakıyorum. "Neden?"

Damian göğsünü kabarttı. "Uzmanlık alanımı hatırlıyor musun?" Bana göz kırptı. Ah, doğru ya, o ve Bree insanları manipüle etmede ve bilgi toplamada çok iyidiler.

Gage ekliyor: "Bizi Mavestelli'ye götürüyor."

Gardiyana bir kez daha göz atıp ne kadar genç göründüğünü düşünüyorum. Korku yüzünün her yerine yayılmış. Çenesini bana doğru eğip mırıldanıyor, "Bayan Mavestelli, bu bir onur." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Gage ve Damian şaşkın bir ifadeyle birbirlerine bakıyorlar.

"Aman Tanrım, kraliyet ailesinin huzurunda olduğumuzu bilmiyordum," diye mırıldandı Gage alaycı bir şekilde.

Damian hemen ardından ekledi. "Aman Tanrım, değil mi? Kahrolası tostunuzun yanına biraz avokado ister misiniz hanımım?"

"Siz ikiniz mükemmel bir aptal ikilisiniz, biliyor musunuz?" diye çıkıştım onlara, sonra da gardiyana dik dik baktım. "Acele edin ve bizi babama götürün."

CAMERON

WRAITH NİHAYET YANIMA GELDİĞİNDE ELLERİMİ TEKRAR YUMRUK yapabiliyorum. Silahını bırakıp sol ön yelek cebinin fermuarını açıp siyah bir şırınga çıkarıyor.

Başımı kaldırmaya çalışıp başaramadığım için inliyorum. "O değil. İyiyim, sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Wraith sadece başını sallıyor ve bana gerçekten acıyormuş gibi bakacak cesareti buluyor. Siyah eldivenlerinden birini çıkarıp enjeksiyonu dikkatlice yapıyor.

"Elimdeki tek şey bu. Teğmen Erik, ihtiyacımız olursa sana Morfin kullanmamızı söyledi ve kalkamaman kullanman için gayet geçerli bir sebep bence." Kolumu içeri soktu.

"Bu henüz test edilmedi. Öldürebilir..." Kendimi susturdum ve boğazımın arkasında ekşi bir tat yükselirken dişlerimi birbirine bastırdım. Wraith'in gözleri dehşetle parladı. "Beni öldürebilir."

Elini indirip küfrediyor. "O zaman ne yapacağız? Bunu sana verip Emery'nin bana bir daha aynı şekilde bakmasını bekleyemem." Yaklaşan ayak sesleri üzerine kapıya doğru dönüyor, tabancasını kaldırıp, sanki sadece saklanacak bir

yer arıyormuş gibi görünen bir gardiyanın göğsünden vuruyor.

Derin bir nefes alıp tekrar hareket etmeye çalışıyorum ama kaslarım ve tendonlarım beni dinlemiyor. "Kahretsin." Nefesimi verip gözlerimi kapatıyorum.

Ekibimin bana ihtiyacı var, ama her şeyden çok Em'in bana ihtiyacı var. Yapacağım son şey bile olsa, onu bu sefil dünyadan çıkarmalıyım. Bu, onunla eve gidemeyeceğim anlamına gelse bile. Eğer onları lanet olası gün doğumuna doğru özgürce koşana kadar zorlayabilirsem, o zaman yapacağım.

"Ver şunu bana," diye emrettim. Bina bir patlamayla sarsıldı ve koridorlarda bağışmalar yankılandı. Kulaklığın üzerinden kısa bir süre titreyen, acı dolu bir ses, sonra sustu ve mideme taşlar oturdu. "Çabuk!" diye bağırdım.

Wraith bana son bir tereddütlü bakış attıktan sonra dudağını ısırp iğneyi radyal atardamarıma batırıyor. "Hadi gidelim!" diye bağılıyor ve pistonu aşağı bastırıyor.

Siyah sıvı damarlarıma doğru hareket ediyor ve kan dolaşımda sıcak, yakıcı bir his dolaşüyor. Gözlerim kocaman açılmış, kalbim saniyede yüz kez çarparak, hemen yukarı fırlıyorum.

"Aman Tanrım, bu seni uyandırdı!" Wraith eldivenini tekrar takıp makineli tüfeğini alırken bana kötü bir sırıtış attı.

Ellerime bakıyorum, onları artık rahatça hareket ettiriyorum. Nolan, ne yarattın? Vücudumun her santimi elektriklendi. Zihnim bulanıklaştı ve her şey kesik kesik hareket ediyormuş gibi hissediyorum.

Saldırı tüfeğimi kavriyorum ve içine yeni bir mühimmat paketi yerleştiriyorum.

"İyi misin?" Wraith, yanından geçerken sırtımı sıvazladı.

Ona homurdanarak karşılık verdim ve kapıdan omzumun üstünden çıkıp ölü gardiyanın omurgasının ortasına bastım. Çıtırtı beynimdeki bir şeyi yerle bir edip beni gülümsetti, içime endorfinler doldu.

Daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü, tanıdık bir his aklıma üşüşüyor. Görüşümü bulandıran karanlıkla ve dişlerimde zehir gibi kayan öldürme isteğiyle dönüp Wraith'e bakıyorum.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

ZIMPARA

MUHAFIZ BİZİ DOĞUYA BAKAN BİR PENCEREYE GÖTÜRÜYOR VE bitişikteki binayı işaret ediyor. Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Mavestelli ve yakın arkadaşları orada." Başıyla beşinci kata işaret ediyor, iki binayı birbirine bağlayan sert çizgiyi zar zor seçebiliyorum.

Gage de görebilmek için beni biraz öne itiyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

Bıkkınlıkla nefes verdim. Şikayet etmek her şeyi değiştirecek değil ya. "Önce sen." Gardiyanı omzumla ittim, başını salladı, pencereden dışarı tırmanıp çerçevenin etrafından dolaşarak yapının yan tarafındaki merdivene ulaştı.

Damian homurdanıyor. "Ya karşı tarafa geçince çizgiyi aşarsa?"

Dudaklarımı sert bir çizgi haline getiriyorum, sonra aklıma bir fikir geliyor. "Roketatar Thomas'ta değil mi? Oraya vardığımızda tekrar ücretsiz sinyal almalıyız. Eğer çizgiyi geçerse, kıçlarını havaya uçurmasını söyleriz."

İkisi gülüyor ve Gage kaskıma vuruyor. "Babanın ölümü beni çok duygulandırıyor," diye espri yapıyor ama bu sadece tüfeğimi daha sıkı kavramama neden oluyor. Onu

öldürmek ya da bundan zevk almak istediğimden değil. Sadece yapılması gereken bir şey. Bu şekilde devam etmesine izin verilemez.

Greg Mavestelli'nin ellerinde o kadar çok kan var ki. Duraksayıp kendi kırmızı lekeli eldivenlerime bakıyorum. Olabileceğim onca şeyi düşündüğümde... Asla bu olmadı.

Merdivene tırmanıp odada beklerken, gardiyan bükülmüş metal çubukları alıyor. Sanırım bunları altı metrelik boşluğu geçmek için kullanacağız.

"Lanet olsun, başaramam. İnşte o binaya çarptığımda elimi kestim ve o kadar dayanamam. Yani, tutacakları bile yok." Damian, sanki apaçık ortadaymış gibi çubuğu sallıyor.

"Tutunmak zorundasın, yoksa düşüp öleceksin," diyor Gage sertçe ve gardiyanın devam etmesi için başını sallıyor.

Oltayı ipe takıp binalar arasındaki karanlık alanda sessizce süzülüşünü sessizce izliyoruz. Gözlerimi kısıyorum ve diğer tarafta bize el salladığını seçebiliyorum.

"Başardın, Gage, sen öndesin-"

Sesim, Wraith'in kapıda aniden belirmesiyle kayboluyor. Vücudu kan içinde. Miğferi yok ve başının yan tarafında kötü bir kesik var. Bize boş boş bakıyor ve tek bir kelime mırıldanıyor: "Koşun."

Üçümüz de donup kaldık.

Bir saniye Wraith orada duruyor, bir sonraki saniye vahşice yere düşüyor, havada kanlar uçuşuyor ve eski taş zemine sıcıyor.

Havadaki her ses emilip gidiyor ve dişlerim birbirine sürtünüyor, dehşet kemiklerimi dolduruyor. Cameron, Wraith'in üzerine eğilmiş, yavaşça ayağa kalkarken, takım arkadaşımızın yan tarafındaki bıçağını çekiyor.

Cameron'ın başı aniden bize doğru döndü, gözleri şeytan gibi simsiyahtı. Biri kanıyordu. İkisi de çılgın ve vahşiydi.

Siyah iğneyi yaptırdı.

"Gage, hadi git!" diye bağırırken zaman topuklarımı kemiriyordu.

Gage oltasını çoktan ipin üzerine geçirmiş, ben de onu pencereden dışarı itiyorum. Havaya uçmadan önce tiz bir çığlık atıyor.

Damian yanıma sokulup MK-17'sini kaldırıyor. "Onu öldürmek zorunda kalacağım Emery," diyor acıyla. Başımı şiddetle sallayıp onu arkama itiyorum.

"Bunu yaparsan seni öldürürüm. Git ve hedefimizi yok et," diye hırladım. Bir itiraz sesi çıkardı ama Cameron, Wraith'in kanını kılıcından silip tutuşunu düzeltti.

"Sakın ölme." Damian beni terk etmek zorunda kaldığı için paramparça olmuş gibiydi ama o gidince rahat bir nefes aldım.

Cameron odanın içinde dönüp duruyor, bana çok iyi hatırladığım gözlerle bakıyor. Hayatımı sonlandırmaya kalkışmasından hemen önce tanıdığım gözlerle aynıydı bunlar.

"Yine mi bu eski dans?" diyorum acı acı.

Gözünü bile kırpmıyor. Şu anda hiçbir şey duymuyor gibi. Sol kolundaki damarlar diğerlerinden daha koyu, bu da iğneyi oraya yaptırdığını gösteriyor. Çığlık atıp yorgun kemiklerimi yere sermek ve bu kalp ağrısına teslim olmak istiyorum. Dinlenmek istiyorum. Cameron'ın yanımda olmasını istiyorum. Bir nefes huzur bulmamızı istiyorum.

Ama bunun artık bitmesi gerekiyor.

Yüzümden yaşlar boşanırken ona bakıyorum. Çenesi keskin, ruhumu yıpratan morluklar ve sıyrıklarla dolu. O bilge gözler içimi delip geçiyor ama yine de onları içime çekiyorum. Bu kaderden kurtulmasını özlüyorum.

Aşkım sen oldun, Mori.

Dişlerimi sıkıyorum ve başımı sallıyorum.

Başka hiç kimse böyle bir sonla karşılaşamaz. Cameron gibi değil. Benim gibi değil.

Tıbbi deneylerin sonuncusu biz olmalıyız. Reed buna bir son vermeli. Aileyi devralırsa... belki başarılabilir.

Bunu başarabilecek biri varsa o da odur.

Hepimiziz.

Cameron odanın içinde yavaşça dolaşıp saldırı fırsatı arıyor. Zamanımız kısıtlı.

Maskemi dudaklarımın üzerine çekiyorum. Sonra tütsüleme fişeklerinin iki ucunu kırıyorum. Ateş ve pembe duman bulutu odanın içinde yoğun bir şekilde yükseliyor, küçük alandaki tüm havayı emiyor. Cameron anında öksürmeye başlıyor ve beni katletmek için dumana doğru hamle yaparken öfkeli bir homurtu çıkarıyor.

Eğilip onu yere yatırmaya çalışarak uyluğunun arkasını kestim. Niyetim olduğu gibi tendonuna vurup vurmadığımdan emin değilim ama bana doğru dönüp yumruğunu sertçe omurgamın üzerine indirdi. Beni yere serdi ve bu güç ciğerlerimdeki nefesi kopardı. Bir homurtu çıkardım ve bıçağının ucundan kaçmak için zamanında yana döndüm.

Çelik yere çarparak kırılıyor.

Cameron ateşli bir şekilde etrafımı yokluyor, öksürükleri ağır ama sanki hiç etkilenmiyormuş gibi hareket ediyor. Eli kalçama değiyor ve hızla eğilip beni sıkıca kavrayıp dudaklarımdan bir çığlık koparıyor.

Elimi sol taraftaki zemine vurarak, bıçağının kırık parçasını umutsuzca arıyorum. Göğsüme oturmuş, kaşları hafifçe çatık bir şekilde bana bakıyor.

Acaba o da mı geçiyor?

"Cameron. Benim bebeğim. Emery," diye hırıltılı bir sesle konuşuyorum, duman dağılıp onu daha iyi görebildiğimde öksürüyorum.

"Em," diye mırıldandı boş bir kabuk gibi. Kaşları çatıldı ve sanki kanındaki şeytanlar büyüünün altında kalması için onu çağırıyormuş gibi öfkeyle başını salladı.

Muhtemelen battığımda gördüğüm tüm korkunç şeyleri görüyordur. Belki de daha kötüsünü. Ölülerini benim gibi mi görüyor? Onu kovalayıp alay ediyorlar mı? Kalbim kırılıyor ve düşen parçaları ne kadar toplamaya çalışsam da, yine de parmaklarımdan arasından kayıp gidiyorlar.

"Cameron, güvendesin. Seni yakaladım," diye mırıldandım usulca ve ifadesi yorgun bir şaşkınlığa dönüştü. Maskemi yırttı. Çenesini boynuma doğru indirirken gözünden akan kan yanağıma damlıyor. Kasları gevşiyor ve derin derin nefes alıp kokumu içine çekiyor.

"Em..." diye fısıldıyor Cameron, sesinde bir acıyla. Tüm vücudumda morfin gibi yayılıyor. "Emery..." Dişlerini etime gömüyor ve tüm vücudum onun gücüyle sarsılıyor.

Derin bir nefes alıyorum, boğazımın kuruluşuna bir çığlık çınlıyor.

Cameron başını kaldırıyor, kalın kırmızı kanım dudaklarını kaplıyor. Burnu benimkinden birkaç santim uzakta.

O zonklayan acıyı hissedemiyorum. Ama dişlerinin tenimi deldiği yerde bir sıcaklık yükseliyor. Ne kadar derin olduğunu anlayamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, şu anda aklımdan en uzak şey bu. Çünkü bana bakıyor. Orada bir ışık huzmesi büyüyor.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Yeşil gözleri kanla kalplerimiz arasında bir yerlerde kaybolmuş bir şekilde beni süzdü.

Uzanıp dudaklarımızı birleştiriyorum. Onu günahmış gibi öpüyorum. Bir daha asla öpemeyecekmişim gibi öpüyorum. Nefesi hızla dışarı çıkıyor ve bir anlık tereddütten sonra dudaklarını aralayıp bana doğru eğiliyor.

Kırık bedenlerimiz buluştuğunda ruhumda yumuşak bir ilahi yankılanıyor, ama Cameron beni kaldırdığında bu ilahi hızla siliniyor. Gözünden kan sızıyor.

"İşe yaramaz şey," diye tükürdü bana, beni ayaklarımdan kaldırıp havaya kaldırırken, boynumu o kadar sıkı kavradı ki hava akışı tamamen kesildi.

Boşuna çırpınırken gözlerimden yaşlar dökülüyor.

Lütfen, beni buna zorlama. Gözlerimi kapadım, avucum bıçağının kırık parçasını kavradı.

"Öl," diye fısıldadı dudaklarımdan çıkan küçük bir nefes.

Bulanık gözlerimi zorla tekrar açtım ve parçayı sırtına indirmeden önce onu son kez inceledim.

CAMERON

EM, HAYATIMDA GÖRDÜĞÜM EN BÜYÜK GÖZYAŞLARIYLA BANA bakıyor.

Birkaç kez gözlerimi kırpıstırdım, boğazını sıkıca saran ellerime odaklandım. Avucumun hemen altından bir ısırık yarısından kan sızıyordu.

Dehşet ve şok parmaklarımın kilidini açıyor, Emery'yi yere seriyor, nefes nefese kalıyor. Farkındalık dalgası beni vururken boğazım sıkışıyor. Sadece onu öldürmeye çalışıyordum... Ensemın hemen altında küçük bir basınç var.

"Cameron," diye haykırdı başını sallayarak. "Yapamadım."

Gözlerim bir anlığına açıldı. Çerçevesi bitkilerle kaplı, eski, paramparça bir aynaya baktım. Aynadaki yansımda, sırtımı zar zor delen bir bıçağın ucunu görebiliyordum.

Kasıntı ve karanlık zihnime geri dönmeye başlamadan önce boğuk bir kahkaha attım. Bir şey yapmazsam, ona ne yapacağımı bilmiyorum. Bu düşünce kalbimin bir kısmını öldürüyor ama yapılmalı.

"İzleme... Seni seviyorum Emery," diye hırıltılı bir sesle son morfin iğnemi çıkarıp doğrudan kalbime saplarken.

Vücudumda zaten bu kadar ilaç varken, bu onu uçuruma sürükleyecek.

Çılgılık atmaya başlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı akarken ben dizlerimin üzerine çöküyorum. Tüm göğsüme yayılan tuhaf bir his. Elimi kalbimin üzerine koyup yana doğru devriliyorum.

Emery bir anda yanıma gelip duymak istediğim ama duyamadığım şeyleri söylüyor. Yüzüme dokunuyor sanırım. Her şey soğuyor ve ben yorgunum.

Çok yorgun.

Gözlerim son kez yüz hatlarını tarıyor. O, hayatta beni bulan tek ışık. Tüm gölgelerimi kovdu.

Göz kapaklarımın ağır ağırlığına bir saniye daha dayanamayacağım.

Bir daha sana asla zarar vermeyeceğim.

Dudaklarımda hafifçe bir gülümseme beliriyor ve hissettiğim son şey bu oluyor.

ZIMPARA

"CAMERON?" DİYE FİSİLDADIM GÖZYAŞLARIMIN ARASINDAN. Gözleri sanki uyuyormuş gibi kapalıydı ama...

Ama bedeni hareketsiz.

Başını kucağıma çekip kaskını çıkarıyorum. Cam'in soluk sarı saçları kızıyla kaplı. Alnındaki lekeleri silmeye çalışıyorum ama çoktan yapış yapış olmuş.

"Hayır. Hayır. İyisin, hadi Cameron. Buradayım. Uyanmana yardımcı olacak bir hapa ihtiyacın var mı?" Sesim ellerim kadar titriyor. Yeleğinin yan cebinden hap şişesini alıp kanlı avucuma üç tane sıkıyorum.

Birini başparmağımla işaret parmağım arasında sıkıştırıp dudaklarının arasına sokmaya çalışıyorum. Açılmıyorlar. "Cam, aç şunu," diye fısıldarken boğazım düğümleniyor. Daha sert bastırıyorum ama bu sadece hapi dudaklarının arasına sıkıştırıp başını yana itiyor ve başının düşmesine neden oluyor.

Kemiklerim soğudu.

"Cam," diye fısıldıyorum. Ceketinde gözyaşları var.

Çenem titriyor ve eğilip onu olabildiğince kendime çekiyorum.

"Lütfen, hayır. Yapamam... Yapamam..." diye haykırırken, kesik kesik çığlıklarım arasında boğuluyorum.

"Bunu neden yaptın?" diye feryat ediyorum, sesim bu unutulmuş yerin tozunda kayboluyor. Cameron'ın kanı. Benim kanım.

Benim için son artık.

Onsuz devam edemem.

"Zımpara."

Reed'in soğuk ses tonuyla gözlerim yavaşça yukarı kalktı. Başımı kaldırıp ona baktım.

Reed, dağınıklığı görüncü yüz ifadesi biraz yumuşadı. Beklenildiği gibi soğukkanlılığını korudu.

"Reed... Ben bittim. Devam edemem." Başımı Cameron'inkine yasladım ve omuzlarımdan bir hıçkırığın daha geçmesine izin verdim.

"Emery, beni dinlemeni istiyorum." Reed odanın karşısına geçip beni Cameron'dan itiyor. Sırt üstü düşüp şaşkınlıkla ona bakıyorum. Adrenalin şırıngasından şeffaf bir kapak koparıp dişlerinin arasında tutarken, sert bakışları beni bir köstebek yuvasından başka bir şey değilmiş gibi gösteriyor. "Zipline'a bin ve başladığın işi bitir. Yakında orada olacağım. Aptal erkek arkadaşın iyi olacak... tamam mı? Söz veriyorum. Şimdi defolup git buradan."

"Bu işe yarayacak mı?" diye kekeliyorum, gözlerim kocaman açılmış, yarı şokta bir şekilde bakıyorum.

Reed, şırıngayı Cameron'ın kalbine saplıyor. Adrenalinin kan dolaşımına yayılmasını gözlerimi kırpmadan izliyorum. Cam derin bir nefes alıyor, sesi boğuk ve havadar.

Ama nefes alıyor.

O yaşıyor.

Tenimde ürpertiler belirliyor ve gözyaşlarım ifadesiz yüzümden aşağı doğru süzülüyor.

"Tamamen uyanması biraz zaman alacak." Reed, Cameron'ın dikkatini çekmek için parmaklarını yüzünde şıklattı. Memnun görünen Reed, sinirli bir şekilde kaşlarını çatarak bana anlamlı bir şekilde baktı.

"Reed..." diyorum dalgın dalgın, ayağa kalkmaya çalışıyorum.

İç çekip yanıma geliyor, beni kaldırıyor, sonra kollarımı sıkıca ona dolduruyorum. Bana yardım etme sebepleri umurumda değil. Reed bir anlığına donakaldı, sonra yine de bana sarıldı.

"Rica ederim," diye tıslıyor ama bu samimi bir tebessüm.

"Söyleyecek söz bulamıyorum." Kolumu gözlerimin üzerine silerek geri çekildim. Yüzünü inceledim. Karanlık Güçler askerleri gibi taktiksel kıyafetler giymiş, göğsünde siyah bir yelek vardı. Sarı saçları yana taranmış ve o koyu renk gözleri her zamanki gibi entrikacıydı.

Garip, babamla birlikteyken normalde olduğu gibi takım elbise giymesini bekliyordum ama daha fazla araştırmak için fazla kafam karışık. Olan biten her şey varken.

Reed bana zipline'dan geçmem için bir boru uzattı. "Hadi."

Cameron'a bir kez daha bakıyorum, göğsü inip kalkıyor, zihnimi keskinleştirmek için ihtiyacım olan tek şey bu.

Bu gece sona eriyor.

CAMERON

KARANLIK BENİ HIÇBİR ZAMAN KORKUTMADI AMA AZ ÖNCE yaşadığım şey zifiri karanlıktı. Karanlıkta, yalnız ve Emery'den uzakta olma korkusu benim kişisel cehennemim.

Gözlerimi açıyorum ve tavandaki loş ışıkları görüyorum. Ne oldu? Aldığım her nefes hırıltılı, sanki yatağın ters tarafında yatmışım gibi. Her şey ağır geliyor.

Gördüklerimi idrak etmek için bir an duruyorum. Yerde pembe toz, kil ile karışan kan, odanın girişinde yatan Wraith.

Bir gölün üzerine çöken sis gibi geri geliyor aklıma. Onu boğuyordum... ve sonra yeterince uzun bir süre uyandım...

Gözlerim, kalbime morfin sapladığım göğsüme kaydı. Aşırı doz almıştım. Şu anda nasıl uyanabilirim? Yanımda yere bakıyorum. Yan yana iki şırınga var. Biri aldığım morfin, diğeri ise adrenalin olarak etiketlenmiş.

İçime bir rahatlama çöktü. Çok şükür. Henüz bu hayattan kurtulmuş değilim. Dudaklarımda bir anlığına hafif bir gülümseme belirdi. Sonra nerede olduğumuzu ve kimi yok etmekle görevlendirildiğimizi hatırladım.

Emery nerede?

Kulaklıktan cızırtılı sesler geliyor. Kulaklığı taktığımı unutup irkiliyorum.

"Rapor verin." Erik'in sesi ciddiye. Cevap vermeye çalıştığımda boğazımın, muhtemelen pembe dumandan dolayı paramparça olduğunu fark ettim.

İşte o zaman yumuşak, titrek sesi kulaklarımda çınlıyor. "Volt ve Kızıl Kaplumbağa benimle, hedefi bulduk. Yaklaşıyoruz." Nefes nefese kalmış ve yaralanmış gibi geliyor.

Nefret ediyorum bundan. Kendimden nefret ediyorum.

Ben de onlarla birlikte olmalıyım.

Dizlerim bükülmek üzere olsa da kendimi ilerlemeye zorluyorum. Yukarı bakıyorum ve bitişikteki binaya bağlanan bir kablo görüyorum. Pencere camında tahtaya değen kırmızı bir el izi var. Küçük. Emery'nin.

Elimi ona bastırıp tahtaya yaslanıyorum, huzursuz bacaklarımla sallanıyorum. Gage'in sesi radyoda yankılanıyor.

"Morfin bitti!" Uzaktan silah sesleri duyulur ve ardından Gage acı içinde bağırır. Damian, yayın kesilmeden önce bağırır.

Ellerim pencere pervazına yapıştı ve yorgun başımı kaldırdım.

"Yoldayım," diye hırıltılı bir sesle mikrofona konuşuyorum.

Teğmen sesimi duyunca çılgına döndü. "Mori? Öldüğünü sanıyorduk!" Kaygılı bir kahkaha attı. "Hadi bakalım asker." Greg öldükten sonra herkesi öldürmemi bekliyor. Büyük bir sürprizle karşılaşacak. Gözlerimi öfkeyle kısıtım. Wraith'in bana Seri X enjeksiyonunu yaptığı kolumda bir rahatsızlık hissi belirdi. Siyah damarlar yayılıyor.

Henüz işin içinden çıkmadım. Acele etsem iyi olur.

Kaslarımın tutulmasını görmezden gelip eğilmiş bir oltayı alıp ipe takıyorum ve gece boyunca yelken açıyorum.

Yolun dörtte üçünü tamamlamıştım ki, yaralı omzumdaki kaslar keskin bir sızıyla sarsıldı ve ellerim içgüdüsel olarak çubuğu bıraktı. Dördüncü katın penceresi idare edecekti.

Vücudum pencereye çarparken yüzümü kapattım. Camlar yere düştü ve ben de momentumla birlikte yuvarlandım.

Yan odadan alarm sesleri geliyor. Ayağa kalkarken inliyorum ve tüfeğim hazır bir şekilde kapıya doğru aksayarak yürüyorum.

Kapıyı tekmeledim ve en yakındaki gardiyanın kışına tekme savrularak geri dönmesini sağladım. Kurşunlar yanındaki adama isabet etti, ben de ona iki kurşun sıktım.

Gözlerim odada dolaşüyor ve onu gördüğüm anda duruyorum.

Emery'nin gözleri donuk. Bağlanmış. Boğazı kanla kaplı ve gelişigüzel tıbbi bantla sarılmış. Arkasında Gage ve Damian var, ağızları tıkalı ve bağılılar. İkisi de fena halde dövülmüş.

Greg Mavestelli, şık lacivert bir takım elbise giymiş. Altın uçlu bastonu kan içinde ve en yakın adamları arkasında. Reed aralarında duruyor, yüz hatları mükemmel bir şekilde yumuşamış, ama gözlerinde bir anlığına kötülük ve heyecan yakalıyorum. Bizden biri gibi giyinmiş. Karanlık Güçler askeri gibi.

Greg Mavestelli'nin sesi odanın içinde yankılandı. "Ve biz de senin öldüğünü sanıyorduk."

ZIMPARA

CAMERON KAPIDAN İÇERİ DALIYOR VE ONU GÖRDÜĞÜMDE varlığımın her bir zerresi canlanıyor.

Babam ona sesleniyor ama ben kelimeleri duymuyorum, sadece hayatımın aşkının bitkin bacaklar üzerinde durduğunu, bana yumuşak ve anlayışlı gözlerle baktığını görüyorum.

Tekrar kendisi oldu. Yaşıyor.

Onun son görüntüsünün ruhsuz ifadesi olmayacağını bilerek kemiklerime kadar rahatlayarak sessizce ağlıyorum.

Beni görünce dikkati dağılıyor ve belki de vücudundaki tüm travmadan dolayı kafası o kadar berrak değil çünkü babamın sözlerinin çoğunu algılayamıyor gibi görünüyor. Sadece özlem dolu bakışlarımızın arasında söylenmemiş sözler söyleyerek birbirimize bakıyoruz.

İki gardiyan ona saldırıp onu yere seriyor. Cameron onları üzerinden atmaya çalışıyor ama ikisi de yaralı değil ve ikisi de Cameron kadar iri.

Greg'in sesi soğuk ve havada kıvrılıyor. "Kızımın benim için değersiz hale gelmesinin sebebi sensin. Eh, bu davranışı kolayca düzeltebiliriz." Elini sağa doğru açtı ve Reed, babamın avucuna bir tabanca koydu. Reed'in bakışları bir anlığına benimkilerle buluştu. Dudaklarının

kenarları zar zor kalktı, sonra yüz hatları tekrar bembeyaz bir sayfaya dönüştü.

Lütfen beni mahvetmeyin. Kendimi dua ederken buluyorum.

Greg başını geriye atıp kıkırdadı. "Kader seni öldürmek istiyor olmalı Mori." Tabancasını kaldırıp Cam'i sol diz kapağından vurdu. Muhafızlarla mücadele ederken kanı yere fişkırdı. Soluk saçları alına döküldü ve yukarı baktığında, o kasvetli yeşil gözlerde dünyanın ağırlığını gördüm.

Kısıtlamalara karşı mücadele ediyorum ve Greg'e durması için bağırmaya çalışıyorum, ağızlık yalvarışımın çıkmasını engelliyor ama yine de babamın dikkatini çekiyor.

Gülümsedi ve sanki burada olduğumu unutmuş gibi gözleri parladı. "Seni bu işin dışında bırakmayı aklımın ucundan bile geçirmem, Emery." Muhafızlarına başını salladı ve ikisi beni ayağa kaldırdı, Greg'in yanına getirdiklerinde bağlarımı çözdüler.

Sonunda tıkaç çıkarıldığında ağzım kuru ve acılıydı. Öksürmemek için kendimi zor tutuyorum ve bunun yerine babamın yüzüne vurmak için elimi kaldırıyorum. Babam elimi havada yakalayıp tekrar yanıma fırlatıyor. Koyu saçları tepedeki spot ışıklarında parlıyor. Sert ifadesinin üzerine uzun gölgeler uzuyor. Yüzüme sert bir ters vuruşla geri çekiliyor ve bu vuruşun şiddeti beni yere seriyor.

Damian ve Gage bağırmaya çalışıyorlar ama sesleri boğuk çıkıyor. İplerine tutunmaya çalışıyorlar ama nafile.

İki gardiyan beni tekrar kaldırıp ayağa kaldırıyor. Babama karanlık, öfkeli bir bakış atıyorum. Umarım ondan ne kadar nefret ettiğimi görebilir.

"Hadi Emery." Kötü niyetli bir şekilde sırttı. Gardiyanlar beni Cam'den beş adım uzaklaşana kadar sürüklediler. Nefes nefese kalmıştı. Daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum. Zaten çok yaralıydı.

Lanet olsun, ben de daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum.

Greg, gardiyanları el sallayarak uzaklaştırıyor ve silahının namlusunu şakağıma dayıyor. Sıcak çelik tenime değdiğinde kaslarım kasılıyor ve nefesim kesiliyor.

Kalbim kafamın içinde öyle gürültülü atıyor ki tüm düşünceler bir kenara itiliyor. Tek gördüğüm, önümde kanlar içinde kıvranan ve gözlerini benden ayırmamaya çalışan Cameron. Bir erkeğin gözlerinde hiç bu kadar acı ve keder görmemiştım. Eğer benim için her şey burada bitecekse, sorun değil. Cam'in gözlerinde görebildiğim kadar sevildiğimi bildiğim sürece, dünyanın geri kalanı eriyip gidiyor.

"Köpeklerin kendilerini öldürmelerini sağlamanın daha kolay olduğunu zor yoldan öğrendim." Greg, bıçağını Cameron'a fırlatırken sesi bir yılanınki gibi. "Ya ikiniz de ölürsünüz ya da sadece sen dostum."

Çenem kasılıyor ve umutsuzluğumu yutmak zorunda kalıyorum. "Hayır," diyorum titreyen bir sesle.

Cameron bıçağa yorgun gözlerle bakıp yavaşça yerden alıyor. Topuklarının üzerine oturana kadar geriye yaslanıyor. Omuzları gevşek ve dudaklarında en güzel, kırık gülümseme var.

"Zaten ölü bir adamım, Em." Sesi kısık ve hırıltılı, irkilerek bıçağı taş zeminde sürükleyip boğazına götürürken yüreğimi parçalıyor. "Seni bütünüyle sevdim. Birlikte tam olarak keşfedemediğimiz bir şekilde. Donmuş bir gölün üzerindeki güneş ışığıydın. Tanıdığım mutluluk fısıltısıydın. Seni seviyorum Em... Seni seviyorum. Şimdi, başka tarafa bak," diyor Cam nazikçe ama dediğini yapamam, onu tek başına karanlığa bırakamam.

Az önce onu geri aldım.

Bıçak boğazına dayanıyor ve onu teninde gezdirmek üzere.

Çıglık atıp dizlerimin üzerine düşüyorum. Cam'in gözleri kapalı ama yüzündeki dayanılmaz ifade içimi parçalıyor, ruhumun derinliklerinde yaralar açıyor.

"Sana onun gibi binlerce ölüm izleteceğim, sevgili Emery. Lanet olası emirlerimi dinleyene kadar seni kıracağım ve... Öğ." Sırtımdan yukarı bir ürperti yükseliyor ve yavaşça sağıma bakıyorum, babamın şakağıma dayadığı silah geri çekiliyor.

Greg konuşurken homurdanıyor, çenesinin kapanmasını engelleyen yedi inçlik bir bıçak var. Dili ikiye bölünmüş ve kası bıçağın iki yanından sarkıyor, kanlı dişlerinin üzerine sarkıyor.

Bu iğrenç sahneden uzaklaşmak için kıpırdanıp omzumun üzerine düştüm. Cameron bıçağını fırlatıp beni hızla kollarına aldı, göğsüne bastırdı ve ikimiz de Greg'e bakarken derin nefesler aldı. Reed'in bıçağı kafatasının tabanından saplanmış, çeliğin ucu üst dudağından kıvrılmış halde yerde kıvranıyordu.

Reed, tuttuğu nefesini verirken genişçe gülümsüyor ve kanlı eliyle sarı saçlarını geriye doğru tarıyor. "Aman Tanrım, o yaşlı adamın konuşmasını dinlemekten başka kimse de sıkılmadı mı?" Bana göz kırpıp gardiyanlara ıslık çalıyor. Anında harekete geçip Gage ve Damian'ı çözüyorlar.

Ne oluyor yahu? Reed az önce... onu zahmetsizce öldürdü. Neden? Madem onu baştan sona öldürebiliyordu, neden bütün bunlar? Çenem titriyor ve Reed'e şaşkın, öfkeli gözlerle bakıyorum.

Çömelip başıma vurdu. Cam'in kolları korumacı bir tavırla beni sardı.

"Eğer değersiz babanı öldürmenin bundan daha zor olduğunu düşünüyorsan yanıyorsun Emery. Zamanlama her şeydir," diyor Reed rahatsız edici bir sırtışla.

"Ama bizi neden buraya getirdin?" Dişlerimi sıktım.

Başını eğdi. "Elbette diğer sorunu bana getirmek için. Belerik. İki kuş, bir taş." Reed bakışlarını Cameron'ın kolundaki siyah damarların daha da yayıldığı yere dikti. "Hemen dönerim," diye mırıldandıktan sonra ayağa kalkıp

babamın yakın muhafızlarına doğru yürüdü. Yaptıklarına hiç şaşırması gibi görünmüyorlardı.

Babamı öldürmeyi bekledi, sadece Teğmen Erik'i tuzağa düşürmek için... Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti indi.

Cameron hâlâ titriyor, kolları beni öyle sıkı tutuyor ki, beni bırakıp bırakmayacağından emin değilim. Umarım bırakmaz.

Kollarını boynuna dolayıp sıkıca sarıldım. "Seni kaybettiğimi sandım." diye omzuna ağladım. Huş ağacı kokusu yoğundu ve kalbimi yatıştırıyordu. Elini başımın arkasından aşağı doğru nazikçe okşadı.

"Sana yaptığım her şey için özür dilerim Em," diye fısıldadı, boynumdaki ısırığı parmağının ucuyla okşarken. Beni geri çekip gözlerimin içine baktı. Bakışlarında sıcak yaz fırtınaları uyanıyor, beni içine çekiyor ve kalplerimizin birbirine kenetlendiği sıcak geceler vaat ediyor.

Şu anda ne kadar yenilmiş görüldüğünü hatırlıyorum. Yanaklarındaki kırmızı lekeler, şişmiş dudağı ve alnındaki kesikler. Çenesi şimdiden morarmaya başladı. Yüzünü nazikçe ellerimin arasına alıp dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıyorum.

Derin bir nefes alıp belimin alt kısmına elini doladı, öpücüğümüzü daha da derinleştirdi ve alnını alnıma dayadı, "Henüz bitmedi aşkım," diye fısıldadı. İngiliz aksanı dudaklarımda yankılandı ve kalbimi eritti.

Başımı sallıyorum. Hâlâ Karanlık Güçlerden kurtulmamız gerekiyor.

Gage ve Damian yanımda diz çöküyorlar.

"İkiniz iyi misiniz? Yani, sizi öpüşürken gördüm, yani eğer yapabiliyorsanız yeterince iyi olduğunuza eminim-" Üçümüz birden Gage'e dik dik baktık.

Cameron onu tekrar kışına itiyor. "Sus," diye çıkışıyor ama sesinde hafif bir kıkırdama var.

Gage endişeyle sıırttı. "Bizi neden bıraktılar? Mavestelli'nin sağ kolu onu neden öldürdü? Benim dahil olmadığım büyük bir plan mı var?" Kuru bir sesle yutkundu.

"Sana anlatacağız ama burada değil." Dudaklarımı dümdüz bir şekilde birbirine bastırarak ona sunabileceğim tek şey bu. Nasıl tepki vereceğinden hâlâ emin olmadığım için, daha istikrarlı bir ortama girene kadar ona fazla bir şey söylemek istemiyorum. Gage dudaklarını sıkıyor ama isteksizce başını sallıyor.

Damian beni ayağa kaldırıyor ve sonra ikisi de Cameron'ı ayağa kaldırıyor. Dizi gerçekten berbat durumda ve üzerinde pek iyi duramıyor. Alt bacağının yana doğru eğilmesinden anlaşıldığı kadarıyla uyluk kemiği ve kaval kemiği artık birbirine bağlı değil. Göğsüm korkudan kasılıyor.

"Lanet olsun, sanırım diz kapağı tendonu kopmuş." Gage, Cam'in dizini yoklarken ciddi bir ses tonuyla konuşuyor. "Evet, tam içinden vurdu. Bunun üzerinde yürümesi imkansız—"

"Baston mu?" diye sordum dalgın dalgın babamın silüetine bakarken. Dudaklarım düz bir çizgi halinde birbirine yapıştı ve eline baktım. Parmakları hâlâ yaldızlı bastonu sıkıca kavramıştı.

Boğazımdaki düğümü yutup diz çöküyorum, Greg'in zaten kaskatı kesilmiş elinden bastonu dikkatlice alıyorum. Donuk bakışlarını ve ona karşı ne kadar az şey hissettiğimi görüyorum. Bir bakıma, babamın yasını uzun zaman önce tutmuşum gibi geliyor. Öleli şu son birkaç dakikadan çok daha uzun zaman oldu. Yıllardır ölü. Annem de öyle olabilir.

"Elveda Greg Mavestelli, imparatorluğun sonunda çökecek," diye fısıldadım, onu ölümden hatırlamak için birkaç dakika daha bekledikten sonra yavaşça ayağa kalktım.

Cameron çoktan arkamda, Damian ve Gage de yanında. Dizini sıkıca sardılar, böylece tendon bağlı olmadan daha sabit duruyor. Umarım baston ona yürüyebileceği kadar destek sağlar. Üçünü görünce göğsüm ısınıyor. Buraya kadar geldik.

Sırıtip bastonu Cam'e uzatıyorum. Birkaç saniye ona bakıyor, benim için bilinmeyen bir şeymiş gibi düşünüyor, ama sonra yavaşça uzanıp bastonu alıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim canım."

Birkaç adım geri çekilip onu baştan aşağı süzdüm. Baston boyuna tam uygundu. Taktiksel teçhizatıyla uyumsuz duruyor ama sivil kıyafetlerini giydiğinde mükemmel olacak. "Sana çok yakışmış," dedim sıcak bir şekilde.

Cam omuz silkti. "Fena değil."

Gage, desteğe ihtiyacı olması ihtimaline karşı yanında kalıyor. Dikkatimi, muhafızlarına emirler yağdıran Reed'e çeviriyorum. Büyük bir şey planladığını, parmaklarını heyecanla bacaklarına vurmasından anlayabiliyorum.

Reed gözlerimi hissetmiş olmalı ki dönüp yanımıza gelmeden önce bize sırttı. "Harika iş Emery." Sanki herkesin önünde hüngür hüngür ağlamayı planlamış ve Cam'in gerçekten öleceğini düşünmemişim gibi bir hava yarattı. "Gözetleme ekibim, sevgili teğmeninizin sonunda geldiğini ve Fury'nin çıkacağı şehrin dış sınırında beklediğini bildirdi." Reed'in göz bebekleri kocaman açılmış ve dudaklarına çılgın bir sırıtış yayılmıştı. "Hepinize özgür olduğunuzu söyleyecek ve sonra sizi, İsyan Timi'nin sizi idam etmek için beklediği yere, bir mil kadar götürecektir."

Grubumuz arasında sessizlik uzuyor. Reed'in teçhizatına tekrar bakıyorum.

"Ya gerçekten de hakkımızı yiyorsak?" diyor Damian umutla. Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Olan bitenin bu olmadığını biliyor.

Gage hepimize deliymişiz gibi bakıyor. Umarım bunu iyi karşılar.

"Ne saçmalıyor bu?" Gage, Cameron'a baktı, kaşları tedirginlikle çatılmıştı.

"Gage, her şeyi anlatacak vaktimiz yok ama bu konuda bize güvenmelisin. Erik ve Nolan, Öfke Timi'nin idam

edilmesini planlıyor." Cameron öksürmek için duraklıyor. "Reed'i dinlemeliyiz."

Damian sessizce başını sallıyor, Gage'in bize inanmayacağından endişeleniyormuş gibi görünüyor.

"Riöt neden koca bir mangayı infaz etsin ki? Bu hiç mantıklı değil!" Gage saçlarını yumrukladı, histerik bir kahkaha boğazına kadar yükseldi. "Bu adam da kim lan?"

Elimi nazikçe Gage'in koluna koyup ona anlayışlı bir bakış attım. "Reed benim çocukluk arkadaşım, akıl hocam ve güvenilir yoldaşım. Tanıdığım en zeki adam. Ona güvenebiliriz," dedim kararlılıkla, Gage'in gözlerinin içine, pes ettiğini görene kadar bakarak. Reed'in dünya çapında bir sosyopat olduğunu ve onu istediği yere, yani güçlü bir konuma getirecek herkesi öldüreceğini de atlادم.

"Riöt, kendilerine ne söylenirse onu yapacak çünkü sadece kötülüğe bulaşmış ve kötülüğe entegre olmuş askerleri avlayıp infaz ettiklerine inanıyorlar. Yeraltı dünyası," diye açıklıyor Reed, vurgu yapmak için Greg'in kaygan ayakkabısına tekme atarak. "Nolan istediği isim listesini dağıtır, sonra da onun emrini yerine getirirler."

Gage'in yüzünden kan çekildi. "Hiç soru sorulmadı mı?"

Reed gülüyor. Sanki bunların hiçbiri komikmiş gibi. Ona dik dik bakıyorum.

"Düşünsene. Üstlerinle hiç tartıştın mı? Sana verdikleri bilginin doğru olup olmadığı hakkında bir fikrin var mı? Yoksa sadece emredildiği için mi yapıyorsun? Tanrı'nın belasası Alt Yargılamalar'dan kurtulduğun için artık güvende olduğunu mu sanıyorsun? Son dakika haberi. Hepiniz kobaysınız." Reed'in sesi iğrençleşiyor. Sanırım bu şeyler onu gerçekten sinirlendiriyor.

İçinde iyi bir şey olduğunu biliyordum, kötü, yozlaşmış ve bir gündemin arkasına saklanmış olsa bile.

Reed bir şırınga çıkarıp Cameron'ın ön koluna şeffaf bir sıvı enjekte ediyor. Cam gözünü bile kırpmıyor. "Bu anti-ajan. O olmadan bir saat içinde ölürdün. Kolunda sürekli

yayılan siyah damarları görüyor musun? Kalbine ulaştığında ölmüş olurdun." Reed kayıtsız bir tavırla konuşuyor.

Eğer Cameron'ın bir daha şans bulmasını izlemek zorunda kalmayacaksam, bu çok erken olacak.

"Bunu nereden buldun?" diye sordum, Cam'in biraz canlandığını ve damarlarındaki karanlığın azaldığını fark ederek.

Reed kaşlarını kaldırarak bana baktı, bakışları yumuşadı. "Teğmeninizin yelek cebindeydi."

Erik'te miydi? Öyleyse neden Cameron'a vermedi? Reed neden Erik'in cebinden çalacak kadar yakındı? Kanım donuyor. Reed, Erik'in güvendiği, ya da en azından güvenebileceğini düşündüğü biri.

"Sadece Yüzbaşı Bridger'dan aldığı doğrudan emirleri yerine getirirse Mori'ye vermeyi planlıyordu." Reed, Cameron'a bakarken bakışları sertleşti.

Yıkık dökük askerime bakarak irkildim. "Hangi doğrudan emir?" Sesim acıyla kanıyordu.

Cameron, yüzünde suçluluk duygusu belirirken çenesini gerdi. "Greg idam edildikten sonra mangayı dağıtmam emredildi. Hayatta kalan tek kişi olmamı ve Hades Timi'nin çavuşu olmamı istediler."

"Hades Timi mi?" diye tekrarladı Gage, bana endişeli bir bakış atarak. Damian onu susturdu.

"Yapmazsam ne olacağını bana söylemediler. Ama söylemelerine gerek de yoktu. Emery ve Wraith sayesinde zaten biliyordum. Sana söylemedim çünkü benden şüphe etmeni istemedim." Cameron başını öne eğip derin bir iç çekti. "Ama yine de size saldırdım, Wraith'i öldürdüm ve şimdi... şimdi..." Duyguları onu ele geçirirken sözlerinin akışına bıraktı.

Kaşlarım çatıldı ve ellerimi yumruk yaptım. "Bize saldıracağını bilemezdin. O sen değildin."

Hüzünle kıkırdıyor. "Bu benim bahanem olmaya devam edemez. Kaç yoldaşımın benim elimden öldüğünü biliyor musun?" Sesi titriyor ve avuçlarına bakıyor.

"Sen kendini durdurdun Cam. Ben yapamayınca... sen" - kucacağında cansız bedeninin görüntüsünü yutmak zorundayım- "beni güvende tutmak için kendine son verdin."

Cameron'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve içinde bir rahatlama belirdi.

Reed öksürerek araya giriyor. "Siktiriboktan katiller olup olmadığımızı tartışacak vaktimiz yok. Hepimiz suçluyuz, değil mi?" diye sertçe soruyor, her birimizin gözlerinin içine anlamlı bir şekilde bakarak. Hiçbirimiz cevap vermeyince, başını kısaca sallıyor. "Kesinlikle, şimdi harekete geçmeden önce Gage'in takip cihazını kapatın. Erik'in hepinizin öldüğünü düşünmesini sağlayacağız ve Mori'yi onu öldürmesi için dışarı göndereceğiz. Teğmen öldükten sonra, gerisi çocuk oyuncağı olacak."

Damian, Reed'in geçen hafta bize verdiği sinyal engelleyiciyi Gage'in takip cihazının etrafına sarmaya hazırlanıyor.

"Peki ya Thomas?" diye mırıldandı Gage, kaşlarını kederle çatarak. Herkes adına konuşamam ama telsizden ona ateş edildiğini duydum. O zamandan beri ondan tek kelime bile duymadık. Tümdengelimsel mantıkla, yaralarından ölmüş olması muhtemel, ama bayılmış da olabilir. Reed'in gerçekleştirdiği mucizeden sonra, henüz kimsenin öldüğünü varsaymayacağım.

İkisini düşününce yüzümü buruşturdum. Wraith güvenimi tam olarak kazanmamıştı ama bana karşı ilgisi artmaya başlıyordu. Ölmesini istemiyordum.

Reed koluna vuruyor. "Emin olmak için ikisini de kontrol etmeliyiz. Ben işleri yarım bırakma taraftarı değilim." Her zaman titizdi, öyleydi.

Hep birlikte başımızı sallıyoruz. Cameron'ın hüzünlü bakışları beni büyülüyor. Bana verdiği emri yerine getirdiği için ona kızacak zerre gücüm yok. Yanına sokulup odadan çıkarken hareket etmesine yardım ediyorum.

Babamın cesedine son bir kez bakıyorum. Bu unutulmuş yer onun mezarı olacak. Saltanatının sona erdiği mezarsız bir yer.

ZIMPARA

REED, WRAITH'i KONTROL ETMEK İÇİN İKİ KORUMASINI gönderirken kendisi, Damian, Gage ve bir korumayla birlikte Thomas'ı bulmak için bulunduğumuz binanın çatısına doğru yola çıkarlar.

Beklerken Cameron ve ben alt kata indiriliyoruz. Muhafızlar babamın adamları ama çoğunu tanımıyorum. Sanırım Reed'in yıllar içinde getirdiği adamlar. Kurnaz tilki, diye düşünüyorum. Her zaman dört adım önde.

Sırtımızı sokağın iki yanında uzanan soğuk kil duvara yaslamış oturuyoruz. Binada, duvardaki ve tavandaki parçalardan gelen ışıkla büyüyen, 1,5 metrelik küçük ağaçlar kök salmış. Böyle ıssız bir yerde bile umut eksik olmuyor.

Cameron'un eli benimkinin üzerine geldi ve şefkatle kavradı.

Biz de direndik. Bazılarımız diğerlerinden çok daha uzun süre direndi.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim?" diye mırıldandı, başını duvara yaslarken.

Ona bir bakış attım. "Elbette."

Kavrayışı daha da sıkılaştı. "Karanlık Güçler'de subay olmak uzun zamandır hayalimdi. İlk başta istediğim şey

miydi hatırlamıyorum ama beni ayakta tutan hayalim oldu. Tüm cinayetlerin ve tüm düşüşlerin ötesinde. Kafama kurşun sıkmamı engelleyen tek hedef buydu." Sesi hafifti ve kalbimde bir sızı yarattı. O güzel, bilge bakışlarını bana çevirip yüz hatlarımı incelemelerine izin verdi, sonra devam etti: "Sonra sen geldin."

Dudaklarımı sıkılaştırıyorum, duyguların içimden dışarı taşmasını engellemeye çalışıyorum.

"Bana sadece ekibimi değil, seni de öldürmemi emrettiğinde, bu bir soru bile değildi. Hiçbir emir veya vaat edilen zenginlik beni o tetiği çekmeye zorlayamazdı. Seninle tanışmadan önceki ben, sadece daha da yükselme şansı için hepsini açgözlülükle öldürürdü, ama sen beni değiştirdin, Em." Bana doğru eğildi ve başını benimkine yasladı. "Aşkın en karanlık kalpleri bile değiştirebilir. Sanırım Reed'in tüm kötülüklerin efendisi olmamasının sebebi bu," diye şakayla karışık söyledi sonunda ve gözlerimden akan yaşları görmezden gelerek sırtıtmamı sağladı.

"Sanırım arkasında bize henüz göstermediği bir şeyler var." Dudaklarımı ürperterek "Ve kalbin o kadar karanlık değildi."

Omuzları neşeyle zıplıyor. "Sen her zaman gece görüşüne sahipsin, yemin ederim."

Cameron'ın kanla dolmamış saçlarının kenarlarını parmaklarımla birkaç dakika tarıyorum, sonra diğerleri merdivenlerde beliriyor.

Thomas'tan hiçbir haber yok.

Somurtuyorum, acaba Karanlık Güçler söz konusu olduğunda bize inanır mıydı, inanmaz mıydı diye merak ediyorum; belki de onun için en merhametli yol buydu.

Gage bir köşede yığılıp kalıyor ve kusuyor.

Cameron, bastonunu kullanarak Gage'in yanına varmak için ayağa kalkarken kaşlarını çattı. Fısıldayarak konuşuyorlardı. Gage'in Thomas'la benden daha uzun süre birlikte olduğunu biliyorum. Bree veya Mikah'nın

ölümünün, onları daha uzun süre tanıma şansım olsaydı ne kadar kötü olacağını hayal bile edemiyorum.

Reed bana uzattığı elini tutuyorum ve beni kolayca yukarı çekiyor. Damian ellerini ceplerine sokup donuk gözlerle duvara bakıyor.

"Vuruldu. İniş sırasında bacağı da kırıldı," diye mırıldandı Damian, tozları tekmeleyerek.

Reed homurdanıyor. "Diğer gardiyanlar yakında döner. Harekete hazır olun. Mori doğruca teğmene giderken biz doğu caddesini kullanacağız. Üvey kardeş öldüğünde, her şey yoluna girecek."

Reed'in gitmesinden önce elini tutuyorum ve adamlarına gitmeye hazırlandığımızı bildiriyorum.

"Bundan sonra ne olacak?" Gözlerinde onu ele verecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama o ifadesini yumuşak tutuyor.

"Spoiler'ı seviyorsun, değil mi?" diye takıldı ama ben gülmedim. "Asker sevgilini hazırla, gitmeye hazır ol." Bana sırtını dönerken elini umursamazca salladı.

Birkaç dakika geçiyor ve gardiyanların kapıdan içeri girerken elleri boş dönmelerini bekliyoruz. Arkalarında çok hırpalanmış ve bilincini kaybetmiş bir Wraith taşıyorlar. Başını kaldırmaya çalışıyor ama belli belirsiz bir gülümsemeyle yetiniyor.

"Herc!" Damian onun yanına koşup muhafızlardan birinin yerini alarak yürümesine yardım ediyor.

"Mori'nin beni öldürebileceğini mi sandın?" diye sordu Wraith, küstah görünmeye çalışarak ama büyük bir başarısızlıkla.

"Yani, göğsüne bıçak dayayıp seni ne kadar sert yere serdiğini görseydin, sen de öyle düşünürdün," diyorum sırtarak. Wraith bana sırtıyor. Başardığına sevindim ama benim tarafıma geçmesi için önünde daha çok yol var.

Reed, Cameron'ın son binaya kadar ulaşmasına yardım ediyor ve ardından ayrılıp grubumuzla buluşuyoruz.

Cameron'ın Erik'e doğru yavaşça ilerlemesini midemde bir korkuyla izliyorum. Kulaklığının mikrofonunu açık ve anlaştığımız özel bir kanala açmış, böylece aralarında geçecek konuşmayı sadece biz duyabiliyoruz. Gage ve diğerlerimizin Erik'e gitmiş olabileceği şüphesini gidermek için.

"Mori'nin teğmeni öldürecek gücü olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ediyor Gage, doğu caddesinde ilerlerken. Üzgün bir şekilde başımı sallıyorum. Zaten kendi annesini öldürmüştü. "Erik ona her zaman bir oğul gibi baktı."

Dişlerimi sıktım. "Hangi baba figürü oğlunu buna maruz bırakır?"

CAMERON

BACAĞIM MAHVOLDU AMA HAREKET ETTİRMEYE DEVAM EDİYORUM, kendimi dengede tutmak için yeraltı dünyasının kralının bastonunu kullanıyorum. Erik'in ne kadar mahvolduğumu görmesine izin vermeyeceğim. Beni buraya kendi ruhumu öldürmek için nasıl gönderdiğini.

Arka cebimde yedek siyah bir sırınga var. Reed'den bir hediye.

Teğmeni, tıpkı Reed'in söylediği gibi, şehrin girişindeki taş sütuna yaslanmış halde görüyorum. Ona güvenmek zorunda olduğum için nefret ediyorum ama Emery'ye çok değer veriyor ve ben de hâlâ hayatta olmamın tek sebebinin bu olduğunu bilecek kadar zekiyim. Beni çok uzun zaman önce bitirebilirdi. Büyük planında bir zerre bile olduğumdan şüpheliyim. Ta ki Emery bana bağlanana kadar.

"Cameron," Erik sanki yalnız olduğuma şaşırmış gibi adımı söylüyor.

"Teğmen," diye selamlıyorum onu, gözlerinin kullandığım kanlı bastona kaymasını izliyorum. Dudaklarında inanmaz bir gülümseme beliriyor.

"Hepinizin öldüğünden endişelenmeye başlamıştım." Duraksadı ve beni kısaca süzdü. O korkunç sözleri yüksek

sesle söylemek istemediğini anlayabiliyordum. Onun yerine bunu yapmayacağımdan eminim.

"İşte buradayım." Gözlerim hâlâ donuk. Hiçbirinden zevk almıyorum. Çok yorgunum.

Ben sadece eve gitmek istiyorum.

Güneşli ve sıcak bir yer bulup Emery uyuyana kadar onu kollarımda tutmak istiyorum. Ona anlamsız cinayetlerin olmadığı bir hayat vaatleri fısıldamak istiyorum.

Peki, aramızdan herhangi biri Karanlık Güçleri lekesiz bırakabilir mi?

Erik elini omzuma koydu, dudaklarında gururlu bir gülümseme belirdi. Göğsüme sertçe çarptı. Tek istediğim onu gururlandırmaktı.

"Kaptan Bridger'ın emrini yerine getirdin mi? Hepsini öldürdün mü?" Sözleri damarlarımı kesen buz gibiydi. En aldatıcı adamlar bile nezaket ve sırtışla donanır.

"Evet." Kelimeyi zorla ağzımdan çıkardım, bastonumu daha sıkı kavradım.

"Sevgili Morfin'in bile mi?" Dilinde bir damla bile şefkat duygusu ısınmıyor.

"Onu bile." Zehir düğümünü yutuyorum.

İki eliyle omuzlarımı kavrarken, boynumdan aşağı ürperti gönderen çılgın bir kahkaha attı. "Aferin! Yapabileceğini biliyordum. Nolan bana karşı çıktığında bile. Bana subay olmaya asla cesaret edemeyeceğini söylediğinde bile. Bu fırsatı değerlendireceğini biliyordum. Ama Emery konusunda beni gerginleştirdin. Onun senin sonunu getireceğini düşünmüştüm." Sanki bu fikir çok gülünçmüş gibi başını salladı.

Onun için her şeyi yaparım. Onun bunu görmemesi onun çöküşüdür.

Siyah damarlar hâlâ yayılıyormuş gibi kolumu sıkıyormuş gibi yapıyorum. Gözleri kocaman açılıyor.

"Şırınganız yanınızda mı efendim?" diye soğuk bir şekilde sordum.

Hâlâ gülümsüyor, irkiliyor. "Ah, evet. Nereye koymuştum?" Cebini yoklayıp arıyor. Sonra anti-ajan iğnesini bilmemem gerektiğini anlamış olmalı ki yüzü solgunlaşıyor ve bana baktığında gözleri gözle görülür şekilde kuruyor.

Elim çevikti, siyah iğneyi boynuna, anlamlı bir şey mırıldanmasından daha hızlı bir şekilde sokuyordum. Gözlerinde beliren şok, itiraf edebileceğimden çok daha fazla canımı acıtıyordu. Ama artık ihanete uğramanın nasıl bir his olduğunu biliyordu.

Siyah sıvının damarlarında ölüm gibi yayılmasını izliyorum. Hızla hareket ediyor ama etkisini göstermesinin biraz zaman alacağını biliyorum.

"Cameron! Ne yaptın?" diye bağılıyor, sanki elle sıvıyı çıkarabilecekmış gibi boynunu ovuşturuyor.

Çenemi metanetle kaldırdım. "Anti-ajanınız yok mu efendim? Yalnız dönersem bana verilen ilaçtan?" Avuçlarım terliyor ve bastonla beynini ezme isteği dayanılmaz hale geliyor.

Erik'in gözleri kan çanağına dönmüş, acı dolu bir çığlık atarak bir kez daha ceplerini yoklayıp şırıngayı arıyor.

"Karanlık Güçler'in bize verdiği zehir bu. Bu yüzden önce hiçbir şey hissetmememizi istediler ki, damarlarımıza pompaladığınız ölümün geri kalanına tepki vermeyelim." Erik'in ilaçları almama her zaman karşı olduğunu biliyorum ama buna yol açan karanlık elini uzattı. Birçok kişinin düşmesine izin verdi.

Çılgın hareketlerine artık dayanamıyorum. Ağırlığımı sağlam bacağıma verip bastonu tüm gücümle boynuna doğru savuruyorum. Tatmin edici bir çatırtı sesi çıkarıp onu bir sinek gibi yere seriyor.

"Sana yıllarca güvendim!" Toprakta kıvranırken bastonun ucunu göğsüne bastırıyorum. Gözleri bana çılgınca bakıyor. "Beni öldürecektin, değil mi? Onları öldürmezsem... kardeşlerimi ve Em'i. Beni atacaktın.

Öylece mi? Söyle... SÖYLE!" diye bağıyorum ve bu hareketle neredeyse dengemi kaybediyorum.

Bastona daha sert bastığımda ve baston göğsüne birkaç santim saplandığında yüzünü buruşturuyor. Bastonun geçmesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

"Sana kim yardım etti?" diye kısık sesle sordu.

Öfke beni tüketiyor. "Tek umursadığın bu mu?" diye mırıldanıyorum, sesimdeki acıyı gizlemeye çalışıyorum ama gözlerime yayılıp beni ele vermesinden korkuyorum.

"Reed miydi? O piç kurusu! Hepsini idam edeceğim—"

Bastonu doğrudan boğazına indiriyorum ve söyleyebileceği her şeyi yok ediyorum. Boynundan ve ağzından kan birikirken gözleri kocaman açılıyor, aldığı her zor nefesle hırıltılı bir ses çıkarıyor ve vücudu istemsizce birkaç kez sarsılıyor.

Sonunda hareketsiz yatıyor.

Şeytanlarım onun yanında yatıyor.

Hepsi öldü.

Bir süre onunla oturuyorum. Yas tutuyorlar sanırım. Annem için de aynı şey geçerliydi. Beni ve çıkarlarımı gerçekten umursamayan berbat insanlar olsalar da, onların gidişine üzülmemek elde değil.

Bir süre sonra arkamdaki çakılları ezen ayak sesleri duyuluyor ve sıcak bir el omzuma doğru uzanıyor.

"Gitmemiz gerek," diye kulağıma tatlı bir şekilde fısıldıyor.

Ağır omuzlarımdan bütün hüznler dökülüyor, ulaşılmaz sandığım bir hayal, kasvetli bir fırtınadan süzülen güneş ışığı gibi içime sızıyor, çünkü eve gittiğimi biliyorum.

Emery'ye bakıyorum, yumuşak bakışlarını tutuyorum. Sonunda evdeyim.

ZIMPARA

BİR YIL SONRA—MADRID, İSPANYA

Reed masaya iki sürahi bira koyar ve Wraith bir bira almak için uzandığında elini sertçe iter.

Gülüp Wraith'in yüzündeki ifadeyi silmek için ona bir patates kızartması fırlatıyorum. Patates kızartması koyu sakalına çarpıp masaya düşüyor. "Zaten üç tane yedin, biraz daha sabredemez misin?" diye takılıyor bana.

Wraith patates kızartmasını alıp ağzına attı ve gözlerini devirerek bana baktı.

Cameron kolunu omzuma doladı ve beni göğsüne doğru çekti. "Barlarda yemek fırlatmak hoş karşılanmaz, aşkım." Şakağımı, yara izimin hemen üzerinden öptü.

Omzumu kaldırıp indiriyorum. "Bu barın sahibi benim canım," diye fısıldıyorum kulağına. Göğsünden bir homurtu yükseliyor. Ses, içime heyecan salıyor ve beni tutuşunda kıvrandırıyor. Eli bacaklarımda dolaşıyor, aklına fazla fikir gelmeden önce onları birbirine kenetlememi sağlıyor. "Yine mi Cam? Bu geceye kadar bekle." Henderson Ailesi ile önemli bir iş yemeğinde masanın altında beni parmakladığı anı düşünerek kıkırdıyorum.

Biz bunu başardık. Zar zor.

Karanlık bir şekilde kıkırdadı, yarı sarhoş dudaklarını başımın yan tarafına bastırdı. Cam derin bir nefes aldıktan sonra mırıldandı: "Sanırım bizim pub'dan bahsediyorsun." Sonra pes etti, elini yanağıma koyup beni kendine çekti.

Gülümsedim ve o dudaklarımdaki mutluluğun peşinden koşarak tüm masanın önünde beni öptü.

"Tanrı bizi korusun," diye mırıldanıyor Gage kollarını kavuştururken. Babamın giydiklerinden pek de farklı olmayan lacivert bir takım elbise giymiş. Göğüs cebini yeleşine bağlayan altın bir zincir ve bir yerlerde yaldızlı bir saat var.

"Bırakın eğlensinler. Sık sık dışarı çıkmıyorlar, biliyorsun," dedi Damian, kupasından bir yudum daha içerken.

Haklı. Çökmüş imparatorluğu yönetmekle ne kadar meşgul olduğumuz düşünüldüğünde, sık sık dışarı çıkmıyoruz ama Karanlık Güçler'i geride bıraktığımız günden bu yana bir yıl geçti. Babamın unutulmuş şehir Finis'te ölmesinin üzerinden bir yıl geçti. Bakışlarımı tekrar Cameron'a çeviriyorum, gözleri kederle dolu. Hayatımızdaki tüm hainleri hayatımızdan çıkarıp gerçek ailemizi kurmamızın üzerinden bir yıl geçti.

Suçlulardan, katillerden ve usta manipülatörlerden oluşan bir aile. Ama yine de aile.

Keşke Cameron'ın bacağı daha iyi iyileşseydi. Tendonu biraz iyileştiği için biraz aksak duruyor, ama çalınan bastonun onu daha da seksi kıldığını, özellikle de pahalı takım elbiseleri, siyah ve altın yüzükleri ve MORI dövmesini görünür kılan haftalık, orta kesim saç kesimiyle gücümüzün bir ifadesi olduğunu düşünüyorum.

Dirseğimi masaya dayayıp, herkese birer bira daha dolduran Reed'e bakıyorum. Koyu gözleri hafifçe gülümseyerek bana doğru kayıyor.

Geri veriyorum ama o aldatıcı görüntüsünün ardında neyin gizli olduğunu merak etmeden duramıyorum. Sırları

ve yalanları bizi iyi bir noktaya getirdi, ama sanırım sevgili dostuma asla tam olarak güvenemeyeceğim.

O gün Finis'teki vahiyden sonra değil.

Reed, gardiyanlarına el sallayarak onları uzaklaştırdı. "Doğuya doğru ilerlemeye devam edin, yerde herkesi bekleyen bir nakliye uçağımız var. Bu ikisiyle özel olarak görüşmem gerekiyor."

Gage ve Damian tereddüt edip endişeli bir bakış attılar, sonra dinlemeleri için başımı salladım. Wraith endişelenmeye tenezzül etmedi, umursamayacak kadar yorgun ve sersemlemişti.

Kulak mesafesinden çıktıktan sonra Reed derin bir nefes verdi ve bana ve Cameron'a uzun uzun kaşlarını çatarak baktı. İfadesi yıllar sonra ilk kez samimiydi. Alaycı bakışlarıyla, göğsümün derinliklerinde bir kış üşümesi yaratan o soğuk tavırla uyuşuyordu.

Sonunda planladığı şeyi bize söyleyeceğini biliyordum. Sırlarının, fişkırان yağmur gibi akıp gideceğini.

"Bu yeraltı operasyonunun ne kadar tehlikeli olduğunu artık biliyorsun," dedi dikkatle, her kelimedede ifademi inceleyerek. Başımı salladım, kaşlarım çatıldı. "Bunu kendi gözlerinle görmeliydin, değil mi? Ne kadar yozlaşmış olduğunu ve ellerinin dünyanın ne kadar ücra köşelerine kadar uzanabileceğini anlamak için."

Cameron bana endişeli gözlerle baktı. Nereye varmak istediğini daha da iyi anlamayarak başımı salladım.

"Mavestelli'nin imparatorluğunu devralmayı başka türlü kabul edebilir miydin?" Sözleri ruhumun derinliklerinde bir teli titretti.

Çenem gevşedi. "Ne? Reed, imparatorluğu kendine istediğini sanıyordum? Yapamam..."

"Ama yapacaksın." Reed, kapüşonlu, aç gözleriyle bana baktı. "Ölüm haplarının ve iğnelerin dünyaya sızmasını önlemek için, değil mi? İkimizin de bildiği, eğer yapmazsan orduya ve yeraltı dünyasına sızma ihtimali olan dehşetleri durdurmak için."

Bunu bizzat yaşayıp Cameron'ın her adımında nasıl yaşadığına tanıklık etmek... elbette yapardım. Yapmasaydım felaket olurdu.

Yapmak zorundaydım.

Kendisi için istemiyordu... Benim devralmamı istiyordu.

Reed, bakışlarımın yorgun ve özgürlük arayan bakışlardan intikamcı bir ruha dönüştüğü anı gördü. Cameron'ın ifadesi de aynı kararlılığı taşıyordu.

"Elbette isterim. Ama neden benim yönetmemi istiyorsun? Neden sen olmayasın?" Gözlerim, dudaklarına yayılan ve dişlerini gösteren şeytani sırıtışında gezindi.

"Çünkü sevgili Emery, benim gözüm bambaşka bir şeye dikilmiş. Ailenin mirasını sürdürmek için her zaman en uygun kişi sendin. Güvenebileceğim birisin. Seninle tanıştığım andan itibaren ailenin gücünü istedim. Bilmiyormuş gibi davranma, sana bu kadar güvenmemin sebebi bu. Beni başından beri izledin. Senin evine girebilmek için ailemin malikanesini yakıp yıktım. Babanın istediği her şeyi yaptın, hatta henüz kurtulmaya hazır olmadığım birkaç kişiyi öldürmek pahasına." Mide bulandırıcı bir yanı var. Beni kullandığını hep biliyordum. Sadece beni çoğundan daha fazla değer verdiğini biliyordum. Atıp atamayacağı kişiyi.

"Beni ortadan kaldırmak anlamına gelse bile mi?" diye sordum, boğazımda bir düğüm oluşmuştu.

Reed'in ifadesi yumuşadı. "Bazen başaramayacağından endişeleniyordum, Em. Ama mutlu tesadüfler seni burada tuttu." Gözleri Cameron'a kaydı.

"Karanlık Güçler bizi aramayacak mı? Nolan bizi öylece bırakmayacak," diye araya giriyor Cameron.

"Ben Karanlık Güçler'in içinde kalacağım, istediğim gibi ipleri çekebileceğim, sen de dışarıda yeraltı dünyasındaki ortağım olacaksın. Öfke Timi'nin yok olduğuna onları ikna etmek kolay olacak." Ellerini arkasında kavuşturup sinsî bir şekilde gülümsedi. "Üçümüz birlikte, dünyanın en güçlü insanları olacağız." Sesi yumuşak ve emindi.

Cameron homurdandı. "Ölüm haplarına ve o deneylere son verecekse, beni de sayın." İki adam da cevabımı bekleyerek bana baktı.

Ailemin imparatorluğundan her zaman nefret ettim, ama belki de hep birlikte yeni bir imparatorluk kurabiliriz.

Sesim sertti. "Tamam ama bir şartla."

"Mortem Ailesi'nin yeraltı dünyasında hüküm sürdüğü birinci yıla şerefe. İşler hiç bu kadar sorunsuz olmamıştı ve dünya genelindeki aileler arasındaki barış tüm zamanların en yüksek seviyesinde." Reed kadehini kaldırıyor ve biz de aynısını yapıyoruz. "Daha nicelerine."

Wraith heyecanla haykırıyor, siyah smokini içinde gülünç görünüyor. Sırf bu durum için aldığını biliyorum. İmparatorlukla ilgili "kirli işlerden" hâlâ çok hoşlanıyor, bu yüzden bu özel güne uygun giyinip her zamanki gibi kanlı bir gömlekle gelmemesine sevindim.

Gage, Cameron'ın sırtına vurup bin dolarlık pantolonuna bira döküyor. Farkına bile varmadan birlikte tezahürat edip gülmeye devam ediyorlar. Hepimizi birlikte gördüğümüzden daha mutluyuz.

Cam'in yeni hayatımızda başarılı olduğunu görmek içimi ısıtıyor. İş günlerinin ilk yarısını Gage ve Damian ile diğer ailelerle büyük anlaşımlar planlayarak geçiriyor. Yüz yüze görüştüklerinde, kimliğimizi dünyadan gizlemek için her zaman maske takıyorlar.

General Nolan'ı düşününce tüylerim diken diken oldu. Reed, generalin hepimizin öldüğüne inandığını ve bizi aramadığını söyledi, ama riske atmayacağız. Gerçeği öğrenmek için içimizden birini görmesi yeterli. Bu yüzden çoğunlukla Londra ve Paris'te yaşıyoruz. Rahmetli babam sayesinde tüm binalara sahibiz. Cameron ve ben hiçbir şeye muhtaç olmayacağız. Sevgili dostlarım da olmayacak.

Cameron'ın yanağına bir öpücük konduruyorum ve bana bakıp, yakında çatı katına çıkmak istediğini ima eden bir bakış atıyor.

Damian bordoya boyanmış saçlarını geriye doğru tarıyor ve dudaklarında sakın bir gülümsemeyle bana bakan Reed'le kadeh tokuşturuyor.

Karanlık Güçler'de tam olarak ne yaptığını bize hiç söylemedi. Bilmek istediğimden emin değilim. Belki bir gün ona sorarım. Tek bildiğim, içinde bir güç olduğu, muhtemelen General Nolan ve Yüzbaşı Bridger'la boy ölçüşebilecek bir aldatmaca seviyesinde olduğu.

"Biz kötü adamlara, yeraltı dünyasını ele geçirdiğimiz için," diyor Cameron tehlikeli bir sırıtışla.

Bardağımı Reed'e kaldırıyorum, Cam elini belime doladığında ve içkisiyle ruhumu ısıttığında gülümsüyorum.

"Kötü adam olmanın şerefine" diye haykırıyorum.

Cameron kapıdan içeri girmeme izin vermeden bastonunu yere fırlatıp beni duvara yaslıyor ve ellerini gömleğimin altına sokuyor. Öpücüğüne kıkırdayıp, "En azından önce kapıyı kapat," diye fısıldıyorum.

Dudaklarıma doğru homurdanıyor ve kapıyı tekmeliyor, bakmadan kilitliyor. Öpücüğü derinleştiriyor, beni her zamanki gibi ateşli bir şekilde tüketiyor, ama bu gece istekli görünüyor.

Kalçalarımı kasıklarına doğru kaydırıyorum, muhtaç penisinin çoktan hazır olduğunu ve pantolonundan çıkmak için yalvardığını hissediyorum. Ellerini belimin alt kısmında gezdirip bana doğru eğiliyor, beni duvara daha sert bastırıyor ve dudaklarımdan kaçan bir inilti koparıyor.

"Lanet olsun, Em, bana çıkardığın o tatlı seslerden asla bıkmayacağım." Sözleri, sürtünmeye hazır bacaklarımın birbirine sürtünmesine neden oluyor. Beni kaldırıp bacaklarımı iki yanına koyuyor.

"Doymak bilmez iştahından asla bıkmayacağım," diye mırıldandım boynuna. Tüyleri diken diken oldu, teni pütür pütür oldu ve dişlerimi hafifçe omzuna gömdüğümde inledi.

Cameron beni yatağa taşıyor, hafifçe aksayarak ama her zamanki kadar güçlü. "Emin misin?" Beni yere bırakırken ve yatağın yanında dizlerinin üzerine çökerken sesi

şehvetliydi. Ellerini iç uyluklarıma koyup beni yavaşça açarken gözleri benimkilere odaklandı. Yukarı çıkmaya devam ederken pembe elbisem kolayca yukarı kalktı ve bu sabah özellikle onun için aldığım dantelli tangam hızla yana doğru süpürüldü. "Ah bebeğim, akşam yemeği boyunca ne kadar ıslaktın bak. O zaman seninle ilgilenmeme izin vermeliydin. Benim için acı çektiğinde ve seni o anda harap edemediğimde hoşuma gitmiyor," dedi alçak bir sesle, dudaklarıyla uyluklarımdan birinin üzerinden yukarı doğru ilerlerken. Her öpücük sıcak ve ıslaktı, merkezime yaklaştıkça midem altüst oluyordu.

"Böyle konuşmanı seviyorum," diye mırıldandım, o vajinama ulaştığında.

"Evet, öyle yapıyorsun." Cameron klitorisimi hafifçe sıkıyor ve sıcak dilini birkaç kez vajinamın içinden geçirip içime sokuyor.

Soluk sarı saçlarına yumruk atıp sırtımı kıvrarak bağırdım. Bacaklarım içgüdüsel olarak birbirine sürtünmeye çalıştı ama o beni yerken ağır kollarından birini dizime doladı. "Aman Tanrım. Cameron, geliyorum!" diye bağırdım, kalçalarım hafifçe yüzüne çarparken. O kadar heyecanlanmıştı ki, parmaklarını çevirip vajinamı emerken yatakta kuru kuru zıplıyordu. Ta ki ağzına o kadar sert boşalıyorum ki gözlerim başımın arkasına kayıyor.

Cameron sularımı yalayıp inliyor, pantolonunun fermuarını açıyor, sanki içime girmek için bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi.

Orgazmın etkisinden hâlâ kurtulamamış halde derin nefesler alıyorum. Üzerime iniyor, göğüslerime doğru ilerlerken karnıma öpücükler konduruyor. Cam dilini göğsümde gezdiriyor, diğerini yoğururken meme ucumu emiyordu. İnliyorum ve hevesle aramıza girip penisine uzanıyorum. Onu kavradığım anda zonkluyor ve ucundan bir damla ön sıvı dökülüyor.

"Seni içimde istiyorum." Kafasına doğru nefes alıyorum. Göğsümü bırakıp şehvet ve alkolle sarhoş gözlerle bana

bakıyor. Başparmağımı ön sıvı damlasının üzerinde gezdiriyorum. Gözleri kapalı ve dudaklarından boğuk bir nefes çıkıyor.

"Seni seviyorum Em," diye tatlı tatlı fısıldıyor, üzerime yerleşirken, tüm vücudunu içime sokup amımı yavaşça açarak onu sarıyor. "Lanet olsun, çok açgözlüsün, sürekli penisimi sertçe emiyor musun, değil mi güzel kız?"

Dudaklarım aralanırken, içime tamamen yerleşti, inledi ve gözlerim onunkilere kaydı. İki parmağını ağzıma sokup emmemi sağladı, o da acımasız bir hızla içeri girip çıkmaya başladı. Seslerim parmaklarının arasında sıkışıp kaldı, inlemesi kontrolü ele geçirdi, o kadar yüksek sesliydi ki, amım ona daha da sıkı sarıldı. İhtiyaç duyuyor ve boşalmasını bekliyordum.

"Evet, sana sürtündüğümde hoşuna gidiyor, değil mi bebeğim? Siktir et." Topları birkaç kez daha kıcıma çarptıktan sonra kendini çekip beni ters çevirdi. Elini omuzlarıma bastırdı, böylece göğüslerim yatağa değdi ve kıcımla amım ona doğru uzandı.

Kalçalarımı oynatıyorum, ona her şeyini vermesi için sızlanıyorum.

Cameron karanlık bir şekilde kıkırdadı, sesi duvarlarımın boşluktan dolayı sıkışmasına ve ağrmasına neden oldu. Üstüme çıktı, göğsü sırtıma değdi ve dirseklerine doğru alçaldı. Kalçalarını içime soktu ve penisi tek bir hareketle beni hızla doldurdu.

Tüm vücudumu saran hazla çığlık atıyorum. Cameron kolunu köprücük kemiğime doluyor ve diğer eliyle çenemi dudaklarına doğru kaldırıyor.

Beni öpüyor, vajinama giriyor, nefesim kesilene ve yıldızlar görene kadar içime giriyor. İnliyor ve dilini çenemde gezdirerek fısıldıyor: "Geliyorum bebeğim. Hepsini al."

Ben de onun kadar titreyerek ve inleyerek geliyorum, o beni kabzasına kadar iterken, bizi sıkıca bir arada tutarken, testislerini en derin yerlerime boşaltıyor.

"İşte, iyi kız," diye mırıldandı dudaklarıma doğru, penisi titreşip nabız gibi atarken beni öperken, menisini akıttı. Elini karnımda gezdirdi.

Ayrılmaya hazır olana kadar birbirimize tatlı sözler fısıldaşıyoruz. Duş alıp insanlığın bildiği en yumuşak yatağa sarılıyoruz. Hayatımda böyle bir mutluluğu bulacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de kırık askerimle.

Cameron televizyonu açıyor ve sanat eserlerimin galasını yapan etkinlik kanalına gidiyor; sırtlarından kanat gibi kaçan kemik heykelleri. Gerçekten karanlık şeyler. Ama dünyanın karanlık şeyleri çok sevdiğini fark ettim.

Yakında en sevdiğim parçalardan biri çıkacak. Gösterdiklerinde nefesim kesiliyor. İki kırık asker, kelimenin tam anlamıyla kırık, ağız ve çene çevresi kemikten oluşan yüzleri, sanki Yeraltı'ndaki maskelerimiz gibi görünüyor. Yeraltı dünyasına inerken birbirlerine sarılıyorlar. Kemikli eller onları yakalıyor, birbirlerinden ayırmaya çalışıyor ama nafi. Bu parçaya Mori ve Morfin adını verdim, ancak Karanlık Güçler'den gizli kalmamız gerektiği için sergide adını vermedim.

Açık artırma iki milyon dolardan başlıyor. Dudaklarımdan bir inilti çıkıyor.

Birisi bu kadar teklif mi verdi?

Cameron yaramazca sırtıttı ve beni göğsüne doğru çekip mırıldandı: "Benim de bunun için mükemmel bir yerim var zaten."

Gözlerim doldu. "Cam." Ne diyeceğimi bilemiyordum ve gözyaşlarımı silmeye çalışıyordum.

Burnunu burnuma sürtüp fısıldadı: "Bunu satmaya çalışman çok tatlıydı. Em, bir daha asla kimse bize benzeyen hiçbir şeyi almayacak."

Onun şefkatine yaslanıyorum, huş ağacı kokusu içime işliyor.

"Bizden başka hiç kimse," diye söz veriyor.

ANONİM

BİR YIL ÖNCE—KARANLIK GÜÇLER ÜSSÜ, CORONADO

General Nolan, ütülü siyah subay üniformasıyla Alt Komutanlığı'nın önünde duruyor. Sağ göğüs cebinde madalyalar ve madalyonlar var. Elinde küçük siyah bir banknot var. Alt Komutanlık askerleri, Malum, Varşova ve İsyan Timi orada.

"Fury Squad'ın yurtdışında bir görevdeyken sonlandırıldığını üzülererek bildiriyoruz. Hayatta kalan olmadı. Vefatlarının ardından Hades Squad'ı kurduk. Ekibi önümüzdeki birkaç hafta içinde görevlendireceğiz, bu yüzden atanmayı bekleyenleri incelerken bize katlanın." Nolan'ın sesi kararlı ve gözleri, seçilme umuduyla kendisine bakan asker denizinden hiç ayrılmıyor.

Nolan, toplantıdan sonra uzun bir sigara molası veriyor. Üssün tuğla duvarına yaslanıyor, yüzünü okyanusa dönüyor ve elini yüzüne doğru sürüklüyor. Omuzlarına bir yük binmiş. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, Teğmen Erik'ten haber alamayacağını biliyor. Hele ki Riöt'tan gelen rapordan sonra.

Nota bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra onu elinde buruşturdu.

Hayatta kalan kimse bulunamadı. Mori ve Morphine'in ölenler arasında olup olmadığını teyit etmek veya reddetmek mümkün değil.

Çavuş R. Jenkins

TEŞEKKÜRLER

Bu ikiliyi yazmak çok eğlenceliydi! Karanlık Güçler yolculuğunda bana eşlik eden tüm okuyucularıma minnettarım ve bu kötü dünyada size daha fazla hikaye anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Beni her zaman destekleyen okuyucularıma teşekkür ederim, bu gerçekten bir maceraydı! Önümüzdeki yıllarda sizinle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Editörüm Christa'ya bu düeti olabildiğince güçlü kıldığı için teşekkür etmek istiyorum. Fikir alışverişinde bulunmak ve çılgın planlarıma eşlik etmek için her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim!

Temsilcim Brent'e teşekkürler! Aman Tanrım, gerçekten de piyasadaki en iyi temsilcisiniz. Tüm sıkı çalışmalarınız ve her şeyin sorunsuz ilerlemesini sağladığınız için size ve Laura'ya teşekkür ederim. İkiniz sayesinde dünyanın dört bir yanındaki herkes bu kitapların tadını çıkaracak!

Bay Moronova'ya şimdiye kadarki en iyi koca olduğu için teşekkür etmek istiyorum. Hikayelerimi herkesten önce okuyor ve moralim bozuk olduğunda veya bir konu yolunda gitmediğinde beni motive ediyor. Beni motive ediyor ve onun desteği olmasaydı bu kadar çok yazamazdım!

YAZAR HAKKINDA

K. M. Moronova, karanlık fantastik ve aşk romanları yazarıdır. Montana'da partneri, iki köpeği ve üç kedisiyle yaşamaktadır. Çay içmeyi ve içine tamamen kapılabileceği dünyalar içeren hikâyeler yazmayı sever. En sevdiği karakterler, yanlış anlaşılan kötü adamlardır.

Web sitesi: kmmoronova.com

TikTok: @K.M.Moronova

Facebook: K.M. Moronova

Instagram: @K.M.Moronova

Konular: @K.M.Moronova

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

